P. C. CAST

New York Times bestseller
Gece Evi serisi yazarı

AŞK TANRIÇASI

PEGASUS

VERO/CKATLAK!

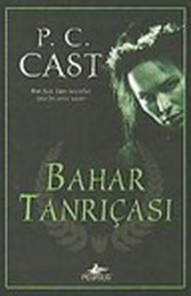
AŞKIN DOLU DOLU YAŞANDIĞI SİHİRLİ VE SEKSİ BİR ROMAN

Pea Chamberlain'in yardıma ihtiyacı var: Seksi itfaiyeci Griffin DeAngelo'yu etkilemek istiyorsa ayakkabılarından kıyafetine, saçından makyajına kadar kendini baştan yaratması gerekiyor. Çaresiz hissettiği bir anda, farkında olmadan çağırdığı Aşk Tanrıçası Venüs'ten başka kim ona yol gösterici olabilir ki?

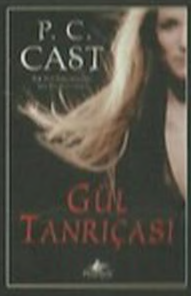
Aşk Tanrıçası, sihrini Pea için kullanırken kendi kalbine söz geçirebilecek mi? Hangi erkek bir tanrıça tarafından sevilmeyi istemez? Özellikle de Aşk Tanrıçası tarafından... Ama modern dünyada işler farklı olabilir. Belki Venüs'ün de aşk konusunda baştan yaratılmaya ihtiyacı vardır.

Pea Chamberlain'e yardım için uğraşırken Aşk Tanrıçası'nın kalbinde de ateş bacayı sarmış olmasın!

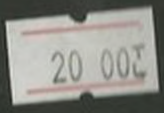

Kapak görseli: Colin Thomas
Kapak Tasarımı: Hannah Clark - LBBG

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-5289-09-6

TARAYAN
IRMAK -CHATLAK!

DÜZENLEYEN
VERO :D

GİRİŞ

Venüs kendini huzursuz hissediyordu.

Hayır. Bu huzursuz olmaktan daha beter bir duyguydu. Huzursuzluğunu soğutulmuş, nefis bir kadeh ambrosia ya da bir perinin onu eğlendirmesi ile yatıştırabilirdi (bu eğlence, Tanrıça'nın saçlarını, sarı örgülerden oluşan dallı budaklı bir taç haline getirmekten tutun da bir su perisinden vücut masajına –en iyi şekliyle çırılçıplak bir halde deniz kıyısında yapılan nefis bir bedensel deneyim– kadar herhangi bir şey olabilirdi). Ancak Venüs'ün canı peri çağırmak istemiyordu. Ayrıca şu an zaten Elysian Çayırları'ndan yeni toplanmış, mevsimin en mükemmel ambrosia'sının tadını çıkarmakla meşguldü.

Venüs içini çekti ve zarif ayağını Vulcanus'un yeraltı sarayındaki odasının pürüzsüz mermer zeminine vurdu. Olimpos Dağı'nın zirvesindeki (nefes kesici bir manzaraya sahipti) altın tapınağından kaçarak kocasının sarayına gelmesinin yüzyıllardır değişmeyen tek bir nedeni vardı: Gelmiş geçmiş en güzel ve en çok arzulanan kadın olmanın, kelimenin tam anlamıyla aşka beden vermeninin yorucu yükümlülüklerinden uzaklaşarak huzur bulmak. Vulcanus'un sahip olduğu diyarın derinliklerine sığınmak Aşk Tanrıçası olmanın yarattığı zorunluluklardan kaçmakta çoğunlukla işe yarıyordu. Ne de olsa Vulcanus'la aralarında romantik bir şeyler geçtiği falan yoktu. Bu düşünceyle birlikte Tanrıça'nın kusursuz dudaklarından küçük,

melodik bir kahkaha döküldü. Vulcanus'la evlenmelerinin amacı da buydu zaten. Eh, *tek* amacı bu sayılmazdı tabii. Venüs, Vulcanus'la aşka beden vermek gibi yorucu bir işten kaçış yolu bulmak için evlenmişti. Vulcanus ise Aşk Tanrıçası'yla kabul görmek, Olimpos'un geri kalanına onlara uyum sağlayabileceğini ve onlardan biri gibi olabileceğini ispatlamak için evlenmişti.

Aşk ve ihtirastan yoksun evliliklerinin uygulamadan çok teoride başarı sağladığı çok açıktı.

Venüs ambrosia'yla dolu kristal kadehi elinden bıraktı. Bu saçma kuruntu da nereden aklına gelmişti şimdi? Vulcanus'la yaptıkları anlaşmanın kötü bir tarafı yoktu. Yüzyıllardır sorunsuz bir şekilde işliyordu ve yüzyıllar boyu yine aynı şekilde işlemeye devam edecekti.

Venüs ani bir dürtüyle ayağa kalktı ve hızla gösterişli odasından dışarı çıktı. İşte aradığı şey buydu; gidip Vulcanus'u bulacaktı. Her şeye rağmen onlar dosttu. Belki Vulcanus, Hermes'e uygun bir sevgili bulmak konusunda kendisine yardımcı olurdu. Haberci tanrının altın sandaletlerindeki kanatları ateşe vermenin zamanı çoktan gelmişti de geçiyordu bile. Ayrıca birinin hayatına renk katmak konusunda küçük, yasak bir aşk gibisi de yoktu.

Vulcanus'u bulmak hiç de zor olmadı (onunla ilgili büyük ya da küçük herhangi bir sürpriz söz konusu olabilir miydi sanki?). Her zamanki gibi Olimpos'un demir ocağı ve dev alev sütunun yer aldığı diyarının merkezindeydi. Venüs sessizce odasına girdi. Vulcanus kollarını yukarı kaldırmış bir halde alev sütununun önünde duruyordu. Venüs yoğun bir ilgiyle onu inceledi. Olimposluların büyük bir çoğunluğu gibi esnek, zarif ve sarışın olmasa bile görkemli bir fiziği vardı. Esmer ve güçlüydü. Diğer tanrılar onu fiziksel kusuru yüzünden dışlamışlardı; Vulcanus yüzyıllardır topaldı. Oysa ayağındaki aksaklık belli belirsizdi. Altın tanrıların kusursuz dünyasında yaşıyor olmasa bu durumunun fark edilmesi bile neredeyse imkânsızdı.

Evet, Vulcanus'un kesinlikle çekici bir fiziği vardı. Venüs bugüne dek onu hiç arzulamamıştı. Bildiği kadarıyla Vulcanus da onu arzulamamıştı ve elbette, böyle bir arzu söz konusu olsa Aşk bunu rahatlıkla anlardı. Venüs başını yana eğip arzunun ve ihtirasın fiziksel olmaktan çok, iki ruh arasında gidip gelen bir kıvılcım gibi belli belirsiz bir şeyden kaynaklandığının ne kadar doğru olduğunu düşündü. İkisi arasında böyle bir kıvılcımın olmadığı kesindi.

Sonra zihnini toparlamaya çalıştı. Bu tür düşünceler zaman kaybından başka bir şey değildi. Ne de olsa o Aşk'tı. İstediği zaman bu kıvılcımı yaratabilirdi. Peki, o zaman neden havalı Hermes için de biraz eğlence ve oyun yaratmıyordu? Bu Vulcanus için de iyi bir değişiklik olurdu. Vulcanus fazlasıyla ciddiydi ve sürekli çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu. Venüs esmer tanrıya doğru yaklaştı; şimdi omzunun üzerinden yaptığı sihire tepki vererek kutsal ateş sütunun içinde dans etmeye başlayan turuncu renkli alevleri görebiliyordu. Alevlerin arasında tuhaf ama çok da ilgi çekici olmayan bir şeyler görür gibi oldu; parlak takımyıldızlarla dolu bir gökyüzüne benziyordu. Venüs alev sütununda bu kadar heyecan verici ne olabileceğini bugüne dek hiç çözememişti. Elbette, bunun nedeni Vulcanus'un sihriyle ilgili detayları onunla asla paylaşmaması olabilirdi. Hımm... Venüs öylece durup dudaklarını ısırdı. Bu konuyu daha önce hiç düşünmemişti. Ama sonra bunu umursamamaya karar verdi. Ne fark edecekti ki sanki?

"Vulcanus!" diye bağırdı Vulcanus'un arkasından neşeli bir sesle.

Vulcanus omzunun üzerinden ona baktı ve dalgın bir tavırla gülümsedi. "İyi dinlenebildin mi?"

"Aslında bugün çok canım sıkılıyor, sevgilim." Venüs işveli bir tavırla alev alev yanan sütunun önündeki taş banka doğru yürüdü ve zarif hareketlerle üzerine uzandı. "Hermes ve..." Durup düşündü. "Hermes ile Aiolos'un arasını yapmaya ne dersin?"

Dikkati hâlâ gürleyen alevlerin üzerinde olan Vulcanus, Venüs'ü belli belirsiz duyulan, dalgın bir sesle yanıtladı.

"Aiolos mu? Ama Rüzgârların Tanrısı diğer ölümsüzler yerine genç perileri, yani genç ve *dişi* perileri tercih etmiyor mu?"

Venüs kayıtsız bir tavırla elini salladı."Ne kadar da küçük bir detay. Ben ne tür bir büyü yapacağımı düşüneyim, sen de bu büyüyü taşıyacak olan aleve karar ver ve..."

"Affedersin, Venüs ama şu an çok önemli bir..." Duraksadı ve büyük bir özenle kullanacağı kelimeleri seçti, "araştırmanın ortasındayım." Ardından da sadece dalgın bir şekilde gülümsemesine yetecek bir süre Venüs'ün yüzüne baktı. "Belki başka bir zaman."

Vulcanus ne kadar sinirlenmiş olduğunu fark etmese de Venüs öfkeyle ona baktı. Poseidon'un fallus biçimli üçlü çatalı adına, Vulcanus resmen ruhsuzdu! Mesela Apollon ve ikizi Artemis gibi asla vahşi, ihtiraslı ve eğlenceli olmamıştı. İşin aslı Venüs'ün onunla evlenmesinin sebebi de buydu; ihtirastan uzak durmak. Peki, o zaman neden şimdi birdenbire bu birliktelik anlaşması (ve Vulcanus'un kendisi de!) sinirlerini bozmaya başlamıştı?

"Haklısın. Senin o çok değerli..." Venüs, biçimli parmaklarını alev sütununa doğru salladı. "Ateş araştırmalarını bölmek istemem. Her zamanki gibi fazlasıyla sıkıcısın. Belki başka bir zaman." Venüs alaycı bir şekilde Vulcanus'un sözlerini tekrarladı.

Sonra ayağa kalktı ve Vulcanus'un yüzüne bile bakmadan, parlak bir dumanın içinde kayboldu.

Zeus'un sakalları adına, Vulcanus, Venüs'ün nihayet gitmesine ne kadar da çok sevinmişti! Venüs'ten hoşlanmıyor değildi. Aslında yüzyıllardır onu dostu olarak görmüştü. Ancak son günlerde bu dostluğun tadı kaçmaya başlamıştı. İçini çekti ve alnını ovuşturdu. Bu, Venüs'ün suçu değildi. Son zamanlarda Vulcanus'un hayatındaki

her şeyin tadı kaçmıştı sanki. Ama hayatıyla ilgili bu memnuniyetsizliğinin sorumluluğu tamamen kendisine aitti. Üstelik Venüs haklıydı. O fazlasıyla sıkıcı birisiydi. Yaşama hevesini ne zaman kaybetmişti? Macera hevesini? Aşk hevesini? Bu son soru onu şaşırtarak zihninde dolaşmaya başladı. Aşk mı? Gürültülü bir şekilde nefesini bıraktı. Aşk'la evli olmasının ona hiçbir faydası yoktu. Venüs'le aralarında sadece saygı ve dostluk vardı. Venüs, elbette, sayısız kaçamak yapmıştı ama bu, Vulcanus'u hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Onlar bir evlilik değil, bir anlaşma yapmışlardı. Hayır, onu rahatsız eden şey, Venüs'le aralarındaki ilişki değil, genel anlamda tüm hayatıydı. Bakışları yeniden coşkulu ateşin içine topladığı takımyıldızlara kaydı. Öylesine huzurlu... öylesine görkemli... öylesine özgür bir halleri vardı ki. Ateş Tanrısı'nın içi güçlü bir istekle doldu. Keşke göklere kaçıp sıkıcı hayatını ardında bırakabilseydi...

Peki ama bunu neden yapmıyordu? O bir Olimposluydu. Güçlü bir tanrıydı. Onun için imkânsız diye bir şey yoktu.

Elbette, diyarını başıboş bırakacak da değildi. Vulcanus yüzünü sıvazladı ve alev alev yanan sütunun önünde volta atmaya başladı. Diyarını sonsuza dek terk edecek olsa yerine kim geçecekti? Diğer tanrıların hiçbiri bu pozisyona talip olmazdı çünkü Vulcanus'un diyarı hem gerçek hem de mecazi anlamda onlardan çok daha aşağıdaydı. Dikkat çekici bir manzarası, etrafta oynaşan perileri ya da göz kamaştırıcı rezillikleri yoktu. Vulcanus yeryüzünün ve Olimpos'un ateşlerine hükmediyordu. Bu önemli bir görev sayılsa da güneşi gökyüzünde taşımak ya da yeryüzüne baharı getirmek kadar havalı değildi.

Volta atmanın yaşadığı hayal kırıklığına bir faydası olmadı. Biraz yürüyecekti. Bu zihnini boşaltmasına yardımcı olurdu. Yeryüzüne çıkan taş merdivenleri tırmanırken olumlu şeylere konsantre olmaya çalıştı. O bir tanrıydı ve gökkubbede inzivaya çekilmesi bir mucizeye

CHATLAK-VERO

bağlı bile olsa Olimposlular mucize yaratmaktaki kabiliyetleriyle tanınırlardı...

Ateş Tanrısı yavaş hareketlerle Zeus ve Hera'nın sarayındaki balo salonuna doğru yürümeye başladı. Daha hızlı da yürüyebilirdi. Topallığı hızına değil, zarif bir şekilde yürümesine engel oluyordu. Yıllar geçtikçe küçümseyen bakışlar ve hakaret dolu fısıltılardan uzak durmak için yavaş ve dengeli hareket etmeyi öğrenmişti. Ölümsüzlerden ve onların mükemmel olma tutkusundan nasıl da nefret ediyordu. Ölümsüzler sığ ve bencildiler. Pek çoğu gerçekten acı çekmenin, fedakârlıkta bulunmanın ve yalnızlığın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Vulcanus sessizce küfür etti. Eski dünyaya gitmeli ve zihnini toparlayabilmesi için oradaki terk edilmiş bir ormanda yürümeliydi. Bunu yapmak yerine neden ailesinin tapınağına gelmişti ki sanki? Buraya gelerek aptallık etmişti çünkü çevresindeki kusursuzluklar kendi kusurlarını ön plana çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Vulcanus? Defalarca arkandan seslendim ama beni duymadın. Her şey yolunda mı oğlum?"

Vulcanus durdu ve peşinden gelen Hera'ya döndü. Farkında bile olmadan yüzü yumuşamış ve annesine gülümsemişti. "Her şey yolunda anne. Sadece biraz dalmışım o kadar. Kaba davrandığım için beni affet." Vulcanus, annesinin yumuşak yanaklarından öptü.

"Sen asla kaba biri olamazsın oğlum." Hera keskin gözleriyle oğlunu şöyle bir süzdü. "Üzgün görünüyorsun. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Anne lütfen benim için endişelenme." Vulcanus kendini yeniden gülümsemeye zorladı.

"Senin için endişelendiğimi biliyorsun." Hera derin bir nefes aldı.

"Buna hiç gerek yok. Şimdi diyarıma geri dönmeliyim. Seni görmek güzeldi anne." Annesini tekrar yanağından öptü ve onun

bilge gözlerinin ruhunun derinliklerini okumasına izin vermeden hızla oradan uzaklaştı. İhtiyaç duyduğu en son şey hayatının annesi tarafından -ve tanrılar esirgesin, babası tarafından da- mercek altına alınmasıydı. Vulcanus kendi yolunda yürüyor, kendi kaderini kendisi belirliyordu. Tanrıların kralı ve kraliçesinin hayatına karışmasını da kesinlikle istemiyordu.

Vulcanus o an biraz tereddüt edip omzunun üzerinden arkasına baksa, Hera'nın parmaklarını çevirmeye başlamasıyla birlikte havada bir anda pırıltılar oluştuğunu fark eder ve şaşırırdı. Biraz dikkatlice etrafını dinlese annesinin, "Kalbinin ağırlaşmasına neden olan şeyi iyileştirebilmesi için oğluma bir doz anne sevgisi bahşediyorum," diye fısıldadığını da duyardı.

Vulcanus ne dönüp arkasına baktı ne de annesinin fısıldadığını duydu. Neredeyse görünmez sayılan bir güç kordonunun kendisini takip ettiğini de kesinlikle fark etmedi.

Diğer Olimposlulardan birine rastlamadan önce orayı terk etmekte kararlı, sarayın içinde yürümeye devam etti. Hâlâ yavaş yavaş ilerlese de adımları dengesiz ya da çekingen değildi. Aslında sessiz bir şekilde hareket ediyordu ama yine de temposuyla kendini hissettiren bir gücü vardı. Büyük balo salonunun çıkış kapısına geldiğinde öylesine rahat, öylesine neşeli ve öylesine melodik bir kahkaha sesi duydu ki bu kahkahanın kime ait olduğu konusunda bir an bile tereddüt etmedi.

Hayır. Bugün onunla bir kez daha karşılaşmak istemiyordu. Vulcanus durdu ve Venüs ona doğru yaklaşırken sessizce gölgelerin arasına saklandı. Venüs gülüyor ve hareretli bir şekilde Bahar Tanrıçası'yla sohbet ediyordu. Belli ki can sıkıntısı Vulcanus'un diyarından ayrılır ayrılmaz geçmişti.

"Pekâlâ Persephone! Sana hak veriyorum. O nefis çizmeleri gördükten sonra küçük krallığını yargılarken biraz acımasız davrandığımı kabul etmeliyim," dedi Venüs bir kahkaha atarak.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Oklahoma'daki Tulsa ne bir krallık ne de benim hâkimiyetim altında." Aşk Tanrıçası'nın kahkahaları kadar baştan çıkarıcı bir cazibesi olmasa da Persephone'nin alçak sesli, gamsız gülüşünün de kendine has, farklı bir güzelliği vardı. "Tulsa'yı, Pompei ya da Mediolanum gibi eski dünya şehirlerden biri olarak düşün. Tek farkı Tulsa'daki kanalizasyon sisteminin daha iyi çalışması." Persephone sustu ve kaşlarını çattı. "Ama trafiğin pek de düzeldiğini söyleyemem."

"Yılın altı ayını Pompei'deki gibi muhteşem mermer hamamları olan bir şehirde geçirdiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Venüs hevesle.

"Hayır. Maalesef. Tulsa'da Pompei'deki hamamlardan yok."

"Peki, Mediolanum'daki nefis kırmızı şaraplardan var mı?" Venüs bu şarapların verdiği zevki hatırlayarak inledi. "İtalya'nın Mediolanum bölgesindeki şaraplar insanı günaha sokacak denli aromalı ve olağanüstüdür."

"Ah, hayır. Dünyanın dört bir tarafından şarap ithal etseler de Tulsa bir şarap bölgesi değil." Persephone sustu ve biraz düşünürken hafifçe alt dudağını ısırdı. "Aslında ben özel martini denilen bir içkiye âşık oldum. Ve bu içkiler kesinlikle Tulsa'da yapılıyor."

"Bu bana çok da ilgi çekici gelmedi doğrusu. Tulsa'ya olan saplantını açıklamaya kesinlikle yetmiyor."

"Ben saplantılı falan değilim!"

"Tabii ki öylesin," dedi Venüs. "Yılın altı ayını Tulsa'da geçiriyorsun. Üstelik şu an orada bahar ya da yaz mevsimi yaşanmamasına rağmen Tulsa'ya yaptığın son ziyaretten yeni döndün. Aşk'ı kandıramazsın, Persephone. Saplantıları ayırt etmekte usta sayılırım."

Vulcanus, Venüs'ün bu sözleri karşısında Bahar Tanrıçası'nın öfkeye kapılacağını düşünmüştü. Bu yüzden de Persephone'nin tepkisinin dostça bir kahkaha olmasına çok şaşırdı.

"Tamam, belki ben gerçekten de saplantılıyım. Hem neden öyle olmayayım ki? Tulsa'ya bayılıyorum. Bir ölümsüz olarak kimse beni tanımadan, modern bir şehrin caddelerinde dolaşabilmek kendimi inanılmaz derecede özgür hissetmeme neden oluyor. Bir düşün, Venüs. Yüzyıllar boyu yaptığın ya da yapmadığın şeyler için kimse sana önyargıyla yaklaşmıyor. Kimse ailenin kim olduğunu bilmiyor. Öfkelendiğinde kimse korkuyla sinmiyor. Ve işin en güzel tarafı kimse sana sırf bir tanrıça olduğun için değer vermiyor. Eğer sana değer veriliyorsa," Persephone işveli bir edayla gülümsedi, "nedeni gerçekten arzu duyulan, akıllı ve büyüleyici bir *kadın* olmandır. Bunun ne kadar güzel bir değişiklik olduğunu hayal edebiliyor musun?" Persephone, Tanrıça'nın konuşmasına izin vermedi. "Ve erkekler! Modern erkekler, eski dünyanın ölümlü erkeklerinden çok farklı. Onlar gibi sorunlu değiller."

Kafası karışan Venüs pürüzsüz alnını kırıştırdı.

"Sorunlu değiller derken ilkel ve barbar birer budala gibi düşünmediklerini kastediyorum. Eh, yani en azından çoğu öyle düşünmüyor. Modern erkeklerin eski dünya erkekleri gibi önyargıları yok. Kadınları kendilerine eşit görüp takdir etmeyi biliyorlar ve bu da çok ama çok seksi bir şey."

Gölgelerin arasında duran Vulcanus, bir yandan Venüs'ün güzel yüzünün söylenenleri anladığını gösteren bir ifadeye bürünmesini izliyor, bir yandan da kendisine çok yabancı geldiği için ilk başta ne olduğunu çözemediği bir duygunun şaşkınlığını yaşıyordu: bu duygunun adı umuttu. Persephone'nin modern erkeklerin farklı olduğuna dair söyledikleri içini ani ve tatlı bir umutla doldurmuştu.

CHATLAK-VERO

Tam Vulcanus'un Tulsa'da Ateş Tanrısı olarak tanınmayacağını -ya da dışlanıp yargılanmayacağını- fark ettiği anda Venüs de, "Yani orada benim Aşk olduğumu anlamazlar mı?" diye sordu.

Persephone muzip bir edayla gülümsedi. "Kimse senin aşkın vücut bulmuş hali olduğunu anlamadan baştan çıkarma becerilerini uygulamaya koyabilirsin." Tanrıça romantik bir şekilde içini çekti. "Kulağa büyüleyici geliyor, öyle değil mi?"

"Gerçekten de öyle."

Evet, diye onayladı Vulcanus da sessizce. Kimseye tanınmamak gerçekten de kulağa büyüleyici geliyordu.

Persephone timsah derisi, siyah çizmelerini gururla gösterebilmek için bacağını havaya kaldırıp zarif bir hareketle ayağını işaret etti. "Ve mükemmel bir alışverişi de unutma," diye ekledi.

"Sevgili arkadaşım Persephone, beni eğlencelerle dolu küçük krallığında biraz gezdirmeye ne dersin?"

"Büyük bir zevkle."

İki tanrıça kol kola girip Persephone'nin annesinin tapınağına doğru yürümeye başladılar. Vulcanus, Demeter'in burada modern şehir Tulsa'ya çıkan bir portalı sürekli açık tuttuğunu biliyordu.

"Büyüleyici..." diye mırıldandı kendi kendine. Vulcanus, ailesinin tapınağından ayrılıp hızla onu Olimpos Dağı'nın içlerine ve kendi ateşli diyarına götürecek olan merdivenlere doğru yürüdü. Nihayet tapınağının büyük salonuna ulaştığında başı Yunanistan'ın kahverengi arıları gibi uğulduyordu. Modern erkeklerin eski dünya erkekleri gibi önyargıları yoktu. Muhteşem Venüs'ün aşkın fiziksel hali olduğunu anlamaları bile imkânsızdı. O halde parlak Tulsa Krallığı'nda Vulcanus'un ölümsüzlük koltuğuna geçmesi için kandırılabilecek modern bir erkek bulmak hiç de imkânsız sayılmazdı. Hele ki bu kandırmacaya farkında olmadan Aşk da dâhil olursa...

Artık yeni bir hedefi olan Vulcanus bir yandan diyarının merkezine doğru yürürken bir yandan da togasından sıyrılmaya çalışıyordu. Alev alev yanarak dünyayı ısıtan ateş sütununun önüne geldiğinde çırılçıplak kalan kaslı vücudu döktüğü terle parlamaya başlamıştı. Vulcanus avuçlarını açtı ve ellerini yukarı kaldırdı. Ateş Tanrısı'nın varlığını tanıyan turuncu renkli sütun bir anda parlayarak dalgalandı. Vulcanus gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Sonra da büyülü sözlerini söylemeye başladı.

Dalgalan ve yan ateş, güçlü ve berrak
Aşkın yanından ayrılmayan ihtiras gibi Venüs'ün yanında kalarak,
Demeter'in portalından çıkan Aşk'ın tatlı yolunu takip et
Ara, dene, araştır ve ölümlü bir adam keşfet

Ateş, Vulcanus'un göğsünü yakan tuhaf heyecanı taklit ederek, aniden coşkulu bir çocuk gibi avuçlarının etrafında dans etmeye başladı. Vulcanus kendini yaptığı büyüye öylesine kaptırmıştı ki bir yılan misali vücudunun etrafını sarıp sütunla birleşen ve Olimpos'un kraliçesinden gelen sihrin etkisiyle alevleri iyice coşturan Hera'nın güç kordonunu fark edememişti. Nihayet ellerini çırparak büyüyü tamamladı.

Bir ölümsüzün asla sarsılmayan inancının gücüyle
Bana huzur bahşedecek ölümlü bir adam söyle!

Alev sütunu ölümlü bir adamı anında sağır edecek kadar şiddetli bir gürültüyle parladı. Herhangi bir yeri zarar görmeyen Ateş Tanrısı, sütunun içinde sadece kendisinin görebileceği altın renkli

bir ateş parçasının oluşmasını, sonra da bu ateş parçasının sütundan ayrılarak tam önünde havada asılı kalmasını izledi.

"Haydi git! İsteğimi gerçekleştir!" diye buyurdu. Babasının kötü şöhretli şimşekleri kadar hızlı hareket eden ateş parçası olduğu yerden fırladı ve Olimpos Dağı'nın merkezinden ayrıldı. Vulcanus onun izleyeceği yolu çok iyi biliyordu. Arayış içindeki ateş parçası, Demeter'in portalından geçip Tulsa Krallığı'na çıkan Venüs'ün peşinden gidecek ve Tulsa'ya ulaştığında eski dünyada asla bulamayacağı bir şeyi arayacaktı; Ateş Tanrısı'nın yerine geçecek modern bir ölümlü erkeği.

Vulcanus memnuniyetle gülümsedi ve beklemeye koyuldu.

Hera sahip olduğu gücün kullanıldığını ve kendisini çekiştirdiğini hissetti. Zeus'a kaçamak bir bakış fırlattı. Zeus, Demeter'le ilgileniyordu. İkisi ambrosia hasatının kalitesi üzerine dostça bir tartışmaya girmişti.

"Bu geceki ziyafetle ilgili son detayları kontrol etmem gerekiyor canım. Bana biraz izin verir misin?"

Zeus başıyla onayladı ve ona dalgın bir şekilde el salladı. Demeter, Hera'ya baktı ve Hera da ona çabucak göz kırptı. Hasat Tanrıçası hafifçe başını salladıktan sonra az önceki ambrosia tartışmasına bu defa yeni bir coşkuyla başlamıştı. Zeus'un en azından bir süreliğine meşgul olacağını bilen Hera hızla Büyük Salon'dan ayrıldı. Bir duvar nişinin gölgesine sığınıp gözlerini kapadı ve oğluna hediye ettiği güce odaklandı.

İşte oradaydı! Kapalı göz kapaklarının ardında Vulcanus'un büyülediği görünmez ateş parçası duruyordu. Bir yılan gibi süzülen ateşin Olimpos'tan geçerek Demeter'in tapınağına gittiğini sonra da modern şehir Tulsa'ya açılan portalda gözden kaybolduğunu gördü. Şaşkına dönen Hera daha yoğun konsantre olup bilincinin sınırlarını genişletti ve Olimpos'un kraliçesi olmasının verdiği gücü

kullanarak arayış içindeki ateş parçasının arkasına asıldı. Ateş parçasıyla birleşmesinin sebep olduğu kıvılcımların arasından Venüs ve Persephone'nin modern dünyaya girdiklerini gördü ve Vulcanus'un Aşk Tanrıçası'nın peşinden giden büyüsünün ağırlığını üzerinde hissetti.

Vulcanus, Venüs ve Persephone'yi neden takip ediyordu? Nihayet bu sahte evlilikten sıkılmaya mı başlamıştı? Hera gülümsedi ve tüm kalbiyle öyle olmasını diledi. Oğlu yapmacık bir evlilikten çok daha fazlasını hak ediyordu. Bir annenin kararlılığıyla hediye ettiği gücü taşıyan ateş parçasına uzandı ve onunla konuşmaya başladı.

Sana emrettiğim şeyi duy ve kutsal isteğimi gerçekleştir
Tek arzum oğlumun boş kalbine birinin girmesidir
Bu yüzden tanrıların arasında olmayan şeyi aramalısın
Bütün engellere rağmen oğlumu tamamlayacak kişiyi bulmalısın
Ateş Tanrısı çok uzun zaman yalnız kaldı
Artık ihtirasını uyandıracak o çok özel dokunuş bulunmalı

Hera'nın ellerini sallamasıyla birlikte sözlerini taşıyan yeni bir güç gizlice Olimpos'un etrafında dolaşmaya başladı ve büyülü ateş parçasıyla birleşerek zaten fazlasıyla etkili olan gücünü iyice artırdı.

Büyük bir memnuniyetle gülümseyen Hera yeniden, taht odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı.

TARAYAN
IRMAK / CHATLAK!

DÜZENLEYEN
VERO

BÖLÜM BİR

Pea'nin hissettiği rahatlama itfaiyenin siren sesleriyle birlikte yerini hızla utanca bıraktı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Neredeyse gelmek üzereler Chlo-chlo-ba-bo!" diye bağırdı ağacın tepesine doğru. Kış mevsimiyle iyice cılızlaşan dalların arasından gelen acıklı inleme sesi yüreğini burksa da Pea, köpeği Chloe'nin duygu sömürüsüne boyun eğmeyi reddederek başını sert bir şekilde iki yana salladı.

"Pekâlâ, beni dinle! Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Sen-bir-kedi-değilsin."

Ağacın üst dallarından birinde siyah bir burun beliriverdi. Pea bu burnun arkasından onu izlemekte olan aydınlık ve zeki gözlerin ışıltısını görebiliyordu.

"Havff!" Chloe fazlasıyla huzursuz olduğu zamanlarda yaptığı gibi tuhaf, boğuk bir hırıltıyla havladı.

"Umrumda bile değil! Kedileri sevmekte serbestsin. Ama sen asla onlardan biri olamazsın."

Tam Chloe, Pea'ye bir kez daha öfkeli bir şekilde *hırlamıştı* ki itfaiye arabası yavaşça kaldırımın yanına yanaştı. Pea içini çekerek son bir kez daha Chloe'ye baktıktan sonra, klasik parlak kırmızı renkli itfaiye aracından inen adamların olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Chloe derhal inleme ve havlamalardan oluşan acıklı bir

nakarat tutturdu. Hissettiği utancı ve köpeklerin duygu sömürüsünü bir kenara bırakan Pea tekrar ağaca koştu.

"Chlo-chlo! Sakin ol, kızım. Bak işte buradayım."

"Merdiveni bu tarafa getir, Steve," dedi Pea'nin tam arkasından duyulan boğuk bir erkek sesi. "Ağaç burada."

Pea bakışlarını fazlasıyla korkmuş köpeğinden ayırmadan, "Çabuk olun!" diye haykırdı. "Gerçekten çok korktu ve eğer düşerse kesinlikle bir yeri kırılır."

"Kediler ağaçtan atladıklarında kendilerine nadiren zarar verirler, hanımefendi. Dört ayak üzerine düştükleriyle ilgili efsanelerin doğruluk payı oldukça yüksektir," dedi Pea'nin omzunun üzerinden duyulan bir ses.

Chloe tekrar inledi.

"Hey, bu kedi değil ki."

Pea sinirle kaşlarını çattı ve itfaiyeciye doğru döndü. Yumruklarını beline dayayıp Chloe için duyduğu endişenin öfkeye dönüşmesine izin vererek, "Santraldeki memura çok net bir şekilde köpeğimin..." diye söylenecek oldu ama adamı görür görmez öfkesi bir anda kayboldu ve dili dolanmaya başladı. Yanaklarının alev alev yandığını hissedebiliyordu. Dört defa kahretsin! Bu oydu. Griffin DeAngelo. Bugüne dek gördüğü en harika adam. Televizyonda bile böylesini görmemişti. Ayrıca Chloe'yi gezdirirken evinin önünden geçip (caddenin biraz aşağısında oturuyordu) onu, belden yukarısı çıplak bir halde bahçesindeki çimleri biçerken gördükten sonra bu adama geçen bir yıl boyunca platonik bir aşk duymuştu. İşte şimdi aynı adam karşısındaydı. Bol detaylı rüyalarının birinden fırlamış gibi Pea'nin ön bahçesinde duruyordu.

Adam doğal olarak üzerinde uzun kollu bir tişört ve bol bir eşofman altı olan Pea'nin bu nefis görüntüsüne bakmamış ve birdenbire dokunaklı bir şekilde konuşma yeteneğini yitirmesini de

fark etmemişti. O nefis dudaklarında meraklı bir gülümsemeyle yukarıdaki Chloe'yu izliyordu.

"Lanet olsun, bu beyefendi ağaca çıkmayı nasıl başarmış?"

"O bir beyefendi değil, bir hanımefendi. Ve ağaca da tırmanarak çıktı," dedi Pea.

"Ah, kaba bir dille konuştuğum için beni affedin, hanımefendi; burada olduğunuzu unutmuşum. Ben Midtown itfaiye amiri Griffin DeAngelo." Griffin bir hanımefendiyi selamlayan bir centilmenin geçmişte kalan, hayranlık duyulacak jestiyle hafifçe başındaki itfaiyeci şapkasına dokundu.

"Biliyorum!"

"Biliyor musunuz?" Griffin sorusunu vurgulamak istercesine tek kaşını yukarı kaldırmıştı.

"Evet, şurada, aşağıda oturuyorsunuz." Pea, caddenin aşağısındaki blokların arasından tam Griffin'in evinin bulunduğu noktayı işaret etti. İz süren bir sapık gibi. Ardından, "Hatırlasanıza geçen yıl 4 Temmuz'da sokağımızın düzenlediği 4 Temmuz partisinde sonra yaz barbeküsünde ve bir de Noel öncesi yapılacak ışıklandırmayla ilgili mahalle toplantısında karşılaşmıştık," diye bir şeyler geveledi. İşte, şimdi tam bir sapık gibi konuşmuştu.

Kafası karışan Griffin'in o güzel alnı kırıştı. "Üzgünüm hanımefendi ama hatırlayamadım."

Tabii ki hatırlayamamıştı. Kimse Pea'yle daha önce karşılaşmış olduğunu hatırlamazdı. "Önemli değil, ben, şey..." Pea çok hoş bir şekilde koyu renkli kirpiklerle çevrelenmiş o iri, mavi gözlere bakınca sustu ve bir aptal gibi aniden kendi ismini bile unuttu.

"Bayan?.."

"Dorreth Chamberlain!" diye haykırdı bir ahmak gibi elini uzatarak. "Ağaçta mahsur kalan köpeğin adı da Chloe."

Griffin, dokunuşuyla birlikte aniden patlamasından korkarcasına nazikçe Pea'nin elini tuttu. Böyle düşünmesi gayet normal değil miydi? Pea az önce ona, kendisi hiç hatırlamadığı halde üç defa karşılaşmış olduklarını anlatmıştı ve hâlâ sakız fabrikasındaki bir anaokulu çocuğu gibi aval aval yüzüne bakıyordu. Peki, ya saçlarına ne demeliydi! Pea inlememek ve en sevdiği tokayla arkadan bağladığı, kabarık saç yumağına histerik bir şekilde dokunmamak için kendini zor tuttu.

Uzatma merdivenini taşıyan iki itfaiyeciyle birlikte yanlarına gelen genç bir itfaiyeci, "Şuna bakın. Bu bir köpek," dedi.

Diğer itfaiyecilerden biri kahkaha attı. "Lanet olsun, oraya çıkmayı nasıl başarmış?"

Griffin boğazını temizleyerek adama Pea'yi işaret etti.

"Özür dilerim, hanımefendi," diye mırıldandı adam, Pea'nin olduğu tarafa doğru.

Pea neşeli bir kahkaha attıktan sonra mümkün olduğunca ilgi çekici ve canlı bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak ağacın tepesini işaret etti. "Ağaca tırmanarak çıktı!" Her zamanki gibi adamların hiçbiri yüzüne bile bakmamıştı.

"Tırmanarak mı çıktı? Şu an bu yaşlı meşe ağacının en az altı metre yukarısında olmalı," dedi isimsiz adamlardan biri.

"İyi bir tırmanıcıdır. Sorun iyi bir tırmanıcı inici olmamasında," dedi Pea. Sonra da hissettiği utançla birlikte yerin dibine girmek istedi.

Tırmanıcı inici mi? Tanrım, o gerçekten de tam bir ahmaktı.

"Pekâlâ, haydi onu aşağı indirelim," dedi Griffin. Adamlar merdiveni uzatmaya Chloe de hırlamaya başladı.

"Bu köpeğin cinsi ne hanımefendi?" diye sordu Griffin.

"İskoç teriyeri ama o kendini kedi zannediyor. Bakın, benim Max isminde bir kedim var ve İskoç teriyeri cinsinde bir köpek ol-

duğunu bilmeyen Chloe de ona sırılsıklam âşık. Chloe özünü inkâr ediyor. Bir İskoç kedisi olduğuna inanıyor. Başka bir köpek daha mı almalıyım, Chloe'ye depresyon ilacı mı vermeliyim, yoksa onu bir hayvan psikoloğuna mı götürmeliyim hiç bilmiyorum."

Griffin, Pea'nin vücudunu zevkle titreten boğuk ve heyecan verici bir sesle güldü. "Belki de sadece bir emniyet kilidine yatırım yapmalısınız."

Pea kıkırdadı ve insanı çıldırtacak derecede baştan sona mükemmel görünen İtfaiyeci Griffin'le o "çok özel anlardan" birini yaşamaya çalıştı; hani şu kadınla erkeğin göz göze gelip uzun, seksi, kahkaha yüklü bakışlar paylaştığı o anlardan birini.

Tabii ki böyle bir şey olmadı.

Önce işveli kıkırdaması korkunç bir böğürtüye dönüştü, sonra da sahneye sarışın ve güzel bir kadın girdi.

"Pea! Bana Chloe'nin bir kez daha ağacın tepesinde mahsur kaldığını söyleme sakın!"

Griffin'in dikkati hemen, peşine taktığı altı yaşındaki kızıyla birlikte telaşla onlara doğru yürümekte olan Pea'nin komşusuna çevrilmişti. "Selam Griffin," dedi komşu.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Stacy," dedi Griffin şapkasını Stacy için de hafifçe yana yatırarak.

Pea içini çekti. Griffin uzun boylu, ince ve her daim bakımlı Stacy'yi tabii ki hatırlayacaktı. Oysa Pea, Stacy'nin geçen seneki mahalle toplantılarının bir tanesine bile katılmadığını gayet iyi biliyordu.

Stacy söz konusu oldu mu Griffin'in Pea'yi bir daha aklının ucundan bile geçirmeyeceği kesindi. Tabii, eğer daha önce aklından geçirmişse. Stacy ayağının dibinde duran bir çocukla bile inanılmaz derecede çekici görünüyordu.

Ancak itfaiyecinin bakışları şaşırtıcı bir şekilde tekrar Pea'ye çevrildi. "Pea mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet," dedi Pea, omuzlarını silkip onu neden herkesin bu şekilde çağırdığına dair, her zaman yaptığı açıklamanın kısa bir versiyonuna başlayarak. "Malesef Pea çocukluğumdan beri üzerime yapışıp kalan talihsiz bir takma isim."

"Ah, haydi ama! Bunun hiç de kötü bir tarafı yok. Pea çok hoş bir isim," dedi Stacy, Pea'ye sırıtarak.

Stacy'nin kızı Emili, "Yaşasın Pea!" diyerek araya girdi. "İsmini seviyorum. Çok şeker. Ama bu adam kadar şeker değil." Emili, Griffin'i işaret etti. "Sen evli misin? Pea evli değil. Belki sen Pea'yle evlenebilirsin. Onun bir erkek arkadaşı bile yok. Annem bunun çok üzücü olduğunu söylüyor çünkü Pea aslında insanların düşündüğünden çok daha tatlı birisiymiş ve ayrıca..."

Pea nefesini tuttu ve beceriksizce kahkahalarını gizlemeye çalışan Stacy, Emili'nin ağzını kapatırken, yüzünün alev alev yandığını hissetti.

Neyse ki Chloe, merdiveni ağaca yaslamakta olan genç itfaiyeciye tehditkâr bir şekilde hırlamak için tam da o anı seçmişti.

"Chloe! Her şey yolunda, kızım." Pea hızla ağaca doğru yürüyerek köpeğin siyah burnuna ve parlak gözlerine baktı. Chloe inledi. "Üzgünüm ama erkeklerden pek hoşlanmaz," dedi Pea, itfaiyeciye. "Sizi ısıracağını sanmam. Ama biraz söylenecektir. Hatta belki de çok fazla."

"Onu ben alırım," dedi Griffin.

"Sizindir, amirim."

Griffin merdivene tırmanırken Chloe'nin alçak sesli homurtularının şiddeti de iyice artmıştı.

"Chloe! Terbiyeli ol!" diye bağırdı Pea, endişeli İskoç teriyerine.

Bir yandan da içinden, Lütfen, Tanrım, lütfen onu ısırmasına izin verme, diyerek Tanrı'ya defalarca yalvarıyordu... Ta ki Griffin hem Pea'nin içinden geçen düşünceleri hem de Chloe'nin hırıltılarını bir anda sonlandıracak bir harekette bulunana dek. Griffin, Chloe'yi çağırıyordu ama onu herhangi birinin bir köpeği çağırdığı gibi değil, şaşırtıcı bir şekilde pisi pisi diyerek çağırıyordu.

"Buraya gel, Chloe, pisi pisi. Her şey yolunda, küçük kız. Buraya gel pisi pisi..."

Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutan Pea, köpeğinin kulaklarını dikleştirmesini ve başını, yanına yaklaşmakta olan adama doğru eğmesini izledi.

"Aferin kızım," diye mırıldandı Griffin. "Güzel pisi pisicik."

Yavaşça elini uzattı ve Chloe'nin onu iyice koklamasına izin verdi.

"Bak, onun kokusunu duyuyorsun, değil mi? Haklısın pisi pisicik, haydi aşağı in bakalım."

Griffin ağaçtaki oyuğa uzandıktan sonra hâlâ merakla onu koklamaya devam eden Chloe'yi kollarına alıp merdivenden aşağı inerken Pea orada öylece durup onu izlemekten başka bir şey yapamadı.

"İnanılmaz," dedi Stacy, derin bir nefes alarak. "Bunu nasıl başardı? Chloe erkeklerden nefret eder."

"O nefret edilemeyecek kadar hoş birisi, anne," dedi Emili.

"Tatlım, bu düşüncemizi kendimize saklayalım olmaz mı?" dedi Stacy. Sonrada Pea'ye bakıp fısıldadı, "Tamamen doğru olsa bile."

Pea hiç zorlanmadan her ikisini de duymamış gibi yaptı. Tüm benliğiyle, kucağındaki köpeğini -Chloe aslında kuyruğunu bile sallıyordu- sıkı sıkı tutarak yanına doğru yaklaşmakta olan hayallerindeki adama odaklanmıştı.

"İşte buyurun, hanımefendi." Griffin, köpeği Pea'ye uzattı.

"Te... teşekkür ederim," diye kekeledi Pea. "Nasıl?"

"Nasıl?" diye tekrarladı Griffin.

"Ona pisi pisi demenizi kastediyorum. Bunu yapmak nereden aklınıza geldi?"

"Mantıklı olan buydu. Köpeğinizin kendini bir kedi zannettiğini söylemiştiniz ve bir de kedinizin olduğunu, öyle değil mi?"

Pea başını sallayarak onayladı.

"Kedinizi bu şekilde çağırıyorsunuz, doğru mu?"

Pea tekrar başını salladı.

"Ben de Chloe'nin bu çağrıyı tanıyabileceğini düşündüm."

Griffin, Chloe'nin başını kaşıdı ve Pea büyük bir hayretle erkeklerden nefret eden köpeğinin gözlerini kapayarak mutlu bir şekilde içini çekmesini izledi.

"Gerçi bu, işin sadece bir kısmıydı," dedi Griffin. "Ben daha çok Chloe'nin, Cali'nin kokusunu almasına güveniyordum."

Pea birden her şeyi anladı. "Kedinizin mi?"

"Kedimin." Griffin, Chloe'nin başını son bir kez daha kaşıdıktan sonra adamlarına döndü. "Pekâlâ, haydi şu merdiveni toparlayalım. İyi günler, hanımefendi."

Nazik bir tavırla önce Pea'yi, sonra Stacy'yi başıyla selamladı. Emili'ye göz kırptıktan sonra da oradan ayrıldı.

"Şey, tatlım, hadi içeri git ve anneyi bekle. Hemen geliyorum," dedi Stacy, kızına.

"Pea'yle o itfaiyecinin ne kadar hoş biri olduğunu mu konuşacaksınız?"

"Tabii ki hayır, tatlım. Haydi şimdi eve git."

"Peki! Hoşça kal Pea." Emili limonlu şekerler ve tek boynuzlu atlar üzerine bir şarkı tutturup hoplaya zıplaya eve gitti.

"Pekâlâ. Bay Esmer ve Uzun Boylu İtfaiyeci'nin tam bir afet olduğunu unutmuşum. Uzun zamandır ona karşı bir şeyler hissediyor olmanın sebebini şimdi çok iyi anlayabiliyorum," dedi Stacy.

Pea, Chloe'yi yere indirdi ve köpek hızla ağaca doğru koşup gövdesinin etrafını koklamaya başladı.

"Sakın o ağaca bir daha tırmanayım deme," dedi Pea ona sert bir şekilde. Chloe ona bakıp homurdandı. "Bu köpeğin söylediğim her kelimeyi anladığına yemin edebilirim," diye mırıldandı Pea.

"Hey! Burada olağanüstü seksi bir adamdan bahsediyoruz senin deli İskoç teriyerinden değil."

"Chloe deli değildir," dedi Pea hemen. "Ve evet, çok hoş bir adam ve ondan biraz hoşlanıyor olabilirim." Pea, Stacy'nin gözlerini devirmesini görmezden gelmeyi tercih etti. "Ama artık adam burada olmadığına göre sürekli ondan bahsetmemizin de bir anlamı yok."

"Sanki sen daha önce sürekli ondan bahsetmiyor muydun?"

Pea, Stacy'ye bir iki kez -pekâlâ, on ya da on iki kez- komşusunun ne kadar seksi birisi olduğundan bahsettiği için kendi kendini sessizce azarladı. Mümkün olduğunca umursamaz ve soğukkanlı bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Neyse ne," dedi. "Yine de hâlâ burada değil ve onun ne kadar hoş bir adam olduğunu konuşmamızın da hâlâ bir anlamı yok."

"Anlamı olan tek şey Bayan Hâlâ Bekâr, bu adamın seninle ilgileniyormuş gibi göründüğü."

"Biraz gerçekçi ol, Stacy. Adam ilgili değil nazikti. Bu ikisi arasında dünyalar kadar fark var."

"Saçma."

"Bugün onunla dördüncü kez karşılaşmamıza rağmen beni hatırlamadı bile. Onun gibi adamlar benim gibi kadınlarla ilgilenmezler."

"Demek, adamın kötü bir hafızası varmış. Pek çok erkek aynı sorundan muzdarip. Ayrıca benim gibi kadınlar da ne demek oluyor?"

Pea içini çekti ve kendinde, Stacy yanlarına geldiğinde Griffin'in hafızasının hiç teklemediğine dair bir tartışmaya girecek cesareti bulamadı. "Benim gibi kısa boylu, sade ve kolaylıkla unutulabilen kadınlar. O adam bir mankenle ya da bir tanrıçayla beraber olmalı. Benimle değil."

"Biliyor musun, işte senin problemin bu! Daha başlamadan pes ediyorsun. Sana daha önce de söyledim; ihtiyacın olan tek şey biraz özgüven. Yoksa gayet hoş bir kadınsın."

Gayet hoş bir kadın. Bu kelimeler de her şeyi özetlemiyor muydu sanki? Seksi Stacy onu kendince övüp cesaretlendirmeye çalışıyor ve aklına "*gayet hoş bir kadın*"dan daha iyisi gelmiyordu. Pea, Stacy'yi inceledi; nefis kıvrımları, harika göğüsleri ve yüzünü mermere oyulacak kadar güzel gösteren elmacık kemikleri olan uzun boylu, sarışın bir kadındı. Hayatını görünmez biriymiş gibi sürdürecek kadar sıradan olmanın neler hissettirdiğini nasıl bilebilirdi ki? Bugüne dek hiç bir odaya girip de bütün başların ona çevrilmediği olmamıştı. Pea o muhteşem Griffin'in kendisini daha şimdiden unuttuğuna dair her şeyine bahse girebilirdi. Erkekler bunu hep yapardı belki ama az önceki itfaiyecilerin istasyona dönene dek seksi sarışın komşusundan bahsedeceklerinden de adı gibi emindi. Sonra belki içlerinden biri, "Ah, evet, diğer kız da oradaydı," gibi bir şeyler söylerdi. Diğer kız Pea oluyordu. Kolaylıkla unutulabilen kız.

"O halde bunu yapacak mısın?"

"Ne dedin?" Pea, Stacy'nin konuşmaya devam ettiğini ve kendisinin de onun söylediklerinin hiçbirini duymadığını fark etti.

Stacy öfkeyle içini çekti. "Diyorum ki henüz öğlen bile olmadı. O muhteşem mutfağına girip koca bir tabak 'uğruna ölünecek kakaolu' keklerinden yapmak, sonra da onları bir teşekkür hediyesi

olarak itfaiye merkezindeki muhteşem Griffin'e götürmek için bol bol zamanın var."

"Dur bir düşüneyim." Pea çok kısa bir süre sustu. "Hayır, olmaz."

"Nedenmiş o?" Stacy, Pea'nin sözlerine devam etmesine izin vermedi. "Bu akşam seninle çıkabilmek için kapını yumruklayan bir sürü adam olduğu için mi? Yoksa rüyalarındaki erkekle mükemmel bir ilişki yaşadığın için mi? Hımm? Hangisi?"

Pea dişlerini sıkarak, "Şu an kimseyle çıkmadığımı biliyorsun, ayrıca bunu hatırlattığın için de teşekkürler," dedi ve içinden, *hem de yüzüncü defa*, diye geçirdi.

"Peki o zaman sebep, Griffin'i yeterince çekici bulmaman mı?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi durum bu değil."

"O halde nefret dolu, kaba bir insan olarak tuhaf İskoç kedinin hayatını kurtaran adama teşekkür etmen gerektiğini düşünmediğin için mi?"

"Chloe tuhaf değil ve ölmek üzere de değildi," dedi Pea.

"O ağaçtan düşseydi pekâlâ bir yerini kırabilirdi."

"Bana ilgi duymayan bir adamı görme bahanesiyle kakaolu kek pişirmek hem aptalca hem de acınılacak bir durum, Stacy."

Stacy, "Sana gülümsedi ve takma adını sordu," diyerek ona itiraz etti.

"Nazik olmaya çalışıyordu."

"Belki öyledir. Belki de değildir. Kakaolu kekleri pişirmezsen bunu asla öğrenemezsin."

Pea hayır demek üzere ağzını açtı. Bir kez daha. Ama Stacy ona engel oldu. Bir kez daha.

"Kendine bir şans tanı, Pea. Sadece küçük bir şans. En kötüsü fazla mesai yapan birkaç itfaiyeciye ziyafet çekmiş olursun. Öte yandan belki kakaolu keklerin bir sihir yapar ve kendini, sadece

hayalini kurduğun fantezilerden birini yaşarken bulursun..." Stacy, Pea'ye bakıp kaşlarını oynattı.

Pea, "Tamam!" dediğini fark edince şaşırdı. "Bugünkü dans kursum öğleden sonra başlıyor. O lanet olasıca kekleri pişirip kursa giderken bırakırım."

"Nihayet, 'Pea ve erkekler' sorununun üstesinden gelmiş bulunuyorum! Pekâlâ, beni dinle, sakın küçük bir teşekkür notu yazmayı da unutma. Üzerinde yeni işinin yazılı olduğu o antetli kâğıtlara."

"Pardon?"

Stacy o mükemmel gözlerini devirdi. "Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacaksın. Griffin hem inanılmaz derecede başarılı bir kadın olduğunu hem de sana nasıl ulaşabileceğini öğrenecek."

"Harika. Evet. Tamam. Her neyse." Pea, Chloe'yu yanına çağırdı ve şirin verandasına çıkan basamakları tırmanmaya başladı.

"Notu yazacaksın, değil mi?" diye seslendi Stacy onun arkasından.

"Evet, notu yazacağım."

BÖLÜM İKİ

Ne giyeceğini asla bilemiyordu. Kadınların çoğu bunu nasıl beceriyordu? Doğru kıyafetleri doğru saçlar ve doğru ayakkabılarla (Ayakkabılar! Bu başlı başına kâbus gibi bir konuydu! Pea birinin büyükannesine ya da başka birinin iki yaşındaki sevimli kızına aitmiş gibi görünmeyen bir ayakkabı seçmeyi asla beceremiyordu.) kullanmayı nasıl başarıyorlardı? Kazağını çekiştirip (Neden kazağı bu kadar biçimsiz görünüyordu? Oysa onun göğüsleri vardı. Gerçekten de vardı!) yeni aldığı muhteşem arabanın dikiz aynasında kendini inceledi. Dudaklarından bir inilti döküldü. Makyajında sorun vardı. Bu sorunun ne olduğunu tam olarak bilemiyordu ama makyajı... makyajı... makyajı sadece hiçbir şeye benzemiyordu o kadar. Ne sevimli ne sofistike ne de seksiydi. Peki, ya daha dün satın almak için kendi kendini ikna ettiği yeni göz farı şimdi neden birdenbire mağazadaki gibi hoş bir şeftali pembesi yerine, turuncuya çalan bir renge bürünmüştü? Doğal olarak şimdi bu göz farı, dişlerinin her tarafına bulaşmış olan leylak rengi rujuna hiç yakışmıyordu. Pea büyük bir hışımla gözlerindeki farı sildi. Ardından saçlarına baktı. Oklahoma'da hava açık ve bir damla bile nem yokken saçları nasıl olup da karahindiba çiçekleri gibi kabarabilmeyi başarmıştı? Onları salık bırakırken aklı neredeydi acaba? Pea teslim olduğunu gösteren bir iç çekişle çantasındaki tokayı çıkardı ve saçlarını topladı. Sonra

kakaolu keklerle dolu tabağı aldı ve park alanının içinden geçerek itfaiye merkezinin ön kapısına doğru yürüdü.

Kapı açılmıyordu. İtfaiye merkezi kapalı mıydı acaba? Tamam, günlerden cumartesiydi ama yine de itfaiye kapalı olmazdı. Yoksa olur muydu? O gün daha erken saatlerde itfaiyeciler Pea'nin evine gelmişti. Ve günün yirmi dört saati her an bir yangın çıkabilirdi. Yani aslında kapalı olmaları imkânsızdı. Acaba yanlış kapıdan mı girmeye çalışıyordu? Orada öylece dikelip dudaklarını ısırdı ve tuğla döşeli, eski moda itfaiye merkezinin giriş kapısının nerede olabileceğini bulmaya çalıştı. Belki kekleri oraya bırakıp gitse daha iyi olurdu. Nasıl olsa alüminyum folyaya sarılıydılar. Üzerinde Chloe tarafından imzalanmış kısa bir teşekkür notu da olduğu için itfaiyeciler kekleri kimin getirdiğini anlar ve büyük ihtimalle zehirlenmekten falan korkmazlardı. İtfaiyeciler üzerine teşekkür notu iliştirilmiş yiyeceklerin onları zehirlemesinden korkarlar mıydı acaba? Belki kekleri bırakıp gitmek çok da iyi bir fikir sayılmazdı.

Pea dudaklarını ısırmaya devam etti.

Bu tam da Stacy'nin onu defalarca azarladığı şeydi. Stacy asla zihninde dolaşıp duran milyonlarca soruyla birlikte orada öylece kararsız bir şekilde dikelip durmazdı. Stacy doğru kapıyı bulur ya da ne gerekiyorsa onu yapardı. Pea kimi kandırıyordu ki? İtfaiyeciler aynalı camların ardında (Ah, harika yoksa şu an hepsi birden onu mu seyrediyordu?) sarışın ve güzel bir şey olduğunu fark etseler kapıyı açmak için birbirlerini çiğnerlerdi...

"Hanımefendi?" Kapı açıldı ve az önce ağaca merdiven dayayan adamlardan biri, Pea'ye baktı.

"Ah, selam. Kapı kilitliydi."

"Evet, hanımefendi. Kapı her zaman kilitlidir. Sadece şu yandaki zili çalmanız gerekiyor."

"Ah," dedi Pea. Zilin üzerinde, İÇERİ GİRMEK İÇİN LÜTFEN ZİLİ ÇALINIZ yazılı küçük bir not olduğunu fark ettiği anda yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Köpeğimi ağaçtan indirdiği için Griffin'e teşekkür etmek istedim ve bunları getirdim," diye haykırdı elindeki tabağı havaya kaldırarak.

"Hey, siz ağaca tırmanan o İskoç teriyerinin sahibi olan bayansınız!" Adam bir kahkaha attı.

"Evet. O benim."

"İçeri girin. Ben de amiri çağırayım."

İtfaiyeci, Pea'ye kapıyı tuttuktan sonra ona lobiye benzeyen girişteki banka oturmasını işaret etti. Pea banka oturdu ve aval aval itfaiye merkezinin içini incelediğini belli etmemeye çalıştı. Üç dört metre ötede itfaiye araçlarının durduğu garaja açılan kemerli bir kapı vardı. Bulunduğu yerden garajın düz beton zeminini ve en yakınında duran itfaiye aracının ön tamponunu görebiliyordu. Sağ tarafta, küçük bir iletişim alanı oluşturmak için yuvarlak bir şekil alarak dönen ve üzerinde bol hatlı telefonlarla karmaşık radyo sistemleri olan bir banko duruyordu. Bankonun arkasında oturan adam ona hafifçe başını salladıktan sonra okuduğu kitaba geri döndü. Pea bunun Christopher Moore'un son kitabı olduğunu fark etmişti.

"Chris Moore'un kitaplarına bayılırım," dedi, adamla sohbet etmeye çalışarak.

Adam birinci hamur kâğıda basılı kitabın üzerinden başını kaldırıp ona baktı ve homurdandı.

"Bence çok komik yazıyor," dedi Pea.

"Evet," dedi adam, bu defa onun yüzüne bile bakmadan.

"Favorim, *Kankolikler* ama *Kuzu*'yu da severim." Pea artık durumun ne olduğunu anlamıştı. Kendisi nazik bir sohbet başlatmaya çalışıyor, karşısındaki adam ise söylediklerini dinliyormuş gibi yapa-

rak sesler çıkarıyordu. Bu erkeklerin her zaman yaptığı bir şeydi. Pea'nin, erkeklerin sadece güzel kadınları dinlemeye çalıştıklarına dair bir teorisi vardı ve bunu da çoğunlukla sırf o kadını yatağa atabilmek için yaparlardı. Erkekler, Pea gibi sıradan kadınları dinler görünmeye bile tenezzül etmezlerdi.

"Evet," dedi itfaiyeci de Pea'nin teorisini ispatlayarak. Bir kez daha.

Pea içini çekti ve tam tekrar dudaklarını ısırmaya başlamışken bir anda durdu. İtfaiyeciye baktı. Aslında o da çekicilikte ortalamanın üstünde sayılmazdı. Yirmili yaşların sonlarında gibi görünen genç bir adamdı; Pea'den en fazla bir ya da iki yaş daha genç olmalıydı. Hiçbir özellik taşımayan, kahverengiye çalan saçları, sıradan bir yüzü ve sıradan bir vücudu vardı. Tabii ki Tulsa İtfaiye Ekibi'nin altın rengi logosu işlenmiş, lacivert bir tişört ve lacivert bir pantolondan oluşan geleneksel itfaiyeci üniforması giymiş ve belki bu onu biraz daha ilgi çekici göstermişti. Ama yine de sıradan bir adamdı işte. Tıpkı Pea gibi. İtfaiyecinin onu görmezden gelmekte herhangi bir sorun olmayacağını düşünmesi durduk yere Pea'nin canını sıkmaya başlamıştı. Tıpkı diğer herkesin onu görmezden gelmekte herhangi bir sorun olmayacağını düşünmesi gibi.

"Hı-hı, Chris Moore iyi bir hikâyecidir," dedi Pea. "Kitaplarını okuduğumda öyle çok gülüyorum ki kendimi, *Oz Büyücüsü*'ndeki uçan maymun sürüsünü doğuruyormuşum gibi hissediyorum," diye ekledi tatlı bir ses tonuyla.

"Evet," dedi adam.

"Bu durumu iyileştirmeye yarayacak bir ilaç olup olmadığını merak ediyorum doğrusu."

Pea büyük ihtimalle Chloe'nin çıkardığı seslere benzeyen boğuk bir inilti çıkardı. Bakışları bir anda neden bahsettiğinden habersiz, sıradan görünüşlü adamdan, kollarını kavuşturmuş, garajın giriş kapısından ona sırıtmakta olan Griffin'e kaymıştı.

"Neyi iyileştirmeye?" diye sordu bankonun arkasındaki adam.

Griffin, Pea'ye gülümsemeye devam ederek, "Hiçbir şeyi, tatlı adam. Sen böyle şeyleri kafana takma," dedi.

Pea yutkundu ve çılgınca bir telaşla yüzünün alev alev yanmıyor olmasını diledi. Bir kez daha. Bu sıcaklık, yanaklarının çekici bir şekilde hafifçe kızarmak olarak açıklanamayacak, can sıkıcı, parlak bir pembe tonuna büründüğü anlamına geliyordu.

"Ben sadece, şey..." Sesi kısılmıştı. Az önce yaptığı şeyi nasıl açıklayabilirdi ki? *Beni kabaca görmezden gelen iş arkadaşına bilmişlik taslıyordum.* Hayır, bu hiç de uygun bir açıklama olmazdı. Elindeki kakaolu kekle dolu tabağı Az-Önce-Söylediğim-Aptalca-Şeyi-Unut Tanrısı'nın mabedine adak sunuyormuşcasına havaya kaldırdı. "Size kakaolu kek getirdim. Teşekkür etmek için."

Griffin kaşlarını çatınca Pea onun, kendisini hatırlamadığını anladı. Kahretsin! Sadece üç buçuk saat önce Chloe'yu ağaçtan kurtarmış olmasına rağmen Pea'yi çoktan unutmuştu. Hem de dördüncü kez. Harika. Her zamanki gibi baştan sona utanç verici. Pea ayağa kalktı ve en başından beri öyle yapmış olması gerektiğini düşünerek tabağı çabucak bankonun üzerine bıraktı. Kahrolasıca tabağı üzerindeki aptal notla birlikte oraya bırakıp dans dersine gitseydi...

"Ah, tabii ya," dedi Griffin. Pea'yi tanımasıyla birlikte yüzündeki şaşkın ifade de kaybolmuştu. "Siz benim komşumsunuz. İskoç kedisi Chloe'nin annesi." Kısa bir süre sustu, sonra da kıkırdayarak ekledi. "Pea."

"Evet, Chloe ve ben size teşekkür etmek istedik." Pea bu defa nihayet Griffin'in kendisini hatırlamış olmasından duyduğu zevkle kızarmamaya çalışarak alüminyum folyaya sarılı tabağı işaret etti. "Kakaolu kek pişirdik. Şey, daha doğrusu ben pişirdim. Chloe ve Max de kekin tadına bakmak için yalvardılar."

"Max ailenin gerçek kedisiydi, değil mi?"

Pea, Griffin'in bunu da hatırlamış olmasından dolayı bir kez daha anlamsızca zevklendiğini hissetti. "Evet, öyle. Hem iyi bir tırmanıcı hem de iyi bir tırmanıcı inici olan." Ah, hayır. Yine tırmanıcı inici mi demişti yoksa? Griffin'in bir mucize eseri onun yeryüzündeki en ahmak kişi olduğunu fark etmemesini umarak neşeyle gülümsedi. "Max'i asla kurtarmanız gerekmez."

"Öyle bile olsa sorun değil, hanımefendi," dedi Griffin, başındaki hayali şapkaya dokunarak. "Bu da bizim işimizin bir parçası sayılır."

Pea, Griffin'in gözlerinin mavi derinliklerinde kaybolduğunu hissederek, "Sadece teşekkür etmek istedik," dedi.

"Çok naziksiniz, teşekkürler. Burada yiyecek görmek her zaman hoşumuza gider," dedi Griffin.

"Teşekkür ederim," dedi Pea. Sonra da defalarca teşekkür ettiğini ve artık kendisi teşekkür ettiği için ona teşekkür eden Griffin'e teşekkür etmeye başladığını fark etti. Kahretsin. "Tamam o zaman. Kekleri bırakıyorum. Tabağı dert etmeyin. Zaten eski bir tabak. İşiniz bitince atarsınız. Ya da saklarsınız. Her neyse işte." Ah, Tanrım. Resmen saçmalıyordu. "Şey, bir kez daha teşekkürler. Ve siz itfaiyeciler kendinize dikkat edin." Pea, Griffin'e küçük, coşkulu bir selam çaktıktan sonra hızla kapıdan dışarı çıktı.

Sınırlı sayıda üretilen Thunderbird marka arabası, krem rengi bir tapınak gibiydi ve Pea, ancak Quasimodo'nunki kadar bir sosyal kültür seviyesine sahip olduğu için bunun kusursuz bir benzetme olduğuna karar verdi. Arabanın kapısını kapattı ve alnını direksiyona yasladı.

"Ona selam çaktım," dedi perişan bir halde. "Yanımda beni denetleyecek biri olmadan toplum içine çıkartılmamalıyım."

•••

Neredeyse otuz yılı bulan yaşantısının yirmi beş yıllık kısmında, hafta sonlarını hayal kırıklıkları ve sıkıntılardan uzak geçirmesini sağlayan dans dersleri o gün aynı mucizeyi yaratmayı başaramamıştı. Pea kolunu kaldırmaya bile üşeniyordu. Fazlasıyla yaşlı sayılsa da her daim işinin ehli olan bale hocası Madam Ringwater temel hareketleri kaçırdığı için onu sert bir şekilde azarlamak zorunda kalmıştı. Hem de iki defa.

Pea kendini Griffin'i düşünmekten alıkoyamıyordu.

Bunun saçma, çocukça ve mantıksız olduğunu bilse bile ona abayı yakmıştı. Bir yıldır süren platonik aşkı kelimenin tam anlamıyla yakın temas bir tutkuya dönüşmüştü.

O tam bir aptaldı.

"Dorreth! Konsantrasyon lütfen, *merci*. Sana çok açık bir şekilde *battement tendu jeté* yapmanı söyledim, baştan savma bir *battement dégagé* değil." Madam Ringwater elindeki eğitim sopasını stüdyonun düzgün, ahşap zeminine vurarak koyu Fransız aksanıyla sert bir şekilde konuşmaya başladı."*Faites-l'encore!* Tekrar yap!"

Pea dişlerini sıktı ve dikkatini toplayıp klasik müziğin ritmine uymaya çalışarak parmak uçlarını nazikçe yerden kaldırmaya başladı.

Griffin ona gülümsemiş ve gözlerinin içine bakmıştı. Hem de iki defa. Üstelik Stacy de Griffin'in onunla ilgilendiğini söylüyordu ve Stacy böyle işlerden iyi anlardı. Oyuncak Ken bebeklere benzeyen Matt'le mutlu bir evlilikleri olmasına rağmen, erkekler ona hâlâ fazlasıyla ilgi duyuyordu.

Belki de Stacy haklıydı. Belki Griffin gerçekten de onunla ilgilenmişti.

Ardından onu itfaiye merkezinde ilk gördüğünde Griffin'in kendisini dördüncü kez hatırlamadığı aklına geldi ve yüreği burkuldu. Hayır. Griffin bir itfaiyeci olarak sadece ona nazik davranmaya çalışıyordu. Hem ne demişti? Bu da bizim işimizin bir parçası sayılır.

Ama Pea hoş bir kadın... ya da bir şekilde hatırlanabilir bir kadın olsaydı... belki Griffin'in bu küçük ilgisi de gerçek bir ilgiye dönüşebilirdi. Peki bu nasıl olacaktı? Pea kendini nasıl hatırlanabilir bir kadın haline getirecekti?

Gerçekte olmadığı biriymiş gibi davranmaya çalışmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu unutmuş muydu yoksa? Bunun için lisedeki ilk yılına geri dönmesi yeterliydi. Yaşadığı o aşağılanmayı... utancı... bozgunu on küsur yıl öncesinde kalmış gibi değil de daha dünmüş gibi hissedebiliyordu.

Hayır. Geçmiş geçmişte kalmıştı. O şimdi yetişkin bir kadındı. Artık bu çocuksu düşüncelerin zihnini bulandırmasına izin vermemeliydi. Ama veriyordu işte.

Pea büyük bir çaba harcayarak zihnindeki hatıraları uzaklaştırdı ve stüdyonun duvarlarını kaplayan aynalardaki yansımasına odaklandı. Karşısında her zaman gördüğü şey duruyordu. Sade ve sıradan bir Pea. Üzerinde kalçalarının (aslında bunlar kesinlikle kalça sayılmazdı; Pea diğer kadınlarda görüp de imrendiği o nefis kıvrımlı, çekici kalçalara sahip olamayacak kadar ufak tefekti) etrafından dökülen, gri renkli bir dans eşofmanı vardı. Göğüs kafesinin hemen altından bağlanmış, "*Bale ASLINDA bale pabucudur*" yazılı, uzun kollu tişörtü, teninin normalde asla rahat edemeyeceği kadar büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Ama bu bir dans sınıfıydı ve dans sınıfları tenini göstermek gibi konularda her nasılsa farklı bir standarda sahipti. Pea tişörtünü şişerecek kadar dolgun göğüslerinin olmasını isterdi ama göğüsleri kesinlikle öyle değildi. Stacy'nin kızı bir zamanlar onlar için yumru demişti. Küçük yumrular. Her zamanki gibi yine çılgın bir şekil alarak tokasının esaretinden kurtulan saçları, kahverengi tutamlar halinde, kızarası, terli yüzüne yapışmıştı. Saçlarından nefret ediyordu. Gerçek anlamda nefret ediyordu.

Pekâlâ, en azından şişman, sarkık ve biçimsiz bir vücudu yoktu. İşin aslı vücudu belki de hiçbir zaman sarkmayacaktı. İç sesi ona acımasızca, bunun sarkacak bir fazlalığının olmamasından kaynaklandığını fısıldıyordu ama Pea her zaman karamsar olan bu sesi duymamaya çalıştı. Vücudunun neden sarkmayacağının önemi yoktu, asıl önemli olan sarkmayacağıydı. Öyle değil mi? Bu soruyu cevaplamak için kendine zaman tanımak yerine zihnini nadiren cesaret ettiği bir yöne doğru sürüklemeyi tercih etti.

Aslında belki de özel ya da hatırlanabilir hale getirilebilecek bir şeylere sahipti. Ya da en azından Stacy'nin sürekli söyleyip durduğu gibi ilgi çekici bir özelliği vardı. Belki özgüvenini geliştirmek için sadece kendine bir yol çizmesi gerekiyordu. Artık lisede değildi ve ona isimler takıp aşağılayan o iğrenç amigo kızlar da yoktu. Pea başarılı bir yetişkindi. İşin aslı birkaç konuda özgüven kazanmayı başarmıştı: Balede, yemek yapmakta ve Tulsa Eğitim Merkezi'nin program direktörü olarak mesleğinde. Hatta harika bir ev yaratmak konusunda bile özgüveni vardı.

Çılgınlar gibi *battement tendu jeté* yaparken aynada kendisine baktı. Hayatının geri kalan kısmına böylesine nüfuz eden bu özgüveni kişisel görüntüsüne ve tarzına yansıtmakta neden bu kadar zorlanıyordu? Ona engel olan şey geçmişi miydi? Bu defa bir yetişkin olarak deneyip de başarısız olduğu takdirde sonsuza dek bir köşede unutulan ve asla istenmeyen bir ahmak olarak yaşamaktan mı korkuyordu?

Madam Ringwater yüzünde bıkkınlık dolu bir ifadeyle, "Bu kadar yeter! Bugünlük fini, Dorreth," dedi. "Aklın yatak odasındayken dansa konsantre olamıyorsun."

Pea nefesini tuttu ve tam parmaklarının ucunda havaya kalkmışken olduğu yerde durdu. "Ama Madam Ringwater, ben..."

Yaşlı dans hocası manikürlü elini havaya kaldırarak onu susturdu. "*L'amour fait des imbéciles de nous tous.*[1] Haydi şimdi git. Bir dahaki sefere iki kat daha fazla çalışacaksın, *oui*?"

"Tamam. Evet. Üzgünüm Madam, ben sadece..." Pea bu durumdan utanç mı, yoksa memnuniyet mi duyduğuna tam olarak karar veremeyerek omuzlarını silkti. Havlusunu almadan önce, elinde olmadan yaşlı kadını kucakladı ve hızla stüdyodan dışarı çıktı. Daha önce kimse ona böyle bir şey söylememişti! Kimse zihninin yatak odasında olup bitenlerle meşgul olabileceğini ima dahi etmemişti. Belki de hayatı değişmeye başlıyordu.

Pea bunu gerçekten istiyordu, evet, istiyordu! Hayatını değiştirecekti... Kesinlikle değiştirecekti...

Dudaklarını ısırıp arabasına bindi ve geri geri giderek stüdyonun otoparkından dışarı çıktı.

Kendisini aniden etkisi altına alan bu şey her ne ise... onun uçup gitmesine asla izin vermeyecekti. Bir süre amaçsızca dolaştıktan sonra Yirmi Birinci Cadde'deki Borders isimli mağazanın kırmızı beyaz renklerdeki koskocaman tabelasını gördü ve bir anda gözleri büyüdü. İşte buydu! Kitapçıdan içeri girecek ve sıradanlıktan kurtularak bir tarz yaratmak konusunda biraz araştırma yapacaktı. Bir gurme gibi yemek pişirmeyi, arabasının yağını değiştirmeyi, eski duvar kâğıtlarını yırtarak mükemmel bir oda yaratmayı beceriyordu. Hatta Eğitim Merkezi'ndeki koca bir eğitim departmanı için dersler bile planlıyordu. Elbette, kendine bir... bir... bir ahmak gibi davranmamayı da öğretebilirdi.

Bu konuyu daha önce neden hiç bu şekilde düşünmemişti acaba? Aslında bunun cevabını gayet iyi biliyordu. Daha önce içinde bulunduğu anı geçmişi yönetiyordu. Pea alnını tokatlamak istedi. Eh, artık en azından geçmişinin geleceğini yönetmesine izin vermeyecekti!

1 (Fr.) "Aşk hepimizi aptal yerine koyar." (ed.n.)

Kişisel bir tarz geliştirmek ona yasaklanmış, karanlık, gizemli ve bilinmeyen bir kadın mıntıkası değildi. Sadece bunu yapmayı öğrenmesi yeterliydi. Ayrıca artık lisede olmadığı da kesindi. İlkokulda ve üniversitede pek çok zor şeyin üstesinden gelebilmeyi öğrenmişti. Hem de bunu başarıyla yapmıştı. Kişisel bir tarz geliştirmek de bu tür öğrenilebilir yeteneklerden biri olmalıydı. Tabii, bir Barbie bebek kadar mükemmel olan Stacy'den kendi kişisel tarzını öğretmesini istemek fazlasıyla utanç verici olurdu ama Pea bunu kitaplardan okuyarak öğrenemez miydi? Tanrım, ah Tanrım! Nasıl da aptallık etmişti! Bir yıldır hoşlandığı, inanılmaz derecede yakışıklı adamın az da olsa ilgisini çekmiş olabilirdi. Bu da en azından üzerinde çalışabileceği bir potansiyele sahip olduğu anlamına gelmez miydi? Pea kendini buna inandırmak konusunda sonuna kadar kararlıydı.

Arabasını Borders'ın önüne park etti ve hedefi olan bir kadın edasıyla kitapçıdan içeri girdi.

TARAYAN
IRMAK/CHATLAK!

DÜZENLEYEN
VERO
www.twilightturk.com :D

BÖLÜM ÜÇ

Pea, kadınlara ayrılmış kişisel eğitim bölümünde yan histerik bir halde hüngür hüngür ağlayan yaşlı kadını görene dek Madam Ringwater'ın söylemiş olduğu Fransızca sözlerin İngilizce tercümesini hiç düşünmemiş ve birdenbire *L'amour fait des imbéciles de nous tous* cümlesinin *Aşk hepimizi aptal yerine koyar* anlamına geldiğini fark etmişti. Elinde "Erkekler Neden Kaltaklardan Hoşlanır?" isimli bir kitabı tutan ve hıçkıra hıçkıra ağlayan bu kadına özellikle bakmamaya çalıştı.

Yanlış bir bölüme girmiş olabileceğini düşünerek kadınlara ayrılmış kişisel gelişim bölümünden karşı taraftaki eşcinsellik ve lezbiyenlik araştırmaları bölümüne geçti. Cinsel tercihini değiştirmek istemediği sürece bu bölümde bulunması da gereksizdi. Bir an durdu ve bir kadınla yatmak isteyip istemeyeceğini düşündü. Hayır. En azından bundan kesinlikle emindi. Bu bölümden de ayrıldı ve canlı renklerdeki kitap sırtlarıyla ilgisini çeken "New Age" etiketli komşu raflara yöneldi.

Raftan çekip aldığı ilk süslü kitabın ismi "Ayın Sihri ve Ritüelleri"ydi. Pea iyice meraklanarak kitabın sayfalarına bir göz attı. "Dolunayda Buluşma" ve "Ayın Hallerine Göre Sihir" gibi bölüm başlıkları ona hem yabancı hem de ilgi çekici gelmişti. Kitabı yerine koydu ve bakışlarını diğer kitapların isimleri üzerinde gezdirdi. "Yeryüzünün

Gücü", "Güçlü Korunma Büyüsü" ve "Kristal Kuyudan Sihirli Ayinler" gibi isimler de ilgisini çekmişti. Vay canına! Daha önce bu kitapların ya da bu tür fikirlerin hiçbirini duymamıştı. Bunlar büyücülükle mi ilgiliydi? Sonra Bryan Lankford tarafından yazılmış "Gizemi Çözülen Modern Cadılık" isimli kitabı gördü. Hah. Bu kitapların bazılarının cadılıkla ilgili olduğunu tahmin etmişti zaten. Pea bunu umursamayıp omuzlarını silkti. En azından bu bölümde ağlayan kadınlar yoktu. Sonra birden göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini fark etti. Bir kelebeğin kanat çırpmasına ya da bir mumun rüzgârla birlikte hafifçe titremesine benzer bir kıpırtıydı. Pea arkasını döndü ve birisi kulağına güzel bir sır fısıldamışçasına nefesinin kesildiğini hissetti. Koyu krem rengi bir cildi olan kitap, görsel zenginliğiyle onu âdeta kendine çağırıyordu. Gümüş harflerle yazılmış ismi ışıl ışıl parlar gibiydi: "İçinizdeki Tanrıçayı Keşfedin; Venüs'ü Serbest Bırakın ve Aşka Yelken Açın." Bütün dikkatini esir almış olsa da Pea kitaba neredeyse çekinerek elini uzattı. Güçlükle duyulan hafif bir sesle birlikte kitap raftaki diğer iki kitabın arasından kurtuldu.

Pea parmaklarını kapağının üzerinde gezdirdi. Kitabın ismiyle birlikte Juno Panhellenius olan yazarının ismi de gümüş rengi, kabarık harflerle yazılmıştı. Yazarın ismi biraz tuhafmış gibi görünse de Pea tersine, eski zamanlara ait büyüleri ve gizemi çağrıştıran bu ismin kitaba çok uygun olduğunu düşündü. Kapağın üzerindeki tek süs ana hatları gümüş renginde olan ölümsüz (ve bol kıvrımlı) bir tanrıça figürüydü. Kollarını havaya kaldırmıştı ve ellerinin arasında bir dolunay tutuyordu. Tanrıça'nın seksi, gizemli ve çekici bir görüntüsü vardı. Pea parmak uçlarıyla dokunduğu kitabın içini hoş bir duyguyla doldurmasının çok tuhaf olduğunu düşündü. Kapağını açtı ve içindekiler kısmına bir göz attı: "Venüs'ü tanıyarak özgüveni tanıyın", "Venüs'ü tanıyarak güzelliği tanıyın", "Venüs'ü tanıyarak sekste özgüveni tanıyın"... Böylece sürüp gidiyor ve nihayet, "Venüs'ü tanıyarak Tanrıça'yı uyandırın!" ile bitiyordu!

Pea içinin baştan sona heyecanla titrediğini hissetti. İşte buydu! Bir Tanrıça'nın özgüvenine sahip olmayı öğrenebildiği takdirde artık görünmez biri olmaktan kurtulurdu! Ayrıca bu iş için Aşk Tanrıçası Venüs'ten daha uygun bir tanrıça var mıydı? Venüs'ü kim görmezden gelebilirdi? Bir tanrıçanın cazibesine sahip olan bir kadının elde edemeyeceği bir şey (ya da birisi) olabilir miydi?

Pea hafifçe kıkırdayarak kitabı göğsüne bastırdı ve hızla kasaya doğru yürüdü.

Borders'ın otoparkından çıkıp ani bir dürtüyle şehir merkezine yöneldiğinde kendini hafiflemiş, mutlu ve umutlu hissediyordu. Saate baktı; beş otuz beş. Evet! Favori restoranı Lola's at the Bowery açılmış olmalıydı ama saat henüz tıklım tıklım dolması için erkendi. Pea kitap okumak için mükemmel bir yer olan köşedeki masayı kapacak ve en sevdiği aperatifi, İtalyan ordövr tabağını sipariş edecekti. Aaah! Hatta kendini Lola'nın özel martinilerinden biriyle de şımartabilirdi. Kesinlikle tatile çıkmış gibi hissedecekti!

Hayatında yeni bir sayfa açmak için bundan daha iyisi olabilir miydi?

"Kabul et, Venüs. Ben haklıydım," dedi Persephone.

"Evet haklıydın ve bunu itiraf etmekten de kaçınmıyorum. Tulsa kesinlikle olağanüstü bir yer! Bu modern krallığı bir sır olarak sakladığına inanamıyorum."

"Ben sır falan saklamıyorum! Sana orayı daha önce de anlatmıştım."

"Hah! Sadece ben o nefis çizmeleri gördükten sonra."

"Artık sende de o çizmelerden var."

"Ve bu tapılası küpelerden de!" Venüs başını sallayınca el yapımı boncuklarla süslü uzun küpeleri zarif boynunun etrafında dans etti. "Boncukların olduğu o muhteşem yerin adı neydi?"

"Boncuk Galerisi. Arkadaşım olan modern kadın Lina Santoro, önceki ziyaretlerimden birinde beni Donna Prigmore'un galerisiyle tanıştırdı. Lina'nın da söylediği gibi bu kadın tanrıçalara layık mücevherler tasarlıyor."

"Çok doğru ve aynı zamanda çok da hoş bir sürpriz. Bu arada içki konusunda da haklı olduğunu itiraf etmeliyim." Venüs buzlu martiniyle dolu bardağından bir yudum aldı ve neredeyse cinsel haz duymuşçasına dikkat çekici bir şekilde inledi. "Bu ilham verici buluşa ne diyordunuz?"

"Elindeki Lola'nın özel martinilerinden biri. Vanilyalı Skyy votka ve karamelli schnapps'ın bir karışımı olan Düğün Günü'nden içiyorsun. Mönüde, öyle bir âşık olacaksınız ki ölene dek unutamayacaksınız, yazıyor!"

Venüs bir kahkaha atarak, "Tam da Aşk Tanrıçası'na uygun bir laf," dedi hemen ardından da alçak bir sesle ekledi, "Tüh! Hera'nın donmuş meme uçları adına, burada kimsenin benim gerçek kimliğimi bilmediğini hatırlamakta zorlanıyorum, bu yüzden söylediklerime kesinlikle dikkat etmeliyim."

"Venüs. Tatlım. Kendine tanrıça dedin diye modern ölümlüler senin *gerçekten* bir tanrıça olduğunu düşünmezler ama az önce ettiğin modası geçmiş küfür yüzünden tuhaf bakışlara hedef olabilirsin. Ayrıca sözlerin kulağına gidecek olursa Hera'nın da çılgına döneceğini hatırlatmama gerek yok sanırım." Persephone sıntttı. "Hem onun meme uçlarının donduğunu da nereden biliyorsun?"

"Eh, mutlaka öyle olmalı. Hera'nın meme uçları hep," Aşk Tanrıçası sustu ve uygun bir kelime bulmaya çalıştı, "dimdik duruyor. Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun. Üstelik sürekli şu içini

gösteren beyaz kitonlardan giyiyor. Göğüslerinin *uyarıldığını* görmemek mümkün mü? Sürekli buruşuk ve dik duruyorlar. Onları öyle görmek Zeus'un, Hera'nın ihtiyaçlarını yeterince karşılayamadığını düşünmeme neden oluyor. Aşk Tanrıçası olarak belki de Zeus'la konuşmalıyım..."

İçmekte olduğu martini genzine kaçınca Persephone öksürmeye başladı. "Böyle bir konuşmayı kaçırmak istemem doğrusu! Yüce Zeus'u tatminkâr bir âşık olup olmadığıyla ilgili sorguya çekeceksin ha!"

"Zeus'u dahi sorgulamak benim en doğal hakkım," dedi Venüs kibirli bir şekilde burnunu kıvırarak. "Aşk her zaman benim işimdir." Sonra birden gözleri büyüdü ve muzipçe sırıtmaya başladı. "Zaten bunu da..." Tanrıça yere eğildi ve ayağının dibinde duran alışveriş torbalarının birinin içinden silindir şeklindeki uzun bir kutu çıkardı, "O yüzden aldım!" Gösterişli bir hareketle elindeki kutuyu havaya kaldırdı.

Persephone başını iki yana salladı ve beceriksizce kahkahasını gizlemeye çalıştı. "Bunu aldığına inanamıyorum."

"Adını öğrendikten sonra almadan durabilir miydim?" Üzerinde kıpkırmızı harflerle boylu boyunca *Venus D'My Lay* yazan, parlak, siyah kutuyu işaret etti. "İçindekine nasıl ulaşılıyor?"

"Açacak mısın yani? Hem de burada?"

Venüs başını kaldırdı ve menekşe rengi gözlerindeki şaşkınlık dolu ifadeyle Persephone'ye baktı. "Neden açmayacakmışım?"

"Şey, sanki şeye benziyor..."

Venüs kutuyla boğuşarak kapağını açmayı başardı ve içindekini dışarı çıkardı. Ardından da onu yukarı kaldırıp Persephone'nin cümlesini tamamladı, "Koskocaman, simsiyah bir fallusa benziyor!"

"Kesinlikle öyle," dedi Persephone, Venüs'ün elindeki alete bakarak. "İşin aslı insanı rahatsız edecek derecede gerçeğine benziyor. Ona dokunmak nasıl bir duygu?"

Venüs incecik parmaklarını işini bilen bir edayla uzun, siyah aletin yuvarlak kafasında, sanki gerçekmiş gibi duran kabartı ve damarlarında gezdirerek onu okşadı. "Hoş bir duygu. Eski insanların mermerden oyduğu erkeklik organlarından çok daha gerçekçi. Apollon ne kadar övünürse övünsün onun organı bile mermer kadar sert olamaz. Nasıl çalışıyor?" Venüs koca vibratörü büyük bir coşkuyla sallayınca barda oturan adamların meraklı bakışlarını üzerine topladı ama geçici olarak bunları görmezden gelmeyi tercih etti. "Titreşimli olduğu yazıyor ama titreşmiyor." Kaşlarını çattı.

"Ver şunu bana. Önce pillerini takman gerekiyor."

"Pillerini mi?"

"Onu çalıştırmak için gerekli olan modern bir sihir."

"Aaah." Venüs bir yudum martini alarak Persephone'nin pilleri aletin pil yuvasını yerleştirmesini izledi. "Yani bu şeyler onu gerçekten titretecek mi?"

"Pricilla'nın Oyuncak Kutusu'ndaki kız öyle söyledi."

"O kız tuhaf bir şekilde her tarafını delmişti. Sana da Amazon savaşçılarını hatırlatmadı mı?" diye sordu Venüs.

"Madem konuyu açtın söyleyeyim, bence kızın hem vahşi hem de savaşçı bir tarafı vardı. Belki tam anlamıyla bir Amazon sayılmayabilir ama Artemis'in ondan hoşlanacağından eminim," dedi Persephone. "İşte oldu. Artık çalıştırabilirsin." Persephone aleti masanın üzerinden Venüs'e doğru uzattı ve altındaki gizli düğmeyi gösterdi. Venüs'ün düğmeye basmasıyla birlikte devasa alet bir anda canlanarak neşeyle titremeye başladı.

Venüs nefesini tuttu. "Zeus'un testisleri adına! Bu resmen sihir sayılır!"

"Pekâlâ." Persephone, Venüs'ün rahat tavırlarla sergilediği bu şov sayesinde oldukça eğlendikleri belli olan bardaki adamlara sert bir şekilde kaşlarını çattı ve bakışlarını çabucak içinde bulundukları şık restoranın etrafında gezdirdi. Ardından Tanrıça'nın elindeki vibratörü aldı, düğmesinden kapattı ve onu yeniden kutusuna koydu. "Cinsel organlarla ilgili o muhteşem küfürleri savurmadan önce bir kez daha düşünsen iyi olur."

"Ne?"

"Olimposluların meme uçları ve testisleri burada küfür olarak kullanılmıyor." Persephone, Venus D'My Lay'i, alışveriş torbasına attı ve torbayı da çaktırmadan tekmeleyerek masanın altına gönderdi.

"Persephone. Ben Aşk Tanrıçası'yım." Venüs kısık ama kararlı bir sesle konuşuyordu. "Cinsel organlara gönderme yapan küfürler kullanmak benim her zaman en doğal hakkım. Üstelik bu herhangi birinin cinsel organı da olabilir."

"Sen buraya uyum sağlamak istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum! Modern ölümlülere bayılıyorum. Daha şimdiden erkeklerin kadınları yalakalık yapmadan takdir ettiklerini söyleyebilirim. Ayrıca kadınlar da özgür ve güçlü bir edayla yürüyorlar. Önümde bu muhteşem krallığı keşfederek geçireceğim mutlu günler uzanıyor."

"O halde cinsel organları bu işe bulaştırma."

Venüs kaşlarını çattı. Hiç olmadığı kadar düşünceli görünüyordu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. Her fırsatta aşka gönderme yapmaktan hoşlandığımı biliyorsun."

Persephone zarif kaşlarından birini yukarı kaldırdı. "Aşka mı?"

"Elbette, aşka. Cinsel organlar aşk, aşk da cinsel organlar demektir. Persephone, tatlım, acaba daha özel konulara mı girsek ne dersin? Son günlerdeki orgazmların nasıl gidiyor? Üst üste birkaç kere orgazm olabiliyor musun? Peki, bir partnerin olmadığı zamanlarda kendi kendini yeterince tatmin edebiliyor musun?"

Persephone iki elini birden havaya kaldırdı. "Kes şunu. Tamam sen kazandın. İstediğin küfürleri kullanmakta serbestsin. Sadece bu küfürlerle ilgili gelecek sorulara hazırlıklı ol."

"Aşkla ilgili sorulara her zaman hazırlıklıyım." Venüs tatlı bir şekilde gülümsedi. "Ama önce..." Bakışları, genç kadın garsonun bakışlarıyla buluştu ve parmaklarını neredeyse boşalmak üzere martini bardaklarına doğru salladı.

"Birer içki daha almak ister misiniz hanımlar?"

"Adının Jenny olduğunu söylemiştin değil mi canım?" diye sordu Venüs.

"Evet, öyle," dedi garson gülümseyerek. "İki martini daha alır mısınız?"

"Evet ama bu defa Uyanış'ı deneyelim," dedi Persephone.

"Harika! Uyanış'a bayılacaksınız. Hemen getiriyorum."

Jenny hızla yanlarından uzaklaştıktan sonra Venüs, Persephone'ye, "Uyanış mı?" diye sordu.

"Nefis bir şey; çikolatalı likör, espresso, votka, buz parçacıkları..." Persephone dudaklarını yaladı ve zevkle titredi. "Bu konuda bana güvenebilirsin."

"Ah, tabii ki güveniyorum! Kulağa çok keyifli geliyor. Seveceğimden eminim. Bu krallıktaki her şeyi çok sevdim zaten."

"Pekâlâ, buraya krallık demekten de vazgeçmelisin. Tulsa Krallığı, diye bir şey yok. Sadece Tulsa var. Tıpkı Roma'nın Roma Krallığı değil de Roma olması gibi."

Venüs alay edercesine dudaklarını kıvırdı. "Sen bunu bir de Romalılara anlat."

"Mesaj alındı. Kötü bir örnek verdim. Durum şu; burada uçuk kaçık ve farklı olmanda sorun yok. İnanılmaz derecede güzelsin..."

"Teşekkürler canım!" dedi Venüs, araya girerek.

"Sadece gerçekleri söylüyorum. Her neyse güzelliğin sayesinde... şey... modern ölümlülerin seni tuhaf biri olarak görmesinin üstesinden gelebilirsin."

"Tuhaf mı? Ben tuhaf biri değilim."

"Athena'nın büyüyen poposu adına tabii ki öylesin!" dedi Persephone, arkadaşının sesini taklit edip en sevdiği küfürlerden birini savurarak.

Venüs'ün menekşe rengi gözleri parladı. "Athena'nın poposu büyüyor. Haydi ama. Bunu açıkça itiraf et. Üstelik son günlerde fazlasıyla ciddileşti! Bütün o, 'Bana bakın! Ben gri gözlü Savaş, Akıl ve Sanat Tanrıçası'yım' sözleri falan." Venüs abartılı bir şekilde esnedi. "Biraz rahatlaması gerekiyor hem de sadece tek bir konuda da değil. Bir iki esneme hareketi ve iyi bir yürüyüş, birkaç tane sevgili edinmesine yardımcı olacaktır."

"Sen iflah olmazsın." Persephone bir kahkaha attı. "Ama beni konudan bu kadar çabuk uzaklaştıramazsın. Cinsel organlarla ilgili küfürler edebilirsin. Başkalarının aşk hayatına gereğinden fazla burnunu da sokabilirsin. Ama Tulsa'nın bir krallık olduğunu söyleyerek etrafta dolaşamazsın."

"Tamam, tamam, tamam. Tulsa bir krallık değil. Tulsa bir şehir. Anladım. Bunu unutmayacağım. Sadece burada çok fazla eğleniyorum o kadar! Tulsa'ya, Tulsa'nın arsız modern erkeklerine ve kendine güvenen kadınlarına bayılıyorum, özellikle de benim kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri olmadığı için."

"Modern dünyaya yapacağın ziyaretin kendini özgür hissetmeni sağlayacak bir deneyim olacağını söylemiştim."

"Ben Aşk'ım ve Aşk'ın, Tulsa'ya âşık olduğunu kesin olarak söyleyebilirim!"

Garson kız masalarına iki yeni martiniyle birlikte zarifçe süslenmiş, iki ince dilim beyaz pasta bıraktı. "Uyarış'larınızı getirdim, hanımlar. Ayrıca restoranımızın sahibi Lola yeni bir tatlı deniyor; kişiye özel düğün pastası. Size sevgilerini yolladı ve tatmanızı rica etti."

"Düğün pastası!" Venüs bir kahkaha attı ve içten gelen, çocuksu bir sevinç gösterisiyle ellerini çırptı. "İçinde bulunduğumuz duruma ne kadar da uygun."

"Siz de mi evleniyorsunuz yoksa?" diye sordu genç garson kız.

"Ben mi? Hayır! Ben zaten sonsuza dek evliyim. Uygun olmasının sebebi bu değil. Ben Aşk'ım. Doğal olarak düğün pastası da benim favori tatlım olmalı."

Garson kız kibarca gülümsemeye devam etse de yüzünde bir soru işareti belirmişti.

"Pek çok arkadaşına sevgili bulduğunu kastediyor. Bazen ona aramızda Aşk deriz," diye açıkladı Persephone.

"İnsanlara sevgili bulmakta ustadır, öyle mi? Ne güzel."

Venüs düğün pastasından koca bir ısırık alıp, "Hiç bilemezsin," diye mırıldandı. "Paris ve Helen, Pygmalion ve..."

"Pasta için teşekkürler!" dedi Persephone, nazikçe araya girerek. "Ve bardaklarımızı sürekli takip etmeyi de unutma; en az birer martini daha içeceğiz."

"Tamam."

Garson kız gidince Persephone kendi pastasından bir ısırık aldı ve Venüs'e bakarak başını iki yana salladı.

"Ne oldu? Pastayı mı beğenmedin? Bence harika."

"Pasta muhteşem. Ama sen tam bir felaketsin."

Venüs yeni martinisini yudumladı ve aldığı zevkle hafifçe inledi. "Apollon'un altın fallusu adına, bu nefis bir şey!"

"Venüs, lütfen, lütfen ama lütfen modern ölümlüler için Truva'nın bundan binlerce yıl önce var olduğunu aklından çıkarma olur mu? Onlar mermeri oyarak Galatea'yı yaratan Pygmalion'un da bir efsane olduğuna inanıyorlar."

"Pygmalion mu? Efsane mi? Bu mümkün değil. Ben çöpçatanlık yapmadan önce Pygmalion korkunç bir kadın düşmanıydı." Venüs muzipçe sırıttı. "Bir heykele çöpçatanlık yapmak. Bunu yaparak kendimi aştığımı söylemeliyim. İnsanlar bu aşk hikâyesinin bir efsane olduğuna nasıl inanırlar?"

"İnsanları bilirsin!" dedi Persephone âdeta tıslayarak. "Hem sen sihir yapmaya alışık olabilirsin ama modern ölümlüler kesinlikle buna alışık değiller."

Venüs başını yana eğerek Persephone'yi inceledi. "Çok gergin görünüyorsun. En son ne zaman orgazm olmuştun?"

"Bunun konumuzla hiçbir ilgisi yok."

"Tabii ki var. Evet, en son ne zaman?"

"Beş gün önce"

"Bak, gördün mü!" Venüs dikkatli bir kalabalığın önünde haklı olduğunu ispatlamış gibi hararetle başını salladı. "Senin sorunun bu işte."

"Benim sorunum falan yok."

"Eh, sana şöyle güzel bir sevişme ayarlarsak gerçekten de sorunun kalmayacak." Venüs, restoranın etrafına bakınıp çok açık bir şekilde bardaki adamları gözden geçirdi.

"Hayır. Gerçekten. Ben iyiyim. Hem elimde kendimi iyi hissetmediğimde çağırabileceğim uzun bir ölümlü erkek listesi var," dedi Persephone mağrur bir edayla.

"Harika. O zaman hemen onları ara. Doğru düzgün bir orgazm yaşamadan geçen beş gün çok uzun bir süre sayılır. Senin için küçük bir aşk büyüsü yapmamı istemediğinden emin misin?" Venüs uzun ve biçimli parmaklarını sallayınca ellerinin etrafında elmaslara benzeyen ışıltılar belirdi.

Persephone, "Hayır!" diye haykırdı ve hızla Venüs'ün eline yapışarak aşk tozlarının küçük, parlak bir yığın halinde masaya dökülmesine neden oldu. Sonra çabucak üzerlerine üfledi ve tozlar Aşk Tanrıçası'nın parmak uçlarında yeniden gözden kaybolana dek etrafta uçuşunca bir hapşırık krizine tutuldu.

"Dikkat et," dedi Venüs pastasının son lokmasını da yutarken. "Bu toz, ciğerler için zararlıdır."

Persephone kibar bir şekilde burnunu çekti, "Hatırlattığın için teşekkürler," dedi alaycı bir sesle. "Sen aşk büyüsü gibi şeyleri kafana takma yeter. Ben kendi kendimi gayet iyi idare edebilirim. Ayrıca tanrıların aşk hayatına gereksiz yere burnunu soktuğunda neler olduğunu da biliyorsun."

"Neden bahsediyorsun? Bugüne dek sayısız birliktelik yarattım, *mutlu* birliktelikler."

"Evet, bu doğru. Ölümlüler arasında mutlu birliktelikler yarattın. Ölümsüzlerin, ki bende onlardan biri oluyorum, aşk hayatına karıştığında ise her şey ters gitti. Hem de fazlasıyla ters gitti."

"Amma da abarttın."

"Kanıt A, Athena ve Odysseus. Athena'nın bir ölümlüye âşık olması gerektiğine karar verdin. Şimdi gözlerimin içine bak ve bana yaptığın bu müdahalenin adamcağızın tam yirmi yıl boyunca karısından ve ailesinden ayrı kalmasına neden olmadığını söyle."

Venüs omuzlarını silkti. Huzursuz görünüyordu. "Athena o kadar saplantılı davranmasaydı bu küçük aşk macerası hiç de kötü bir ilişki olmayacaktı."

"Yani kötü bir ilişki olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Belki."

"Güzel. Kanıt B, Skylla, Glaukos ve Kirke fiyaskosu."

"Ama bu haksızlık. Kirke'nin Glaukos'a bu kadar tutkun olduğunu bilmiyordum. Glaukos ve Skylla'nın güzel bir ikili olacaklarını düşündüm. Biliyor musun, bence deniz tanrısı olduktan sonra Glaukos mükemmel görünmeye başlamıştı. Skylla'nın Glaukos'u reddetmesi yüzünden Kirke'nin kıskançlık krizine gireceğini nereden bilebilirdim?" Venüs dudaklarını büktü. "Bunu benim aleyhime kullandığına inanamıyorum."

"Tamam. O zaman Kanıt C'ye ne dersin, Zeus ve..."

"Pekâlâ, mesajı aldım. Gerçi Zeus'un aptal aşk maceraları yüzünden nasıl olur da beni suçlarsın bilemiyorum," diye mırıldandı Venüs. "Her neyse, bundan sonra senin aşk hayatına hiç karışmayacağım. Hem de şu andan itibaren," diye ekledi fısıldar gibi. "Ama bu muhteşem modern ölümlüler için, ne bileyim işte, bir şeyler ayarlamayı da çok istiyorum. Bunu şehirlerinde bu kadar güzel vakit geçirmemi sağladıkları için onlara olan minnet borcumu ödemek olarak kabul edebilirsin." Venüs'ün şehir kelimesini özellikle vurgulaması Persephone'nin gülümsemesine neden oldu.

"Hey, ölümlerin işlerine istediğin kadar burnunu sokabilirsin. Benim için hiç sorun değil. Ölümlüler bunun farkında olsalar da olmasalar da Aşk Tanrıçası onlarla bu kadar yakından ilgilendiği için çok şanslılar."

"Gerçekten de öyle!" Venüs bir anda canlanmıştı. "Çöpçatanlık yapmak her seferinde kadınlık hormonlarımın harekete geçmesini sağlıyor."

"Venüs. Lütfen. GFB."

"GFB?"

"Gereğinden Fazla Bilgi. Kadınlık hormonlarını kendine sakla."

"Biliyor musun, Bahar Tanrıçası olmana rağmen namusuna gereğinden fazla düşkünsün." Venüs gözlerini kısarak Persephone'ye baktı. "Eline bir ayna alıp da kutsal vajinana bakmayalı ne kadar zaman oldu?"

İçmekte olduğu martini Persephone'nin genzine kaçtı.

"Tam tahmin ettiğim gibi. Kadınlık organına daha fazla zaman ayırman gerekiyor."

"*Ölümlüler. Sen ölümlülerle ilgilen Venüs,*" dedi Persephone bir yandan öksürerek.

"Madem ısrar ediyorsun . . ." Venüs zihninin bir köşesine Olimpos Dağı'na geri döndüğünde Persephone'ye özel bir ayna göndermeyi not ederek dikkatini etraftaki ölümlülere çevirdi.

Sonra birbirleriyle gülüşüp duran bir grup adam restorandan içeri girdi ve Venüs, Persephone'yi da aynaları da bir anda tamamen unuttu. Adamlar cilalı meşe ağacından yapılmış bara oturarak mutfaktan dışarı çıkan Lola'ya dostça kur yapmaya başladılar. Lola otuz beşle elli beş yaş arası herhangi bir yaşta olabilecek, altmış beşine ya da yetmiş beşine gelse bile kendine güvenen, seksi bir kadın olmaya devam edecek, şu çekiciliği zamana yenilmeyen kadınlardan biriydi. Belli ki bu adamlar hem onun hem de garsonların sürekli ve gözde müşterilerindendi.

"Bu adamlar da kim?" diye sordu Venüs, Persephone'ye.

"*İtfaiyeciler...*" dedi Persephone fısıldar gibi.

BÖLÜM DÖRT

Pea elinde fosforlu kalem, yeni kitabını inceliyordu. Bir yandan okumaya devam etmek bir yandan nefis ordövr tabağını silip süpürmek için "İçinizdeki Tanrıçayı Keşfedin; Venüs'ü Serbest Bırakın ve Aşka Yelken Açın" isimli kitabını iki pasta bıçağı yardımıyla açık tutmuştu. Özgüven, güzellik ve iyi bir seks ile ilgili kısımları hızla gözden geçirmiş, daha sonra detaylı bir şekilde incelemek üzere önemli gördüğü yerleri fosforlu kalemle işaretlemişti.

Vay canına! Bu kitap gerçekten de şaşırtıcıydı! Hayatı boyunca hep kendi kendini gerçekleştiren kehanetlerden ve zihinde canlandırılarak gerçeğe dönüştürülen şeylerden bahsedildiğini duymuştu. Bunların kariyer geliştirmede işe yaradığına da sonuna dek inanıyordu. Tulsa Eğitim Merkezi, sürekli eğitim bölümünde müfredat direktörü asistanı iken harika bir terfiyle gerçek bir direktör olmasının sebeplerinden biri de buydu. Şimdi artık kendi kendinin patronuydu ve sadece Eğitim Merkezi'nin başkanıyla onun yönetim kuruluna rapor ediyordu. Üstelik merkezdeki en genç direktör de kendisiydi. Ancak yöneticilik becerilerine her zaman güvenmişti ve yöre halkına hitap edecek dersleri ve öğretmenleri seçmek konusunda yeterince bilgili olduğundan da emindi. Pea'nin etkisi altındaki yetişkin eğitim departmanı, Eğitim Merkezi müfredatına popüler ve başarılı bir katkı sağlamıştı.

Sadece benzer mantığı ve pozitif düşünme sürecini özel hayatındaki eksiklikleri tamamlamak için de kullanabileceği hiç aklına gelmemişti. Hayır. Bundan fazlası da vardı. Kitabı okuyup kendi kendini gerçekleştiren kehanetlere iyice kafa yorduğunda lise çağında başlayan kişisel sorunlarına aslında kendisinin sebep olduğunu anlamıştı. Tanrım, bu nasıl da aptalca bir şeydi. İşin aslı o iğrenç ergenler artık yetişkin bir kadın olmasına rağmen Pea'yi etkilemeye devam ediyorlardı. Ama bu kitap tüm bunları değiştirmesi için ona yardımcı olacak, bambaşka bir bakış açısına sahip olmasını sağlayacaktı. Okumaya devam ettikçe kitaba olan ilgisi de artıyordu. Kitap günümüz kadının sahip olduğu önemi esas alan ve belli ki kadınların kutsal sayıldığı eski dönemlere ait olan anaerkil inanışlarla doluydu.

Ne kadar da sihirli bir düşünce! Sırf içinde Kutsal Kadınlığın küçük bir parçasını taşıyor diye aşkı hak eden, özel biri sayılmak! Bu hem baş döndürücü hem de tadını çıkardığı muhteşem narlı martiniden bile daha sarhoş edici bir şeydi.

Pea kitabı âdeta yalayıp yuttu, hatta ikinci bir narlı martini daha ısmarladı. Neden kendini biraz dağıtmasındı ki? Ne de olsa o Kutsal Kadınlığın güçlü ve seksi kıvılcımının dokunuşlarını hak eden muhteşem bir kadındı! Pea büyük bir hevesle kitabın son bölümünü açtı; "Venüs'ü tanıyarak Tanrıça'yı uyandırın!" Diğerlerine göre daha kısa olan bu bölümü şöyle bir gözden geçirdiğinde bir anda gözleri büyüdü. Venüs'e yakarış çağrısını ezberlemesi ve bunu mastürbasyon yaparken yüksek sesle söylemesi gerektiği yazıyordu. Böylece Aşk Tanrıçası onu duyacak, aşkın ve güzelliğin, özgüvenin ve ihtirasın gücüyle kutsayacaktı. Diğer bir deyişle Pea'ye en çok ihtiyaç duyduğu şeyleri verecekti.

Pekâlâ, kabul, bir tanrıçaya çağrıyı okurken mastürbasyon yapmak fazlasıyla tuhaftı ve eski Pea asla böyle bir şey yapmazdı. Aslında eski Pea'nin mastürbasyon yaparken kendini çok rahat hissettiği de söylenemezdi. Tabii ki mastürbasyon yapıyordu ama çok sık değil ve

sonrasında da her seferinde, şey, biraz utanıyordu. Ancak bahsettiği kişi eski Pea'ydi ve eski Pea kendine güveni olmayan bir ahmaktı. Yeni Pea kitabın sayfasını çevirdi ve çağrıyı ezberlemeye başladı.

Zevk, neşe, sevinç ve mutluluk,
Ah, Venüs bana sadece bunları ver.
Aşk ve umutla sana sesleniyorum,
Sihrini sadece benim için göster.
Sevgili Venüs, bütün güzellikler senin üzerine olsun,
Bana sadece mutluluk ve zevk ver!

Bunları söyledikten sonra doyuma ulaşması gerekiyordu. Pea içini çekti. Bütün bunları düzgün bir şekilde yapabilmesi için çağrıyı iyice ezberlemek zorundaydı. Hemen işe koyuldu ve ordövr tabağında kalan çiğ sebzeleri dişleyip ikinci martinisini hızlı içmemeye çalışarak çağrının her satırını tek tek okumaya başladı. Ani bir titreşim sesi ve melodik bir kahkaha fırtınası bir anda konsantrasyonunu tamamen yitirmesine neden oldu. Pea kitaptan başını kaldırdı ve gördükleri karşısında kendisi de kahkahalarını gizlemek zorunda kaldı. Tek kelimeyle muhteşem görünümlü iki kadın bir yandan martinilerini yudumluyor bir yandan da koskocaman, siyah bir vibratörü elden ele geçiriyorlardı. Üstelik şimdi vibratör hakkını vererek titreşmeye de başlamıştı. Pea bu iki kadını daha önce nasıl olup da fark etmediğine şaşırdı. İkisi de hemcinslerinin bile bakışlarını üzerlerinden alamayacağı türde kadınlardandı. Bir köşeye sıkışıp kalmış, küçücük masasından Pea etrafa fazla belli ettirmeden onları izleyebiliyordu. Nasıl olur da iki kadın böylesine mükemmel saçlara sahip olabilirdi? Her ikisi de otuz yaşından bir gün bile almamış gibi görünse de diğerine göre daha genç duran kadının verimli toprağın ya da pahalı,

maun mobilyaların renginde, uzun, kalın telli, kahverengi saçları vardı. Diğer kadının saçları da uzundu ve güneş rengi, gür dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Hayır, bu çok da doğru bir tasvir sayılmazdı. Kadının saçları altın renginden çok, gümüşle beyaz arası bir renkteydi, güneş ışığı değil de ay ışığı rengindeydi ama yine de değerli bir taş gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Pea'nin eli farkında olmadan kendi saçlarına gitti. Bale kursundan kalan sımsıkı atkuyruğu hâlâ yerli yerinde dursa da kahverengi kıvırcıklarının her zaman olduğu gibi yine tokasından kurtulmuş olduğunu hissetmişti.

Pea'nin saçları da uzundu. Hem de çok uzun. Tabii, ıslak hali dışında bunu kimsenin fark edebilmesi mümkün değildi. Saçları kuruduktan sonra düğüm düğüm olur, kahverengi, kabarık bir top yumağına dönüşürdü. Ne kadar fırçalarsa fırçalasın Pea saçlarını asla düzleştiremiyor onlara şekil veremiyordu. Asla. Olağanüstü saçlara sahip olan ve onları düzleştirmek konusunda yardım arayan, çikolata tenli fıstıklarla dolu şu havalı, etnik kuaför salonlarından birine gitmeyi bile denemişti. Kuaför ona karşı nazik davranmıştı ama saçına sürdüğü nesne onları kabarık göstermekle kalmamış aynı zamanda yağlanmasına da neden olmuştu. Sonuçta Pea her zaman olduğu gibi hayatına yine umutsuz bir pasaklı olarak devam ediyordu...

Hayır! Pea kendini toparladı ve yine tanrıça kitabına gömüldü. Artık bu yenilgiyi kabul etme alışkanlığından vazgeçecekti. Venüs'ün Kutsal Kadınlık öğretisinde böyle bir olumsuzluğa kesinlikle yer yoktu.

Ancak böylesine güzel iki kadın karşısında eğlenceli ve hareketli bir sohbete dalmışken çağrıyı ezberleyebilmesi çok zordu. Pea tam olarak ne konuştuklarını duyamıyordu ama onları seyretmek hoşuna gitmişti. İthal peynirleri ve jambonu daha önce yemiş olduğuna üzülerek çiğ brokolisini dişledi. Belki de iyice kafayı sıyırıp yeni bir ordövr tabağı daha istemeliydi...

Duyduğu erkek sesleri dikkatini iki kadından ayırmasına neden oldu ve kapıdaki ilk adamı tanımasıyla birlikte küçük bir şok dalgası hissetti. Bu Griffin'di! Daha doğrusu bunlar Chloe'yle ilgili çağrısına kulak veren itfaiyecilerin hepsiydi. Üzerlerinde hâlâ göğsünde ve sırtında soluk altın rengi Tulsa İtfaiye Departmanı baskısı olan lacivert üniformaları vardı. Upuzun bar tezgâhının etrafını doldurmuş birbirleriyle şakalaşıyor, Pea'nin restoranın sahibi Lola olarak tanıdığı şık giyinimli kadına kur yapıyorlardı.

Pea istemeden de olsa dikkatini itfaiyecilerden -özellikle de Griffin'den- ayırıp yeniden iki güzel kadına çevirdi ve o an kalbinin taş gibi ağırlaştığını hissetti. Koca bir itfaiye ekibinin içeri girdiğini elbette, onlar da fark etmişti. Şimdi itfaiyecilerin de bu iki güzel kadını fark etmeleri an meselesiydi. Sonrasında olacakları tahmin etmek ise hiç de zor değildi. Kadınlar adamlarla bir araya gelecek, onlarla cilveleşecek, gülüşecek, sohbet edecek ve hatta belki birer sevgili edineceklerdi. Sarışın olanı insanı serseme çevirecek kadar güzeldi ve Griffin de yakışıklılıkta onun eş değeriydi. Elbette, birbirlerini fark edeceklerdi. Hem nasıl fark etmesinlerdi ki? Böyle güzel insanlar âdeta birbirleri için yaratılmışlardı. İkisi büyük ihtimalle birbirlerine âşık olacak, evlenecek ve bir sürü güzel çocuk yapacaklardı. Bu ne kadar da moral bozucu bir şeydi.

Bu arada elbette, kimse Pea'nin orada olduğunu bile fark etmeyecekti.

"Başka bir şey daha ister misin Pea?"

Garson kızın sorusu Pea'nin havaya sıçramasına neden oldu ve iki kadına bakarken yakalandığı için yanaklarının kızardığını hissetti. Kendini, çoktan yatakta olması gerekirken göz ucuyla yetişkinlerin dünyasına bakan küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Gergin bir şekilde ayağa kalktı ve çantasını aldı. İçine düştüğü bu utanç verici durumdan kadınlar tuvaletine kaçarak kurtulacaktı. Pea, garson kıza

hayır teşekkürler demek, başka bir şey istemediğini sadece hesabı ödeyeceğini söylemek üzere ağzını açtı. Fakat ağzından bu sözler yerine onu sonsuza dek yerine dibine sokacak, yeryüzünün gelmiş geçmiş en güçlü, en gürültülü, en pis kokulu geğirtisi çıktı. Çıkardığı geğirtinin sesi barın arkasındaki duvarı boydan boya kaplayan içki dolu büfelerde yankı buldu ve pis kokulu bir brokoli bulutuyla birlikte Pea'nin etrafını sardı.

Pea ilk defa, görünmez olmak yerine restorandaki herkesin bakışlarını üzerine toplamıştı.

"Lanet olsun kızım! Sıkı bir geğirtiydi," dedi saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, göbeklenmeye başlamış bir itfaiyeci. Sonra da kalın kalçalarını vurdu ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Pea o an ölmek istedi. Yerin dibine girmek, sürünerek kapının altından geçmek ve otoparkta tekrar eski haline dönerek hâlâ ona bakmaya devam eden kalabalıktan uzak bir yerde tek başına sessizce ölmek istedi.

Doğal olarak Pea masaya birkaç yirmilik bırakıp yavaşça kapıya doğru yürümek gibi soğukkanlı, sakin, aklı başında bir hareket yapmak yerine, "Affedersiniz. Üzgünüm. Çiğ sebzeler ben de gaz yapıyor da," diye haykırdı. Ardından etrafta histerik kıkırdamalar duydu ve bu kıkırdamaların kendi ağzından çıktığını fark etti. Kendini neden durduramıyordu? Nihayet nefesi daraldı ve, "Hesabı tuvaletten çıkınca öderim," diyebilmeyi başardı.

Pea başını öne eğip âdeta koşarak barda oturan adamların ve iki güzel kadının önünden geçti. Herkesin bakışlarını üzerinde hissediyor ve yüzünün ironik bir şekilde itfaiye arabası gibi parlak, kırmızı bir renge büründüğünü biliyordu. Kadınlar tuvaletine kaçar kaçmaz kendini boş bölmelerden birine attı ve alev alev yanan yüzünü ellerinin arasına gömdü. Venüs'ten ya da başka birinden bir

ahmak gibi davranmamayı öğrenmeye hazır hale gelebilmesi için daha kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu.

Hera sessizce, kutsal ateşinin içindeki şekilleri inceleyen Vulcanus'u izlerken kendine her zaman sezgilerinin peşinden gitmesi gerektiğini hatırlattı. Sezgileri ona oğluna bir göz atmasını söylemişti. Sessizce. İşte şimdi Vulcanus karşısında duruyor, âdeta büyülenmiş gibi önünde sahnelenen oyunu seyrediyordu. Hera ateşin içindeki görüntüyü izlerken kendisinin de meraklandığını hissetti. Vulcanus'un, Venüs ve Persephone'nin peşinden gönderdiği sihirli ateş parçası daha çok bir kehanet küresi işlevi görüyor, farklı bir zamanı ya da mekânı, bu örnekte ise farklı bir dünyayı gözler önüne seriyordu. Lüks bir yiyecek içecek işletmesindeki bir masada oturmakta olan Persephone ve Venüs'ü çok net bir şekilde görebilmek mümkündü. Bütün tanrıçaların her zaman yaptığı gibi, ikisi de kahkahalar atıyor ve oldukça eğleniyorlardı.

Sonra, hiç beklenmedik bir şekilde, sihirli ateş parçasının odaklandığı nokta değişiverdi. Hera oğlunun ilk dikkatini çeken şeyin kızın utangaç kıkırdamaları olduğunu düşündü. Ardından elini ağzına götürüp kendi şaşkınlık dolu kahkahalarını gizlemeye çalıştı. Gerçi ana oğul aynı anda ölümlü kadının okuduğu kitabın ismini fark etmeleriyle birlikte Vulcanus'un dudaklarından dökülen eğlenceli homurtuların arasında Hera'nın sesinin duyulması mümkün değildi.

"'İçinizdeki Tanrıçayı Keşfedin; Venüs'ü Serbest Bırakın ve Aşka Yelken Açın.' Çok doğru," diye mırıldandı Vulcanus. Ses tonu alaycı bir ifadeyle kalınlaşmıştı. "Hep Venüs, hep Venüs. Aşkı yarattığı için hep o takdir görüyor."

Hera olduğu yerde kalakaldı. Olimpos'taki herkesin, evliliklerinin en başından beri formalite olduğunu bilmesine rağmen oğlu bugüne dek Venüs'ten hep nezaket ve saygıyla bahsetmişti. Doğrudan oğ-

lunun ağzından duymuş olmasa bile etrafta Venüs ve Vulcanus'un formalite evliliği yaptığına dair dedikodular dolaşıyor, Vulcanus'un Aşk Tanrıçası'yla diğer tanrıların gözünde daha güçlü -daha Olimposlu- daha kabul edilebilir bir konuma oturmak için evlendiği söyleniyordu. Bunun karşılığında Venüs de Ateş Tanrısı'yla evlenerek, Aşk'a sahip olmak isteyenlerin bitmek bilmeyen kovalamacalarından kaçabilmek için ihtiyaç duyduğu bahaneye kavuşmuştu. Hera bugüne dek hep bu anlaşmanın oğlundan çok, Venüs'ün işine yaradığını düşünmüştü. Aşk Tanrıçası ne zaman kendini yorgun hissetse kocasının Olimpos'un derinliklerindeki diyarına sığınıyor ve sonrasında tamamen yenilenmiş ve canlanmış bir halde yeniden ortaya çıkıyordu. Ama Aşk ile yaptığı evlilik Vulcanus'un kabul görmesini sağlayamamıştı. Aslında bu formalite evliliğinin en başından beri Vulcanus'un aleyhine işlediği çok açıktı. Ölümsüzler bu evliliğe genel anlamda küçümseyen bir şaşkınlıkla bakıyorlardı. Aşk ile evlenen birisi nasıl olur da onunla ilişkiye girmezdi?

"Pea mi?" dedi Vulcanus, ardından da ciddi ciddi gülmeye başladı. *"Bu nasıl bir isim böyle?"*

Hera orada öylece durdu ve sadece sessizce başını sallamakla yetindi. Oğlunun ufak tefek, sıradan görünümlü ölümlüye karşı duyduğu ilgi onu şaşırtmaya devam ediyordu.

Kehanet alevinden çıkan korkunç bir ses Hera'nın dikkatini yeniden ölümlülerin dünyasında olup bitenlere çevirmesine neden oldu. Pea ismindeki utangaç ölümlü kadın gaz çıkarmıştı! Gürültülü ve iğrenç bir şekilde, hem de herkesin önünde! Tanrıça hızla salondan dışarı çıkmakta olan kadını izledi. Onun için ne kadar da büyük bir talihsizlikti.

"Onu rahat bırakmalılar! Zaten yeterince mahcup oldu. Başkalarının durumunu daha da kötüleştirmesine hiç gerek yok," dedi Vulcanus homurdanarak.

Öyle mi? Hera oğlunun böyle ilgili görünmesinin enteresan olduğunu düşündü. Görünmez ateş parçası Pea'nin peşinden gitti ve Hera ölümlü kadının fazlasıyla utandığını fark etti. Olup bitenleri Vulcanus da izliyordu ve boğazından bir kez daha öfkeli bir hırıltı dökülmüştü. Hımm... Belli ki Vulcanus ölümlü kadını kendisiyle özdeşleştiriyordu. Birden Hera'nın aklına bir şey geldi. Belki de buydu! Belki Vulcanus etrafı tamamen Olimpos'un mükemmelliğiyle çevrili olduğu halde kendisi asla mükemmel olamadığı için aşkı tadamıyordu. Belki de sadece kendini özdeşleştirebileceği birisini arıyordu; ona gerçekten ihtiyaç duyabilecek birisini. Hera bu tuhaf isimli kadını daha yakından inceledi. Kadının bir şeylere ihtiyaç duyduğu kesindi. İhtiyaç duyduğu bu şey Ateş Tanrısı'nın aşkı olabilir miydi?

"Şimdi ne yapıyor?" Vulcanus alevlerin arasında gördüğü manzara karşısında mırıldanmaya devam etti. Hera, Pea'nin bir lavabonun önünde durduğunu ve aynada kendine bakıp neredeyse çılgınca...

Hera gülümsedi. Bu çocuk gerçekten de iyi bir ezberciydi. Pea masada açık bıraktığı kitaptan alındığı çok belli olan büyülü bir çağrıyı tekrar edip duruyordu. Şimdi bu zaten fazlasıyla enteresan olan bir durumda hoş bir dönüm noktası değildi de neydi?

Hera'nın zihninden çeşit çeşit düşünceler... gizli planlar... geçmeye başladı. Bu çağrı, Venüs'ün yardımı olmadan gerçekleşmese ve Vulcanus da bu sayede hiç beklenmedik bir anda ilgisini çeken ölümlü kadını izlemeye devam etse her şey mükemmel ve ironik bir şekilde yerli yerine oturmuş olmaz mıydı? Ne de olsa Vulcanus'un sihirli ateş parçası Venüs'ü izliyordu. Evet, bu plan kesinlikle tıkır tıkır işleyecekti!

Ölümlü kadın çağrıyı yeniden okurken Hera onun başlattığı şeyi harekete geçirmeye hazırdı. Vulcanus'un arkasındaki gölgelerin arasında konsantre olmaya çalıştı ve tanrıların kraliçesinin sahip olduğu güçleri yanına çağırdı.

Ölümlü çocuk, *"Zevk, neşe, sevinç ve mutluluk; ah, Venüs bana sadece bunları ver,"* dedi.

Hera elini havaya kaldırdı ve sahip olduğu kutsal sıcaklığın avucunun içine yerleştiğini hissederek, *"Ocaklar ve yuvalar sizlere sesleniyorum. Kutsal sihrimle bu ritüelin bağlayıcı ve gerçek olmasını istiyorum,"* diye fısıldadı.

Pea, *"Aşk ve umutla sana sesleniyorum; sihrini sadece benim için göster,"* dedi.

Hera doğuştan sahip olduğu gücün bir parçasını daha yanına çağırarak, *"Vulcanus'un gözlerini aç, kalbini yenile, Aşk'ın vadesi gelen borcu nihayet ödense,"* diye devam etti.

Pea gözlerini kapayıp büyük bir hevesle çağrının son satırlarını da okudu. *"Sevgili Venüs, bütün güzellikler senin üzerine olsun; bana sadece mutluluk ve zevk ver!"*

Hera da neredeyse aynı anda bu çağrıyı bağlayıcı hale getirip ateş parçasının üzerine gözle görünmez bir güç fırlattı. Cızırtılı bir ses çıkararak Olimpos'tan Tulsa'ya geçen bu gücün ağırlığını sadece Hera hissedebilecekti. *"Pea'ye kulak vermeni emrediyorum. Gerçek aşk Venüs'ün yardımıyla ölümlülüğümüzü serbest bırakana dek Aşk Tanrıçası'nın Tulsa'da tutsak kalmasını istiyorum!"*

Hera böylesine muazzam bir gücün kullanılmasının yarattığı çekim kuvvetini üzerinde hissedince bir anda tökezleyiverdi. Vulcanus omzunun üzerinden arkasına baktı ve ateşin içindeki görüntüler de önce titreyip sonra bir anda kayboldu.

"Anne? İçeri girdiğini fark etmedim."

Hera alışılmamış zayıflığını ve oğluna gizlice kulak misafiri olmasını kaşlarını çatıp bakışlarını beyaz ipekli elbisesinin eteklerine çevirerek örtbas etmeye çalıştı. "Sanırım yeni elbisemin üzerine basıp eteğini yırttım. Vulcanus, canım, diyarına inen merdivenleri bu kadar dik ve kaba yapmasan olmaz mı?"

Vulcanus annesine hoşgörüyle gülümsedi ve onu ateş odasından dışarı çıkarıp nadiren kullandığı misafir kabul odasına yönlendirdi. "Diyarıma inen yokuş diktir, anne. Bir peri aracılığıyla beni yanına çağırmalıydın." Annesine bir kadeh şarap doldurup onu yatıştırmaya çalışırken ne Hera'nın elbisesinin aslında yırtılmamış olduğunu ne de onun yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme yerleştiğini fark edememişti.

BÖLÜM BEŞ

"Zavallı ölümlü! Onun adına öyle çok üzüldüm ki," dedi Venüs o muazzam geğirtiyi çıkaran kadının arkasından bakarak.

"Saçları inanılmaz derecede kötüydü," dedi Persephone.

"Yok canım, o kadar da kötü sayılmazdı. Biraz kalın telli ve kıvırcıktı. Sadece onlara düzgün bir şekil verememiş o kadar."

"Haydi ama. Saçları hem kabarıktı hem de berbat görünüyordu. Peki ya o üzerindeki elbiselere ne demeli?" Persephone ürperdi. "Bir kadının neden bol bir eşofman altı ve o korkunç aplikeli tişörtü giymek isteyeceğine aklım ermiyor."

"Kadının sadece biraz yardıma ihtiyacı vardı o kadar." Venüs martinisinden bir yudum daha aldı ve bir anda gözleri büyüdü. "Biliyor musun, aslında ben ona yardım edebilirim!"

"Neden bahsediyorsun?"

"Berbat saçları olan zavallı ölümlüden bahsediyorum. Ben ona yardım edebilirim." Venüs şevkle başını salladı ve Persephone'nin ona itiraz etmesine izin vermedi. "Bu diyara bayılıyorum, ah pardon, bu şehre demek istedim," diye düzeltti. "Burası, ne bileyim işte, mesela Truva gibi iç karartıcı ya da sıkıcı değil." Menekşe rengi gözlerini devirdi. "Bence bir ölümlüyü özel projem haline getirmek çok eğlenceli olacak."

Persephone, "Burada bu tür şeylere halka hizmet diyorlar. Eğer sen de halka hizmet etmek istiyorsan şehir merkezindeki Genç Kadınlar Hristiyan Birliği[2] ile iletişime geçmeni sağlayabilirim..." diyecek oldu ama Venüs onun sözlerini tamamlamasına izin vermedi.

"Hayır, hayır, hayır. Bu yeterince kişisel olmaz. Bir düşünsene. Aşk Tanrıçası'nın nasihatlerini, yardımını ve yönlendirmelerini bizzat kendisinden duymak! Bir ölümlü için ne büyük bir şans ama!"

"İyi de burada kimsenin aklına senin yardımını istemek gelmez ki. *Modern dünyanın en güzel taraflarından biri de buydu, unuttun mu?*"

"O kadar da karamsar olma."

"Karamsar falan olmuyorum. Sadece dürüst davranıyorum," diye açıkladı Persephone sabırla. "Sen burada bir tanrıça değilsin. Güzel ve çekici bir kadınsın o kadar. Sana sorulmadan nasihat dağıtmaya başlaman neredeyse bir hiç sayılan o talihsiz kız gibilerini gücendirmekten başka bir işe yaramaz."

Venüs içini çekti. "Tamam. Anladım." Sonra birden yeniden canlandı. "Ama birisi bana akıl danışacak olursa ona yardım etmekten mutluluk duyarım. Bu çok eğlenceli olur. Katı yürekli Anaksarete ya da fazlasıyla sinir bozucu Psykhe ile uğraşmaktan çok daha iyidir."

Persephone omuzlarını silkti. "Sana akıl danışan biri olursa ona yardım etmende herhangi bir sakınca görmüyorum."

"O halde tamamen aynı fikirdeyiz. Zaten Aşk istenmediği yerlere asla burnunu sokmaz."

Persephone gözlerini devirdi.

Venüs barın arka tarafındaki belirsiz bir noktayı işaret ederek masum bir tavırla, "Az önce şu tarafta kadınlar tuvaletini mi gördüm acaba?" diye sordu.

---

2 ABD'de kadınlara yönelik bir sosyal yardım kurumu. (ç.n.)

"Tuvalet şuradaki kadife perdelerin arkasında. Ama biraz çabuk ol, artık yola çıkmamız gerekiyor. Anneme bu geceki Eleusis'e[3] katılacağıma dair söz verdiğimi hatırladım. Görkemli Eleusinian Gizemleri festivalini kaçırmaman gerektiğini biliyorsun..." Persephone, Demeter'in gösterişli ses tonunu taklit ettikten sonra bardakta kalan martinisini de bitirdi ve Jenny'ye hesabı getirmesini işaret etti.

"Biliyorum." Venüs anlayışlı bir ifadeyle Persephone'ye baktı. "Festivalleri söz konusu olduğunda Demeter gereğinden fazla ciddileşiyor. Merak etme. Elimi çabuk tutacağım. Ah, şunu da unutmayayım." Venüs, Pricilla'nın Oyuncak Kutusu'na ait alışveriş torbasını eline aldı ve hızla barın önünden geçti. Barda oturan yakışıklı adamları neredeyse görmezden gelmişti ama adamların onu görmezden gelmediği kesindi. Aklı başka yerde olsa bile Venüs yine de adamların önünden geçerken onlara hafifçe gülümsedi ve adımlarını yavaşlatıp kalçalarını baştan çıkaran, davetkâr bir ritmle sallayarak güzelliği karşısında büyülenen itfaiyecileri bir anda sus pus etti. Venüs neredeyse adamları fark etmemişti. Neredeyse.

Hızla perdeden içeri daldıktan sonra sol tarafı gösteren işareti izledi. Kadınlar tuvaleti fazla büyük sayılmazdı ama içerisi çok temiz ve düzenliydi. Karşısındaki duvarın önünde kadife perdelerle örtülü bölmeler sıralanıyordu. Venüs tam bordo renkli kumaşın, başının üzerinde sallanıp duran antik görünümlü avizenin yaydığı ışıkla nasıl ışıl ışıl parladığını izliyordu ki bir anda çok tuhaf bir şey duydu.

Birisi adını söylüyordu... Hayır bundan fazlası da vardı. Birisi yardım etmesi için ona yalvarıyordu! Ne kadar da ilginç. Venüs sessizce öne doğru yürüdü. Az önce gegiren, dağınık saçlı, zavallı ölümlü kadın antik görünümlü lavaboların birinin önünde duruyordu. Bir yandan aynaya bakıyor bir yandan eski, büyülü bir çağrıyı okuyordu. Ölümlünün ağzından çıkan sözler hoş, ipekli bir elbise

3 Eleusis Gizemleri: Demeter ve kızı Persephone onuruna düzenlenen ritüel. (ç.n.)

gibi Venüs'ün etrafını sardı ve tenini baştan sona okşayıp içini bir anda sihirli bir sıcaklıkla kapladı.

"Zevk, neşe, sevinç ve mutluluk,

Ah, Venüs bana sadece bunları ver.

Aşk ve umutla sana sesleniyorum,

Sihrini sadece benim için göster.

Sevgili Venüs, bütün güzellikler senin üzerine olsun,

Bana sadece mutluluk ve zevk ver!"

Çağrı sona erdiğinde Venüs sanki bir şeyler onu ölümlünün haykırışını dinlemeye zorluyormuş gibi içinde muazzam bir çekilme hissetti. Üzerinde Pricilla'nın Oyuncak Kutusu yazılı torbayı elinde tutmaya devam ederek hızla öne doğru fırladı ve gösterişli bir hareketle kollarını iki yana açtı.

"Elbette, sana yardım edeceğim!" diye haykırdı.

Pea nefesini tutup hızla arkasını döndü ve elini boynuna götürdü. "Ah, kahretsin! Ödümü patlattın. Burada yalnız olduğumu sanıyordum."

Venüs hafifçe kaşlarını çattı. "Bir çağrıyı bizzat kendim cevapladığımda genellikle bu tür bir tepkiyle karşılaşmam."

"Ne demek istiyorsun? Sen de kimsin?"

"Tabii ki Venüs'üm. Peki, senin ismin ne?"

"Pea," dedi düşünmeksizin.

"Pea mi? Ne tuhaf bir isim. İsminin bu olduğundan emin misin?"

"Tabii ki eminim. Çünkü benim ismim bu. Şey, aslında bu takma ismim ama herkes beni bu şekilde çağırır." Pea gözlerini kırpıştırdı ve Venüs'ün az önce söylediği şeyin farkına varınca zihnini boşaltmak ister gibi başını iki yana salladı. "Sen az önce kim olduğunu söylemiştin?"

"Erotik Aşk, Erotik Sanat ve Güzellik Tanrıçası Venüs," diye yanıtladı Venüs biraz kendini beğenmiş bir tavırla. Sahip olduğu unvanların sadece çok resmî olanlarını sıralamıştı.

Pea'nin ağzı açık kaldı.

Venüs alışveriş torbasındaki kâğıt mendillerin hışırdamasına neden olan abartılı bir hareketle, "Yardımımı istedin ve ben de sana memnuniyetle yardımımı sunuyorum!" diye açıkladı.

Pea ağzını kapadı, sonra tekrar açtı ve nihayet yeniden kapadı.

"Seni anlıyorum. Sevinçten şaşkına dönmüş olmalısın." Venüs, Pea'nin yanına gitti ve dilini hafifçe damağına vurarak memnuniyetsizliğini dile getirdi. "Epeyce işimiz var." Sanki keşfetme talihsizliğine uğradığı, nadide bir böcekmiş gibi Pea'nin *"Bale ASLINDA bale pabucudur"* yazılı tişörtüne dokundu. Sonra da dikkatini saçlarına çevirdi ve başını iki yana sallayarak, "Aiolos'un gazlı poposu adına, önce bunun için bir şeyler yapmalıyız," dedi.

"Ne?"

"Tabii ki saçından bahsediyorum. Saçlarını fırçalamıyorsun, değil mi?"

"Elbette, fırçalıyorum. Başka türlü onları nasıl..." Pea aniden sustu ve elini alnına götürdü. Aklı tamamen karışmış gibiydi. "Bak. Kaba davranmak istemem ama benim saçımdan sana ne?"

"Yardım etmem için beni çağırdın. Ne istediğini çok iyi hatırlıyorum; *'Bana sadece mutluluk ve zevk ver'* dedin. Daha önce de söylediğim gibi bu isteğini cevaplıyorum. Mutluluğu ve zevki bulman için buradayım. Ama bu asi saçlarla her ikisini de elde edemeyeceğin çok açık."

"Pekâlâ. Şey. Hımm. Çok naziksin. Sanırım. Şey, gösterdiğin ilgiyi takdir ediyorum ama ben iyiyim. Gerçekten." Pea bir anda

deliye dönmesinden korkarmış gibi, dikkatli bir şekilde Venüs'ün etrafında dolanmaya başladı.

"Utandığın için buraya kaçtığını gördüm," dedi Venüs nazikçe. "Çok da iyi olduğunu sanmıyorum."

Pea kızaran yanaklarına rağmen, yüzüne neşeli bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Ah, bu benim her zamanki halim. Kendimi sürekli rezil ederim. Artık buna alıştım."

"Bu doğruysa neden yüzündeki gülümseme gözlerinde de yok?"

"Var. Ben sadece... Ben..." Pea bocaladı. "Gitmeliyim." Hızla kapıya doğru yöneldi.

"Saçlarına yıkadıktan sonra biraz Hindistan cevizi yağı sürersen ve sadece parmaklarınla tarayıp kendi kendine kurumaya bırakırsan onları dize getirebileceğine inanıyorum."

Pea tam kapının önünde durdu. Arkasını döndü ve Venüs'ün sevecen bakışlarıyla karşılaştı. "Hindistan cevizi yağı mı?"

Venüs başıyla onayladı. "Kendine en iyi kalite, saf Hindistan cevizi yağı almalısın. Ve her şeyden önemlisi saçlarını fırçalamaktan vazgeçmelisin. Sadece şu hareketi yap." Venüs kafatasından başlayıp parmaklarını nazikçe kendi gümüş-sarı renkli, gür bukleklerinin arasında gezdirdi. "Saçlarındaki kıvırcıkların yuvarlak ve dolgun görünmesini sağlamak için bir de şunu yapmalısın. Böylece..." Sustu ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Dişi bir aslanın vahşi yelesi gibi inatçı ve asi görünmezler." Venüs elini kendi saçlarına uzattı ve onlara ışıltılı dalgalardan değil de asi kıvırcıklardan oluşuyormuş süsü vermek için bir tutamını parmaklarının arasında ezdi.

"Bu işe yarıyor, öyle mi?" diye sordu Pea, tereddüt ederek. "Gerçekten mi?"

"Sence Aşk, yardımını isteyen birisine yalan söyler mi?" Venüs yardımsever bir edayla gülümsedi.

Pea dudaklarının kenarını ısırdı. Yüzündeki ifade, duyduklarıyla ilgilenmesi mi, yoksa bir deliyle konuştuğundan emin olması mı gerektiğini bilemediğini söylüyordu. Nihayet görgü kuralları diğer bütün düşüncelerine galip geldi. "Teşekkür ederim," dedi. "Bunu deneyeceğim."

Venüs başını düşünceli bir şekilde yana yatırdı. "Şimdi bu talihsiz giyim tarzını düzeltmeye başlamadan önce düzenli olarak mastürbasyon yapıp yapmadığını da öğrenmeliyim."

"Ah, Tanrım! Bana bunu sormuş olamazsın!"

"Elbette, sordum canım." Venüs ölümlünün çok açık bir şekilde zekâ yoksunu olmasından duyduğu hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak alnını kırıştırdı. "Bu gayet doğal bir soru. Kendini yeterince tatmin etmeden nasıl..."

"Kes şunu! Bugün yaşadıklarımdan sonra daha fazlasına katlanamayacağım."

"Ben sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Tuhaf ama neredeyse sana inanacaktım."

Venüs ani bir dürtüyle Pricilla'nın Oyuncak Kutusu'nun alışveriş torbasını Pea'nin eline tutuşturdu. "Bunu Tanrıça'nın bir hediyesi olarak kabul et."

Pea ne yapacağını şaşırarak torbayı aldı ve geri geri giderek perde örtülü kapıya doğru yöneldi. Belli ki kadının dediğini yapıp oradan bir an önce kaçmanın onunla hediyeler ve mastürbasyon hakkında tartışmaktan çok daha kolay olacağına karar vermişti.

"Pekâlâ, şey bir kez daha teşekkür ediyorum ve saç bakımıyla ilgili verdiğin tavsiyeye kesinlikle uyacağım ama karşılığında senin de benim vereceğim bir tavsiyeye uymanı istiyorum."

CHATLAK!-VERO

"Çok tuhaf... Bir ölümlü, bir tanrıçaya tavsiyede bulunuyor. Tulsa gerçekten de insanı yenileyen bir yer." Venüs oldukça meraklı ve hevesli görünüyordu. "Buyur, beni aydınlat lütfen."

"Bir dahaki sefere martiniyi bu kadar fazla kaçırma." Pea gergin bir şekilde gülümsedikten sonra perdenin arkasında kayboldu.

"Böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordum," dedi Venüs kendi kendine. Bir ölümlünün kendisinden yardım isteyip sonra da bu yardımı reddetmesine bir anlam yüklemeye çalışarak kalın perdelerin arasından geçmiş ve restoranın bar kısmına girmişti ki Pea'nin bardaki küçük basamağa takılıp Pricilla'nın Oyuncak Kutusu'nun alışveriş torbasını düşürdüğünü gördü; hem de itfaiye ekibindeki adamların tam önünde. Devasa erkeklik organı torbanın içinden fırlayıp neşeyle titreşerek olağanüstü yakışıklı bir adamın ayaklarının dibine yuvarlandı. Venüs bu adamı daha önce nasıl olup da fark etmediğini anlayamamıştı. Adam yere eğilerek aleti aldı ve dikkatli bir şekilde elinde tutarak, çoktan yerin dibine geçmiş olan, zavallı Pea'ye uzattı.

"Sanırım bunu düşürdünüz, hanımefendi."

Nutku tutulan Pea dehşet içinde, bir yakışıklı itfaiyeciye bir titreşen alete bakıyordu.

"Hanımefendi?" İtfaiyecinin etrafındaki adamlar kıkırdayıp duruyorlardı ama o büyük bir cesaretle yüzüne ciddi bir ifade yerleştirmeyi başarmıştı. Sonra birden karşısındakinin kim olduğunu fark etti ve gözleri büyüdü. "Sen Pea'sin değil mi? Kendini kedi zanneden İskoç teriyerinin sahibi olan komşum. İstasyona bıraktığın kekler çok güzeldi."

Pea, itfaiyecinin elindeki aleti aldı, düğmesini kapadı ve tekrar alışveriş torbasının içine attı. Venüs yüzünün alev alev yandığını ve ağlamak üzere olduğunu görebiliyordu ama nihayet konuştuğunda sesinde ağırbaşlı bir neşe vardı. "Evet, benim, Pea! Senin komşunum,

İskoç kedisinin annesiyim, gürültülü bir şekilde geğiririm, devasa bir vibratörün sahibiyim ve çok güzel kakaolu kek yaparım. Burada kalıp seninle sohbet etmeyi çok isterdim Griffin ama kendimi iyice rezil etmek üzere başka bir yere gitmem gerekiyor. Buradaki limitimi doldurdum da." Pea, adamların onu kapıya dek takip eden kahkahaları arasında masanın üzerine bir miktar para bıraktı, kitabını aldı ve hızla restorandan dışarı çıktı.

"Acınacak bir durum. Gerçekten acınacak bir durum," dedi Persephone.

"Onları susturmalıydım," dedi Venüs. Gözlerini tehlikeli bir şekilde kısarak hâlâ gülmeye devam eden, iri yarı erkek topluluğuna bakarken parmaklarını da kıpırdatmaya başlamıştı.

"Venüs, hayır, sakın..."

Venüs, Persephone'ye aldırmadan adamlara bakmaya devam etti. İçlerinden en yakışıklısı, Pea'ye nispeten nazik davranmış olan itfaiyeciyle göz göze geldi ve Venüs bir an adamın koyu kirpiklerle çevrelenmiş gözlerinin maviliğinde kaybolduğunu hissetti. İtfaiyeci dudaklarını yukarı doğru kıvıran, belli belirsiz bir gülümsemeyle ona başını salladı. Tanrıça, kendine kesin bir şekilde, ne kadar nazik birisi olursa olsun bu adamın da Pea'ye gülen erkek grubunun içinde olduğunu ve bu yüzden onu görmezden gelmesi gerektiğini hatırlattı. Ancak adamın gözlerindeki kıvılcımda... dolgun dudaklarının hoş bir şekilde yana doğru kıvrılmasında... ve özellikle ona eski dünyadaki en savaşçı ölümlülerin baktığından bile farklı bir tarzla, kendine güvendiğini gösteren açık bir beğeniyle bakmasında öyle bir şeyler vardı ki Venüs bakışlarını ondan kaçırmadı... kaçıramadı. Ve işte o şey de aynı anda oldu. O kıvılcım. Kimi zaman iki insan arasında Aşk'ın bile öngöremediği bir şekilde oluşuveren o beklenmedik, hoş kıpırtı.

CHATLAK!-VERO

"Venüs, beni dinler misin lütfen! Adamlara bir şey yapmamanı söyledim. Onları gerçekten de cezalandırmamalısın. Belli ki genç ölümlü fazlasıyla tuhaf bir kadındı."

"Hayır, öyle değildi!" Venüs istemeden de olsa bakışlarını çekici itfaiyeciden ayırdı ve alışılmadık bir öfke patlamasıyla Persephone'ye bağırdı. Garip bir biçimde başı dönmeye başlamış ve içini ani bir ağlama isteği kaplamıştı. "Sadece biraz yardıma ihtiyacı var o kadar. Aslında o çok tatlı biri. Belki biraz aklı karışmış olabilir ama yine de çok tatlı biri."

Persephone, Tanrıça'nın koluna yapışıp onu restoranın dışına doğru sürüklerken, "Venüs, yine ne haltlar karıştırdın sen?" diye sordu.

"Sadece bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Benden yardım isteyen bir ölümlü olursa ona yardım etmemi söyleyen sendin."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Evet, söyledin."

"Hayır, söylemedim."

"Evet, söyledin."

Persephone, "Venüs!" diyerek ona çıkıştı. "Ne haltlar karıştırdın sen?"

"Kadınlar tuvaletine girdim ve Pea orada..."

"Pea mi?"

"Acınacak bir durumda olduğunu düşündüğün ölümlü kadın. Sözümü kesip durma lütfen."

"Affedersin. Devam et."

"Pea bir çağrı okuyordu." Venüs "sana söylemiştim" der gibi Persephone'ye baktı. Ondan herhangi bir tepki gelmeyince de devam

etti. "*Benden* istekte bulunan çağrılardan birini. İşin aslı benden yardım istiyordu. Benim adımı söyleyerek. Benden. Ve sen de biliyorsun ki bu zavallı kız gerçekten de benim yardımıma ihtiyaç duyuyor."

"Yani ona kim olduğunu söyledin, öyle mi?"

"Şey, elbette, söyledim. Kadın bana sesleniyordu."

"Ona, ben Aşk Tanrıçası Venüs'üm, dedin."

"Tabii ki öyle, dedim. Çünkü ben Aşk Tanrıçası Venüs'üm."

Persephone sağ şakağını ovuşturmaya başladı. "Peki, bu Pea denilen kadın senin bu açıklamana nasıl bir tepki verdi?"

"Şaşırdı ve sanırım söylediklerimi anlamakta biraz güçlük çekti."

"Yani sana inanmadığını söylüyorsun."

"Öyle de diyebiliriz."

"Güzel. O halde fazla zarar görmeden atlatmışız. Haydi gel. Sen akşam gazetelerine düşmeden önce eve dönmeliyiz."

"Neye düşmeden önce?"

"Unut gitsin. Ben sonra sana bütün bunları detaylı bir şekilde anlatırım. Haydi şimdi geri dönelim. Bir kez daha geç kalırsam Demeter iyice çekilmez olur." Restorandan dışarı çıktılar ve Persephone kararmakta olan gökyüzüne baktı. "Zamanlamamız mükemmel. Kimse Oklahoma'nın berbat yağmur fırtınalarından birine yakalanmak istemez ve az sonra onlardan biri çıkacakmış gibi görünüyor."

Venüs içini çekti ve başka bir şey daha söylemeden adımlarını hızlandırıp Persephone'ye yetişmeye çalıştı. Kendini çok tuhaf hissediyordu. İçinin bir parçası hem üzgün ve mahcup hem de çok ama çok yorgunmuş gibi keyifsizdi. Persephone onun koluna girdi ve yağmur bulutları mor bir renge bürünen gökyüzünü iyice allak bullak ederken sessiz ve hızlı bir şekilde kaldırımda yürümeye başladılar. Restore edilmiş Tribune Lofts binasının önüne geldiklerinde caddenin karşı tarafına geçip tren raylarının üzerindeki yaya üst

geçidini takip ettiler ve geçidin tam ortasına ulaştılar. Yöre halkı, baş döndürücü bir desen verilerek beton tuğlalar döşenmiş zeminin tam ortasında durulduğunda, tuhaf bir akustik doğa olayı yaşandığı için buraya Evrenin Merkezi diyordu ama aslında bu doğa olayının bir diğer sebebi de burada modern dünyadan Olimpos'a açılan bir portal bulunmasıydı.

Persephone etrafa baktı. "Eh, fırtınanın işimizi kolaylaştırdığını söyleyebiliriz. Burada kimsecikler yok." Elini öne doğru salladı ve havada hafif bir dalgalanma oldu. Sıradan bir kapı boyutlarındaki, küre şeklinde bir alan ortaya çıktı ve Bahar Tanrıçası hiç tereddüt etmeden bu kürenin içinden geçerek bir anda gözden kayboldu. Venüs de tekrar içini çekti ve öne doğru yürüdü ama birden yüzünü öyle sert ve geçilmez bir şeye çarptı ki küçük bir çığlıkla birlikte kendini geriye doğru atıp burnunu ovuşturmaya başladı.

Sanki perdeyle örtülü bir duvar nişinden dışarı bakıyormuş gibi Persephone'nin kafası kürenin tam ortasında yeniden beliriverdi. "Nerede kaldın?"

"Bilmiyorum, ben..." Venüs bir elini öne doğru uzatıp biraz çekinerek tekrar yürüdü. Parlak kürenin içinde tam Persephone'nin yüzünün bulunduğu bölgeye geldiğinde etrafını saran hava bir anda katılaştı ve içeri girmesine engel oldu. "Buradan geçemiyorum," dedi zar zor duyulan bir sesle.

"Saçmalama. Tabii ki geçiyorsun sadece..." Persephone arkadaşının eline yapışıp onu portaldan geçmeye zorladı fakat kendisi bir dünyadan diğerine elini kolunu sallaya sallaya rahatça geçerken Venüs'ün karşı konulmaz bir direnişle karşılaştığını fark etti ve sözleri yarım kaldı.

"Bir şeyler oldu da güçlerimi mi kaybettim yoksa?" diye sordu Venüs yeniden modern dünyaya geçen Persephone'ye.

"Öyle bile olsa bunun sorun olmaması lazım. Modern bir ölümlü bile rahatlıkla Demeter'in portalından geçebilir. İçeri girip çıkarken kimselere görünmemeye çalışmamın sebebi de bu zaten," dedi Persephone.

Bahar Tanrıçası konuşmaya devam ederken Venüs yakınlardaki hoş bir ağaca doğru döndü. İncecik parmaklarını ağacın kış mevsimi yüzünden cılızlaşan dallarına doğru salladı ve üzerlerini bahar ortasında açan Bradford armudunun beyaz ve narin çiçekleriyle doldurdu.

"Güçlerimde sorun yok," dedi.

"Tekrar deneyelim. Belki portalda bir problem oluştu ve sonradan kendi kendini düzeltti. Beraber geçelim." Persephone tekrar Venüs'ün koluna girdi. "Hazır mısın? Bir... iki... üç!" Tanrıçalar ışıl ışıl parlayan küreye doğru yürüdüler. Persephone hiç zorlanmadan kürenin içinden geçerken Venüs'ün kolu cam bir duvardan geçmeye çalışıyormuş gibi bir kez daha olduğu yerde kıvrılıverdi.

Venüs yaşadığı hayal kırıklığıyla, "Aşk yapan satirler!" diye haykırdı. "Ölüler Diyarı'nın bütün katmanları adına, bu lanet olasıca şeyin sorunu ne?" Ancak bir yandan volta atıp bir yandan küfürler savururken bile zihnini kurcalayıp duran bir düşünce vardı... Onu yeniden Lola'nın restoranına ve kadınlar tuvaletine, hiç beklenmedik bir şekilde ruhunu çekiştirdiğini hissettiği o basit çağrıya götüren bir düşünce...

"O çağrı yüzünden oldu! Ona karşılık verdim ve Pea'ye yardım etmeyi kabul ettim," dedi yeniden portalın önünde beliriveren Persephone'ye.

"Ne olmuş yani? Asırlardır bu tür çağrılara cevap veririz. Bu yüzden Olimpos'a geri dönemediğimiz hiç olmamıştı."

"Biliyorum ama bu defa farklı bir şeyler var. Henüz bundan tam olarak emin olamasam da bu çağrı beni daha önce hiç olmadığı

kadar çok etkiledi." Venüs sustu ve konsantre olmaya çalıştı. "Âdeta ona bağlandım!"

"Ona mı?"

"Pea'ye. Kendimi bu kadar tuhaf hissetmemin sebebi de bu; bunlar aslında benim duygularım değil. O ölümlü kadına bağlandım!"

"Ah, hayır! Ölümlü kadın senden tam olarak ne istemişti?"

"Pea onu mutluluğa ve zevke kavuşturmamı istedi," dedi Venüs, perişan bir halde.

"Ve sen de bunu kabul ettin, öyle mi? Yüksek sesle?"

Venüs başıyla onayladı. "İçimde beni onu dinlemeye zorlayan bir çekim gücü hissettiğimi de hatırlıyorum." Tanrıça gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. "Bunun o nefis martinilerin etkisi olduğunu düşünmüştüm ama aslında öyle değildi. Bu çekim, çağrının gerçek ve bağlayıcı olmasından kaynaklanıyordu."

Persephone nefesini tuttu. "Bu da o zavallı ölümlüyü mutluluğa ve zevke kavuşturmadığın sürece bu dünyadan ayrılamayacağın anlamına geliyor."

BÖLÜM ALTI

"Ona zavallı deyip durma. Sadece biraz yardıma ihtiyacı var o kadar," dedi Venüs her zaman olduğu gibi.

"Eh, artık bu yardıma kesinlikle kavuştuğunu söyleyebiliriz."

"Evet, doğru, kavuştu." Venüs zarif sırtını dikleştirip kusursuz çenesini yukarı doğru kaldırarak kendine çeki düzen verdi. "Ben Aşk Tanrıçası'yım. Modern olsun olmasın bir ölümlüyü mutluluğa ve zevke kavuşturabilirim."

"Modern ölümlüler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Venüs."

"Ne fark eder ki? Aşkı biliyorum ve aşkın zamanı yoktur."

"Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Tabii ki Pea'nin yanına gideceğim." Venüs bu konuya biraz kafa yorunca yeniden canlanmaya başlamıştı."Baştan sona yenilenmeye ihtiyacı var; yeni elbiselere, yeni saçlara, yeni bir davranış biçimine falan. Aslında bu çok eğlenceli olacak ve kesinlikle faydalı bir amaca hizmet edeceğim."

Persephone bu konuda şüpheli görünüyordu.

"Onu baştan yarattıktan sonra dışarı çıkarıp erkekleri cezbetmekle ilgili birkaç basit ders vereceğim. Böylece ihtiyaç duyduğu mutluluğu ve zevki tatmış olacak."

"Peki onu nasıl bulacaksın?"

Venüs sustu ve kısa bir süre düşündükten sonra gülümsedi. "Bizim birbirimize bağlı olduğumuzu unuttun mu yoksa? Pea'nin şu an nerede olduğunu biliyorum." Tanrıça, Tulsa şehir merkezini işaret etti. "İşte tam orada."

Persephone bir tanrıçaya yakışmayacak bir şekilde homurdandı. "Tabii ki orada. *Orası* dediğin yer koskocaman bir alan."

"Komik olma lütfen. Şu an tam bulunduğu noktayı hissedebildiğimi kastediyorum. İstesem hemen kapısının önüne gidebilirim." Venüs hafifçe güldü. "Burada kalmış olsam bile güçlerim hâlâ yanımda."

"Evet ama eğer sana biraz şunlardan vermezsem sahip olduğun bütün güçleri kaybetmekten daha beter bir duruma düşersin; beş parasız kalırsın." Persephone çantasını karıştırdı ve içinden kalın bir cüzdan çıkardı. *Cüzdanın fermuarını açtı.* "Pekâlâ, *bugün nasıl* ödeme yaptığımı hatırlıyor musun? Bunlar," manikürlü tırnaklarından birini düzenli bir şekilde sıralanmış plastik kartların üzerinden geçirdi, "kredi kartları. Bu kartları altın külçeler olarak düşün tek farkı bunların bir limitinin olmaması ve asla tükenmemesi. Görevlinin sana uzatacağı slipi imzalamayı sakın unutma ve alışverişini tamamladıktan sonra da kartını mutlaka geri al. Ah, bekle bir dakika. Önce şunları düzelteyim." Persephone parmaklarını şıklattı ve kartların üzerindeki isim Persephone Santoro'dan Venüs Smith'e dönüştü.

"Neden benim bu kadar sıradan bir soyadım var?"

Persephone gözlerini devirdi. "Buna ne dersin?" Tekrar parmaklarını şıklattı ve kartların üzerindeki kabartma isimler bu defa "denizin kızı" anlamına gelen Venüs Pontia'ya dönüştü.

"*Çok daha iyi.*"

"Şimdi dikkatini bana ver ve yakınmayı kes. Bu," Persephone cüzdanındaki bir bölmeyi açtı ve düzenli bir şekilde sıralanmış kalın para destesini gösterdi, "nakit para."

"Nakit paraların nasıl kullanıldığını biliyorum," dedi Venüs.

Tam o sırada gök gürledi ve Venüs başını havaya kaldırarak gökyüzüne baktı.

"Bu Zeus muydu?" diye sordu.

"Hayır, burada Zeus'tan endişe duymana gerek yok. Duyduğun şey, Oklahoma'ya özgü gökgürültülü fırtınalardan biri ve aslında bu tür fırtınalara şubat ayında rastlanmaz ama Oklahoma'nın havasına asla güvenemezsin."

"Yağmur başlamadan gitsen iyi olur," dedi Venüs.

"Bilemiyorum... Seni burada bırakmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Merak etme ben başımın çaresine bakarım. Eski dünyayı baştan sona gezmiş biri olarak Tulsa Krallığı'nda yolumu bulmakta zorluk çekecek değilim."

"Burası krallık değil."

"Beni dinleyip dinlemediğinden emin olmak için öyle söyledim."

Persephone bir kez daha gözlerini devirdi. "Pea dışında kimseye gerçek kimliğini açıklama. Ah, bu arada Pea'yi gözü dönmüş, çılgın bir kadın olmadığına ikna etmek için biraz büyü yapman gerekecek."

Venüs kaşlarını çattı.

"Artık eski dünyada değilsin. Burada kimse bizim varlığımıza inanmıyor. Bu çoğunlukla iyi bir şey. Ama burada hapis kalmış biri olarak tuhaf davranışlarda bulunman senin açından pek de iyi olmayabilir."

"Hera'nın donmuş memeleri adına ben tuhaf biri değilim!" Persephone'nin imalı bakışları karşısında Venüs sözde savunmaya geçmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ne var? Küfürler mi? Küfürleri mi kastediyorsun?"

"Bu küfürleri kullanmaktan kesinlikle vazgeçmelisin."

Venüs, "Sebebini anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Bu konuda bana güven olur mu? Ortama ayak uydurmak zorundasın çünkü bir hastanenin psikiyatri servisindeyken istek çağrısının gereklerini yerine getirmen epeyce zor olur."

Aklı karışan Venüs'ün pürüzsüz alnı kırıştı.

"Fazla göze batmamaya çalış. Pea'nin seni yönlendirmesine izin ver. O sana yardımcı olacaktır."

"Ben başımın çaresine bakarım," dedi Venüs bir kez daha ve Persephone'yi yavaşça portala doğru itti. "Haydi şimdi git. Demeter'i kızdırmak istemezsin herhalde."

"Pekâlâ." Persephone gönülsüzce portala doğru yürüdü.

"Beni soran olursa onlara modern dünyada tatile çıktığımı söylemeni tercih ederim."

"Merak etme. Bu konu sadece seni ilgilendirir." Persephone ışıl ışıl parlayan küreye girmeden önce, "Ah, bir de insanlara hangi sıklıkta mastürbasyon yaptıklarını ve cinsel organlarına bakıp bakmadıklarını çok sık sormasan iyi olur," dedi. "Modern ölümlüler çoğunlukla bu tür konuları yabancılarla paylaşmaktan hoşlanmazlar."

Persephone parlayan küreyle birlikte ortadan kaybolurken Venüs de kendi kendine mırıldandı, "Modern ölümlüler mastürbasyon ve cinsel organlar hakkında konuşmuyorlar, öyle mi? Bu dünyanın benim yardımıma ihtiyaç duymasına şaşırmamak lazım."

Tam o sırada gökyüzü bir anda boşaldı ve Aşk Tanrıçası'nın üzerine soğuk şubat yağmuru yağmaya başladı.

Venüs, Pea'nin ön bahçesindeki büyük meşe ağacının gölgesi altında yeniden ortaya çıkıverdi. Persephone'ye, Pea'yi bulmakta zorlanmayacağını söylerken haklıydı. Küçük ölümlünün sanki bir zincirle onu kendine doğru çekmesi işe yaramıştı çünkü bu sayede iğrenç bir fırtınanın altında onu Tulsa'nın dört bir yanında aramak zo-

runda kalmamıştı. Buna rağmen Venüs kendini tamamen perişan hissediyordu; baştan sona ıslanmıştı, tir tir titriyordu ve kesinlikle morali bozuktu. Venüs istese yağmur damlalarına ona dokunmamasını emredebileceğini biliyordu ama bu da Persephone'nin onu asla yapmaması konusunda uyardığı o tuhaf davranışlardan biri sayılmaz mıydı? Yoksa bu uyarı sadece cinsel organlarla ilgili konularda mı geçerliydi? Her şey çok karmaşıktı. Kesin olarak bildiği tek şey geniş ön verandası ve neşeyle parlayan ışıklarıyla Pea'nin küçük evinin insanın içini ısıtan, davetkâr bir görüntüsü olduğuydu.

İşte, diye hatırlattı kendine, *işte benim ölümlüm bu. Bu kadın yardımım için beni çağırdı. Tereddüt etmem gereksiz. Beni misafiri olarak kabul etmekten büyük bir mutluluk duyacaktır.* Venüs bu düşünceye sıkı sıkı tutunarak çamur birikintilerinin arasından geçti ve Pea'nin verandasına doğru yürüdü. Neyse ki verandanın geniş çatısı onu soğuk yağmurdan korumuştu. Bir an durdu ve ıslak olmasına rağmen parlak ve seksi göründüğünden emin olduğu saçlarını geriye doğru attı. İpek örgü kazağının sevimsiz yağmur damlalarıyla lekelendiğini ve yeni aldığı nefis timsah derisi çizmelerin ıslanarak çamura bulandığını görünce suratı asıldı.

En azından Persephone'nin kot pantolon olarak adlandırdığı giysi parçası sağanak yağmurdan nasibini almamıştı. Aşk Tanrıçası soğuk yüzünden solgunlaşan yanaklarını çimdikledi ve yüzüne aydınlık bir gülümseme yerleştirdi. Sonra da Pea'nin kapısını çaldı.

Evin duvarları çılgın havlamalar yüzünden tir tir titredi. Pea ne tür bir canavar besliyordu acaba? Kerberus olabilir miydi? Kimbilir. Kapı hafifçe gıcırdadı ve Venüs, Pea'nin asi saçlarına ait kıvırcık tutamları hemen tanıdı. Bu kız onun sözünü dinleyip de Hindistan cevizi yağı almamış mıydı yoksa?

"Evet? Kim o?"

"Benim!" diye haykırdı Venüs. Ölümlüden herhangi bir tepki gelmeyince de ekledi, "Aşk Tanrıçası Venüs." Yine bir tepki alamayınca devam etti. "Senin tanrıçan. Hatırladın mı? Restoranda beni yardım etmem için çağırmıştın."

"Şu an elimde telefonum var ve parmağım da acil yardım numarasını tuşlamak üzere tetikte bekliyor."

Venüs'ün kaşları çatıldı. "Kulağa çok hoş geliyor canım. Ama bunu ben içeri girdikten sonra yapsan olmaz mı? Dışarısı çok ıslak da."

"Ne istiyorsun?"

Venüs yaşadığı hayal kırıklığıyla içini çekmemek için kendini zor tuttu. "Mutluluk ve zevke kavuşmakla ilgili arzunu yerine getirmek istiyorum tabii ki. Bu konuyu daha önce de tartışmamış mıydık?"

"Beni nasıl buldun?"

"Şey, bu oldukça ilginç bir hikâye. Sanırım senin beni çağırman ve benim de buna cevap vermem bizi bir şekilde birbirimize bağladı. Beni buraya çektin ve ben de geldim."

"Üzgünüm ama gitsen iyi olur."

Venüs birdenbire kendini bir kez daha gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetti ve sözleri beklenmedik bir hıçkırıkla bölündü. "Ama dışarısı çok soğuk ve nereye gideceğimi bilmiyorum."

Kapı biraz daha gıcırdadı. Venüs, Pea'nin açık bıraktığı saçlarının darmadağınık bir halde omuzlarına döküldüğünü görebiliyordu. Ve daha da kötüsü üzerinde tulum şeklinde, şeker pembesi bir pijama vardı. Aşk Tanrıçası, ölümlü kadının bu pijamayla ergenliğe ulaşmamış bir çocuğa benzediğini düşündü.

"Ağlama," dedi Pea.

"Ağlamıyorum." Venüs burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Sadece bugün hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Buna sen de dâhilsin."

"Pekâlâ. İçeri girebilirsin. Tabii eğer beni soymayacağına ya da öldürmeyeceğine dair söz verirsen."

"'Soymanın' ne anlama geldiğini bilmiyorum ama çok da terbiyeli bir kelime olmasa gerek. Sana zarar vermeyi düşünmediğim gibi seni öldürmeyi de istemiyorum."

"Eh, o halde içeri girebilirsin," dedi Pea gönülsüzce. Kenara çekildi ve Venüs'ün, kendi küçük ve düzenli evinin antresine girmesine izin verdi.

Rahatlayan Aşk Tanrıçası evin pişirilmiş ambrosia kokan sıcaklığına adım attı. İçeri girdiği anda tostoparlak, simsiyah bir tüy yumağı öfkeyle ona hırladı.

"Terbiyeli ol, Chloe!" diye bağırdı Pea sert bir şekilde.

Chloe tekrar hırladıktan sonra tehditkâr bir şekilde havladı.

Venüs bir kahkaha patlattı. "Böyle bir sesin sahibi olarak en az Kerberos kadar güçlü olmalısın!"

Chloe, Tanrıça'nın melodik kahkahalarını duyar duymaz hırlamayı bıraktı.

"Ne tutkulu bir kız ama!" Venüs, köpeğin yanına çömelerek Pea'ye baktı. "Adının Chloe olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet ama dikkatli ol. Yabancılardan pek hoşlanmaz."

"Sorun değil çünkü Aşk asla yabancı sayılmaz. Haksız mıyım Chloe canım?" dedi Venüs köpeğe sevgiyle mırıldanıp elini uzatarak. Chloe temkinli bir şekilde Venüs'ün elini kokladı sonra da kuyruğunu sallamaya başladı. Tam o sırada iri yarı, tekir bir kedi büyük bir zarafetle odaya girdi. "Ah, sen ne kadar da yakışıklı bir hayvansın!" dedi Venüs.

Kedi vücudunu eğip bükerek bu beklenmedik misafirin etrafında dolanırken, "Bu Max," dedi Pea. "Max herkesi sever."

Venüs bir eliyle kedinin upuzun vücudunu okşuyor, diğer eliyle de Chloe'nin kulaklarını kaşıyordu. "Bunu bana anlatmana gerek yok," dedi neşeyle. "Aşk kendinden olanları hemen tanır." Venüs nihayet Pea'yle konuşmak üzere ayağa kalktığında her iki hayvan da büyük bir mutlulukla ayaklarının dibine kıvrılmışlardı. "İyi akşamlar, Pea. Beni evine kabul ettiğin için teşekkürler."

"Yolunu mu kaybettin yoksa? Senin için birilerini aramamı ister misin?"

"Hayır ama bu çok nazik bir teklifti. Sen gerçekten de şefkatli bir kadınsın, öyle değil mi?"

"Peki ama kaybolmadıysan, o zaman..."

"Kaybolmadım, Pea. Buraya hapsoldum."

"Hapsoldun? Buraya mı? Yani benim evime mi hapsoldun?"

"Hayır, senin dünyana hapsolduğumu kastediyorum." Pea boş boş yüzüne bakınca Venüs açıklamaya çalıştı. "Modern ölümlülerin dünyasına. Buraya Tulsa Krallığı diyordum ama Persephone bana buranın aslında bir krallık değil, bir şehir olduğunu anlattı."

"Persephone mi? Tanrıça Persephone'yi mi kastediyorsun?"

"Elbette, onu kastediyorum."

"Peki, o da dışarıda yağmur altında mı duruyor?"

"Ah, hayır. O Olimpos'a geri dönmeyi başardı. Portaldan sadece ben geçemedim."

"O halde aslında burada yaşamıyorsun, öyle mi?"

Venüs kaşlarını çattı. "Tabii ki burada yaşamıyorum canım. Olimpos Dağı'nda harika bir tapınağım var. Buraya sadece gezmeye geldim. Bu harika çizmeleri satın aldım." Ayağını öne doğru uzattı ve yeni aldığı cicileri Pea'nin beğenisine sundu. "Islanıp çamura bulanmadan önce çok daha iyi görünüyorlardı."

Pea, kadının söylediği tek mantıklı şeye sıkı sıkı sarıldı. "Neden çizmelerini çıkarıp onları kurumaya bırakmıyorsun? Sana bir havlu ve içecek sıcak bir şeyler getireyim sonra da..." Sustu ve çok açık bir şekilde doğru kelimeyi bulabilmek için çabaladı. "Sana yardım etmek için neler yapabileceğimize bakarız."

"Bunun cevabı ortada! Olimpos'a ve tanrıların eski dünyasına geri dönebilmem için senin bana değil, benim sana yardımcı olmam gerekiyor."

"İşe bir havlu ve sıcak çikolatayla başlamaya ne dersin?"

"Harika olur."

Venüs, Chloe ve Max'in hayranlık dolu bakışları altında çizmelerini çıkardı ve Pea ona hoş bir şekilde lavanta kokan kalın, pembe bir havlu getirdi. Pea sonra onu insanın içini ısıtan, aydınlık ve temiz bir mutfağa götürdü. Venüs kır çiçeği resimleriyle süslenmiş, antik görünümlü, küçük kahvaltı masasına oturdu.

"Sen gelmeden önce kendime sıcak çikolata hazırlıyordum. Biraz daha malzeme ekleyip iki kişilik yapmak sadece birkaç saniyemi alır."

Venüs, Pea'nin kendine güvenen tavırlarla mutfakta dolaşmasını izlerken bir yandan da havluyla saçlarını kurutuyordu. "Sen mükemmel bir aşçısın, değil mi?"

Sütü ve bitter çikolatayı karıştırmakla uğraşan Pea, Venüs'ün gözlem gücüne şaşırarak omzunun üzerinden ona baktı ve gülümsedi. "Evet, iyi bir aşçı sayılırım."

"Evin de çok hoş ve çok rahat. Evini ferah ve samimi göstermek için aydınlık renkleri akıllıca kullandığını daha şimdiden görebiliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Pea biraz kızararak.

"Bütün bunlar sahip olduğun dış görünüşü iyice anlaşılmaz bir hale getiriyor."

Fincanını sıcak çikolatayla doldurmakta olan Pea bir anda durdu ve sırtını dikleştirdi. Venüs hızla devam etti. "Niyetim sana hakaret etmek falan değil; hatta tam tersi geçerli. Aslında benim yardımımı çağırmaya ihtiyaç duymadığını anlatmaya çalışıyorum. Tarz yaratmaktan ve estetikten çok iyi anladığın ortada."

"Sadece evim ve işim söz konusu olduğunda iyiyim. Kendi kişisel tarzımı yaratmak, şey, bu bana bambaşka bir dünyaymış gibi geliyor ya da en azından liseden beri öyle hissediyorum."

"Çok enteresan," dedi Venüs düşünceli bir tavırla. Sonra da yüzüne aydınlık bir gülümseme yerleşti. "Ama artık ben buradayım. Rüyalarına ulaşmakta sana bizzat Aşk'ın kendisi yardım edecek!"

Pea, Venüs'ün yanına oturup ona krem rengi bir fincanla birlikte üzeri nakışlı, eski tarz, mavi, keten bir peçete uzattı. Sonra birden aklına bir şey geldi ve az ötedeki granit kaplı tezgâhtan İskoç teriyeri resimleriyle süslü teneke bir kutu aldı. Kutuyu açtı ve Venüs'e, evde bulundurmayı alışkanlık haline getirdiği, ekşi mayalı, ithal kurabiyelerden ikram etti. Venüs kurabiyelerden birini zarifçe ısırdıktan sonra sıcak çikolatasını yudumladı. "Bu harika olmuş Pea."

"Teşekkür ederim."

Sessizce yiyip içmeye devam ettiler. Venüs belirgin bir merakla gözlerini etrafta dolaştırarak bu küçük ve sevimli evi inceliyor, Pea ise güzel ama gizemli ve biraz da kaçık sayılabilecek konuğuna baktığını fazla belli etmemeye çalışıyordu.

"Duvarların sarısıyla kullandığımız fincanların sarısı aynı tonda. Bu özellikle çok hoş bir dokunuş olmuş," dedi Venüs.

"Pekâlâ. Söyle bakalım sen aslında kimsin?"

Venüs şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ama sana bunu daha önce de söylemiştim."

"Venüs olman mümkün değil."

"Madem buna inanmıyorsun o zaman neden beni yardım için çağırdın?"

Pea elindeki kurabiyeyle oyalanmaya çalıştı. Kadının menekşe rengi, olağanüstü gözlerinin içine baktığında orada iyilikten başka bir şey göremedi. "Çünkü görünmez biri olmaktan bıkmıştım."

Venüs ona bir sihirle bağlanmadan da Pea'nin sözlerindeki acıyı ve samimiyeti fark edebilirdi. Uzanıp elini tuttu. "Seni dinliyorum."

"Basit ve sıradan olmaktan bile daha beter bir durumdayım. Erkekler söz konusu olduğunda," sustu ve daha önce ona çıkma teklif eden o budala tipleri hatırlayınca suratını astı, "ya da en azından benim çekici bulduğum erkekler söz konusu olduğunda sanki bir anda görünmez biri oluyorum."

Venüs, Pea'nin elini sıktı. "Devam et."

"Senin de fark etmiş olduğun gibi benim kendime has bir tarzım yok. Saçlarım ve elbiselerim asla düzgün görünmüyor." Pea huzursuzca omuzlarını oynattı. "Her şey ben on dört yaşındayken başladı. Okulda amigo kızlara katıldım, hani şu uyum sağlaması çok zor olan amigo kızlara. O zamana kadar ne giydiğime ya da nasıl göründüğüme hiç kafa yormamıştım." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Sanırım tam bir ahmaktım ama iyi notlar almak ve milyonlarca dans kursuna katılmakla öylesine meşguldum ki bunun farkında bile değildim. Her neyse diğer kızlara uyum sağlayabileceğimi düşündüm." Pea duraksadı ve gözlerinden acı dolu bir ifade geçti. "Yanılmıştım. İyi bir dansçıydım. Okulda iyi notlar alıyordum. Herkese nazik davranmaya çalışıyordum ama yine de yeterince iyi değildim."

"Ah, tabii ki yeterince iyisin canım!" Venüs yeniden gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissetti.

Pea cesurca gülümsedi. "Eh, en azından akıllı biriyim. Bu yüzden kendime evimi çekip çevirmeyi, bir gurme gibi yemek pişirmeyi ve işimde en iyisi olmayı öğrettim. Ve bugün belki, şey, senin ve bir

kişisel gelişim kitabının yardımıyla daha iyi bir kadın olmayı da öğrenebileceğimi düşündüm."

"Ah, zavallı çocuk. Ben sana daha şimdiden harika bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Daha da iyisi olmayı öğrenmene hiç gerek yok. Öğrenmen gereken tek şey dünyadaki herkese aslında nasıl bir kadın olduğunu göstermek ve geçmişi geçmişte bırakmak."

"Keşke bu mümkün olsaydı."

"Elbette, mümkün!"

Pea gülümsedi. "Bu Aşk Tanrıçası Venüs'ün yardımıyla mümkün olabilir."

"Demek artık benim Venüs olduğuma inanıyorsun."

Pea tekrar kızardı. "Şey, hayır. Ama Aşk Tanrıçası olabilecek kadar güzel olduğunu düşünüyorum."

"İşin aslı ben Aşk Tanrıçası değil, Erotik Aşk, Güzellik ve Erotik Sanatlar Tanrıçası'yım," dedi Venüs onu düzeltip içini çekerek. "Seni ikna etmek için ne yapabilirim? Altınla kaplamamı istediğin bir şey var mı? Ya da meyva vermeye ikna etmemi istediğin bir ağaç?"

Venüs düşünceli bir tavırla çenesine dokundu. "Hâlâ kış mevsimindeyiz, gerçi bunun bir önemi yok ama Persephone'nin bir ağaca kış mevsiminde meyve verdirmenin düşüncesizce bir hareket olacağını söyleyeceğinden eminim."

İçinde bulundukları çılgınca şartlara rağmen Pea yine de gülümsemek zorunda kaldı. "Neden Chloe'yi bir kediye çevirmiyorsun? Bebekliğinden beri Max'in yanında ve kendini İskoç teriyeri değil, İskoç kedisi zannediyor."

Venüs, Pea'nin ayaklarının dibinde oturan Chloe'ye baktı. "Sen *kendini bir kedi zannediyorsun, öyle mi?*" Chloe kuyruğunu neşeyle yere vurmaya başlayınca Tanrıça bu çok bilmiş, siyah köpeğe sırıttı. "Eh, o halde sanırım gerçekten de bir kedi olman gerekiyor." Venüs

parmaklarını küçük, basit bir hareketle Chloe'ye doğru sallayınca köpeğin etrafını saran hava bir anda elmas rengi ışıltılarla doldu ve İskoç teriyeri küçük bir patlama sesiyle birlikte gözden kayboldu. Onun az önce oturduğu yerde şimdi koskocaman kulakları ve sanki sakalı varmış gibi yüzünün etrafını saran tuhaf görünümlü tüy yumaklarıyla iri yarı, siyah bir kedi oturuyordu.

Pea'nin yüzündeki bütün renkler bir anda çekiliverdi. "Chloe?" dedi neredeyse boğulur gibi.

Kedinin kuyruğu neşeyle mutfak zeminini dövmeye başladı.

Pea yere eğildi ve titreyen elleriyle bir zamanlar köpeği olan hayvana dokundu. Chloe gürültüyle mırladı ve kuyruğunu daha sert bir şekilde yere çarpmaya başladı. Pea kocaman açılan gözlerini Venüs'e çevirdi.

"Sen Aşk Tanrıçası Venüs'sün." Elini başına götürdü. "Sanırım kendimi iyi hissetmiyorum."

Venüs, Pea'nin birdenbire sapsarı olduğunu fark edince endişelendi ve keten peçetelerden birinin yardımıyla onu yelpazelemeye çalıştı. "Sana bir şeyler getireyim mi? İstersen büyüyle nefis bir kadeh ambrosia yaratabilirim. Çok ferahlatıcı bir içkidir."

"Hayır! Sadece biraz nefes almam gerekiyor." Pea güçlükle nefes almaya çalıştı. Tam o sırada salına salına içeri giren Max, Chloe'yi görür görmez tısladı ve öylesine büyük bir hızla odadan dışarı kaçtı ki pençeleri sanki seramiğe değil de buza basıyormuş gibi kaydı ve patileri birbirine dolandı. Chloe ise sadece başını yana eğip soru sorar gibi miyavlamakla yetinmişti.

"Onu lütfen eski haline getirebilir misin?" diye sordu Pea zar zor duyulan bir sesle.

Tanrıça omuzlarını silkti. "Elbette, getirebilirim." Bileğinin bir hareketi ve biraz daha ışıltıyla birlikte Chloe tekrar İskoç teriyeri oldu. Köpek, yağmurdan çıkmış gibi silkelenip şiddetli bir şekilde

hapşırdıktan sonra Max'i aramak üzere odadan dışarı fırladı. "İşte! Sanki yeni gibi oldu," dedi Venüs. Pea'nin bakışları hâlâ üzerindeydi. "Ne var?"

"Şey, ıh, hanımefendi. Yani majesteleri demek istedim. Hayır, bu kraliçe için söyleniyordu, tanrıça için değil," Pea gergin bir halde mırıldandıktan sonra nihayet patladı, "Sana nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyorum!"

Tanrıça gülümsedi. "Sadece Venüs desen yeter, canım."

BÖLÜM YEDİ

"Bana aşk hayatını anlat," dedi Venüs

"Öyle bir hayatım yok," dedi Pea.

"Yani bakire misin?"

"Ah, Tanrım hayır!" Pea elini hızla ağzına götürdü. "Ah, Tanrıçam, hayır demeliydim. Sanırım."

"'Tanrıçam' demen gerektiğini mi, yoksa bakire olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bir tanrıçayla konuşmak zaten yeterince sinir bozucu Venüs, buna bir de fazladan kafa karışıklığı eklemene gerek yok."

Venüs, ölümlü kadının nihayet biraz gevşemesine sevinerek sırıttı. "Şüpheye düştüğün zamanlarda tanrıların organlarına gönderme yapan küfürler kullanmakta serbestsin. Ben kesinlikle öyle yapıyorum."

"Teşekkür ederim. Sanırım."

"O halde bakire değil misin?"

"Hayır."

"Ama aynı zamanda seks konusunda fazla deneyimli de sayılmazsın."

"Hayır."

"Sık sık mastürbasyon yapar mısın?"

CHATLAK!-VERO

Pea kızardı. "Gerçekten bu konuyu konuşmak zorunda mıyız?"

"Gerçekten değişmek istiyor musun?"

Pea derin bir nefes aldı. "Pek sık mastürbasyon yapmam."

"Neden?"

"Bu konu hakkında konuşmaktan neden hoşlanmıyorsam o yüzden. Sonrasında kendimi huzursuz, mahcup ve sanki suçlu gibi hissediyorum."

"Ne kadar da şaşırtıcı bir yaklaşım!" Venüs duyduklarına inanamadığını gösteren bir homurtu çıkardı. "Saçlarını, kıyafetlerini ya da makyajını değiştirmeden önce," Tanrıça gözlerini kısarak Pea'ye baktı, "daha doğrusu bu konulardaki eksikliğini gidermeden önce zevk almakla ilgili bu yaklaşımını değiştirmemiz lazım."

"Peki..." dedi Pea, şüpheyle.

"Harika bir yemek hazırladığında kendini suçlu ya da mahcup gibi hissediyor musun?"

"Tabii ki hayır."

"Bu yemeği tek başına yesen bile, öyle mi?"

"Hayır, bu çok saçma. Tek başıma yemek yiyorum diye..." Pea birden Venüs'ün ne demek istediğini anladı ve yüzü aydınlandı. "Ah! Ne demek istediğini anlıyorum."

"Tıpkı bu sıcak çikolata gibi zevk de tadı çıkarılacak bir şeydir, inkâr edilecek bir şey değil."

"Peki." Pea bu defa daha kesin bir tavırla konuşmuştu.

"Bedenini ve ona zevk veren şeyleri kendin bile bilmezsen bir erkekten sana zevk vermesini bekleyebilir misin?"

"Mantıklı."

"Elbette, mantıklı. Persephone ne derse desin Aşk her zaman mantıksız değildir." Venüs, Pea'nin soru soran bakışlarıyla karşıla-

şınca, "Bahar Tanrıçası bazen hiç de romantik olmuyor. İleride bu küçük sorunu halletmeyi unutmamalıyım..." dedi. Sonra da kendini toparlayıp tekrar Pea'ye yöneldi. "Ama her şey sırayla. Pekâlâ işe önce kendini düzenli bir şekilde tatmin etmekle başlamını istiyorum. Bu konuda sınır tanıma."

Venüs muzip bir gülümsemeyle zarif bir el işareti yapınca masanın üzerinde bir ışıltı yağmuruyla birlikte içi güneş rengi şarapla dolu, kristal bir şişe belirdi ve Pea'nin şaşkınlıkla haykırmasına neden oldu. "Şarap kadehin var mı, yoksa onları da sihirle mi yaratayım?"

"Hayır! Kadehlerim var." Pea ışıl ışıl parlayan altın rengi sıvıdan gözlerini ayıramadan geri geri mutfak dolabına doğru yürüdü ve içinden iki beyaz şarap kadehi çıkarıp masaya getirdi. "İstediğin her şeyi bu şekilde sihirle ortaya çıkarabiliyor musun?"

"Elbette, çıkarabiliyorum. Ben bir tanrıçayım." Venüs şarabı kadehlere doldurdu. "Bu utangaçlığına iyi gelecektir." Kadehini kaldırdı ve Pea de aynısını yaptı. "Zevke," dedi Tanrıça, bir kedi gibi mırlayarak.

"Zevke." Pea önce çekinerek kadehten bir yudum aldı. Şarabı yuttuğunda ise yüzü keyifle kızarmıştı. "Bu şarap inanılmaz! Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım."

"İsmi ambrosia; yani tanrıların nektarı." Venüs kadehinden kocaman, keyifli bir yudum aldı. "Periler bu nektarı sadece Cennet Bahçeleri'nde yetişen nadide çiçek tomurcuklarını toplayarak yaparlar. Tek kelimeyle muhteşemdir." Şarabından bir yudum daha aldı. "Hayatına mutluluk ve zevk getirmek için yaptığım plan gerçekten çok basit. Öncellikle zevki kabullenmeyi öğrenmelisin." Tanrıça'nın biçimli kaşları birbirine doğru yaklaştı. "Mastürbasyon yaparken ne düşünüyorsun?"

"Bi... bilmiyorum. Sanırım çok fazla bir şey düşünmüyorum."

Venüs başını yavaşça iki yana salladı. "Üzücü. Çok üzücü. Bunun da değişmesi gerekiyor. Bir dahaki sefere kendine zevk verirken, ki bunu bu gece yapmalısın, fantezi kurmanı istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Ah, tatlım! Bunun için en uygun tanrıça ben olsam bile bu soruyu sorman çok acıklı." Venüs, ölümlü kadının eline hafifçe vurdu. "Fanteziler kişiye özeldir Pea. Suçluluk duygusunun sana engel olmasına izin vermeden zihnini özgür bırakmalısın. Mesela özellikle çekici bulduğun bir erkek yok mu?"

Pea'nin, şarabın etkisiyle kırmızı olan yanakları daha da kızarmaya başladı.

Venüs bilgiç bir edayla gülümsedi. "Belli ki var. Bana bu adamı anlat." Pea'nin kadehine biraz daha ambrosia koydu.

"İsmi Griffin. Sanırım bir süredir ona karşı bir şeyler hissetiğimi söyleyebiliriz ama resmî olarak ilk defa bugün tanıştık. Aslında beni senin kitabını almaya teşvik eden kişi de oydu. Griffin bugüne dek *gördüğüm en yakışıklı adam ve çok da iyi birine benziyor.*" *Pea'nin* yüzündeki hafifçe sarhoş olduğunu gösteren gülümseme bir anda kayboldu. "Ama o benim var olduğumun farkında bile değil. Hayır, bekle. Artık herhalde beni fark etmiştir. Restorandan dışarı çıkarken ayağım takıldı ve bana verdiğin torbayı yere düşürdüm. İçindeki *vibratör dışarı fırladı ve titreşerek Griffin'in ayağına yuvarlandı.* Artık beni 'penisli kız' olarak tanıdığından eminim."

Venüs ambrosia'sını yudumlayarak Pea'nin düşürdüğü penisi yerden alan yakışıklı adamı düşündü ve aynı zamanda kendini onunla aralarında oluşan kıvılcımı unutmaya zorladı. Burada önemli olan *kendi keyfi değil, Pea'ydi ve o yakışıklı adam Pea'yi mutluluğa ve* zevke kesinlikle kavuşturabilirdi.

"O halde Griffin'in senin hakkındaki düşüncelerini değiştirmemiz gerekiyor," dedi Venüs kararlılıkla.

"Keşke bu kadar kolay olsa."

"Aşk senin tarafını tutarken her şey çok daha kolaydır tatlım."

"Ve sen de," Pea'nin, Tanrıça'yı işaret eden eli hedefi bulmakta zorlandı, "Aşk'sın!"

"Ve sen de," Venüs hafifçe güldü, "artık daha fazla ambrosia içmiyorsun."

Venüs, ölümlülerin, bu alkol oranı yüksek şaraba fazlasıyla dayanıksız olduğunu hatırlayarak ambrosia şişesini Pea'den uzaklaştırdı.

"Şimdi yapmanı istediğim şey..."

"Ev ödevim mi?"

"Eh, evde olduğun doğru ama kendini tatmin etmenin ödev sayılabileceği konusunda şüphelerim var."

Pea kıkırdadı.

"Dikkatini buraya ver. Bu gece kendini tatmin ederken Griffin'i düşünmeni istiyorum."

"Tamam, bunu yapabilirim."

"Güzel. Fantezi kurmanı istiyorum."

Pea kaşlarını çattı.

Venüs içini çekti. "Griffin'in güçlü ve maharetli ellerinin vücudunda dolaşmasının, bacaklarının arasındaki ıslak yarığı keşfeden usta dilinin, sen artık dayanamayacak hale gelene dek zevk merkezini yalamasının sana neler hissettireceğini düşün. Ardından sertleşmiş organını vajinana soktuğunu ve ikiniz de aynı anda doyuma ulaşmanın verdiği zevkle titreyene dek içinde gidip geldiğini hayal et."

"Bunu yapabilirim," dedi Pea nefes nefese. "Eh, haydi artık iyi geceler!" Aksak adımlarla hızla odadan dışarı çıkmaya hazırlandı.

"Tatlım?"

Pea durdu ve gülümseyerek Tanrıça'ya baktı.

"Bu oda gerçekten çok hoş ve çok rahat ama içinde bir yatak olduğunu sanmıyorum."

"Tüh!" Pea kıkırdadı. "Bu taraftan." Gösterişli bir hareketle gidecekleri yönü işaret etmeye çalıştı ama neredeyse düşecekmiş gibi dengesini yitirince Venüs onu dikleştirmek için kolunu tutmak zorunda kaldı.

Venüs hâlâ kıkırdamaya devam eden Pea'yi kısa bir koridordan geçirirken, "Bir dahaki sefere ambrosia'ya biraz su eklemeyi unutmamalıyım," dedi sessizce.

Pea biraz toparlanıp kelimeleri fazla yuvarlamamayı başararak, "Misafir odası burası," dedi. "Diğer kapı banyoya açılıyor. Banyo dolabının içinde bornoz var. Giysilerinin ve diğer eşyalarının çaresine yarın bakarız."

Venüs beyaz, kırık beyaz ve şampanya renklerinin farklı tonlarıyla dekore edilmiş, düzenli ve rahat odasına şöyle bir göz attı. Odanın bir duvarı üç boyutlu bir sanat eseri gibi görünen eski tarz, beyaz dantelli elbiselerle, diğer duvarı ise kır çiçekleriyle dolu bir çayırı tasvir eden büyük bir tabloyla süslenmişti.

Beyaz ferforje karyolanın üzerinde kalın bir yorgan ve krem rengi dantelden yapılmış klasik tarzda yastıklar vardı.

"Teşekkürler, Pea. Bu da çok güzel bir oda."

"Tamam o zaman. Ben ev ödevimi yapmaya gidiyorum." Pea bunu söyledikten sonra kıkırdadı ve sendeleye sendeleye oradan uzaklaştı.

Venüs gülümseyerek onun arkasından baktı. Pea gerçekten çok hoş, genç bir kadındı. Mutluluğa ve zevke kavuşmakla ilgili arzusunu yerine getirmek hiç de zor olmayacaktı.

Vulcanus kendini sadece Venüs'ü kontrol ettiğine ikna etmeye çalışıyordu. Persephone, Olimpos'a geri dönmüştü ama onun hâlâ dönmediğini biliyordu. Neticede Vulcanus'un da içlerinden birinin ileride kendi yerini alabileceğini düşünerek Venüs'ün tanıştığı adamları takip etmesi gerekiyordu. Restoranda izlediği küçük ölümlünün şu an ne yaptığını merak ettiği de doğruydu ve evet, onu hâlâ aklından çıkaramamıştı. Ama ateş parçasını açmasının ve modern dünyayı gözler önüne seren penceresinden içeri bakmasının tek sebebi kesinlikle bu değildi.

"Pek sık mastürbasyon yapmam."

Vulcanus, Pea'nin bu beklenmedik yorumunun etkisini kasıklarında hissetti. Venüs Pea'nin evindeydi ve her zamanki gibi başkalarının aşk hayatına burnunu sokmakla meşguldü! Ama Venüs'ün, Pea'nin evinde ne işi vardı? Vulcanus âdeta büyülenmiş gibi tatlı ve utangaç ölümlüyü dinlemeye devam etti. Belli ki Aşk Tanrıçası Pea'ye yol göstermek ve onu mutluluğa ve zevke kavuşturmak için oradaydı.

"Ölümlülerin özel hayatına burnunu sokmak tam da Venüs'e yakışır bir davranış," dedi Vulcanus homurdanarak.

Ancak Vulcanus konuşulanları dinledikçe küçük ölümlünün değişmek istediğini ve Venüs'ün yardımını, gerçekte var olduğundan çok daha fazlası olmak için, çağırdığını fark etmişti. Ateş Tanrısı onun neler hissettiğini çok iyi anlayabiliyordu. Dikkatle Pea'yi inceledi. Evet, oldukça sadeydi ve fazlasıyla kötü bir giyim tarzı vardı ama Vulcanus bu pasaklı görüntünün ardında şefkatli bir kadın olduğunu biliyordu. Çoğu insanın onun dış görünüşünün ardında neler saklı olabileceğini keşfetme zahmetine girmediklerini de biliyordu, tıpkı ölümsüzlerin Vulcanus'un dış görünüşünün ardında neler saklı olabileceğini keşfetme zahmetine girmedikleri gibi.

Pea restorandaki yakışıklı bir adamdan bahsediyordu. Vulcanus onun mahcup duruma düşmesine kahkahalarla gülen adamları ha-

tırlayınca bakışları öfkeyle doldu. Böyle bir adam, Pea gibi nadide bir yaratığı kesinlikle hak etmiyordu! Vulcanus kıskançlık falan yapmıyordu (Nasıl yapsındı ki?) sadece Pea için endişeleniyordu. Kimse onun bu yönünü fark etmese de Vulcanus da onun gibi şefkatli biriydi.

Ambrosia'nın sihri Pea'nin üzerinde etkisini göstermeye başlayınca Vulcanus'un yüzündeki sert ifade alışılmadık bir kahkahaya dönüştü. Venüs'ün geceyi Pea'nin evinde geçirmeye hazırlandığını görünce şaşırdı. Ne tuhaf! Venüs'ü takip etmesi gereken görünmez ateş parçası yönünü değiştirip neşeyle salınarak koridordan geçen sonra da yatak odasına yönelen Pea'nin peşinden gidince bu şaşkınlığı daha da arttı.

Şimdi görüş alanına Pea'nin konforlu yatak odası girmişti. Vulcanus büyük bir merakla onun romantik bir müzik açmasını sonra da komodinin üzerinde duran mumları tek tek yakmasını izledi. Pea kendi kendine mırıldanarak kalın yatak örtüsünü kaldırdı ve tepedeki parlak ışıklı lambayı söndürerek odayı sadece mumların aydınlatmasını sağladı. Belli ki yatmaya hazırlanıyordu ama hiç de yorgun görünmüyordu. Pea dans etmeye başlayınca Vulcanus'un gözleri büyüdü. Ölümlü kadın yavaş ve erotik hareketlerle kollarını başının üzerine kaldırdı ve onları zarafetle çevirirken vücudunu da müziğin ritmiyle oynatmaya başladı. Vulcanus hayretler içindeydi. Ölümlü kadın bu zamana dek böylesine ince bir zarafete ya da böylesine bir güzelliğe sahip olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermemişti. Dans ederken sanki onu zor durumda bırakan utangaçlığından sıyrılıyor ve tamamen bambaşka biri oluyordu. Pea bir yandan dönerek, eğilerek ve esneyerek dansına devam ederken bir yandan da biçimsiz tek parça pijamasını çıkarıp üzerine yapışan külotuyla kalınca Vulcanus âdeta kendinden geçti ve güçlükle nefes almaya başladı.

Şehvetle dolan zihni ona bir an için Pea'yi seyretmemesi gerektiğini, böylesine özel bir sahneyi gizlice gözetlemenin pek de onurlu

bir davranış olmadığını söyledi ama Vulcanus yine de Pea'yi seyretme dürtüsüne karşı koyamadı. Zihninin söylediklerini duymazdan geldi ve ilk defa onu mantığının değil, kalbinin yönetmesine izin verdi.

Pea'nin vücudu onun için yeni bir sürpriz olmuştu. Üzerine fazlasıyla bol gelen giysilerin içerisinde ufak tefek hatta neredeyse kırılganmış gibi görünüyordu. Oysa şimdi Vulcanus aslında onun vücudunun zayıf değil düzgün, hantal değil esnek ve kaslı olduğunu görebiliyordu. Göğüsleri âdeta onu baştan çıkarmışlardı. İri sayılmazlardı ama nefis bir biçimleri vardı; hayır onlara nefis demek bile az kalırdı. Göğüsleri, uçları davetkâr bir şekilde büzülmüş dolgun birer yuvarlaktı. Peki ya kalçaları... Vulcanus yuvarlak ve kadınsı kalçalarının iç gıcıklayıcı bir şekilde hareket etmesi karşısında âdeta büyülenmişti. Kalçaları sanki onlara dokunması için yalvarıyor, aralarında duran kadınlığını avuçlayıp Pea'yi kendine doğru çekmesini istiyor ve...

Vulcanus daha fazla dayanamadı; Pea vücudunu esir alan bir ilaç gibiydi. Ona dokunmak için duyduğu yoğun isteğe boyun eğdi. Çok kısa bir an için kutsal özünden tek bir tutamı ateş parçası aracılığıyla Pea'ye gönderdi ve onun vücudunu yalamasına izin verdi.

Pea kıvranmaya başladı.

Vulcanus olduğu yerde kıpırdadı ve kalçalarının etrafını saran, kısa kumaş parçasının düğümünü gevşetmesiyle birlikte sertleşmiş erkeklik organı karnına yaslandı. Pea sanki onun kendisini arzuladığını fark etmiş gibi, aynı anda dansını sonlandırdı ve üzerinde mum ışığının altında ışıl ışıl parlayan ince bir ter tabakası olan titrek vücudunu yatağına bıraktı. Gözlerini kapadı ve ellerini vücudunda dolaştırmaya başladı. İlk başta çekinerek hareket eden elleri sonrasında gitgide artan bir ihtirasla göğüslerini avuçladı. Parmakları meme uçlarını ovarken Pea başını yastığa bıraktı. Vulcanus onun dudaklarından bir iniltinin döküldüğünü gördü. Az önceki tedirgin dokunuşlarının yerini şimdi ateşli dokunuşlar almıştı.

Tıpkı Pea gibi Ateş Tanrısı da nefes nefese kalmış, kalp atışları iyice hızlanmıştı. O da Pea gibi inleyerek erkeklik organını tuttu ve bir yand... onu izlemeye devam ederken bir yandan da organını okşamaya başladı.

Pea ellerini göğüslerinden karnına indirdi ve tek bir hareketle külotunu çıkardı. Sonra dizlerini yukarı çekti ve parmak uçlarının açık duran kalçalarının arasındaki ipeksi tende dolaşmasına izin verdi. Bir kez daha inleyerek bacaklarını açık bir şekilde yatağa bıraktı. Şimdi çıplak vücudu en ince ayrıntısına kadar Vulcanus'un önüne serilmişti. Vulcanus, onun bacaklarının arasındaki o nefis, pembe bölgeyi ve buradaki üçgeni oluşturan koyu renkli kıvırcık tüylerin ıslaklığını görebiliyordu. Pea her iki elinin parmak uçlarını bu kıvırcık tüylerin üzerinde dolaştırmaya, onları ağır ve şehvetli hareketlerle okşamaya başladı sonra da parmaklarını vajinasından içeri soktu.

Vulcanus nefesini tuttu ve kendini yeni bir zevkin kollarına bıraktı. Ateş parçasını takip eden varlığı Pea'nin üzerine abandı ve Vulcanus bir yandan ateşi ve sihriyle onu okşarken bir yandan da kokusunu ve tadını içine çekmeye başladı. Sonra içinde gidip gelmeleri hızlandı. Daha önce hiç yaşamadığı yoğun bir ihtirasla kendini onun bacaklarının arasına gömmek, defalarca içinde gidip gelmek, yumuşak ve ıslak sıcaklığını sonuna dek hissetmek ve ona tamamen sahip olmak istedi.

Gözleri hâlâ kapalı duran Pea ise parmaklarının hareketlerini hızlandırarak daha derinlere indi ve kalçaları parmaklarının ritmini yakalayıp onlarla birlikte hareket edene dek kendini okşamaya devam etti.

Vulcanus'un eli de aynı anda hızlanmıştı. Artık tüm dünyası ateş parçasının önüne serdiği bu baştan çıkarıcı, büyüleyici sirenden ibaretti. Alev alev yanan ihtirası sanki apayrı bir varlıkmış gibi bütün vücudunu sarıyordu. Pea önce gerilip sonra aldığı zevkle haykırırken

Vulcanus da doyuma ulaştı ve vücudundan boşalan doyumun şiddetiyle birlikte dizlerinin üzerine çöküp kaldı. Fiziksel olarak onu yiyip bitiren ama yine de daha fazlasını istemesine... Pea'yi istemesine... neden olan bir ihtirasın karşısında çaresiz kalmış titriyordu.

Vulcanus, Pea tatmin olmuş bir halde uykuya dalana dek onu izledi ve sonra da onu izlemeye devam ederek hayaller kurdu. Keşke olabilseydi ki...

BÖLÜM SEKİZ

Venüs nefis bir kokuyla uyandı. Yatak odasının penceresinden gökyüzüne baktı. Neyse ki yağmur dinmişti. Açık ve güzel bir gündü ve güneşin pozisyonuna bakılacak olursa neredeyse öğle saatleri gelmiş olmalıydı.

Aşk Tanrıçası'nın işe koyulması için tam zamanıydı.

Venüs, Pea'nin geniş bir kokulu sabun ve losyon yelpazesi sunan bol malzemeli banyosuna minnettarlık duyarak hızla duş alıp giyindi. Ardından eski bir doğurganlık şarkısı mırıldanarak onu mutfağa çağıran kokuları takip etti ve burada kendini bir anda bir İskoç teriyeriyle bir kedinin sevgi bombardımanının içinde buldu. Venüs, bu sevimli hayvanlara sevgiyle günaydın dedikten sonra her ikisini de uzun uzun okşadı.

"Günaydın Aşk Tanrıçası!" dedi Pea resmen şakıyarak. "Kahveni nasıl aldığını bilmiyorum ama masada kahve kreması ve şeker var. Ayrıca eğer oturursan omletlerimizi de hemen hazırlıyorum."

Venüs, Pea'ye endişeli bir bakış fırlattıktan sonra bilgece gülümsedi. "Sana kendini adamakıllı tatmin etmenin iyi bir şey olduğunu söylemiştim."

Pea omzunun üzerinden Tanrıça'ya baktı. Yanakları kızarmıştı ama gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Ambrosia yüzünden olmalı. Kendimi alev almış gibi hissettiğime yemin edebilirim. Kesinlikle haklıydın."

"Elbette, haklıydım. Bu tür konularda bana güvenmeyi öğrenmelisin. Ben sadece aşkı bilen biri değilim; ben aşkın kendisiyim." Venüs fincanına Pea'nin kahve olarak isimlendirdiği siyah sıvıdan doldurdu, sonra da üzerine biraz krema ve şeker ilave etti. Kahveyi yudumladığı anda menekşe rengi gözleri kocaman açılmıştı. "Ares'in taş gibi kalçaları adına bu nefis bir içecek!"

Pea omletin diğer yüzünü çevirip içine olması gereken miktarda peynir eklerken, "Ares mi?" diye sordu.

"Savaş Tanrısı. Sürekli silahlar, savaş taktikleri ve savaş tatbikatlarıyla uğraşan sıkıcı biridir ama kalçalarının mükemmel olduğunu itiraf etmeliyim."

Venüs kahvesini içti ve reçelli kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı. "Aklıma gelmişken sen ne tür erkekleri çekici bulursun? Kaslı mı, yoksa zayıf mı? Kısa mı, uzun mu? Hangilerini tercih edersin?"

Pea hem Venüs'ün tabağına hem de kendi tabağına birer omlet koydu ve Tanrıça'nın sorusunu cevaplamadan önce iyice düşündü. "Uzun boylu ve kaslı erkeklerden hoşlandığımı söylemek çok mu basmakalıp ve aptalca bir laf olur?"

Venüs şapır şupur krema yiyen bir kedi gibi gülümsedi. "Uzun boylu ve yapılı erkeklerden hoşlandığını söylemek asla aptalca ya da basmakalıp bir laf değildir canım."

"Bütün zamanını saplantı derecesinde vücut geliştirmeye harcayan, koca cüsseli bir adam olsun da demiyorum."

"Tıpkı Ares gibi," dedi Venüs, başıyla onaylayarak.

"Ben daha derin bir kişiliği olan bir erkek istiyorum. Griffin gibi mesela," diye ekledi Pea, utangaç bir tavırla.

"Elbette, öyle birini istiyorsun ve sana istediğin gibi birini bulacağız. Hatta bu o çok beğendiğin Grifin bile olabilir," dedi Venüs gayet ciddi bir ses tonuyla ve artık Griffin'e zerre kadar ilgi duymadığı

için kendi kendini sessizce tebrik etti. "Ama önce bunlarla ilgili bir şeyler yapmalıyız." Çatalını Pea'ye doğru salladı.

"Pekâlâ. Ben hazırım." Pea gergin bir tavırla mutfağın etrafına baktı. "Ama aniden bir şeyler ortaya çıkarmaya başlayacaksan önce kahvaltımı bitirmemi beklersen sevinirim. Sana tuhaf geldiğini biliyorum ama durduk yere havada bir şeylerin ortaya çıkması benim midemi bulandırıyor."

"Elbette, istediğim her şeyi ortaya çıkarabilirim ama bunu yapmam sorununa sadece geçici bir çözüm getirir. Ben Olimpos'a geri döndüğümde sen hâlâ yerinde sayıyor olursun." Venüs sustu ve Pea'nin üzerindeki tek parça pijamaya küçümseyen bir bakış fırlattı. "Elbiselerini nereden alıyorsun canım?"

Pea omuzlarını silkti. "İndirim mağazalarından. Nerede indirim varsa oradan."

"Güzel. Böylece kesinlikle alışveriş yapmayacağımız yerleri öğrenmiş oldum. Bir de bana hep çok güzel ve çok şık kadınların gittiğine inandığın için asla alışveriş yapmayacağın bir yer söyle."

"Utica Meydanı'ndaki Saks Fifth Avenue," dedi Pea, omletinden bir parçayı ağzına atarak.

"O halde hedefimiz Utica Meydanı'ndaki Saks Fifth Avenue. Ama önce saçlarını halletmeliyiz."

Pea içini çekti. "Sanırım saçlarım umutsuz vaka."

"Tatlım, Aşk iş başındayken umutsuz vaka diye bir şey yoktur."

Pea, Thunderbird'ünü Saks'ın önüne park etti ve dikiz aynasında son bir defa daha kendine bakmadan duramadı.

"Hindistan cevizi yağının işe yarayacağını söylemiştim," dedi Venüs kendini beğenmiş bir edayla.

"Bu inanılmaz. Böylesine harika buklelerim olduğunu hiç bilmiyordum. Saçlarımın kıvırcık olduğunu düşünürdüm. Hem de çok kıvırcık."

"Çünkü hem onları fırçalıyordun hem de doğru ürünü kullanmıyordun."

"Saçlarımı bir daha asla fırçalamayacağım. Söz veriyorum."

"Ve onları..." dedi Venüs hemen.

"En fazla üç günde bir yıkayacağım. Ayrıca yumuşak bir şampuanla ekstra yoğun saç kremi kullanacağım."

Venüs başıyla onayladı. "Harika. Ancak henüz saçınla işim bitmedi."

"Pardon?"

"Bana güven. Haydi şimdi alışverişe çıkalım."

Pea içini çekti ve gönülsüzce arabadan dışarı çıktı. Venüs, Pea'nin ayağındaki spor ayakkabılara baktı. "İlk durağımız ayakkabı bölümü."

Pea tekrar içini çekti.

"Bu ince topuklu ayakkabılarla olağanüstü görünüyorsun canım!" Venüs zarif hareketlerle yastıklarla dolu kanepeye oturdu ve Pea'nin ayağında lame deri ayakkabılarla mağazanın ayakkabı bölümünü baştan sona yürümesini izledi. On santimetre boyunda siyah topukları olan, önü açık ayakkabılar hem çok seksi hem de çok şıktı.

Kendini Fabio olarak tanıtan satış temsilcisi, "Hanımefendinin bir dansçı olduğu çok belli," dedi coşkuyla.

"Gerçekten de öyle misin tatlım?" diye sordu Venüs.

"Şey, evet. Beş yaşından beri bale dersleri alıyorum."

"Vücudunun esnekliğe ve doğal bir zarafete sahip olmasına şaşmamak lazım. Biliyor musun, aslında orman perileri senden pek

çok şey öğrenebilirler. Son zamanlarda danslarının iyice ruhsuzlaştığını fark ettim."

"Artık iyi bir peri bulmak hepten zorlaştı. Holiday Inn'de sergilenen kraliçe şovunda bile doğru düzgün bir peri yok," dedi Fabio manikürlü ellerini çırparak.

"Fabio, canım, böylesine mükemmel bir rengi olan dudak parlatıcısını nereden buldun?" diye sordu Venüs.

Fabio'nun yanakları göz alıcı bir biçimde kızardı. "Kozmetik reyonunda. Doğal görüntüsü hoşuma gidiyor."

"Mağazadan ayrılmadan önce sana da bu dudak parlatıcısından almayı unutmayalım Pea."

Venüs o eşsiz gülümsemesini bu defa Fabio'ya yöneltti. "Ayrıca Pea'nin ayağındakileri ve bir de şu seçtiğim dört çift ayakkabıyı da alacağız."

Pea belli belirsiz duyulan küçük bir çığlık attı.

"Peki, ödemeyi nasıl yapacaksınız, hanımefendi?"

Venüs el çantasından altın renkli kredi kartını çıkardı ve Pea'ye göz kırptı. "Bununla."

Karta bakıp gülümseyen Fabio'nun dudaklarındaki parlatıcı, kristal avizeden yayılan ışığın altında neşeyle parladı. "Venüs Pontia. O muhteşem saçlarınızı gördüğüm anda sizin bir tanrıça olduğunuzu hemen anlamıştım zaten!" dedi coşkuyla.

"Elbette, anlamıştın canım. Haydi şimdi şu ayakkabıları paketleyiver." Venüs duraksayıp Fabio'nun bakımlı görüntüsünü ve giyim tarzındaki ince zevki inceledi. "Ayakkabıları alıp bizimle birlikte giysi bölümüne gelmen mümkün mü acaba? Arkadaşıma kıyafet seçmek konusunda senin önerilerini de almak isterim."

"Tanrıçam." Fabio, Venüs'e yanına yaklaşmasını işaret etti ve alçak sesle konuşmaya başladı. "Bugün bu mütevazı işletmemizde

ne kadar alışveriş yapmayı planlıyorsunuz? Oldukça büyük bir miktarda mı, yoksa çılgınca mı?"

Venüs sinsice gülümsedi. "Kesinlikle ve kesinlikle çılgınca. Bu kartın," Venüs elindeki kartı sanki cennetin anahtarıymış gibi havaya kaldırdı, "limiti yok."

"Ah!" Fabio ve Pea aynı anda nefeslerini tuttular. Sonra Fabio gösterişli bir hareketle Tanrıça'nın önünde eğildi, "Önden buyurun kutsal Tanrıçam. Emrinize amadeyim."

Venüs'ün yüzündeki gülümseme iyice genişledi. "Tabii ki öylesin canım."

"Demek ki kıyafet alırken dikkat etmemiz gereken iki şey neymiş?" Fabio sinir bozucu bir şekilde bir anaokulu öğretmeni gibi konuşarak Pea'ye dersini çalıştırıyordu.

"Kıyafetin rengi ve kesimiymiş," dedi Pea hemen. Gözleri hâlâ soyunma odasındaki aynalardan yansıyan görüntüsündeydi.

"Bu iki şeye dikkat etmenin ne büyük bir fark yarattığını gördün mü?" dedi Fabio. Kendisiyle gurur duyduğu her halinden belli oluyordu.

"Gördüm." Pea hevesle başını sallayarak onayladı.

"Peki bunu siz de onaylıyor musunuz Leydim?" Fabio, Venüs'ün Pea'yi rahatça görebilmesi için gösterişli bir hareketle geriye çekildi.

Tanrıça, Pea'nin yanına yaklaştı ve onu dikkatle inceledi. Hareket ettiğinde teni hakkında küçük bir ipucu verecek şekilde tam pantolonunun üzerinde biten kaşmir kazağının koluna dokundu. "Bu pembe tonu daha sık giymelisin. Tenini parlak gösteriyor. Ayrıca unutma ki beline bu hoş kıvrımı verebilmek için çok çalıştın. Onu başkalarına da göstermekten korkma." Pea utangaç bir tavırla kazağı çekiştirdi.

"Bunu sana nasıl açıklayabileceğimi biliyorum," dedi Venüs ani bir ilhamla. "Bu durumu o muhteşem arabanı sürmek olarak düşün."

"Pardon?"

"Pahalı bir araba olduğunu söylemiştin."

"Evet ama her kuruşuna değer."

"O kuruşları kazanabilmek için çok çalıştın, değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Bu kadar çok çalışıp böylesine güzel bir şey edindikten sonra onu araba evinde saklamazsın herhalde?"

"Garaj," diye düzeltti Pea, sonra da çabucak Fabio'ya baktı ama o bluzların altını üstüne getirmekle meşguldü.

"Her neyse," dedi Venüs. "Sonuçta onu saklamayacağını söylemeye çalışıyorum."

"Hayır, bu aklımın ucundan bile geçmez."

"O halde vücudunu da araban gibi düşün. Her ikisi için de çok çalıştın. Her ikisi de çok güzel. İkisini de saklamamalısın."

"Daha önce bu konuyu hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Tıpkı zevk gibi güzellik de tadı çıkarılacak ve keyfine varılacak bir şeydir."

"Harika!" dedi Fabio coşkuyla. Nihayet giyilmeyi bekleyen bluzlardan uzaklaşabilmeyi başarmıştı. "Tıpkı zevk gibi güzellik de tadı çıkarılacak ve keyfine varılacak bir şeydir." Abartılı bir şekilde içini çekti sonra ani bir kararla Venüs'ün yanına giderek onun elini sıktı. "Tanrım! Hayat felsefemi muhteşem bir cümleyle özetlemeyi başardınız. Bu öğleden sonrayı sizlere hizmet ederek geçirmekten büyük bir keyif aldığımı söylemeliyim. Bu benim için..." Durakladı. Belli ki fazlasıyla duygulanmıştı ve kendine gelebilmek için derin bir nefes alıp gözlerini silmek zorunda kaldı. "Bu benim için hayatımı değiştirecek bir deneyim oldu."

"Ah, canım benim." Venüs nazikçe Fabio'nun yanağını okşadı. "Zaten aşk ve güzellik hayatı değiştirmek için yaratılmıştır." Sözlerine devam etmeden önce başını yana eğip dikkatle Fabio'yu inceledi. "Ve evet, uzun zamandır aklında olan o işyerini mutlaka açmalısın."

Fabio nefesini tuttu ve yaşadığı şaşkınlıkla birlikte elini boynuna götürdü. "Aman Tanrım! Butik açmayı planladığımı nereden anladınız?"

Venüs kayıtsızca elini salladı. "Buna kadınsal içgüdü diyelim, olur mu? Ayrıca butiğinin gözde bir mekân olacağını daha şimdiden hissedebiliyorum."

"Tanrıçalara layık bir mekân mı olacak yani?" diye sordu Fabio nefes nefese.

"Kesinlikle öyle olacak canım." Fabio yeniden gözlerini silip yeniden rujunu tazelerken Venüs de dikkatini Pea'ye çevirmişti. Düzgün baldırlarını gözler önüne serecek kısalıktaki, gri tüvid kumaştan yapılmış dar bermuda pantolonunu baştan aşağı inceledi.

"Nefis. Mükemmel bir kesim. Şimdi şu siyah deri ceketi de giyersen hem işe gidebilecek kadar mütevazı hem de olması gerektiği kadar çekici görünürsün." Venüs, Pea'nin aynadan yansıyan görüntüsüne bakıp gülümsedi. "Çünkü çekicilik hep olması gereken bir şeydir."

"Diyor, Aşk Tanrıçası." Pea, Venüs'e bakıp sırıttı.

Yaldızlı yaka kartında *Donna Vivian* yazan kısa ve tıknaz bir satış temsilcisi geniş soyunma odasından içeri başını uzattı. "Hanımların keyfi yerinde mi Fabio?"

Fabio yaşadığı duygu yoğunluğundan kurtulup gösterişli bir hareketle Pea'yi işaret etti. "Kusursuzluk! Kusursuzluğu elde ettik."

"Harika. Hanımlar başka bir şeye daha ihtiyaç duyarlarsa ben Marc Jacobs kolleksiyonunu düzenliyor olacağım." Donna Vivian

tam saygılı bir şekilde yanlarından ayrılacakken Venüs ona soyunma odasına girmesini işaret etti. "Saçların mükemmel görünüyor canım."

Donna Vivian çok zengin insanlara hizmet edenlere mahsus bir nezaketle başını hafifçe yana eğerek Venüs'ün iltifatını kabul etti. "Teşekkür ederim hanımefendi."

Venüs hâlâ kadının saçlarını inceliyordu. "Fabio sen de Donna'nın saç renginin mükemmel olduğunu düşünmüyor musun?"

Fabio başıyla onayladı. "Elbette, öyle düşünüyorum. Donna Vivian ince bir zevke sahip olmakla tanınır." Burnunu çekerek ekledi, "İkimiz de saçlarımızı aynı kuaföre boyatıyoruz."

Venüs onlara bakıp neşeyle gülümsedi. "O halde saçlarınızı kime yaptırdığınızı sorabilir miyim?"

"Tabii ki sorabilirsiniz hanımefendi. Saç kesimimiz ve saç rengimiz, Cypress Avenue Kuaför Salonu'nda uzman saç stilisti ve saç uzmanı olarak çalışan Farah'ın ellerinden çıkmıştır," dedi Donna Vivian.

"Utica'nın güneyindeki o küçük ve sevimli kuaför salonunu mu kastediyorsunuz?" diye sordu Pea.

"Kesinlikle öyle," dedi Fabio.

"Güzel. Bir sonraki durağımız orası," dedi Venüs.

"Ah, kahretsin." Fabio telaşlanmış gibi görünüyordu ve Donna Vivian'da başını üzüntüyle iki yana salladı. "Üzgünüm ama Farah'tan randevu almak haftalar sürer. Üstelik bugün pazar. Cypress Avenue, Tulsa'da pazar günleri de açık olan birkaç kaliteli kuaförden biridir ve bu da bugün inanılmaz derecede kalabalık olacakları anlamına geliyor. Bunu söylemekten büyük bir rahatsızlık duyuyorum ama içeri girmeniz imkânsız. Yapabileceğim en iyi şey randevu almanız için size Farah'ın kartını vermek." Fabio özür dilercesine Venüs'ün kolunu sıktı. "Öylesine üzgünüm ki."

Venüs tatlı bir şekilde gülümsedi. "Farah'ın kartını vermen çok iyi olur ve içeri girmemiz konusunda bu kadar da canını sıkma lütfen. Ah, bu arada şunları da alacağız."

"Şunları mı?" diye sordu Donna Vivian ve Fabio aynı anda.

"Hepsini." Venüs'ün görkemli el hareketi yarım düzine fildişi askıdan sarkan kıyafetleri işaret etmişti. "Pea'nin giydikleri de üzerinde kalacak. Ah, Fabio canım az önce aldığımız o nefis lame ayakkabılar sence de Pea'nin üzerindekilere çok yakışmayacak mı?"

"Kelimelerle anlatılamayacak kadar muhteşem olacak!" dedi Fabio, Tanrıça'ya katılarak.

Fabio ve Donna Vivian büyük bir telaşla, hareketsiz kelebekler gibi soyunma odasının etrafında yatan giysi öbeklerini toplamaya başladılar. Odadan ayrıldıklarında Pea bal rengi gözlerinde ışıl ışıl parlayan gözyaşlarıyla Venüs'e bakıyordu. "Bütün bunlar için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Venüs yavaşça onun yanağına dokundu. "Ben sana sadece mutluluğu ve zevki hediye ediyorum."

Pea hiç düşünmeden ona sarıldı. "Sen gerçekten de harika bir tanrıçasın!"

Venüs burnunu çekti ve yavaşça gözlerini sildi. "Tabii ki öyleyim canım. Şimdi saçlarının icabına bakalım, sonra da güzel ve lezzetli bir yemek yeriz."

"Sihirle biraz daha ambrosia yaratabilir misin acaba?"

Venüs kaşlarını kaldırdı. "Yanında biraz da su yaratmam şartıyla."

"Arkadaşım saçlarının Farah tarafından kesilip boyanmasını istiyor," dedi Venüs. "Çok fazla kısaltılmadan şekil verilse ve aralarına gözlerinin rengini ortaya çıkaracak, koyu bal rengi gölgeler atılsa iyi olur sanırım."

İnanılmaz derecede genç ve alışılmadık bir şekilde sarışın olan resepsiyonist kız kaşlarını çattı. "Üzgünüm ama Farah..." Bilgisayardaki randevu defterini kontrol etti. "Önümüzdeki ayın sonuna kadar dolu. Sonrasında da sadece tek bir randevu alabilir."

"Hayır, korkarım bu işimize yaramaz," dedi Venüs hoş bir tavırla.

Resepsiyonist kız kaşlarını daha da çok çattı ama tam cevap verecekken kırık beyaz renkli çalışma bankosunun üzerindeki telefon çaldı.

"Cypress Avenue Kuaför Salonu, size nasıl yardımcı olabilirim?" Sustu. "Ah, bunu duyduğuma üzüldüm Bayan Rowland." Sarışın kızın benzi attı. "Hayır, Dobermanların kuş tüyü yastıklarla etrafı berbat bir hale getirebileceklerini bilmiyordum. Elbette, Farah'a acil bir durumun söz konusu olduğunu ve randevunuzu iptal etmek zorunda kaldığınızı söyleyebilirim. Önümüzdeki ay randevunuzu yine aynı saate yazıyorum. Hoşça kalın Bayan Rowland."

"Sanırım Farah'ın bir randevusu iptal oldu," dedi Venüs.

"Evet ama önce Farah'ın bekleme listesindeki ilk müşteriyi aramam gerekiyor. Üzgünüm hanımefendi. Randevunuz olmadan sizi içeri kabul etmem imkânsız," dedi resepsiyonist kız kararlı bir sesle sonra da bilgisayardaki bekleme listesine tıklamaya başladı.

"Öyle mi?" dedi Venüs gürültülü bir şekilde nefes alarak.

"Belki de gitsek iyi olur," dedi Pea ona yavaşça.

Venüs sadece gülümseyip başını hafifçe sallamakla yetindi.

Tam o sırada Pea'nin çantasındaki cep telefonu çalmaya başladı. "Alo?"

"Merhaba, Pea Chamberlain'le görüşebilir miyim lütfen? Ben Cypress Avenue'dan Mindi," dedi resepsiyonist kız.

Pea gülümsedi ve telefona konuşmak yerine resepsiyonist kızla göz göze geldi. "Şey, Mindi, Ben Pea Chamberlain."

Mindi gözlerini kırpıştırdı. "Ah, peki o zaman. Bekleme listesine göre Farah'ın bir sonraki müşterisi sizsiniz. Özür dilerim hanımefendi. Sizin sürekli müşterilerimizden biri olduğunuzu fark edemedim."

"Kendisi son günlerde biraz tarz değiştirdi," dedi Venüs.

"Doğrusu harika görünüyor."

"Gerçekten de öyle görünüyor. Harika demişken Pea'nin saçları kesilip boyanırken ben de pedikür yaptırmak isterim."

Sarışın kız tekrar kaşlarını çattı. "Üzgünüm hanımefendi ama Cheryl tamamen..."

"Mindi, az önce saat üçteki müşterim aradı ve pedikür randevusunu iptal ettirdi."

Mindi biraz şaşırmış gibi görünüyordu. "Bu bayan da daha şimdi pedikür randevusu istemişti Cheryl."

"O halde kendisini hemen alabilirim." Cheryl gülümsedi.

"Ne hoş bir rastlantı," dedi Venüs. "Ah, bir de arka odada soğuttuğunuz o özel şampanyalardan alırsam sevinirim."

"Elbette, hanımefendi."

Salonun içine doğru yürürlerken, "Şampanyaları olduğunu nereden bildin?" diye fısıldadı Pea.

"Aşk, şampanyanın varlığını her zaman hisseder, canım."

BÖLÜM DOKUZ

"Farah kesinlikle bir dâhi!" Utica Caddesi'ndeki kırmızı ışıklarda durduklarında Pea arabanın dikiz aynasına bakıp başını bir o yana bir bu yana sallayarak saçlarındaki yeni gölgelerin solmakta olan güneş ışıklarını yakalamasını sağladı.

"Farah mükemmel bir iş çıkardı ama unutmamalısın ki senin saçların o sihrini konuşturmadan önce de mükemmeldi tıpkı vücudunun Saks'a uğramadan önce de mükemmel olması gibi."

Birden arabanın camına vurulunca iki kadın da oldukları yerde sıçradılar. Pea başını kaldırıp dışarı baktı ve nefesi kesildi. "Ah. Aman Tanrım! Bu Griffin!"

"Camı aç!" diye tısladı Venüs. Yakışıklı itfaiyeciyi karşısında görür görmez istemeden de olsa yüreği kanatlanmıştı. *O Pea'ye ait!*

Pea düğmeye basarak arabanın camını indirdi.

"İyi akşamlar hanımlar. Jerry'nin çocuklarına yardım etmek için bozuk paralarınızı itfaiye departmanının düzenlediği yardım kampanyasına bağışlamak ister misiniz?" Griffin bakışlarını Pea'den ayırıp Venüs'e çevirince yüzündeki nazik gülümsemenin yerini seksi bir gülümseme almıştı. "Sizi tekrar görmek çok güzel, hanımefendi."

Venüs ona ilgisiz bir havayla, "Ah, selam," gibi bir şeyler mırıldanmaya çalıştı ama sözleri onu başından savarmış gibi değil de onunla cilveleşirmiş gibi çıkınca dehşete kapıldı.

"Selam Griffin," dedi Pea neşeyle. "Elbette, bağışlarım." Çantasında bozuk para ararken az da olsa elleri titriyordu.

Griffin, elindeki yardım çizmesini havaya kaldırdı ve sadece Pea'ye gülümseyecek kadar kısa bir süre için, hayranlık dolu bakışlarını Venüs'ün üzerinden ayırdı. "Sizinle daha önce de tanışmış mıydık hanımefendi?"

"Evet, ben sizin komşunuzum. Hatırladınız mı? Köpeğimi ağaçtan kurtarmış sonra da penisimi bana geri vermiştiniz," diye haykırdı Pea. Ardından da kıpkırmızı oldu.

Venüs içini çekti ve gözlerini devirdi.

Griffin sanki kafasına bir yumruk yemiş gibi Pea'ye baktı. "Pea?"

"Evet, benim!" Işık yeşile döndü ve arkadan korna sesleri duyuldu. "Şey, görüşürüz," dedi Pea, gaza basarak.

"Bir dahaki sefere penisten bahsetmesen iyi olur. Ölümlü ya da ölümsüz olsun erkeklerin hepsi de kendilerininkinden daha büyük penislere sahip olan kadınlardan korkma eğilimindedirler."

"Ben bir moronum," dedi Pea inleyerek.

"Tabii ki değilsin. Sadece biraz gergindin o kadar. Erkeklerle daha rahat konuşabilmen için sana onlarla ilgili küçük bir sır vereyim. Onlar bizleri bizim onları arzuladığımızdan çok daha fazla arzuluyorlar."

"Bu nasıl doğru olabilir ki?"

"Her şey az önceki penis işine dayanıyor."

"Ama sürekli erkek peşinde koşan kadınlar tanıyorum. Erkeklerle, erkeklerin onlarla ilgilendiğinden çok daha fazla ilgileniyorlar."

"Buna arzu duymak değil, muhtaç olmak denir ve sen de muhtaç bir kadın değilsin. Ben gerçek bir arzuyu kastediyorum. İlkel, ateşli ve ihtiraslı bir arzuyu."

"Sen ciddi misin?"

"Kesinlikle öyleyim."

Pea başını iki yana salladı. "Bu doğru olamaz, en azından bugüne dek benim için hiçbir zaman doğru olmadı. Griffin'in beni onu arzuladığımdan daha fazla arzulaması mümkün değil. Hem zaten az önce benden çok seninle ilgilendi."

Pea'nin sesindeki duraksama bu duruma gücenmiş olduğunu açıkça belli ediyordu.

Venüs, Griffin'le aralarında bir kez daha elektriklenme olduğunu kabullenmeyi reddederek, "Bunun senin hayal gücünden kaynaklandığından eminim canım," dedi nazikçe. Sonra da, "Senin sen olduğunu anladığında nasıl da sevindiğini fark etmedin mi?" diye ekledi.

Pea dudaklarını ısırdı. "Şey, evet sanırım sevindi ama yine de beni, benim onu istediğimden daha fazla istediğine inanmam mümkün değil. Bana karşı o kadar da ilgili görünmüyor."

"Sana bir dokunsa, teninin yumuşaklığını okşasa, ihtiraslığının ıslak sıcaklığını hissetse bak o zaman nasıl da ilgilenecek. Kendi vücudun ısınmaya bile başlamadan onu yakıp kavuracaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bana güven." Venüs yaklaşmakta oldukları boş bir park alanını işaret etti. "Arabayı buraya park et."

"Ama restoran, Utica Meydanı'nın diğer tarafında. Neredeyse bir cadde boyu yol yürümemiz gerekiyor."

"Kesinlikle öyle."

Pea büyük bir heyecanla. "Şu adam bize ıslık çaldı!" diye fısıldadı Venüs'e.

"Evet, tabii ki çaldı. Yönüne şöyle bir bak canım, nabzı atan her erkeğin gözü bizim üzerimizde." Pea'nin kulağına eğilip boğuk bir

CHATLAK!-VERO

kahkahayla ekledi, "Bize bakıyorlar derken ciddiyim. Seksi, güzel, kendine güvenen bir kadınsın ve onlar da bunu çok iyi biliyorlar."

Pea fal taşı gibi açtığı sersemlemiş gözlerini Venüs'e çevirdi. Sonra da etrafına baktı. "Ares'in kusursuz poposu adına kesinlikle haklısın!" dedi nihayet nefesini tutarak.

Venüs'ün kahkahaları daha fazla kişinin bakışlarını onlara çevirmesine neden oldu. "Ah, hayır! Benim küfür alışkanlığımı edinmesen iyi olur. Persephone senin üzerinde berbat bir etki bıraktığımı söyler yoksa." Aşk Tanrıçası bunları gülümseyerek söylemişti. Aslında Pea'yle gurur duyuyordu. Bu lüks alışveriş bölgesinde sadece sıradan bir yürüyüş yapmıyor, âdeta kasıla kasıla geziniyorlardı. *Pea* kasıla kasıla geziniyordu. Venüs, Pea'nin kendine olan güveninin iyice artmakta olduğunu açıkça görebiliyordu. Hatta küçük ölümlü Venüs'ün yanında yürürken aynen Venüs'ün yaptığı gibi o güzel, kıvırcık saçlarını arkaya atıyor, çenesini yukarı doğru kaldırıyordu.

Yedikleri yemek de Pea'nin edindiği bu yeni özgüvenin iyice güçlenmesini sağladı. Garsonları hem genç hem de inanılmaz derecede yakışıklıydı. Adam âdeta etraflarında pervane oldu -her ikisinin de- ve barda oturan başka bir adam da hoş bir jestle onlara bir şişe iyi kalite şarap gönderdi. Sonuçta o öğleden sonra tamamıyla ölümlü kadının egosunu güçlendirmekle geçmişti.

Şimdi yeniden Pea'nin sevimli mutfak masasında oturuyor, Venüs'ün büyük bir mutlulukla harika bir geleneğin başlangıcı olarak düşündüğü şeyi yapıyorlardı; bir yandan sıcak çikolatalarını yudumlarken bir yandan da iki eski dost gibi sohbet ediyorlardı. Bu geceki tek fark Pea'nin üzerinde patikli pijama olarak isimlendirdiği o berbat zımbırtının olmamasıydı. Onun yerine Venüs'ün Saks'taki lüks iç giyim departmanından alması için ısrar ettiği pembe, ipek geceliği ve geceliğin takımı olan gül kurusu sabahlığı giymişti. İri, parlak bukleler halinde omuzlarına dökülen saçları ve hem heyecan-

dan hem de yemekte içtikleri şaraptan dolayı kızaran yanaklarıyla Venüs onun gerçek bir tanrıça gibi göründüğünü düşündü. İyilik, diye karar verdi sonra. Pea, İyilik Tanrıçası olabilirdi...

Pea, Venüs'ü daldığı hayallerden sıyırdı, "Sence yarın da orada olacak mı?"

"Kim?"

"Griffin."

Venüs, Griffin'in ismini duyunca içinde tuhaf bir heyecan dalgası hissetse de bunu büyük bir özenle saklamayı başardı. "Nerede?"

"Caddenin köşesinde. Beni dinlemiyorsun."

Venüs gülümsedi. "Kusura bakma, ne kadar güzel göründüğünü düşünüyordum."

Pea mutlulukla sırıttı.

"Yarın orada olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Pea, canım, eğer bu adamı baştan çıkaracaksan kalabalık bir cadde köşesi bu iş için hiç de uygun bir yer sayılmaz."

"Onu baştan çıkarmak gibi bir niyetim yok!" dedi Pea, âdeta cıyaklayarak.

"Tabii ki var. Sadece bunu cadde köşelerinde yapmayacaksın."

Venüs, Griffin'in sadece ismini duymanın bile içini tuhaf bir heyecanla doldurduğunu gözardı etmeyi tercih etti. Hem zaten bu çok saçmaydı. Pea, Griffin'e abayı yakmamış olsaydı bile Venüs asırlardır ölümlü bir erkekle flört etmemişti. İşin aslı asırlardır kimseyle flört etmemişti...

"Venüs?"

"Özür dilerim, Pea. Aklım başka yerdeydi. Az önce ne demiştin?"

"Griffin'i hiç görmeden onu baştan çıkarmayı..." Pea dudaklarından 'baştan çıkarmak' kelimeleri dökülür dökülmez, bir adamı

baştan çıkarmayı düşünüyor olması onu çok şaşırtmış gibi kıkırdadı "... nasıl deneyebilirim ki?"

"Sen o işi bana bırak."

"Yangın falan çıkarmaya kalkışmazsın, değil mi?"

Venüs kaşlarını oynattı. "Yangın çıkarmak mı tatlım?"

"Evimi yakmayacağına söz ver."

"Bu harika evi yakmak aklımın ucundan bile geçmez!"

"Komşularımdan birinin evini de yakmazsan sevinirim."

Venüs sevimli bir şekilde suratını astı. "Gayet mantıklı bir fikir ama sanırım farklı bir şey düşünebilirim."

"Bu sözüne güveniyorum." Pea esnedi ve saate baktı. "Ah, kahretsin! Neredeyse geceyarısı olmuş. Yarın erken kalkıp işe gitmem gerekiyor." Endişeyle alnını kırıştırdı. "Ben yokken sen ne yapacaksın?"

"Araştırma yapacağım," dedi Tanrıça hiç tereddüt etmeden.

"Araştırma mı?"

Venüs başıyla onayladı. "Bilgisayarın var değil mi?"

"Tabii ki var ama..."

Venüs elini sallayarak onu susturdu. "Persephone bana onlarla ilgili her şeyi anlattı. Bilgisayarlar tıpkı sihire benziyorlar. Persephone modern ölümlerin dünyasında merak ettiğimiz her şeyi bilgisayarlar aracılığıyla öğrenebileceğimizi söyledi. Özellikle de Google isimli bir sihir çok işe yarıyormuş."

Pea güldü. "Pekâlâ, sorun yok. Yarın işe gitmeden önce sana kısa bir ders verebilirim."

"Ne tür bir işte çalışıyorsun Pea?"

"Aslında işimde büyük bir terfi aldım. Eğitim Merkezi'nin en genç direktörüyüm. Sürekli eğitim departmanındaki müfredattan sorumluyum." Pea biraz düşündükten sonra ekledi, "Sanırım, yetiş-

kinlerin yeni şeyler öğrenmeleri ve zihinlerini geliştirmeleri için ne tür sınıflar açacağımıza karar verdiğimi de söyleyebiliriz."

"Kulağa büyük bir sorumlulukmuş gibi geliyor."

"Gerçekten öyle ve yarın benim için çok uzun bir gün olacak. Bu yaz açacağımız yeni birkaç sınıf için eğitimcilerle görüşeceğim."

"O halde artık dinlensen iyi olur."

İki kadın birbirlerine içtenlikle iyi geceler diledi ve yatmaya gitti. Pea önce kendini tekrar tatmin etmeyi düşündü ama sonra fazlasıyla yorgun olduğuna karar verdi ve başını yastığa koyar koymaz da derin bir uykuya daldı.

İşin komik tarafı, Venüs kendini tatmin etmeyi aklından bile geçirmedi. Uzun bir süre uyuyamadı ve nihayet huzursuz bir uykuya daldığında rüyasında hem yangın hem de koyu renkli saçları olan, mavi gözlü bir ölümlüyü gördü.

Vulcanus ölümlü dünyaya -ve Pea'ye- bir pencere açan ateş parçasından uzak durmaya çalıştı ve günün büyük bir bölümünde de bunu başardı. Nihayet zihni küçük ölümlüyle ilgili sorularla ve düşüncelerle dolup taşmaya başlayınca artık daha fazla dayanamadı. Ateş parçasını sihirle yanına çağırdı ve alev sütununun içine baktı.

Birden nefesi kesildi ve içinin uzun zamandır uykuda olan duyguların verdiği heyecanla dolduğunu hissetti.

Pea göz alıcıydı! Vulcanus onun gururlu, zarif ve kendine güvenen bir edayla Venüs'le birlikte bir alışveriş merkezinin otoparkından geçmesini izledi. Tıpkı bir gece önce dans etmeye başladığında şekline büründüğü o kadın gibi görünüyordu. Peki ya saçlarına ve giysilerine ne demeliydi! Pea değişmiş gibiydi ama aslında değişmemişti. O hâlâ eski Pea'ydi. Hâlâ Vulcanus'un hiç beklenmedik bir şekilde büyük bir ihtirasla arzuladığı o tatlı ve güzel yaratıktı.

Şimdi sadece üzerine biraz daha fazlası eklenmişti. Bu Venüs'ün işiydi; Venüs sihrini Pea'nin üzerinde konuşturmuştu.

Vulcanus dikkatle Pea'yi inceledi. Hayır, ilk izlenimi yanlıştı. Ölümlü kadının üzerinde Tanrıça'nın büyüsünden kalan herhangi bir toz parçası yoktu. Demek Venüs bunu kutsal güçlerini kullanmadan başarmıştı. Pea'nin içindeki gizli şeyleri su yüzüne çıkarmıştı. Vulcanus yutkundu ve yüreğinin sıkıştığını hissetti. Pea'nin güzelliğini fark edecek tek erkek -ölümlü ya da ölümsüz- o olmayacaktı.

Yemek boyunca bütün erkeklerin onu izlediğini görmek Vulcanus için tam bir işkenceydi. Hatta gereğinden fazla gülümseyen ve sürekli Pea'ye iltifatlar yağdıran o genç garsonu küle dönüştürmeyi bile düşündü. Peki ya o bardaki adam! Vulcanus ateş parçasının içinden geçip adama ulaşmak ve onu arkasına bile bakamayacak bir halde restorandan kaçırmak için şöyle ateşli bir sebep yaratmak istedi. Ama bundan daha kötüsü de vardı. Pea bir kez daha o kahrolasıca Griffin'den bahsetmişti! Üstelik şimdi Venüs de ikisini bir araya getirmeyi kafasına koymuştu.

Hayır! diye haykırmak istedi Vulcanus ateş parçasını kullanarak, *O adam sana uygun birisi değil!* Ama tabii ki bunu yapmadı. Hem Pea'nin, Griffin'i baştan çıkarmasına nasıl engel olabilirdi ki? Kendisi Olimpos'ta ölümlü adam ise modern dünyadaydı.

Peki, ya ikisi farklı dünyalarda olsalardı? Vulcanus sırtını dikleştirdi ve az önce yaptığı gibi elini hayal kırıklığıyla dolu bir halde gür saçlarının arasında gezdirmekten vazgeçti.

Persephone ölümlülerin modern dünyasını ziyaret etmişti.

Venüs ölümlülerin modern dünyasını ziyaret etmişti.

Vulcanus da onlar gibi Olimposlu tanrılardan biriydi. Kullanmak istediğinde hem ölümsüzlük güçleri hem de ateşin sihri parmaklarının ucunda hizmetindeydi. Eh, artık demek ki bunları kullanmasının

zamanı gelmişti. Kalbinin arzu ettiği şeyin peşinden gitmesine engel olan tek kişi kendisiydi.

Evet. Ateş Tanrısı'nın ölümlülerin modern dünyasını ziyaret etmesinin zamanı kesinlikle gelmişti...

Venüs internetin yarattığı sihir karşısında âdeta büyülenmişti. Pea ona kısa bir ders verip işe gittikten sonra (Pea yeni ve çok şık siyah pantolonunu, kızıl-kahve rengi ipekli bluzunu ve topuklu, siyah çizmelerini giymişti.) yaptığı ilk iş Google'da kendisini aratmak oldu.

"Tam doksan bir milyon kayıt!" Tanrıça âdeta bir çığlık attı. Sonra sırf meraktan bu defa Persephone'yi arattı. "Üç milyon dokuz yüz yirmi bin kayıt. Çok ilginç." Bunu Persephone'ye söylemek için sabırsızlanıyordu. Persephone bir de kendini modern dünya konusunda uzman sayardı. Eh, belki öyleydi ama modern dünyanın bahardan çok aşkla ilgilendiği de kesindi.

Venüs bir süre daha oyalandı. İşin aslı bir süreden çok daha fazla oyalandı. Google'daki Venüs aramasını Venüs sanatı olarak daralttığında karşısına çıkan farklı sanat eserleri karşısında âdeta büyülendi. Elbette, Boticelli'yi tanıyordu ama tablolarının güzelliğini takdir etmesine rağmen aslında onları hiçbir zaman sevememişti. Boticelli onu çok boş kafalı ve perilere benzeyen biri gibi çiziyordu. *Venus de Milo, Venüs'ün estetik duygusuna daha çok hitap etmişti ama gerçekte onun da kendisiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Sonra* Kelly Borsheim isimli modern bir sanatçının yeşil kaymaktaşına oyduğu çok hoş bir heykelini buldu ve bunu çok beğendi. Ardından Michael Parkes'ın fantastik sanat eserlerini keşfetti ve öylesine büyülendi ki sınırlı sayıda basılan eserlerinden tam beş tane ısmarladı.

"Olimpos'a geri dönerken bunları da yanımda götürürüm. Yani taşıma konusunda Persephone'nin yardımını alamayacak değilim

herhalde," dedi Venüs, mutlu bir şekilde ayaklarının dibine kıvrılmış olan Chloe'ye.

Sonra "romantizm", "aşk", "seks" ve "erotizm" gibi rastgele kelimeleri arattı ve kısa zamanda Smart Bitches Trashy Books.com isimli muhteşem bir site keşfetti. Saatler boyu bu sitenin arşivlerini okuyup kahkahalarla güldü. Özellikle sitedeki kadınların, erkeklerin "sadece kadınlar içindir" ibareli şeylere önem vermemesi, hatta çoğunlukla bunları küçümsemesine dair yaptıkları akıllıca gözlem çok hoşuna gitti. Elbette, Smart Bitches'ın yaratıcı küfürlerini de çok beğendi ve popolu şapka, eşekburger, "Haydi oradan, kaltak!" gibi popüler küfürlerin bazılarını hemen cinsel organlara gönderme yapan, seçkin küfürlerin yer aldığı küfür kolleksiyonuna ekledi.

Ve nihayet Pea'ye yaptığı yardımı tamamlamanın bir yolunu bulmak gibi daha ciddi bir işe koyuldu. Google'da "Tulsa Eğitim Merkezi" ni aratarak Pea'nin işvereni hakkında bilgi edindi sonra da onun unvanını tuşlayarak tam olarak ne iş yaptığını öğrendi. Bolca bilgi sahibi olup Pea'nin sorumluklarından yeterince etkilendikten sonra Venüs, Google'a, "Tulsa itfaiyecileri" yazdı ve yanında kahvesiyle, yüz on üç kaydı tek tek incelemeye başladı.

İtfaiyecilerin takvimiyle ilgili bir kayda tıklayıp da karşısına son takvim kapağının üzerindeki yarı çıplak Griffin çıkınca, boğazına kaçan ekşi mayalı kurabiye yüzünden neredeyse boğulacaktı.

"Haydi oradan, kaltak!" Yeni öğrendiği küfürü test edip yarım kalan kurabiyesiyle kendini yelpazeleyerek derin bir nefes aldı.

Griffin kesinlikle yenilip yutulacak türde bir adamdı. Venüs onu yiyip bitirmek istiyordu.

Aslında Griffin de onu yese hiç fena...

"Hayır! Onu Pea istiyor. O zaman onu Pea alacak."

Bir takvim sipariş edip hemen bu tehlikeli siteden çıktı. Takvimi de Pea için sipariş etmişti tabii. Üç site sonra neşeyle çığlık atmış ve

uyumakta olan Chloe'nin aniden uyanıp çılgınca havlamasına neden olmuştu. Venüs küçük İskoç teriyerini kucağına alıp ona sarıldı. "İşte bu Chloe! İşte bu sayede Griffin ve Pea'yi bir araya getireceğim, hem de bu gece!"

Pea'nin işten dönmesine sadece üç saat kalmıştı ve Venüs bu üç saatlik sürede ne çok hazırlık yapması gerektiğini fark edince hemen işe koyuldu.

TARAYAN
IRMAK / CHATLAK!

DÜZENLEYEN
VERO

BÖLÜM ON

"Ben geldim tatlım!" diye espri yaparak Pea hızla ön kapıya doğru yürüdü. Max bacaklarına sürünürken Chloe de neşeyle homurdanarak yanına koşmuştu.

"Nihayet! Kesinlikle acele etmelisin. Adabına uygun bir şekilde geç kalmak çoğunlukla yerinde bir davranış sayılır ama bu gece Griffin'le geçireceğin zamanın tek bir anını bile kaçırmanı istemiyorum," dedi Venüs hızlı hızlı konuşarak ve Pea'ye onu takip edip yatak odasına gelmesini işaret etti. Pea yerinden bile kıpırdamayınca Tanrıça geri döndü ve ellerini beline koyup öfkeyle ona baktı. "Pea. Yüzüme bakıp durmayı bırak ve biraz kımılda. Sana geç kalacağımızı söyledim."

"Sen... sen..." Pea gözlerini fal taşı gibi açıp yutkunarak, "Vay canına! Şu haline bak," dedi.

Venüs'ün öfkesi bir anda kayboldu. "Elbisemi beğendin mi?" Pea'nin elbiseyi tam anlamıyla görebilmesi için yavaşça kendi etrafında döndü.

"İnanılmaz bir şey. Yani zaten çok güzelsin ama bu şeyin içinde... şey... bu şey her neyse içinde nefes kesici görünüyorsun."

"Bu," Venüs gösterişli bir hareketle, baştan çıkarıcı bir şekilde vücudunun etrafını sararak nefis hatlarını kusursuzca ortaya koyan, neredeyse şeffaf sayılabilecek kumaş parçalarını işaret etti, "Romalı bir tanrıça tüm ihtişamıyla kendini gösterdiğinde üzerinde olması

beklenilen giysidir. Tunik." Güzel bacaklarının büyük bir kısmını açıkta bırakan, krem rengi, kısa jüponu gösterdi. "Stola." Saçlarıyla uyumlu gümüş-beyaz bir rengi olan ve bir uçtan bir uca bütün vücuduna dolanan diğer dökümlü kumaşın bir parçasını Pea'ye uzattı. "Ve nihayet palla." Venüs gösterişli bir hareketle kendi etrafında dönünce omuzlarındaki gümüş rengi kopçalara iliştirilmiş, menekşe rengi, ipekli kumaş parçası (gözleriyle aynı tondaydı) Tanrıça tarafından oluşturulan rüzgârda şeffaf bir pelerin gibi dalgalandı.

"Kesinlikle çok güzel," dedi Pea. "Olimpos'a geri döneceğin için mi böyle giyindin? Artık portaldan geçebiliyor musun?" Gülümsedi ama yine de yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Bu kadar çabuk gideceğini düşünmemiştim. En azından akşam yemeğine kalamaz mısın? Hatta belki bir gece daha?"

"Mutluluk ve zevke kavuştun mu canım?"

Pea kaşlarını çatarak Venüs'ün sorusunu düşündü. "Şey, mutluyum, yani bugün işyerinde her şey harikaydı. İnsanların bana nasıl baktığını görmeliydin; herkes bana bakıyordu. Sanki artık görünmez biri değilmişim gibi! Saçımla ilgili de öyle çok iltifat aldım ki."

Venüs, Pea'nin coşkusu karşısında gülümsedi. "Evet, mutlusun. Peki ama o nefis, baştan çıkarıcı, ihtiras dolu zevke kavuştun mu?"

"Hiç sanmıyorum."

"Ben de öyle ve sen buna kavuşana dek buradan ayrılamam."

"O halde neden böyle giyindin?"

Venüs gözlerini devirdi. "Bütün bu konuşmalar yüzünden neredeyse unutuyordum. Benimle gel, sen giyinirken her şeyi anlatacağım."

"Giyinirken mi? Ne giyeceğim?"

"Kendi tanrıça giysini."

Pea, "Ben mi? Neden?" *diye sordu ama hevesle peşinden gitmeyi* de ihmal etmedi.

"Pea, tatlım, bu gece maskeli bir baloya katılıyoruz."

Pea oda kapısının tam önünde durdu. "Sen neden bahsediyorsun Venüs?"

"Bugün internette gezinirken bu baloya denk geldim. Bu arada internetin olağanüstü bir sihir yöntemi olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim. Tam doksan bir milyon sitenin benden bahsettiğini biliyor muydun? Doksan bir milyon! Persephone'den bahseden sitelerin sayısı ise dört milyon bile değil, hem de sürekli böbürlenip, ah, her neyse, konudan tamamen saptım. Şu itfaiyeci hakkında biraz bilgi ararken seninle tanıştığımız o harika restoranda düzenlenecek olan maskeli balo gecesinin reklamına rastladım."

"Lola'nın yerini mi kastediyorsun?"

"Aynen öyle. Duyuruda Tulsa Midtown İtfaiye Merkezi'ne yeni ekipman gibi bir şeyler almak için para toplamaya çalıştıkları yazıyordu ve senin Griffin'in de bu itfaiye istasyonunda görevli."

"Defibrilatörler," dedi Pea.

Tanrıça kaşlarından birini yukarı kaldırdı.

Pea omuzlarını silkti. "Haberlerde vardı. İtfaiye merkezi, sağlık birimine iki yeni defibrilatör almak istiyor. Yani bu maskeli balo bağış toplamak için düzenlendi."

"Sen bu baloyu daha önceden duymuş muydun?"

"Sanırım duymuştum ama pek fazla önemsemedim. Açıkçası tam olarak gitmeyi düşünebileceğim bir yer sayılmaz."

"Şimdi tam olarak buraya gidiyorsun, daha doğrusu beraber gidiyoruz."

"Ama bunun için kendimize kostüm bulmamız..." Birden her şeyin farkına varan Pea'nin sesi kısıldı ve gözleri büyüdü.

"Evet, canım, bizim zaten kostümümüz var." Venüs, Pea'nin koluna yapışıp onu yatak odasına doğru sürükledi. "Acele et! Bü-

tün öğleden sonrayı sihir yapıp Olimpos'taki şeyleri yaratmakla geçirdim; sana gerçek bir tanrıça gibi giyinmeyi göstermek için *sabırsızlanıyorum!*"

"İç çamaşırı giymemem gerektiğinden emin misin?" Pea sanki aniden çıkan bir rüzgârın eteklerini başına geçirmesinden korkarmış gibi gergin bir şekilde elbisesini düzeltti.

"Elbette, eminim. Üzerinde zarif kadınlığını tanrıça giysisinin ipekleri altına hapsedecek herhangi bir şey olmamalı. Ayrıca iç çamaşırı giymeden dışarı çıkmak insanı özgürleştiren bir deneyimdir. Zaten bunu kendin de anlayacaksın. Artık kıpırdanıp durmayı kes lütfen."

Venüs Pea'nin kıvırcıklarını son bir kez daha eliyle düzeltti. "Bu işleri birkaç perinin yardımıyla yapmak çok daha kolay olurdu ama *elde ettiğimiz sonuçtan da gayet memnunum.*" *Geri çekilip eserini* inceledi. "Pekâlâ, artık arkanı dönüp kendine bakabilirsin." Birlikte Tanrıça'nın aynaya yansıyan görüntüsüne baktılar.

Pea'nin tuniği de tıpkı Venüs'ünki gibi baştan çıkarıcı bir krem rengindeydi ve bacaklarının büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Venüs eleştirel bir bakışla Pea'nin bacaklarını inceledi ve ne kadar uzun, güçlü ve biçimli göründüklerini fark edince sessizce başını sallayarak onay verdi. Pea'nin stolası kırmızıya çalan tatlı bir pembe tonundaydı. Normal şartlarda masum görünmesi gereken pembenin bu bakir tonu, belinin kavisini ve göğüslerinin yuvarlaklığını vurgulayacak şekilde bazı yerlerde kıvrılıp bazı yerlerde katlanarak ipeksi bir dokunuşla vücudunu sarınca, bedeninin saklı kalmış yerlerini gözler önüne seren, cezbedici ve baştan çıkarıcı bir renge dönüşmüştü. Sıvı altın rengindeki pallası da Pea'nin en ufak bir hareketiyle bile ışıl ışıl parlıyordu.

"Tek kelimeyle harika. Stola'nın..."

Venüs'ün sözleri Pea'nin gözlerinde birikmeye başlayan yaşları fark etmesiyle yarım kaldı. "Ne oldu canım?"

Pea başını bir öne bir arkaya sallayıp ağlamaya başladı. "Bu çok güzel ve evet, tanrıçalara layık bir giysi. Ama ben bunun içinde tavus kuşunun tüylerini giymeye çalışan bir serçeye benziyorum."

Venüs şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bu kesinlikle doğru değil Pea."

"Evet, doğru." Pea hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Doğru olduğunu biliyorum. Her zaman doğruydu."

Venüs, Pea'nin elini tutup onu yatağa doğru götürdü. "Otur," dedikten sonra da banyodaki kâğıt mendil kutusunu alıp Pea'ye uzattı. "Burnunu sil."

Pea hıçkırarak ona söyleneni yaptı. Ardından Venüs de yanına oturdu ve elini tuttu.

"Şimdi bana dış görünüşünü böylesine yanlış değerlendirmene sebep olan şeyin ne olduğunu anlat bakalım."

Pea burnunu çekti. "Sa... sadece tek bir şey olmadı."

"Anlat bana," dedi Venüs, bir kez daha usulca.

"Sana lisedeyken amigo kızlara katıldığımı ve onlara uyum sağlayabileceğimi düşünmeme rağmen aslında bunu başaramadığımı anlatmıştım, hatırladın mı?"

Venüs başıyla onayladı.

"Şey," Pea içini çekti. "Aslında sorun sadece uyum sağlayamamda değildi. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama o zamana dek tam bir ahmak gibi göründüğümü hiç fark etmemiştim. Gerçekten. Normal biri olduğumu zannediyordum. Yani herkes gibi. Amigo kızlardan olmasa da benim de arkadaşlarım vardı. Yeni bir grupla arkadaşlık kurmanın sorun olabileceği aklıma bile gelmemişti."

"Peki neler oldu?"

Pea titrek bir nefes bıraktı. "Elemeleri başarıyla geçtim. Beş yaşından beri dans dersi aldığım için ne yaptığımı iyi biliyordum. Her neyse sonuçta girdiğim ilk yılda elemeleri geçmeyi başarmıştım. Bunu başaran tek birinci sınıf öğrencisi bendim." Venüs, Pea'nin aslında çok zor olan bir şeyi başarmaktan hiç de gurur duyuyormuş gibi görünmediğini fark etti. "Yeni amigo kızlar takımının ilk buluşmasına gidecektim. Gerçekten çok heyecanlıydım ve inanılmaz derecede mutluydum; kısacası yeni arkadaşlar edinmek ve havalı danslar yapmak için sabırsızlanıyordum. Her zaman ki gibi ahmakça bir hareketle tam soyunma odası kapısının önünde çantamdaki birkaç şeyi yere düşürdüm ve eğilip onları toplarken kızların konuşmalarına kulak misafiri oldum." Pea daha fazla ağlamamak için yutkundu. "Benim hakkımda konuşuyorlardı, daha doğrusu benimle dalga geçiyorlardı. Ne kadar iyi dans edersem edeyim çirkinliğimden asla kurtulamayacağımı söylediler. Sonra bana, saçlarımdan dolayı 'brokoli kafa' dediler."

Venüs başını iki yana salladı. "Genç kadınlar bazen anlamsızca acımasız olabilirler, özellikle de başkasının yeteneğini bir tehdit olarak gördüklerinde"

"Beni kendilerine tehdit olarak görmüyorlardı!" dedi Pea çabucak.

"Öyle mi dersin? Bütün bunlar ne kadar zaman önce oldu?"

"On yıldan biraz uzun bir zaman önce başladı ama lisedeki dört yıl boyunca devam etti. Bu kadar uzun bir zaman önce yaşanan bir şeyin beni hâlâ rahatsız etmesine izin vermemin aptalca olduğunu biliyorum ama..."

Venüs, Pea'yi susturmak üzere elini kaldırdı. "Tam gelişim döneminde yaşadığın bir şeyin seni hâlâ etkiliyor olması hiç de aptalca sayılmaz. Bunların ne kadar zaman önce yaşandığını sormamın sebebi bu değil. Bunu sordum çünkü artık geçmişe dönüp bir çocuğun başına gelenleri hatırlayan bir yetişkin, başarılı ve bağımsız bir yetişkin

olduğunu fark etmeni istedim. Artık yaşananlara bir yetişkin gözüyle; diğer kızların kıskançlığını ve kendilerine olan güvensizliğini daha net görmeni sağlayacak bir bakış açısıyla bakabilirsin."

Pea dudaklarını ısırdı. "Sanırım bu konuyu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Venüs, Pea'nin elinden tuttu ve onu yeniden aynanın karşısına geçirdi. "Söylediklerimi tekrar düşün."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Pea kuşkuyla.

Tanrıça içini çekti. "Kendini başkalarının seni gördüğü gibi görmeni isterdim." Birden gözleri kocaman açıldı. "İşte bu!"

Pea kaşlarını çattı. "İşte ne?"

"Sana kendini başkalarının seni gördüğü gibi görme kabiliyeti vermeliyim."

Pea, Tanrıça'nın çoktan parlamaya başlayan parmaklarından uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attı. "Bir şeylere sihir yapman beni gerçekten de rahatsız ediyor."

"Ah, tatlım, bu defa bir şeylere sihir yapmayacağım. Sana sihir yapacağım." Venüs, Pea'nin fal taşı gibi açılmış gözlerinin içine bakarak, *"Zihninin, başkalarının onda gördüğü güzelliği algılamasına izin ver!"* dedi sonra da yaptığı sihrin tozlarını Pea'nin üzerine gönderdi.

Küçük ölümlü şiddetli bir şekilde hapşırdı. Venüs içini çekerek ona yeni bir mendil uzattı. Ardından omuzlarını tuttu ve aynada kendisine bakabilmesi için arkasını döndürdü.

Pea aynadaki kıza dokunmak istermişçesine elini havaya kaldırdı, "Ah, Tanrım..." dedi güçlükle nefes alarak. "Be... ben daha önce hiç bu kadar güzel görünebileceğimi düşünmemiştim. Bu sihir olmalı. Birazdan yok olacak."

"Tabii ki yok olmayacak."

"Ama sen az önce..." Pea, Venüs'ü taklit ederek parmaklarını salladı.

"Tatlım, ben senin dış görünüşünü değiştirmedim. Sadece kendini başkalarının seni gördüğü gibi görmene izin verdim. Bu," Venüs, Pea'nin aynadaki görüntüsüne işaret etti, "tamamen gerçek."

"Böyle görünmemi sağlamak için sihir yapmadığından emin misin?"

"İşte sana tam da bunu anlatmaya çalışıyorum. Pea, canım, senin zaten kendi sihrin var. Güzelliğin, iyiliğin ve zekânla her erkeği esir alabilirsin."

"Ama ben Griffin'i esir almak istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

Pea kızardı. "Şey, belki biraz istiyorum. Sanırım aslında beni sihir yüzünden arzulamasını istemediğimi söylemeye çalışıyorum."

"Bu konuda endişelenme canım. Bu gece kullanacağın tek sihir kendine güvenen her kadının faydalanabileceği ölümsüz bir sihir olacak. Sen sadece kendine güven yeter. Sonra rahatla ve seni engelleyen her şeyden sıyrıl. En azından bu geceliğine kendini ihtirasın ve zevkin kollarına bırak."

"Pekâlâ. Deneyeceğim ama bunun için Lola'nın narlı martinilerden birkaç tane içmem gerekebilir."

"İşe yarayacak ne varsa yapmakta serbestsin. Cici kredi kartım da yanımda olacak."

"Sadece aşkla yaşanmayacağını söyleyen her kimse çok fena yanılmış."

Venüs zarafetle burnunu çekti. "Ben olsam asla böyle saygısızca bir laf etmezdim."

"Ben de öyle. Ya da en azından bu son birkaç günden sonra." Pea aynadaki inanılmaz görüntüsüne bakıp sırıttı. "Hazırım. Ben böyle güzel göründüğümü unutmadan önce gitsek iyi olur."

"Bekle, neredeyse unutuyordum." Venüs, Pea'nin yatağının üzerine fırlatılmış kumaşların altını üstüne getirdi. "İşte... bu senin, bu da benim." Tanrıça, Pea'ye göz alıcı bir yüz maskesi uzattı. Maskenin üzeri altın kaplama, küçük kristal parçalarıyla doluydu ve pembe kadife bir kurdeleyle bağlanıyordu. Kendine ayırdığı maske Pea'ninkiyle neredeyse aynıydı sadece onunkinin üzerinde küçük, parlak elmaslara benzeyen taşlar vardı ve gümüş rengi bir kurdeleyle bağlanıyordu. "İnternetteki duyuruda her çeşit kostümün kabul edildiği, tek şartın herkesin birer maske takması olduğu yazıyordu." Birbirlerinin maskelerini bağladıktan sonra son bir kez daha aynaya baktılar.

Pea yavaşça uzanıp Venüs'ün elini tuttu. "Beni bir tanrıçaya çevirdin."

Venüs, Pea'nin elini sıkarak gülümsedi. "Hayır, küçük ölümlü dostum. Benim yaptığım tek şey bunca zaman içinde sakladığın tanrıçayı ortaya çıkarmak oldu. Şimdi o muhteşem arabana atlayıp Lola'nın maskeli balosuna gidelim ve tanrıçalara yakışır bir şekilde biraz çapkınlık yapalım."

Pea bir kahkaha attı, "Hey, ben kimin yerine geçtim? Yani sen, tabii ki Venüs oldun ama ben hangi tanrıçayım?"

"Sen, benim Yunan karşılığım olan Afrodit'sin. İnsanlar beni Afrodit olarak andıklarında gerçek halimden daha kısa ve daha ufak tefek olarak tasvir ederler yani sen Afrodit olmak için çok uygunsun."

"Yani sen ve Afrodit aslında aynı tanrıçasınız, öyle mi?"

Venüs içini çekti. "Bunun benim için ne kadar can sıkıcı olduğunu bilemezsin, özellikle internette bizi sanki iki ayrı tanrıçaymış gibi gösteren bir dolu sinir bozucu kaynağa rastladıktan sonra."

CHATLAK!-VERO

"Sanırım ben de iki ayrı tanrıça olduğunuzu düşünürdüm. Tabii, eğer bu konuya gerçekten kafa yorsaydım."

"Pea, diyelim ki Avrupa'ya taşındın ve oradakiler sırf kendi kültürlerine uygun olsun diye seni başka bir isimle çağırmaya başladılar, bu seni farklı bir kişi yapar mı?"

"Tabii ki yapmaz."

"Aynen öyle. İtalya'da bana Venüs diyorlar. Yunanistan'da ise Afrodit. Aslında her iki ülkede de ben yine aynı kişiyim."

"Ama bu gece ben de sen olacağım."

"Evet, öyle olacaksın. Beni gururlandır. Gerçek bir Aşk Tanrıçası gibi çapkınlık yap."

"Sen hazırsan ben de hazırım."

"Aşk her zaman hazırdır, canım."

İki kadın kıkırdayarak hızla evden ayrıldılar.

Bir maskeli balo... Vulcanus düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. Bu baloda herkes maske takmak zorundaydı. Venüs bunun özel bir gece olacağını söylemişti. İçerisi büyük ihtimalle sıradan ya da abartılı, çeşit çeşit kostümler giymiş ölümlülerle dolu olacaktı. Aslında Vulcanus çok sayıda ölümlü partisine katılmış değildi; Olimpos'ta sık sık düzenlenen diğer partilere de öyle. Ancak ölümlü ya da ölümsüz olsun her iki dünyanın nasıl işlediğinden habersiz olduğu da söylenemezdi. O sadece bu tür şeylere dâhil olmaktan çok gözlem yapmayı tercih ediyordu o kadar.

Şu ana dek.

Venüs maskeli baloya kendisi olarak gidecekti. Vulcanus da öyle yapacaktı. Sadece bir maske takacak ve Venüs'ten mümkün olduğunca uzak durmaya çalışacaktı. Ölümlü ya da ölümsüz olsun Venüs'ün karşılaşmayı düşündüğü en son kişi kendisiydi. Topalladığını belli

etmediği sürece Venüs'ün onu tanıması gerçekten de imkânsızdı. Vulcanus arka planda duracak... kalabalığa karışacak... ve belki Pea'yi gizlice oradan uzaklaştırmanın bir yolunu bulacaktı.

"Kendimi lanet olasıca bir aptal gibi hissediyorum," dedi Griffin, itfaiye merkezinde teğmen olan arkadaşı Robert Thomas'a.

"Hey, haydi ama. Gayet iyi görünüyorsun."

"Senin için söylemesi kolay. Poposunu ortaya çıkaracak kadar kısa bir kostümü olan sen değilsin."

Robert güldü. "Bu benim için kısa boylu olmanın işe yaradığı anlardan biri." Togasını düzeltti. "Şefin neden belli bir temaya göre giyinmemizi istediğini hiç bilmiyorum doğrusu."

"Evet, temamız Eski Roma. Şef çok fazla History Channel izliyor sanırım. Aslında benim Ateş Tanrısı olmam gibi parlak bir fikir öne sürmeseydi her şey o kadar da kötü sayılmazdı." Griffin eğildi ve üzerinde *Merhaba, benim adım: ATEŞ TANRISI* yazan yaka kartına baktıktan sonra homurdanarak başını salladı. "Bunu yaparken ne düşünüyordu acaba?"

"Sen bizim amirimiz ve korkusuz liderimiz olduğun için en iyi kostümü sana vermesinin mantıklı olacağını düşünmüştür."

"Hey, istersen kostümü sen alabilirsin." Griffin kas biçimli zırhını ve dizinin birkaç santim üzerinde biten pileli tuniğini işaret etti. "Bu kalabalıktan kaçmak için dışarı çıkacak olsam popom donar."

"Hayır, donmaz. Lola, boylu boyunca kaldırıma şu tüplü ısıtıcılardan yerleştirmiş. İnsanlar dışarıda kalçalarını çılgınca sallayarak dans ediyorlar ve hiçbirinin poposu donmuyor. Sen de sorun yaşamazsın amirim."

Griffin tekrar homurdandı ve taburesinde arkasına yaslanırken kendine bacaklarını fazla açmamayı hatırlattı. Bu tür saçmalıklardan

nefret ediyordu. İstasyon için yardım toplamak saçmalık değildi elbette ama onunla beraber gelen boş konuşmalar ve politik davranışlar tam bir zırvalıktı. Amirliğe terfi etmesiyle ilgili hoşlanmadığı tek şey buydu. Keşke üstleri onu rahat bırakıp işini yapmasına izin verselerdi. Ve işi kesinlikle etek giyerek toplum önüne çıkmak değildi. O aptal takvim kapağı çekimlerinde bu sorunu yeterince yaşamıştı zaten. Kız kardeşleri bu kadar heyecanlanmasaydı kesinlikle böyle bir işe kalkışmazdı. Kardeşleri, ağabeylerinin ulusal itfaiyeciler takviminin kapağında yer alması fikrine bayılmışlardı. Kadınlar... Griffin çok çile çekmiş gibi derin bir nefes aldı. Kadınlar onu çılgına çeviriyordu. Tabii ki onlardan hoşlanıyordu ve dört kız kardeşle beraber büyümüş olduğu için onları bir ölçüde anlayabiliyordu da. Yani bazen. Kahretsin, hâlâ bekâr kalmasının en büyük sebebi dört kız kardeşle beraber büyümüş olmasıydı ama bunu Alicia, Kathy, Stephanie ya da Sherry'e asla söyleyemezdi. Onlara bunu söyleyecek olsa çılgına dönerler ve evlenip yerleşik bir hayata geçmesi konusunda onun şimdikinden daha fazla başının etini yerlerdi. Hayır, kalsın. Griffin dört kız kardeşinden üçünün korkunç birer boşanma yaşamasına şahit olmuştu. Şimdi gizli gizli, en küçükleri, yeni evli Alicia'nın da her an Mike'ı terk edebileceğini düşünüyordu. Adam kontrol manyağı aşağılık bir herifin tekiydi. Yok, kalsın. Aşkın kalıcılığına dair düzgün bir istatiksel olasılık gibi daha ikna edici bir kanıt görmediği sürece bekâr kalmayı tercih ederdi.

"Beni tokatla ve rüyada olmadığımı söyle. Sanırım âşık oldum."

Robert zırhını yumruklayınca Griffin neredeyse elindeki birayı dökecekti.

"Kahretsin, neyin var senin?"

Robert restoranın girişindeki kalabalığı işaret etti ve Griffin birden ağzının kuruduğunu hissetti.

"Bunlar kahrolasıca birer tanrıça!" dedi Robert tükürükler saçarak.

İki kadın yardım sandığına gidecek giriş ücretini ödemek ve yaka kartlarını doldurmak üzere durdular. Robert haklıydı. Bu kadınlar birer tanrıçaydı. Herkes bu kahrolasıca maskeleri takmışken kimin kim olduğunu anlamak gerçekten imkânsızdı. Ama... Griffin'in gözleri farkında bile olmadan iki kadından daha uzun boylu olanına doğru kaydı ve onun kim olduğunu anlamanın etkisi kasıklarına kadar yayıldı. Bu bardaki kadındı; bir gün önce Pea denilen küçük kızın arabasında gördüğü kadın. Griffin salonun karşı tarafından, kadının maskesinin altına gizlenmiş menekşe rengi gözlerini göremiyordu ama ya saçları! Bu saçları tanımaması imkânsızdı. Sarının hiç alışılmadık tonundaki uzun ve gür saçları omuzlarından aşağı doğru dökülüyordu. Tanrım, Griffin kadının saçlarına nasıl da bayılmıştı. Ellerini yumruk yapıp saçlarının arasına sokmak ve onları yolunun üzerinden çekip boynunun omuzlarıyla buluştuğu o tatlı, yumuşak noktayı tatmak istiyordu sonra da...

Çalan cep telefonu daldığı düşten sarsılarak uyanmasına neden oldu.

"Ne var?" diye homurdandı.

"Bu kadar huysuz olma, Griffin."

"Alicia, burada yardım toplamakla uğraşıyorum."

"Biliyorum ama arabamın yağını değiştirmeye söz verdiğini hatırlatmak için aradım," dedi kız kardeşi.

"Bu küçük angaryanın üstesinden kocan gelemez mi Alicia? Yani artık neredeyse bir yıldır evlisiniz."

"Michael'ın arabalardan anlamadığını biliyorsun. Ayrıca senin *bu işi bu kadar sorun edeceğini de hiç tahmin etmemiştim.*"

Griffin, Michael'ın sadece arabalardan değil, geri kalan hiçbir şeyden de anlamadığını ve kesinlikle küçük kız kardeşine layık biri olmadığını söylemek istedi. Fakat kardeşinin sesindeki kırgınlık onun yerine, "Dert falan etmiyorum, Alicia. Bir sonraki vardiyadan hemen sonra uğramama ne dersin? Pizzayı ben getiririm," demesine neden oldu.

"Harika! Ben de biraları alırım. Unutmazsın değil mi?"

"Sürekli başımın etini yemeye devam edersen unutmam."

"Pekâlâ, Bay Huysuz. İki gün sonra görüşürüz. Hoşça kal"

Griffin biraz homurdandıktan sonra telefonu kapadı.

"Kız kardeşlerinden biri miydi?" diye sordu Robert.

Griffin başıyla onayladı.

"Stephanie mi?"

"Hayır. Alicia."

"Alicia, ha? Hey, o yine bekâr, değil mi?"

"Henüz değil ama çok yakında yaptığı hatanın farkına varacağını umuyorum. Her neyse, zaten sen Alicia'yı aklından bile geçireyim deme."

"Neden? Benim neyim eksik?"

"Peki ya, şey adı neydi, Melissa'ya ne oldu? Onunla görüştüğünü sanıyordum."

Robert omuzlarını silkti. "Görüşüyorum. Sayılır. Ama ciddi bir ilişki olduğunu söyleyemem."

"İşte senin sorun da bu zaten." Griffin, Robert'ın omzuna vurdu ve kahrolasıca eteğinin fazla havalanmamasına özellikle dikkat ederek tabureden inmeye hazırlandı.

Robert, "Hey! Kız kardeşinle farklı olurdu," diyerek itiraz etti.

"Daha önce de söylediğim gibi aklından bile geçireyim deme."

Griffin hâlâ söylenip duran Robert'ı barda yalnız bırakıp gözlerini kadının gümüş-sarı saçlarından ve tam anlamıyla bir tanrıçaya aitmiş gibi görünen neredeyse şeffaf sayılabilecek kostümünden ayırmadan, diğer maskeli insanların arasında kendine yol açmaya çalıştı. Ona bir içki ısmarlayacaktı. Ya da iki. Onunla birkaç içki içmesinin ne zararı vardı ki? Âşık olacak ya da o tür bir salaklık yapacak değildi herhalde.

BÖLÜM ON BİR

"Yaka kartınıza ne yazalım?" Kadın başını kaldırıp beklentiyle yüzüne baktı. Vulcanus da aynı şekilde sessizce ona bakıyordu.

"Yani bu gece kimin kılığına girdiğinizi soruyorum," dedi kadın ısrarla.

"Ben Vulcanus'um,"

"Bir bakalım." Kadın tükenmez kaleminin kapaklı tarafını masaya vurdu. "Vulcanus, Ateş Tanrısı oluyor, değil mi?"

"Doğru."

"Evet, geçen yarıyıl mitoloji sınıfında epeyce başarılı olmuştum. Hey, sanırım aramızda bir Ateş Tanrısı daha var. Ben de aynı kostümleri giymemek için hepinizin önceden birbirinizi arayacağınızı sanmıştım." Kısa bir süre kıkırdadı. "Her neyse ikiniz bir araya gelmemeye özen gösterin. Burayı yakacak olursanız içeride bu kadar itfaiyeci varken herkese rezil oluruz."

Kadın kendi yaptığı espriye sırıttı ve üzerinde siyah keçeli kalemle, *Merhaba, benim adım: ATEŞ TANRISI* yazan yaka kartını Vulcanus'a uzattı. Diğer herkes gibi Vulcanus da kartı yakasına taktı ve yavaşça büyük, kalabalık restorandan içeri girdi. İçerideki aydınlatmanın biraz dikkatli davrandığı takdirde kimsenin topalladığını fark etmeyeceği ya da en azından Venüs'ün fark etmeyeceği kadar loş olması daha şimdiden onu rahatlatmıştı. Tıklım tıklım kostümlü

CHATLAK!-VERO

insan dolu salonda onları takip etmek zor olsa da Vulcanus içeri girmek için Venüs ve Pea'nin ana salondaki dans pistine yakın bir masa bulmasını beklemişti. Normal şartlarda böyle kalabalık bir ortama girmekten nefret ederdi ama bu gece onun için önemli ölçüde farklıydı. Kendi kendine sürekli burada kimsenin onu tanımadığını hatırlatıp duruyordu. Bu gerçekten de doğruydu; kimse ona bakmıyor kimse onu göstermiyordu. Ona sessizce gülen tanrılar ya da tanrıçalar, korkarak olduğu yere sinen ölümlüler yoktu. En azından bu geceliğine kabul görmüştü; diğer ölümlü erkeklerden farksızdı. Venüs ve Persephone'nin de önceden hissettiği gibi bu inanılmaz derecede özgürleştirici bir deneyimdi.

Vulcanus farkında olmadan kollarının serbestçe sallanmasına, vücudunun kendi diyarının dışındayken nadiren deneyimlediği bir rahatlıkla hareket etmesine izin vererek her zaman fazlasıyla dik olan duruşunu gevşetti. Topallığı bile daha az dikkat çekici bir hale gelmişti. Eğer kendini dışarıdan görebilseydi etrafına güç yayan, uzun boylu, geniş omuzlu bir erkekle karşılaşmanın şaşkınlığını yaşardı. Diyarının sıcak olması yüzünden her zaman kısa tuttuğu koyu renkli, gür saçları çoğunlukla, altın rengi yeleleri olan Olimposluların küçümseyici bakışlarına hedef olurdu. Oysa burada itfaiyecilere ve onların asker tarzında kısacık kesilmiş saçlarına mükemmel uyum sağlıyordu. Bir mum alevinin sıcak rengine sahip olan maskesi, sadece gözlerinin maviliğini, dudaklarını ve çenesinin kare biçimindeki sert hatlarını açıkta bırakıyordu.

"Hey, yakışıklı," diye mırladı bir kadın parmağını Vulcanus'un bronz zırhında dolaştırarak. Kısa, siyah bir etek ve üzerinden geçen gümüş rengi iplerle ışıl ışıl parlayan eteğine uyumlu siyah bir hırka giymişti. Hırkasının düğmeleri hem kırmızı sütyenini hem de göğüslerinin büyük bir kısmını gözler önüne serecek şekilde açık bırakılmıştı. Tıpkı maskesi ve başındaki boynuzlar gibi omuzlarına

dökülen saçları da kırmızıydı. Yaka kartında ise; *Merhaba, benim adım: ŞEYTAN yazıyordu.*

Vulcanus, kadının dokunuşuyla birlikte şaşkınlıkla geriye doğru sıçramamak için kendini zor tuttu.

"Ateş Tanrısı ha? İstediğin zaman beni ateşe verebilirsin bebeğim." Kadın boğuk bir inilti çıkardı.

Vulcanus, kadına gülümsedi ve, "Bunu aklımdan çıkarmayacağım, Şeytan," diyerek kendi kendini şaşırttı.

Kadın kıpkırmızı boyanmış dudaklarını yaladı ve Vulcanus'a çapkınca gülümsedikten sonra yanından ayrılıp dans pistine doğru ilerleyen kalabalık insan dalgasına karıştı.

Ölümlü kadın ona kur yapmıştı! *Kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu.* Mantıken düşündüğünde bunu daha önce de fark etmiş, hatta restorana girerken sürekli kendi kendine tekrarlayıp durmuştu. Ama kadın onunla konuşana dek bunu tam olarak bilmiyordu.

Şimdi artık başını geriye atabilir ve uzun ömründe ilk defa mutlulukla bağırabilirdi!

Artan bir özgüvenle birkaç ölümlü kadının daha gözleriyle buluştu. Hiçbiri ondan iğrenerek başını çevirmedi. Hiçbiri korkuyla olduğu yere sinmedi. Hatta bir tanesi ona göz bile kırptı. Diğerleri de davetkâr bir şekilde gülümsedi. Yüzlerinde maske olmasına rağmen Vulcanus, kadınların kendisine ilgi gösterdiğini anlamıştı. Kalbi yeni keşfettiği bir heyecanla küt küt atmaya başladı. Bu kadınların ·tek bir kelime bile konuşmamalarına rağmen ona açıkça ilgi duyan bu rastgele ölümlülerin· onu çekici bulması Pea'nin de onu çekici bulabileceği anlamına gelmiyor muydu?

Vulcanus uzun bir sıra oluşturan kostümlü, iri yarı erkeklerin arasına karışarak duvara yaslandı.

Hayatından bezmiş gibi görünen garson kız yanına gelip siparişini sorduğunda o da en yakınında duran adam gibi Boulevard Buğday Birası istedi. Oldukça lezzetli olan bu bira, satirlerin kış birasına benziyordu, yalnızca onun kadar tatlı değildi. Vulcanus dikkatini Pea'yle Venüs'e çevirdi. Görünmez ateş parçasını kullanarak zaten ilahî bir güce sahip olan işitme gücünü daha da artırdı ve konuşulanları dinleyerek beklemeye koyuldu.

"Ah. Aman Tanrım! Bu çok eğlenceli!" Pea narlı martinisini yudumlayıp garsonları Jenny'nin getirdiği tatlı biberle fırınlanmış fındıkları dişledi.

"Ah. Aman Tanrıçam desen çok daha uygun olur sanırım," diye düzeltti Venüs.

"Affedersin, haklısın. Biz birer tanrıçayız. Kelimeleri doğru seçmeliyim."

Venüs, küçük ölümlü arkadaşına anlayışla gülümsedi. "Kendine o kadar da acımasız davranma. Buna alışmak için benim önümde sonsuz bir zaman vardı. Oysa sen bir tanrıça olarak ilk geceni yaşamana rağmen gayet iyi gidiyorsun. Bize içelim... hem dışı hem de içi tanrıça olanlara!" Venüs ve Pea soğuk martini bardaklarını tokuşturdular.

"Peki, bu harika müziğin adı ne? Daha önce hiç buna benzer bir şey dinlememiştim."

"Grubun adı Full Flava Kings. Uzmanlık alanları eski şarkılar. Şu an klasik *Motown* denilen tarzda bir şarkı söylüyorlar. Dans etmek için çok uygun ve tek kelimeyle harika." Pea vücudunu farkında olmadan "The Way You Do the Things You Do" şarkısının melodisine uygun bir şekilde hareket ettirmeye ve şarkıya eşlik etmeye başladı.

Venüs, Pea'nin esnek vücudunun müzikle birlikte kıvrılarak hareket etmesi karşısında hayranlıkla gülümseyerek, "Bence dans etmelisin," dedi.

"Ah, hayır. Ben dans edemem."

Venüs güldü. "Tabii ki edersin. Çocukluğundan beri ders aldığını söylemiştin."

"O farklı bir şey." Pea sesini alçalttı ve gergin bir şekilde etrafına baktı. "O dans dersi."

"Yani aslında dans etmekten hoşlanmıyor musun?"

"Dans etmeye bayılıyorum," dedi Pea çabucak. "Ama bu dans," çenesiyle kalabalık dans pistini işaret etti, "Farklı bir şey."

"Yapman gereken tek şey vücudunu rahatlatmak ve ona güvenmek. Bana inan. Aşk vücut konusunda uzmandır. Senin tam da bu tür bir dansa ihtiyacın var."

Pea, Venüs'le tartışmak üzere ağzını açtı ama bir erkek sesi onu durdu.

"Bana bir dans lütfeder misiniz güzel tanrıçalar?"

Pea ve Venüs bakışlarını birbirlerinden ayırıp masalarının önünde dikelmekte olan adama çevirdiler. Adam baştan sona siyahlar içindeydi; siyah deri pantolon, siyah ipekli bir gömlek, siyah pelerin, siyah maske. Kalçasındaki kılıfta da bir kılıç taşıyor gibiydi. Yaka kartında, *Merhaba, benim adım: ZORRO* yazıyordu.

Yüzündeki maske, kaşlarından birini yukarı doğru kaldırdığını saklasa da Venüs'ün dolgun dudaklarının hafifçe kıvrıldığı çok açıktı. Adam kesinlikle uzun boylu ve yapılıydı. Keskin çizgilere sahip bir çenesi vardı. Üstelik gayet de kibar birine benziyordu. Evet, başlangıç için hiç de fena sayılmazdı.

"Selam Zorro," dedi Pea neşeyle.

Adama ona doğru düzgün bakmadı bile. Gözlerini Venüs'ten ayıramıyordu.

Tanrıça kaşlarını çattı.

"Benimle dans et, tatlı Venüs," dedi adam.

Hayır, bu hiçbir işe yaramazdı. Venüs, Pea'nin dans etmesini istiyordu. Kendisi zaten yüzyıllardır erkeklerle oynaşıp durmuştu. Bu onun için âdeta bir alışkanlık gibiydi. Bu gece sıra Pea'deydi.

"Haydi gitsene," dedi Pea, biraz fazla hevesli görünerek. "Ben beklerim sorun değil."

Venüs, Pea'ye baktı ve hiç zorlanmadan hem bu gece taktığı gerçek maskenin hem de hayatının büyük bir kısmında üzerinde taşıdığı duygusal maskenin ardında neler yaşandığını gördü. Pea başkaları dans ederken... âşık olurken... yaşarken gölgelerin arasında onları beklemeye alışıktı. *Bu gece öyle olmayacak,* diye söz verdi Venüs kendi kendine. Birden Aşk Tanrıçası ani bir kararla ağzını açtı ve Yunanlı bir balıkçı gibi geğirdi.

Maskeli adam geriye doğru bir adım attı.

Venüs elini ağzının önünde salladı. "Vay canına! Sanırım çok içtim! Bu kuru yemişler kesinlikle mideye indirirken daha iyi oluyorlar." Hem Pea hem de maskeli adam bakışlarını utançla başka yöne çevirirken Venüs de çaktırmadan parmaklarını Zorro'ya doğru salladı. Adamı büyülemedi; Pea'ye bunu asla yapmazdı. Ölümlü kadın erkekleri sihir yoluyla kendine çekmek istememekte haklıydı. Pea sırf sahip olduğu özellikler için ona tutulan bir erkeği elde etmeyi kesinlikle hak ediyordu. Venüs'ün yaptığı tek şey kutsal gücünü kullanarak adamın kendisine karşı hissetiği duyguları silmek ve böylece dikkatini başka bir "tanrıça"ya yöneltmesini sağlamak oldu.

Çok net bir şekilde keyfi kaçan adam kısa bir süreliğine gözlerini kırpıştırsa da çabucak toparlandı. Gösterişli bir hareketle pelerinini savurarak Pea'nin önünde eğildi.

"Afrodit, tanrıça kız kardeşin dansla ilgilenmiyor. Senin de ilgilenmediğini söyleyerek kalbimi kırma lütfen."

"Asla böyle bir şey yapmak istemez," dedi Venüs, Pea'yi masanın altından hafifçe dürterek.

Pea, "Ama ben..." diyecek oldu.

"Sen bir tanrıçasın," dedi Venüs. "Ve tanrıçalar dans ederler." Pea'nin ışıltılı maskesinin altına gizlenmiş gözleriyle buluştu. "Bana güven," dedi yavaşça. "Ve kendine de öyle."

"Pekâlâ. Şey. Memnuniyetle dans etmek isterim. Teşekkürler." Pea, maskeli adamın uzattığı eli tuttu ve onun kendisini kalabalık dans pistine çıkarmasına izin verdi.

Venüs müziğin ritmiyle hareket etmeye başlayan Pea'yi izlerken mutlulukla gülümsüyordu.

Küçük ölümlü gerçekten çok zarif bir kadındı. Ve tabii ki Tanrıça haklıydı. Pea dans etmeye başlar başlamaz hem doğal yeteneği hem de yıllardır aldığı derslerin etkisi hemen kendini göstermişti. Venüs oturduğu yerden bile onun şarkıya eşlik ettiğini ve çok eğlendiğini görebiliyordu. Şimdi "Brick House" isimli bir şarkı çalmaya başlamış ve daha fazla insan dans pistine fırlamıştı. Venüs, Pea'nin kalabalığı yararak tekrar kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu fark edince arkasındaki duvara sıralanmış erkeklerin arasındaki toga giysili bir adama çabucak ihtiras tozu üfledi. Adam derhal Pea'nin yolunu kesti. Tanrıça, Pea'yle göz göze geldi ve hevesle başını sallayarak dansa devam etmesini işaret etti. Ancak Pea dans pistine çıkıp yeni şarkıyla birlikte kıvrıla kıvrıla dans etmeye başladığında bile aslında onun isteksiz olduğunu hissedebiliyordu. Birden sorunun ne olduğunu anladı.

Pea onun için endişeleniyordu! Pea geride bırakılmanın, davet edilen kişi olmamanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu. Büyük bir ihtimalle sadece bir kez daha dans edecek, sonra masaya geri dönüp Venüs'ün yanında olmak için ısrar edecekti.

Bu işin çözümü gayet basitti. Venüs de dans etmeliydi. Ona hayranlık dolu bakışlar fırlatan adamlardan birinin gözleriyle bu-

luşması yeterliydi. Adam hemen yanına koşacak dans pistinde ona eşlik etmek için yalvaracaktı.

Tanrıça içini çekti. Bunu yapacak olursa sonrasında neler yaşanacağını biliyordu. Yıllardır hep aynı şey olmuştu. Kelebekleri kendine çeken bir mum ışığı gibi kalabalıktaki bütün erkeklerin arzusunu üzerine çekecekti. Pea de dâhil olmak üzere salondaki bütün kadınlar vücut bulmuş aşkın yanında solgun ve eksik kalacak, peki ya sonrasında ne olacaktı? Bir kez daha Pea'nin yeterince ilgi görmediği noktaya geri döneceklerdi.

Cazibesini köreltmek için kutsal sihrinin bir kısmını etrafa yayabilirdi ama aşkı gizlemenin ne kadar zor bir şey olduğunu biliyordu. Oradan ayrılıp Pea'nin evine gitse bu sefer küçük ölümlü de peşinden gelirdi. Venüs parmağını martini bardağına vurdu. Diana'nın taş gibi sert kalçalarının ay rengi yuvarlakları adına, şimdi ne yapacaktı?

"Arkadaşın için yaptığın şey çok kibar bir davranıştı."

Bu boğuk ses, Venüs'ü yeniden kendine getirdi. Venüs, adamın üzerindeki kostümü eski Romalı bir asker üniforması taklidi zannederek giydiğinden emindi. Oysa modern ölümlü bu konuda fazlasıyla yanılıyordu. Üzerindeki giysi oldukça sevimliydi ama Venüs *kostümün gerçek dışı detaylarını* incelerken bile aslında adamın uzun ve güçlü bacaklarına, geniş omuzlarına ve maskesinin ardında tam kıvamında bir mütevazılıkla kıvrılan çekici dudaklarına bakıyordu. Sonra adamın yaka kartını okudu ve gülümsemesine engel olamadı.

"Üzgünüm Ateş Tanrısı ama neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Geğirdin. Zorro kılığındaki adamın senin yerine arkadaşını dansa kaldırması için bunu bilerek yaptın, değil mi?"

Venüs bakışlarını adamın güzel dudaklarından ayırıp koyu renkli, gür saçlarının üzerine bağlanmış kırmızı maskesinin ardındaki mavi gözlerine çevirdi.

Bu gözler...

Aşk Tanrıçası birdenbire kıpkırmızı kesilen vücudunun baştan sona adamı tanımanın verdiği heyecanla dolduğunu hissetti. Bu Griffin'di!

Venüs onunla konuşmaya başlamadan önce dans pistine bir göz attı. Neyse ki Pea'nin sırtı onlara dönüktü. Pea, Griffin'i fark etmeden önce Tanrıça onu yanından uzaklaştırmalıydı. Griffin'e baktı. O parlak mavi gözlerinde için için yanan bir sıcaklıkla Venüs'ü izlerken, sanki kırmızı maskesi vahşi bir hayvana, tanrıça ise onun pençesine düşürdüğü avına dönüşmüştü.

Erkekler, Aşk Tanrıçası'na kesinlikle bu şekilde bakmazlardı. Ona daha fazla saygı, daha fazla hayranlık duyar, ondan daha fazla korkarlardı. Griffin'in yaptığı kesinlikle uygunsuz bir davranıştı. Ama aynı zamanda çok da heyecan vericiydi.

Venüs bile bile onunla hiç konuşmadı. Onun yerine uzun saçlarını omzundan arkaya doğru atıp martinisini yudumladı. Griffin'in bir kadının huzursuzlanıp rahatsız olmasına eşdeğer bir erkek davranışıyla aralarındaki sessizliği, pek çok erkeğin utangaçlığını örtbas etmekte kullandığı bitmek tükenmek bilmeyen, bencil monologlarla doldurmasını bekledi. Bu sayede cazibesi de büyük ölçüde azalacaktı.

Fakat Griffin kendine odaklı boş sözler sarf etmek yerine sabit bakışlarıyla, sabrıyla ve kendinden emin sessizliğiyle Venüs'ü esir almaya devam etti.

"Sezgilerin çok güçlü," dedi Venüs nihayet.

"Dört kız kardeşim olmasından kaynaklanıyor. Ve soruma hâlâ yanıt vermedin."

"Evet. Dört kız kardeşin ve bir sürü erkek kardeşin var, öyle mi?"

"Hayır. Sadece kız kardeşlerim var."

Venüs gülümsedi. "En büyükleri sen misin?"

"Maalesef."

Ses tonu Venüs'ü güldürdü ve sanki Tanrıça'nın eğleniyor olmasından etkilenmiş gibi "Brick House" şarkısı da yavaşça "Baker Street" ismindeki bir yeri anlatan baştan çıkarıcı bir şarkıya dönüştü. Venüs, Griffin'in omuzları üzerinden, dans partnerinin tüm ısrarlarına rağmen cezbedici bir şekilde kızaran yüzündeki kararlı ifadeyle tekrar masaya ulaşmaya çalışan Pea'yi görebiliyordu.

"Haydi gel, Tanrıçam. Senin biraz temiz havaya ihtiyacın var." Griffin elini beline doladı ve onu sert bir şekilde kendine doğru çekmesine ya da ona cüretkârca tanrıçam diye seslenmesine herhangi bir şekilde itiraz etmesine fırsat tanımadan Venüs'ü odadan dışarı sürüklemeye başladı.

Venüs arkasına baktığında Pea'nin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı ve içeride çok bunalmış gibi kendi kendini yelpazeleyerek ona neden dışarı çıktığını anlatmaya çalıştı. Pea'yi tekrar dans pistine kışkışlayan hareketi çok net bir şekilde onun dansa devam etmesi gerektiğini söylüyordu. Griffin, Venüs'ü restoranın ön kapısına doğru sürüklerken, durumun değiştiğini kavrayıp bu fırsattan faydalanmak isteyen partneri de Pea'nin elinden tuttu ve onu bir kez daha dans pistine çıkardı.

Dışarıda serin ve sakin bir gece, gökyüzünde ise güzel bir dolunay vardı. Demirden yapılmış, uzun ağaçlar, Lola'nın yerinin önündeki kaldırıma boylu boyunca sıralanmış ferforje masaların ve sandalyelerin etrafına sıcak hava pompalıyordu. Koca bir barbekü havayı tavuk kanadı kokularıyla dolduruyor, küçük, beyaz ışıklarla dekore edilmiş süs ağaçlarının dalları etrafa sihirli bir ışık saçıyordu. İçeride çalan grubun müziği dışarıdan da duyuluyor, kostümlü birkaç çift kaldırımda dans ediyordu. Etrafta çok hoş, romantik bir manzara vardı ve Venüs elinin hâlâ uzun boylu bir adamın esareti altında olduğunun sonuna kadar farkındaydı.

Griffin'den kurtulmak için yeterince çaba göstermediği doğruydu ama bunun sebebi ona karşı duyduğu ilgi değil (dedi Venüs kendi kendine kararlılıkla), kendisine iznini almadan dokunmasının verdiği şaşkınlıktı. Elbette, elini Griffin'in kolundan kurtarmalıydı. Sıcak ve kaslı kolundan.

"Şu taraftan," dedi Griffin. Tanrıça'nın kaçmasına fırsat tanımadan onu boş bir masaya doğru götürdü ve bir sandalye çekip oturmasına yardımcı olurken nihayet kolunu bıraktı.

Venüs'ün karşısındaki sandalyeye geçerek, "O halde anlat bakalım. Neden senin yerine Pea'nin dans etmesini istedin?" diye sordu.

"Pea'yi fark ettin mi?" Venüs az da olsa bir kıskançlık hissetmiş olmaktan nefret ediyordu. Saçma. Ne de olsa kendisi bu gece tam da bu adamın Pea'yi fark etmesini istemişti.

"Elbette, fark ettim. Seni görür görmez onun da yanında olabileceğini düşündüm. Geçen gün Lola'nın yerinde ve dün de T-bird'in içinde beraberdiniz."

"Bir kez daha söylüyorum çok dikkatlisin," dedi Venüs ve yalan söyleyerek ekledi, "Aynı zamanda yakın dostum Pea'ye ilgi duyduğun da çok açık." Griffin dans pistindeki Pea'ye bakmamıştı. Dikkatini açık ve vahşi bir ilgiyle tamamen Venüs'e odaklamıştı. "Bu yüzden tekrar içeri girelim ki sen ve Pea..."

Venüs'ün sözleri elini tutan Griffin'in dokunuşuyla birlikte kesildi. "Küçük arkadaşınla ilgilenmiyorum."

"İlgilenmiyor musun?" Venüs ağzının kuruduğunu hissetti.

"Hayır." Griffin'in başparmağı Venüs'ün yumuşak teninde ağır hareketlerle daireler çiziyordu.

"Ayrıca Zorro'yu paketleyip göndermene sevindim. Böylesine kalabalık bir dans pistinde aranıza girmek çirkin bir sahneye neden

olabilirdi ve eğer onunla dans etseydin kesinlikle aranıza girerdim. Çirkin bir sahne olsun olmasın umrumda bile değildi."

Venüs elini tutan Griffin'in dokunduğu yerde tatlı bir ürperti hissetti. Midesi sıkışmıştı. Hızla elini ondan uzaklaştırdı. "Ben bu gece dans etmeyeceğim," dedi birdenbire.

"Nedenmiş o?" Venüs'ün ondan uzaklaşması Griffin'i telaşlandırmadı. Tersine yüzüne ağır ağır yerleşen sabit bir gülümsemeyle bir kez daha ona baktı.

Venüs küstahça bir yorumda bulunmak üzere ağzını açsa da Griffin'in gözlerini ayırmadan sürekli ona bakması bu kararından vazgeçmesine neden oldu. Sonra birden midesine inen bir yumruk gibi gerçeği anladı. *Benim Aşk Tanrıçası olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Beni ölümlü bir kadına yapacağı gibi baştan çıkarmaya çalışıyor.* Bu düşünce onu öylesine çok etkilemişti ki gerçeği olduğu gibi ağzından kaçırıverdi.

"Bu gece arkadaşımın ilgi görmenin tadını çıkarması benim için çok önemli. Dans ederken çoğunlukla bütün dikkatleri, özellikle de erkeklerin dikkatini üzerime çekerim. Bu yüzden en iyisi dansı sadece ona bırakmak olur, diye düşündüm."

Venüs maskesinin ardından bile Griffin'in yüzüne şaşkın bir ifade yerleştiğini görebiliyordu.

"Bu senden beklenmeyecek derecede fedakâr bir davranış."

"Çoğunlukla fedakâr birisi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Tıpkı daha önce de yaptığı gibi Griffin ona yanıt vermekte acele etmedi. "Deneyimlerim bana güzel kadınların başkalarının duygularına karşı duyarsız olduklarını öğretti."

"Bu çok küçümseyici bir bakış açısı."

Griffin omuzlarını silkti. "Bence gerçekçi bir bakış açısı."

"Kız kardeşlerin de güzel mi?"

Griffin'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Evet öyleler."

"Peki duyarsızlar mı?"

Griffin sanki teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı ve Venüs'ün vücudunu baştan aşağı ürperten erotik bir kahkaha attı. "Asla böyle bir şey söyleyemem. Onun yerine tıpkı diğer kadınlar gibi kız kardeşlerimin de karmaşık olduğunu söylemeyi tercih ederim."

Venüs gülümsedi. "Mükemmel bir cevap. Ayrıca benim Aşk Tanrıçası olduğumu da unutma." Yaka kartını işaret etti. Hem Aşk *Tanrıçası olduğunu açıkça ilan etmenin hem de buna rağmen kimse* tarafından bilinmemenin hissettirdiği özgürlük duygusu çok hoşuna gitmişti. "Bu yüzden Aşk'ın belki duyarsız gibi göründüğünü ama bunun çoğunlukla onu tatmayanlar için geçerli olduğunu söylemekte tam yetkiliyim."

"Seni hemen tanıdım, Tanrıça. İşin aslı Venüs benim gözde tanrıçamdır."

Venüs incecik kaşlarından birini yukarı kaldırdı. "Öyle midir?"

Griffin omuzlarını silkti. "Pekâlâ, itiraf ediyorum. Venüs, hakkında biraz bilgi sahibi olduğum tek tanrıçadır."

Venüs iyice meraklanarak, "Peki, onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Birkaç basit şeyi. Deniz köpüğünden doğan Aşk ve Güzellik Tanrıçası olduğunu falan. Sadece bu kadarını. Ben aslında daha çok senin az önce söylediklerinle ilgileniyorum. Şehvet ve kara sevda gibi yanıltıcı görüntülere sahip olmasına rağmen gerçek aşkın aslında *bencil değil, fedakâr olduğunu mu kastediyorsun?*"

Venüs'ün yüzüne keyifli bir gülümseme yerleşti. Griffin sadece onun nasıl doğduğunu bilmekle kalmamış aynı zamanda onun başlattığı sohbeti devam ettirmeyi de başarmıştı. Ölümlü ya da ölümsüz olsun çoğunlukla erkekler sadece onun gözlerine ya da göğüslerine

bakmakla yetinirler, onunla konuşurken zihinlerini iki bacaklarının arasına gömerlerdi. Bu adam hem seksi hem kendine güvenli hem de akıllı birisiydi; kelimenin tam anlamıyla öldürücü bir kombinasyon. "Evet, aynen bunu kastediyorum. Gerçek aşk sahte aşklardan fedakârlığıyla ayrılır. Kadınlar ve aşk konusundaki sezgilerin her zaman bu kadar kuvvetli midir?"

"Her ikisine de yeterince ilgi göstermediğimi söyleyecek pek çok insan tanıyorum."

"Buna inanmıyorum. Dört güzel kız kardeşi olan bir adamdan asla böyle bir şey beklemem."

Venüs'ün böyle bir hükme varmasından çok hoşlanan Griffin gülümseyerek, "Hem fedakâr hem de akıllısın," dedi. "Ama tabii ne de olsa karşımda bir tanrıça duruyor."

"Kesinlikle öyle." Venüs başını zarifçe yana doğru eğdi. Griffin'in onunla rahat tavırlarla konuşmasından hoşlandığı kadar birbirleriyle şakalaşmalarından ve ona vahşi bir şekilde bakmasından da hoşlanmıştı. Griffin'in ne teslimiyetçi ne de hürmetkâr bir tavrı vardı ve Venüs bunu hem çok dinlendirici hem de çok çekici buluyordu.

Dövmeli bir garson boğazını temizleyerek siparişlerini sordu.

"Ben bu nefis narlı martiniden bir tane daha istiyorum canım," dedi Venüs.

"Sek Macallan viski lütfen."

Garson başını sallayarak hızla oradan uzaklaştı ve müzik de bir kez daha değişti. Venüs vücudunun "yağmurun yağdığını" duyuran bir şarkının ritmik temposuyla hareketlenmeye başlamasına engel olamadı. Kaldırımdaki bütün kadınların kollarını havaya kaldırıp şarkıya yüksek sesle eşlik ederek hep birlikte dans etmeye başlaması onu güldürdü.

"Haydi durma, sen de onlarla dans et."

Venüs restoranın kalın vitrin camından içeri baktığında Pea'nin hâlâ dans pistinde olduğunu gördü.

"Pea halinden gayet memnun. Benim için dans et, Aşk Tanrıçası. Kendine hâkim olamayan bir adam çıkarsa ben seni korurum."

Griffin'in ses tonu ona açıkça meydan okuduğunu söylüyordu. Belki de ölümlü adam Aşk'ın uyandırabileceği ihtirasın küçük bir parçasını tatsa hiç de fena olmazdı.

"Daha sonra seni uyardığımı hatırlatırım ama."

Griffin muzipçe gülümsedi. "Aşk'ın neler yapabileceğine neden ben de şahit olmayayım?"

"Haklısın canım," dedi Venüs âdeta mırlayarak. "Neden olmasın?"

Venüs kendini hem seksi hem de çok hoş bir şekilde yaramaz bir kadın gibi hissederek diğer kadınlarla birlikte dans etmeye başladı. Müzik her zaman olduğu gibi yine vücudundan içeri doldu ve Tanrıça kendini onun kollarına bıraktı. Pea'nin kara sevdasını unutarak, kaldırımdaki diğer insanları unutarak, gecenin o görkemli sihri, müziğin ritmi ve onun dışındaki her şeyi unutarak sadece Griffin için dans etti. Saçlarını geriye atıp modern müziğin ritmiyle mükemmel bir uyum sağlayarak dans ederken zarif ve baştan çıkarıcı, çekici ve maharetliydi. Onun gülüşünden ve güzelliğinden etkilenen etrafındaki diğer kadınlar alev alev yanan bir maskenin içindeki ipeklerle çevrelenmiş bu görüntüyü taklit etmeye çalıştılar. Erkekler, özellikle de Griffin, büyük bir açlıkla onu izlediler. Venüs, Griffin'in bakışlarının ateşini, sanki elleri vücudunda dolaşıyormuş gibi üzerinde hissediyor, bu da heyecan ve beklentiyle kızarmasına neden oluyordu.

Venüs dans etti ve var olduğundan beri ilk defa herkesin onu sadece güzel ve işveli bir ölümlü olarak görmesinin tadını çıkardı. Aşk'ın kendini serbest bırakmasının Griffin için ne anlama gelebileceğini düşünmek zorunda değildi. Griffin sadece büyük bir arzuyla

güzel ve ölümlü bir kadını seyrediyordu. Şarkı bittiğinde Venüs diğer kadınların arasına yığılıp kaldı ve hep birlikte nefes nefese gülüştüler.

Aynı anda müziğin temposu da değişti. Grubun vokalisti bir şarkı mırıldanmaya başladı, "Benimle geçirdiğin zaman için teşekkürler. Hatıralar hâlâ zihnimde..."

"Benimle dans et."

Venüs başını kaldırıp baktığında Griffin karşısındaydı. Mavi gözleri kızıl maskesindeki kadar yoğun bir ateşle alev alev yanıyordu. Venüs'ün vereceği cevabı beklemedi ve başka hiçbir şey söylemeden onu vahşice kendine doğru çekti. Bir eli elini tuttu, diğer eli ise sert bir şekilde bel çukuruna bastırarak vücudunu vücuduna yapıştırdı.

Venüs, Griffin'in onu sahiplenmesine izin verdi. Daha önce kendini hiçbir erkeğin ellerine teslim etmemişti. Griffin vücutlarını birbirine bastırıp müzikle baştan çıkarıcı bir uyum yakalamalarını sağlayarak onu ustaca kalabalığın arasından sıyırdı ve nihayet kendilerini bir ağacın altındaki yanıp sönen ışıklarla gölgelerin arasında baş başa dans ederken buldular.

Daha önce kimse onu kendi izni ya da emri olmadan kollarının arasına almamıştı. Hiç kimse. Yüzyıllardır süre gelen varlığı boyunca ne bir erkek ne de bir tanrı ona kendi onayı olmadan dokunmamıştı. Şu ana dek. Venüs bunun ne kadar baştan çıkarıcı bir duygu olduğuna inanamadı. Griffin'le göz göze geldi ve aralarında cinsel çekim gücünün o iç gıcıklayıcı kıvılcımının oluşmasına izin verdi.

Griffin'i arzuluyordu.

Bu düşünce onu şaşırttı. Sonra buna şaşırması karşısında daha da büyük bir şaşkınlık yaşadı. Poseidon'un fazla kullanılmış fallusu adına! Neden bu nefis adamın tadını çıkarmaya bakmıyordu? Neden kendini baştan çıkarıcı bir oyun olan ölümlüymüş gibi davranma oyununa teslim etmiyordu?

Zihninden, *çünkü Pea de onu arzuluyor,* sözleri geçti. Fakat Griffin, Pea'yi arzulamadığını açıkça söylemişti. Öyleyse neden Venüs kendini böylesine çekici bir sevgiliden mahrum etsindi? Bu hiç de mantıklı değildi. Ayrıca tabii ki Pea de onu anlayışla karşılardı. Pea *kendisine ilgi duymadığı* açıkça belli olan bir erkekle ilgilenmeye devam etmezdi. Hem Venüs kendi arzularını dikkate almayalı ne kadar zaman olmuştu?

Bunun cevabını gayet iyi biliyordu. Yüzyıllardır başkalarının arzularını gerçekleştirmeyi, gönülden yapılan çağrılara yanıt vermeyi alışkanlık haline getirmiş, kendi arzularını ise görmezden gelmişti. Bu alışkanlığın ne zaman başladığını bile çok iyi biliyordu. O yapayalnız, zavallı Vulcanus'la evlendikten sonra. Bu evlilik onun için ne denli berbat bir hata olmuştu.

Birden, hayatında değişikliğe ihtiyacı olan tek kişinin Pea olmadığını anladı.

BÖLÜM ON İKİ

Venüs dans etmeye başlar başlamaz Griffin kendini midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Daha önce hiç böylesine güzel bir şey görmemişti. Hayır, bu doğru bir ifade sayılmazdı. Ona sadece güzel demek basit kalırdı. Griffin'in aşka vücut verme imkânı olsaydı seçimini yaka kartında ona yakışır bir biçimde Aşk Tanrıçası Venüs yazan bu kadından yana kullanırdı. Kendi dâhil, onu dans ederken izleyen bütün erkeklerin sertleştiğinden adı gibi emin olsa da bunun sebebi sadece cinsellik değildi. Sebebi, Venüs'ün hiç çekinmeden attığı kahkahalardı. Sebebi, saçlarını neşeyle arkaya doğru savurması ve müziği, aslında herkesin dizlerinin üzerine çökmesi gereken, gerçek bir tanrıçaymışçasına kucaklamasıydı.

Griffin şimdi neden onun içeride dans etmek istemediğini anlamıştı. Onu izledikten sonra hangi erkek başka bir kadına ilgi duyardı?

Gözlerini ondan ayırmadan, "Lanet olsun, bu çok tuhaf," diye mırıldandı kendi kendine. Daha önce en son ne zaman bir kadından bu kadar çok etkilendiğini hatırlamıyordu. Kahretsin, ergenlik sivilcelerinden ve utangaçlığından kurtulur kurtulmaz kadınlar onun peşinden koşmaya başlamışlardı. Griffin, kadınlara karşılık vermekten hoşlanıyordu ama asla içlerinden biriyle yuva kurmak gibi bir arzusu olmamıştı. Kız kardeşlerinden ikisi, onun birine bağlanma fobisi olduğunu, diğer ikisi ise standartlarını yüksek tutup düzenli

bir hayatı reddettiğini söylüyordu. Griffin'e göre gerçek durum büyük bir ihtimalle bu ikisi arasında bir şeydi.

Sonra birden bu sarışın kadın hayatına girmişti.

Dans sona erdi ve Griffin hareket ettiğinin bile farkına varmadan ayağa kalkıp Venüs'e doğru yürüdü. Etraftaki birkaç adam da aynı şeyi düşünmüştü ve Griffin onlara karşı resmen homurdandığını fark etti. Onu istiyordu. Onu daha önce hiç kimseyi istemediği kadar çok istiyordu.

"Benimle dans et."

Venüs'ün yanıt vermesini beklemeden onu kollarının arasına aldı ve diğer adamların bakışlarından uzaklaştırmaya başladı. Teni yumuşak ve sıcaktı. Ne olduğunu anlayamadığı egzotik bir baharat gibi kokuyordu. Ağacın altında yavaşça dans ettiler ve yine hiç konuşmadılar. Griffin yanlış bir şeyler yapmış olabileceğinden korkarak endişelenmeye başlamıştı. Yoksa onun güzel olduğu kadar akıllı ve iyi kalpli de olduğunu düşünmekte yanılmış mıydı? Belki de söyleyecek bir şeyi olmadığı için konuşmuyordu. Griffin maskenin arkasındaki kadını görmeye çalıştı ama karşısına çıkan şey sadece o menekşe gözler ve daha önce kolayca gülümseyen ama şimdi hem üzgün hem de ilgisizmiş gibi ince bir çizgi haline dönüşen o çekici dudaklar oldu.

"Haklıydın," dedi Griffin, kız kardeşlerinde her zaman işe yarayan son çaresine başvurarak. Onları haklı çıkar ki her şey bir anda yoluna girsin.

"Hangi konuda?"

"Restoranın içinde dans etmek istememekte."

"Evet," dedi Venüs dalgın bir halde.

Aralarındaki sessizliği dolduran tek şey şarkının, "Bir kez, iki kez, üç kez leydi..." sözleri oldu ve Griffin kendini iyice çaresiz his-

setmeye başladı. Ne yapacağını şaşırmış bir halde nihayet gerçeği ağzından çıkardı.

"Üzgün görünüyorsun."

Venüs silkelendi ve dikkatini tekrar ona çevirdi. "Üzgün değilim, sadece düşünceliyim o kadar."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Kız kardeşlerinden biriymişim gibi bana göz kulak olmaya mı çalışıyorsun?"

Vücutlarını birbirinden ayıran tek şeyin birkaç ince kumaş parçası olduğunu çok iyi bilen Griffin, parmaklarını tahrik edici bir şekilde Venüs'ün bel çukuruna koydu. Gözlerini hiç ayırmadan ona baktı. "Sana hiç de kardeşçe duygular beslemiyorum."

"Güzel," dedi Venüs âdeta nefes nefese.

Griffin onu kendine doğru çekti. Kasıklarına yerleşmiş olan ağırlığın ona dokunmasına verdiği tepkiyle birlikte iyice gerilip alev alev yandığını hissediyordu.

"Gerçek ismini bile bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle.

Venüs'ün yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. "Halbuki bilmelisin. Çünkü şu an karınla dans ediyorsun."

Bu sözler Griffin'i tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Venüs bir kahkaha attı. Sesi öylesine etkileyiciydi ki birden Griffin onun daha fazla kahkaha atıp gülmesi için neredeyse fiziksel arzusu kadar şiddetli bir istek duydu.

"O kadar da şaşırma canım," dedi Venüs hâlâ gülmeye devam ederek. "Sen Ateş Tanrısı Vulcanus'sun bense Aşk Tanrıçası Venüs. Vulcanus ve Venüs evlidir."

Griffin elinin ağır hareketlerle Venüs'ün bel çukurunda bir daire çizmesine izin verdi

"Üzgünüm *Venüs* ama mitoloji bilgim epeyce körelmiş. Ateş Tanrısı'nın Vulcanus olduğundan emin misin? Ben Ares olduğunu sanıyordum." Venüs onun bu yorumuna başını arkaya atıp bir kahkaha patlatarak tepki verince Griffin mitoloji hakkında pek fazla bir şey bilmemesine fazlasıyla sevindi.

"Ah, kesinlikle eminim!"

Griffin sırıttı. "O halde gerçekten evliyiz."

"Kesinlikle öyle." Venüs sanki gizli bir sır veriyormuşcasına sesini alçattı ve iyice yanına sokuldu. "Ama etrafta bunun cinsellikten uzak bir formalite evliliği olduğuna dair dedikodular dolaşıyor."

"Saçma!" dedi Griffin bu dedikodulardan rahatsız olmuş gibi davranarak. Nedense bunu yapmakta hiç de zorlanmamıştı. Bu kadınla cinsellikten uzak bir evlilik yaşamanın düşüncesi bile dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. "Bu tür efsanelere ilgi duymuyor olmama şaşırmamak lazım. Bunlara inanmak neredeyse imkânsız."

"Evliliğimizin cinsellikten uzak olduğuna inanmıyor musun yani?"

"Hayır inanmıyorum."

Venüs hâlâ muzipçe parlayan gözlerle omuzlarını silkti. "O halde ben kim oluyorum da kocama karşı geliyorum, değil mi?"

Kahkaha atma sırası Griffin'e gelmişti. "Aşk Tanrıçası'nın ihtirastan yoksun bir kadın olabileceğine inanmadığım gibi itaatkâr bir kadın olduğuna da inanmıyorum."

"Eh, birbirini anlayan bir çift olduğumuzu görmek beni mutlu etti, kocacım." Venüs bir süre sustu sonra birden tedirgin ve biraz da utangaç bir sesle devam etti. "Gerçi büyük bir sürprizle de karşılaşabilirsin. Tanrıçalar da hata yapabilirler. Aşkın yalnızlıkla içli dışlı olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?"

"Kendini yalnız mı hissediyorsun, kanıcım?" Griffin bunun esprili bir soru olmasına niyetlenmişti ama Venüs'ün yüz ifadesine yerleşen beklenmedik ciddiyet onun ses tonuna da ciddileştirdi.

Venüs gözlerinin içine baktı ve Griffin yüreğinin sıkıştığını hissetti. Bu inanılmaz kadını bu kadar üzecek ne olmuştu acaba? Cevabı bilmiyordu ama eğer buna sebep olan adam buralardaysa onu nefes aldığına bile pişman edeceğini çok iyi biliyordu.

"Evet, yalnız hissediyorum," dedi Venüs sakince. "Biz asla evlenmemeliydik. İkimiz de katlanamayacağız kadar mutsuz olduk. Dostluk evliliğe bir renk katabilir ama asla onun yerine geçemez."

Griffin, Venüs'ün sözlerinin içine işlediğini hissetti. Sanki birlikte bir perdeyi aralamışlar gibi kendi aşksız hayatının da ne kadar yalnız geçtiğini fark etmişti. "Beklemek ya da arayışa girmek de evliliğin yerine geçemez," dedi derin bir nefes alarak. Bu işin nereye varacağını bilmiyordu ama bu özel anın büyüsünü bozmak da istememişti. Venüs'e yaklaştı ve kulağına fısıldadı. "Yeniden uzlaşabilmemizin bir yolu yok mu? Bu evliliği her ikimiz için de nasıl daha iyi bir hale getirebiliriz?"

Venüs sanki onun yüzünü arıyormuş gibi menekşe rengi gözlerini Griffin'e çevirdi. "Belki sadece bu geceliğine iki farklı insan olabiliriz."

"Sizin için her şeye varım, Tanrıçam."

"Ben de tam seninle bana tanrıçam diye hitap etmenle ilgili konuşacaktım. Bu çok cüretkâr bir hitap şekli." Yüzündeki ifade düzelmiş, dolgun dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. Griffin yavaş yavaş dudaklarının davetkâr yumuşaklığına doğru çekildiğini hissedebiliyordu.

"Eh, az önce senin kocan olduğuma dair bir uzlaşmaya vardığımıza göre biraz cüretkâr davranmak hakkım sanırım." Eğildi ve Venüs'ün bir şey söylemesine fırsat tanımadan onu öptü.

Venüs sadece çok kısa bir an için kendini kastı. Griffin'in öpüşü, dudaklarından kurtulması ve yanından uzaklaşması için ona bol bol zaman tanıyacak şekilde yavaştı. Ama Venüs ondan kaçmadı. Tersine rahatladı ve âdeta dudaklarının içinde eridi. Tahrik edici bir soru gibi başlayan bu tatlı öpücük iyice derinleşti ve Venüs'ün kollarını omzuna dolamasıyla birlikte Griffin onun içinde tamamen kaybolduğunu hisseti. Tanrıça dudaklarını araladı ve tadını doya doya almasına izin verdi. Baharat, kadın ve seks tadındaydı. Griffin ona ilkel ve ateşli bir tepkiyle karşılık verdi. Arzuyla bulanıklaşan zihninden bu kadının onu gerçekten Ateş Tanrısı'na çevirebilecek kadar azdırdığı geçiyordu. Sonrasında hiçbir şey düşünemez oldu. Ona dokunmaktan, onun tadını almaktan ve onu arzulamaktan başka hiçbir şey yapamadı.

Griffin, vücutlarının büyük bir bölümünü restoranın dışındaki insanlardan saklayabilmeleri için Venüs'ü, ağaç gölgelerinin içine çekti ve kendisi de onunla cadde arasında siper oluşturacak şekilde pozisyon aldı. Sonrasında yarattıkları bu özel cepte ona çılgınca saldırdı. Venüs kasıklarını kasıklarına yapıştırıp ona iyice yaslandı. Dudaklarının içinde inlerken Griffin o nefis ve yumuşak kalçalarını avuçlayıp onu havaya kaldırdı ve sertleşmiş erkekliğini kadınlığına sürtmeye başladı.

"Güzel mi? Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye fısıldadı Venüs, dudaklarına.

Griffin omzundaki ipekli askıyı çekip onun çıplak göğsünü açıkta bıraktı. Göğsünün pembe ucu büzüşmüş, onun dudaklarını bekliyordu. Griffin eğilip göğsünün ucunu ağzına aldı ve dilini etrafında gezdirdikten sonra onu sert ve hızlı bir şekilde emmeye başladı. Venüs'ün küçük çığlığı başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu. Tanrıça nefes nefese kalmıştı ve aralık duran dudakları ıslaktı.

"İnanılmaz derecede tatlısın," diyebildi Griffin güçlükle.

Venüs bacaklarını ikiye ayırdı ve vücudunun daha fazlasına ulaşabilmesi için kalçalarını yukarı doğru kaldırdı.

Griffin'in erkeklik organı hafif darbelerle Venüs'ün kadınlığına dokunuyordu. "Seni hissetmeme izin ver."

Tanrıça inleyerek fısıldadı. "Tamam."

Griffin vücuduna hücum eden kanla birlikte erkekliğinin dayanılmaz derecede sertleşip büyüdüğünü hissetti. Elini aralarındaki ipekli giysiye uzattı ve hiç zorlanmadan yırtmacını buldu.

"Ah, Tanrım! İçine hiçbir şey giymemişsin." Parmakları Venüs'ün ıslak sıcaklığı üzerinde kayarken, boğuklaşan ve neredeyse ağlar gibi çıkan kendi sesi kulağına çok yabancı gelmişti.

Venüs hiçbir şey söylemedi. Onun yerine bacaklarından birini havaya kaldırıp Griffin'in beline doladı. İçine girmeden sadece ıslaklığının üzerinde kayabilmesi için kalçalarını yukarı doğru kaldırdı.

Az sonra hiçbir şekilde mantıklı düşünemeyeceğini bilen Griffin, "Eğer bunu gerçekten istemiyorsan bana şu an durmamı söylemelisin," dedi nefes nefese. "Ve lütfen durmamı söyleme."

"Durma," diye fısıldadı Venüs.

Griffin inleyerek Venüs'ün kalçalarını avuçladı ve onu ağacın gövdesine yasladı. Venüs destek almak için ellerini omzuna koyup ona tuttundu ve bacaklarını vücuduna doladı. Griffin onu sıkı sıkı kavrayıp öne doğru hamle yaptı ve dayanılması güç bir yavaşlıkla erkekliğini dar sıcaklığından içeri soktu.

"İnanılmazsın!"

Griffin, organına hücum eden kanın uğultusuna rağmen Venüs'ün çığlık attığını duymuştu. Erkekliğini iyice derinlere sokarken dudaklarını dudaklarıyla kapayıp hem onun inlemelerini içine çekti hem her ikisinin birden çığlıklarını bastırdı. Venüs'ün ritmik kasılmalarını

hissetmeye başlayınca içine tamamen girebilmek için beline daha fazla eğim verdi ve kendi doyumu da büyüdü, büyüdü...

"Amirim, oradaki siz misiniz?"

Griffin, teğmenin sesinin, nasıl olup da beynini dolduran ilkel ihtirasın arasına sızmayı başardığını hiç bilmiyordu ama sonrasında buna minettar kaldı. Venüs'le aralarında olup bitenleri biri görseydi kendini asla affetmezdi.

"Amirim! Hey!"

Griffin başını kaldırıp ağacın etrafına baktığında elini sallayarak ona doğru yaklaşmakta olan Robert'ı gördü.

"Ne var?" diye kükredi. *Telaşla kostümünü düzeltip yeniden* dengesini bulmaya çalışan Venüs'ün yanından yavaşça sıyrıldı ve ona iyice siper olacak şekilde yeni bir pozisyon aldı.

Arkadaşının öfkeli bir ses tonuyla konuşmasına çok şaşırdığı her halinden belli olan Robert olduğu yerde kaldı.

"Şey, şef seni arıyor. Mini defibrilatörlerin kullanımı hakkında halka eğitim verilmesiyle ilgili planını belediye başkanıyla da paylaşmanı istedi. Belediye başkanı bu konu için biraz ödenek ayırabilirmiş gibi görünüyor."

Griffin bir yandan nefesini kontrol etmeye çabalıyor, bir yandan da beynini çalıştırmaya uğraşıyordu.

"Haydi git."

Venüs'e baktı. Venüs hâlâ kostümünü düzeltmekle uğraşıyor ve ona bakmıyordu.

"Haydi git," diye tekrarladı.

Venüs kollarının arasından sıyrılabilmek için çabaladı ama Griffin sadece kollarını gevşetmekle yetindi ve Robert'a çabucak, "Şefe birazdan orada olacağımı söyle," dedi.

Robert başını sallayıp amirine son bir defa meraklı bir bakış fırlattıktan sonra tekrar restorana girdi.

"Her şey yolunda. Artık gitti," dedi Griffin, Venüs'e.

"Sen de gitmelisin."

Griffin içinin korkunç bir karamsarlıkla birlikte berbat bir hayal kırıklığı dalgasıyla dolduğunu hissetti. Böyle bitemezdi. Böyle bitmeyecekti. Uzanıp Venüs'ün yüzündeki maskeyi tutmaya devam eden ipek kurdeleyi çekti ve özgür bırakılmış bir kuş gibi çırpınan kurdele Venüs'ün yüzünü ortaya çıkardı. Öylesine güzel bir kadındı ki Griffin söylemeyi planladığı sözleri bir türlü söyleyemedi. Aralarındaki sessizlik gitgide büyüdü ve nihayet Venüs hem gururlu hem de savunmasız sayılabilecek bir hareketle çenesini yukarı kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu.

"Senin de gitmen gerektiğini söyledim."

Griffin nihayet sesine kavuşmuştu. "Bana bunu yapma," diye fısıldadı güçlükle.

Venüs açıkça gözlerindeki incinmiş ifadeyi saklamaya çalışarak bakışlarını ondan kaçırdı. Griffin yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu yeniden gözlerine bakmaya zorladı.

"Beni tanımıyorsun bu yüzden sana nasıl biri olduğumu ispatlayana dek sözlerime güvenmek zorundasın. Ben bir kadını kullanıp atacak bir erkek değilim. Bu," ağacı işaret etti, "ilk defa başıma geliyor. Senden özür dilemeliyim ama yaşadıklarımızdan pişmanlık duyduğumu söylersem yalan söylemiş olurum ve sana asla yalan söylemeyeceğim." Sustu ve başparmağını Venüs'ün pürüzsüz yanaklarında gezdirdi. "Şu an sadece gitmem gerektiği için özür diliyorum."

Venüs o etkileyici menekşe rengi gözleriyle uzunca bir süre ona baktı. Nihayet öylesine yavaş bir sesle konuşmaya başladı ki Griffin onu duyabilmek için kendini kasmak zorunda kaldı. "Bu, benim de başıma ilk defa geliyor. Genellikle kontrolü elinde tutan ben olurum."

CHATLAK!-VERO

"Gidip şu belediye başkanıyla olan işimi halledeyim. Görüşmeyi kısa tutmaya çalışacağım ve birazdan burada olurum. Masamızda beni bekleyeceğine dair bana söz ver."

"Seni bekleyeceğim."

"Güzel." Griffin, Venüs'e sert ve esaslı bir öpücük verdikten sonra istemeden de olsa az önce Robert'ın izlediği yolu takip ederek restorana girdi.

BÖLÜM ON ÜÇ

Yeraltı dünyasının cinsellikten yoksun tüm katmanları adına, az önce ona neler olmuştu böyle?

Her şey gayet iyi gidiyordu. Bir ölümlü olma oyununu oynuyor ve çok eğleniyordu; hele ki Griffin'in onu sahiplenmek istemesi âdeta içini gıcıklamıştı. Onun için dans etmekten de kesinlikle çok hoşlanmıştı, Griffin'in izin almadan kendisine sarılmasından ve onu kalabalığın arasından uzaklaştırmasından da öyle. Bakkhos'un sarkık kalçaları adına! Pandora'nın kutusunu neden açmıştı ki sanki? Daha doğrusu onun için tamamen yabancı olan bir adamla, hem de ölümlü bir adamla, neden böylesine mahrem sırlarını paylaşmıştı? Sonra Griffin onu öpmüş ve her şey o anda olmuştu. Venüs kontrolünü tamamen yitirmişti.

Titreyen elleriyle, yüzünü sakladığı için minnettarlık duyduğu maskesini yeniden bağladı ve hızla narlı martinisinin onu beklemeye devam ettiği masasına doğru yürüdü. Bardağından kocaman bir yudum aldı ve martininin soğukluğunun vücudunda dolaşmaya devam eden ateşi söndürmesine izin verdi.

Ölümlü adam onu doyuma ulaştırmıştı!

Elbette, daha önce hiç doyuma ulaşmamış değildi. Lütfen ama o Aşk Tanrıçası'ydı, doyuma ulaşmak onun için nefes almak kadar doğaldı. Onu kelimelerle tarif edilemeyecek bir şaşkınlığa düşüren

asıl şey, doyuma ulaşmasının tamamen kontrolsüz olmasıydı. Bunu kendisi planlamamış, Griffin gerçekleştirmişti.

Sonra aklına başka bir şey geldi ve yüksek sesle küfretti. Pea, Griffin'e fena halde abayı yakmıştı! Kısacası Venüs bir ağaca yaslanmış ve hem arkadaşlık kurduğu hem de isteğini yerine getirmekten sorumlu olduğu Pea'nin arzuladığı tek adamla birlikte olmuştu.

Aslında Griffin'in peşinden gidip restorana girmeli ve kutsal gücünün hızlı bir dokunuşuyla onu cezalandırmalıydı. Bunu çok hızlı bir şekilde yapabilirdi. Diğer ölümlülerin ruhu bile duymazdı. Onu azarlayabilirdi. Ona haddini bildirebilirdi. Sonra da hafızasını silip karşılaştıklarını hatırlamamasını sağlar ve zihnine Pea için bir ihtiras tohumu ekerdi.

Ama Venüs kılını bile kıpırdatmadı.

Her şeyden önce Griffin, Pea'yle ilgilenmediğini söylemişti. Ve Pea de Griffin'in onu sırf sihir yüzünden arzulamasını istemediğini açıklamıştı. Yani Venüs Griffin'in zihnini Pea'nin ihtirasıyla doldursa bile aslında arkadaşının istemediği bir şeyi yapmış olacaktı. Öyle değil mi?

Ayrıca kendisine kaba kuvvet uygulaması çok hoşuna gittiği halde onu bu yüzden cezalandırması ikiyüzlülük olurdu. Venüs dudaklarını büktü ve martinisinden koca bir yudum daha aldı. Dizlerinin bağının çözüldüğüne, yüzünün hâlâ kıpkırmızı olduğuna ve zar zor nefes aldığına inanamıyordu. Belli ki şehvet kadehini yudumlamayalı çok uzun zaman olmuş, ihtirası tehlikeli bir şekilde için için yanan ısrarcı bir ateşe dönüşmüş ve nihayet bir erkeğin ufacık bir dokunuşuyla birlikte bir anda tutuşmuştu. Yani! Kendinden utanmalıydı. Venüs martini bardağına vurdu ve en son ne zaman mastürbasyon yaptığını hatırlamaya çalıştı.

Sana saygılı davranmamasından zevk duyduğun o adamla bir ağacın altında birlikte olmak çok daha farklı bir şey tabii, diye fısıldadı maceraperest düşünceleri.

"Garson!" Kolunu kaldırdı ve dövmeleri olan gençten bir adam çabucak yanına geldi. "Yeni bir martini ve tatlı bir şeyler istiyorum. Tatlı ve bol çikolatalı bir şeyler."

"Bu gece Lola'nın mönüsünde muhteşem bir çikolatalı mus var."

"Ondan olsun. Hatta iki tane getir." Adamın şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca dalgın bir şekilde ekledi, "Birini bekliyorum da." Garson başını salladı ve hızla oradan uzaklaştı.

"Eh, yalan da sayılmaz," diye mırıldandı yarılanmış martini bardağına. Ya da en azından doğru olması gerekiyordu. Griffin onu beklemesini istemişti. Geri döneceğini söylemişti. Ama eğer... eğer... eğer dönmezse Venüs ne yapacağını bilmiyordu. Aşk Tanrıçası daha önce hiç reddedilmemişti.

Pea hayatında hiç bu kadar çok eğlenmemişti! Daha önce hiç bu kadar çok dans etmemiş (bale dersleri dışında) ve kendisini hiç bu kadar güzel hissetmemişti.

İşin aslı erkeklerle flört ediyordu. Şu ana dek diğerlerinden farklı özelliğe sahip bir erkeğe rastlamamıştı. Malesef Griffin'i de bulamamıştı. Üstelik onu aramamış da değildi; kesinlikle aramıştı! Fakat her şarkıda dans edip her maskenin ardındaki yüzü görmeye çalışmak... yani... Griffin yanında duruyor olabilir ve Pea bunu fark etmeyebilirdi.

Full Flava Kings, "Do You Love Me" şarkısının son kısmını yüksek sesle bitirdi ve Pea nefes nefese gülerek son iki şarkıdır birlikte dans ettiği Romalı askere teşekkür etti.

Grubun kadın vokalisti, "You Can't Hurry Love" isimli şarkıya başladığında, dans partneri Pea'nin eline yapışarak onun pistten inmesine izin vermedi, "Bu şarkıda da dans etmeye ne dersin?" diye sordu.

"Teşekkürler ama bir molaya ihtiyacım var. Susuzluktan ölmek üzereyim."

Adam yine de onun elini bırakmadı. "Haydi ama, bir tanecik daha."

Pea adamın sert ve ısrarcı kavrayışından hiç hoşlanmayarak elini ondan kurtarmaya çalıştı. "Teşekkürler ama cevabım hayır," diye tekrarladı bir kez daha.

"Bir erkeği böyle bırakıp gidemezsin. Hele o şekilde dans ettikten sonra."

Pea adama kaşlarını çatıp moralini bozmasına izin vermemeye çalışarak, "Üzgünüm ama ne demek istediğini anlamadım. Alt tarafı dans ettik," dedi.

Adam bu defa alçak bir sesle konuşmaya başladı. Maskesinin göz deliklerinden gözlerini kıstığı ve bakışlarının öfkeli bir hal aldığı belli oluyordu. "Vücudunu o şekilde oynatman; hayır bu sadece dans değildi. Sakın aksini inkâr etmeye çalışma."

Pea gülmesi mi, yoksa bağırması mı gerektiğini bilemeyerek adama baktı. Onunla gereğinden fazla ilgilenen bir adamla uğraşmak alışık olduğu bir sorun değildi. Belki de adamın yüzüne geğirmeliydi...

"Bir tanrıçaya sadece kendisi izin verdiği sürece dokunabilirsin. Aksi halde onun gazabına uğrarsın ve bir tanrıçanın gazabına uğramak da korkunç bir şeydir. Tanrılar bile bunun düşüncesiyle titremeye başlarlar."

Hem arkasında hem de üzerinde bir yerlerde boğuk bir ses gürlemişti. Pea kimin konuştuğunu görmek üzere arkasına bakmak

istedi ama eski dans partnerinin yüzündeki ifadeyi görünce âdeta büyülendi. Krem rengi bir maskenin ardına gizlenmiş yüzü bembeyaz olmuştu ve Pea maskenin göz deliklerinden az önceki öfkeli bakışlarının yerini şimdi korkunun aldığını görebiliyordu.

"Tamam, adamım. Kötü bir şey söylemek istememiştim."

"O halde benden özür dilemelisin," dedi Pea kendini tek başına savunma ihtiyacı hissederek. "Ama bir tanrıça olduğum için değil. Bana kaba ve ısrarcı davrandığın için özür dilemelisin. Uyan artık, bir kadın hayır diyorsa, o gerçekten hayır demektir."

"Özür dilerim," dedi adam çabucak, sonra da tekrar dans pistindeki kalabalığın arasına karıştı.

Pea kaşlarını çatmaya devam ederek, dehşete düşen adamın hızla yanından uzaklaşmasını izledi. Sonra da kendini kurtarıcısı olarak gören kişiyle yüzleşmek üzere yavaş yavaş arkasına dönmeye başladı. "Centilmenlik yapıp duruma müdahale etmenizi takdir ediyorum ama gerçekten de o kadar büyük bir sorun sayılmazdı. Kendim de hallede..." Pea'nin sözleri boğazına düğümlendi. Arkasında olağanüstü bir adam duruyordu!

En az bir doksan boyunda olmasına rağmen Pea'nin nefesini kesen şey adamın boyutları olmadı. Askerî tarzda kısacık kesilmiş oldukları için tek kelimeyle asi bir görünüşe sahip olan gür, siyah saçları ya da fazlasıyla otantik görünen tek parça bir zırhtan ve uzun bacaklarının büyük bir kısmını açıkta bırakan pileli bir deri tunikten oluşan görkemli kostümü de olmadı. Hayır, Pea'nin nutkunun tutulmasına neden olan şey bunların hiçbiri değildi. Adamın gözlerindeki insanın içine işleyen bakışlardı. Altın rengi, parlak maskesinin ardından âdeta çakmak çakmak parlayan bakışları öylesine büyük bir arzuyla üzerine dokunuyordu ki Pea bir anda ürperdiğini hissetti.

Aralarında sürüp giden uzun ve özel bir an boyunca her ikisi de hiçbir şey söylemedi. Sonra adam konuşmaya başladı. Boğuk

sesi öylesine kibardı ki Pea onun sadece birkaç dakika önce sert ve tehlikeli görünen adamla aynı kişi olduğuna inanamadı.

"Susadığını söyledin. Sana susuzluğunu giderecek bir şeyler almama izin verirsen bundan onur duyarım."

Pea birden ağzının açık kaldığını fark etti ve onu hemen kapadı. İçindeki ses çığlık çığlığa, *Şimdi bir ahmak gibi konuşmanın sırası değil!* diye haykırıyordu ama o, "Pe... pe... peki," diye kekelemişti. *Derin bir nefes alarak ağzına, saçma sapan konuşmayı kesmesini* emrettti. O-bir-tanrıçaydı! Ve tanrıçalar yakışıklı erkeklerle mantıklı bir sohbete girmeyi kesinlikle becerebilirlerdi. Ayrıca Griffin'le tekrar konuşma şansı olursa ona mantıklı bir şeyler söyleyebilmesi için nefesini kesen bir erkekle biraz pratik yapmaya da ihtiyacı vardı.

Kendini toparlayıp daha makul bir ses tonuyla, "Peki," dedi yeniden."Bana bir içki ısmarlamana izin vermem gerekir. Kendi başıma halledebilecek bile olsam yine de yardımıma koştun."

"Elbette, kendi başına halledebilirdin..." Adam, Pea'nin yaka kartına baktı ve dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "... Aşk Tanrıçası Afrodit."

"Evet," dedi Pea sonra da on altı yaşındaki bir kız çocuğu gibi konuştuğunu fark ederek ekledi. "Yine de sergilediğin bu onurlu centilmenlik gösterisi için sana bir iyilik borçluyum."

"Aramızda bu tür şeylerin lafı olmasın, tanrıça," dedi adam. "*Ben sadece, eğer sen de gerçekten istiyorsan birlikte içki içmemizi* istedim o kadar."

Pea içinin kıpırdandığını hissetti. Adamın sesi onda yavaş ve seksi bir şarkı etkisi bırakmıştı. "Şey, susadığımı söylemiştim."

Adamın yüzündeki hafif gülümseme bir anda Pea'nin yüreğini kanatlandıran hoş bir gülücüğe dönüştü. *Kendisini tekrar masaya* götürürken Pea onun topalladığını fark etti. Ama yine de eski za-

manlardaki bir şövalye gibi Pea'nin sandalyesini çekti ve önünde eğilerek onun oturmasını sağladı.

"Teşekkürler," dedi Pea. Neyse ki tam o sırada garson kız yanlarından geçiyordu ve Pea biraz zihnini toparlayabilmek için ona narlı martiniyle birlikte büyük bir şişe su sipariş etti. Bu adamda sarhoş olmadan da insanın başını döndürebilecek bir şeyler vardı. O da Pea'nin siparis ettiklerinden istedi. "Şey, ıı, sen," Pea şaşı gözlerle onun yaka kartına baktı, "Ateş Tanrısı demek. Vay canına. Ne kadar da önemli bir iş."

Adam şaşırtıcı bir şekilde huzursuzlanıp omuzlarını silkti. "Birilerinin bu işi yapması gerekiyor."

"Aynen katılıyorum. Yani sen olmadan dünyamızı nasıl ısıtıp aydınlatabilirdik?" dedi Pea, kısa ve öz bir yorumda bulunduğu için kendisiyle gurur duyarak.

Maalesef, adam daha da huzursuzlandı. Geniş omuzları tedirgin bir şekilde kıpırdadı.

Pea onu rahatlatmaya çalışarak, "Kusura bakma," dedi çabucak. "Siz itfaiyeciler, bu gece bu kostümleri giydiğiniz için kendinizi birer aptal gibi hissediyor olmalısınız. İşin doğrusu ben de gerçek bir tanrıça değilim. Ben aslında sadece benim."

Adam, öne doğru eğilirken, gözleri iyice koyulaştı. "Ben senin kim olduğunu biliyorum. Sen süslü püslü, mükemmel görünümlü Aşk Tanrıçası'ndan çok daha iyi bir şeysin."

Pea, Venüs'ün güzelliğini düşünüp gülümsedi. "Aşk Tanrıçası'ndan daha iyi ne olabilir ki?"

"Sen Pea," dedi adam ciddi bir ifadeyle. "Senin ölümsüzlerin sihrine ihtiyacın yok. Sen özel, dürüst ve gerçeksin. Bütün bunlar tanrıların soğuk mükemmelliğini gölgede bırakır."

Onun bu sözleri Pea'nin kalp atışlarını hızlandırdı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Seni burada daha önce de gördüm. Cumartesi. Sen..."

"Ah, harika!" Pea, maskeli yüzünü ellerinin arasına aldı. "O muhteşem geğirtiyi ve penis düşürme olayını da görmüşsündür."

"Benim gördüğüm bunlar değildi."

Sesi öylesine yumuşaktı ki Pea ellerini onun yüzünden çekmek zorunda kaldı. Bakışları buluştu.

"Peki ne gördün?"

"Kendimi."

Pea gözlerini kırpıştırdı. Sözlerini doğru duymuş olamazdı. "Kendini mi? Ne demek istediğini anlamadım."

Adamın yüzüne utangaç bir gülümseme yerleşti. Sözlerine devam edebilmek için kendisiyle mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. "Bunun imkânsız gibi görünüğünü biliyorum. Ama o Cumartesi seni izlerken düşünebildiğim tek şey neler hissetiğini biliyor olmamdı. Biliyordum..." Biraz sustuktan sonra tekrar devam etti. "Etrafa uyum sağlayamamanın neler hissettirdiğini biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sordu Pea şüpheyle.

"Dış görünüşler yanıltıcı olabilir."

"Bir de bana sor! Yani cumartesi günkü halimi gördün. O günden sonra şansımın döndüğünü söyleyebilirsin. Hayatım boyunca hiç böyle, "elini başından aşağı doğru indirerek kendini gösterdi, "görünmedim. Son zamanlarda... hımm, şey... biraz yardım aldım. Ama cumartesi beni gördüğüne göre, ki o değişmeden önceki halimdi, çoğunlukla bu kadar bakımlı olmadığımı anlamışsındır."

Adam uzanıp Pea'nin elini tuttu. "Ne kadar gerçek ve iyi birisi olduğunu gördüm. Benim için güzel olan bunlardır."

Eli sıcak, iri ve güçlüydü. Pea elindeki nasırların sertliğini kendi pürüzsüz teninin üzerinde hissedebiliyordu ve bu nasırları yangınlarla savaşıp hayatlar kurtararak kazandığını düşünmek onu heyecanlandırdı. Aynı zamanda başka bir şey daha yaptı. Tam anlamıyla şaşkınlığa düşmesine neden olan bir şey. Ona içtiği ambrosia'nın etkisiyle kendine koymuş olduğu engelleri aştığı ve vücuduna dokunup sarsıcı bir doyuma ulaştığı o geceyi hatırlattı. Öylesine güzel, öylesine tahrik edici, öylesine seksi...

"Ne düşünüyorsun?" Adamın sesi âdeta vücudunu okşamıştı.

"Ben mi?" Pea yüzünün kıpkırmızı olduğunu düşünmemeye çalışarak yeniden şimdiki zamana odaklandı. Kendini ıslak ve sıcak hissediyordu, üstelik bu his, içinde iç çamaşırı olmadığı için kendini gitgide daha fazla belli ediyordu. "Bilmem... Sadece hayal kuruyordum sanırım. Özür dilerim."

"Özür dileme. Bana neyin hayalini kurduğunu anlat."

"Anlatamam!" diye bağırdı Pea aniden. Hemen ardından boğazını temizledi ve kızarıp bağırmasına neden olan şey sadece aptalca bir düşünceden ibaretmiş gibi kayıtsızca gülmeye çalıştı.

Adam onun bu üstünkörü cevabını kabul etmek yerine elini daha da sıkı tuttu ve ciddi bir ifadeyle, "Sen de hissediyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Pea bir kahkaha atmaya ve alaycı bir imada bulunmaya çalıştı ama adamın bakışlarındaki karanlık ve yoğun bir şeyler dikkatini çekti ve kendini sanki herkesin görebildiği bütün dış katmanları aşarak onun gerçek kalbine ulaşmış gibi hissetti. Birden nasıl olduğunu bile fark edemeden ne demek istediğini anladı.

"Aramızda oluşan yakınlığı mı kastediyorsun?" Pea bunu öylesine sessizce söylemişti ki adam söylediklerini duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kaldı. Omuzları birbirine sürtünce Pea, vücudunda yeni bir ürperti dolaştığını hissetti.

"Evet, onu kastediyorum. İkimizin arasında bir şeyler var. Cumartesi bunu hissettim ve bu gece buraya seni yeniden görme umuduyla geldim."

Pea kendisinin de bu gece buraya Griffin'i görme umuduyla gelmesinin ne kadar ironik olduğunu düşündü. Hah!

Adam oturduğu sandalyede huzursuzca kıpırdandı. "Bu tür konularda çok da iyi olduğumu söyleyemem. Kadınlarla konuşmakta hep sıkıntı yaşamışımdır ama beni buraya sen getirdin, beni âdeta büyüleyerek buraya çağırdın. Aşk sanatında usta olmadığım için beni affet."

"Bence gayet iyi gidiyorsun," dedi Pea.

BÖLÜM ON DÖRT

Garson kız içkilerini getirdiğinde sohbetlerine ara verdiler ve Pea adamın yine de elini tutmaya devam etmesinden çok hoşlandı. Sessizce martinilerini yudumladılar ve sadece birbirlerine baktılar. Pea adamın ilk başta utangaç olan bakışlarının sonrasında ateşlenmeye başladığını ve gözlerinin âdeta kendisini yiyip bitirdiğini hissetti.

Full Flava Kings'in kadın vokalisti mikrofonu erkek vokaliste uzattı. Müzik yavaşladı, içerideki ışıklar söndü ve şarkıcı yetmişli yıllardan kalan, "Always and Forever" isimli şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Pea müzikle birlikte hafifçe sallanıyordu.

"Benimle dans et," dedi adama.

Adam sanki Pea onu tokatlamış gibi yerinden sıçradı.

"Ben dans etmem. Edemem."

Ama Pea onun gözlerinde daha farklı bir şeyler gördü. Bu adamın içinden geçenleri nasıl olup da bu kadar kolayca okuyabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama hem tuhaf hem de imkânsız gibi görünse de ruhunun derinliklerinde bir yerlerde onun aslında dans etmek istemediğini değil de dans etmekten korktuğunu biliyordu. İçinden geçenleri okuyabilmesi Pea'ye bugüne dek bir adama söyleyebileceğini hayal dahi edemediği sözleri söyleyecek cesareti verdi.

"Sorun dans etmek istememen de değil." Ses tonu yumuşak ve ikna ediciydi."Sorun beni kollarına alıp müzikle birlikte hareket etmende."

Adam gözlerini kapadı. "Bacağım..."

"Canın mı yanıyor?"

"Sözünü etmeye değmeyecek kadar az," dedi adam sonra da dürüstçe ekledi, "Sadece... sadece çok beceriksizce hareket etmeme neden olduğu için bugüne dek hiç dans etmedim."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"O halde sana öğretmeme izin ver." Pea ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bana güven. Her şeyin yolunda gideceğine söz veriyorum."

Adam sanki geçmişin güçlü akıntısına karşı yüzüyormuş gibi, yavaş yavaş ayağa kalktı, Pea'nin elini tuttu ve onu dans pistine çıkarmasına izin verdi.

Pea onun pozisyonunu ayarladı; sol eli sağ elinde, sağ eli bel çukurunda. Sonra yüzüne baktı ve fısıldadı, "Şimdi müzikle birlikte yavaşça hareket et. Ben de seni takip edeceğim."

Adam ilk başta yerinden bile kıpırdamadı. Zamanın içinde donup kalmış bir resim gibi kalabalık dans pistinde öylece durdular. Sonra çekine çekine müziğin ritmiyle sallanmaya başladı. Pea de aynısını yaptı. Şimdi çok yakınında durduğu için uzun boyu ve omuzlarının genişliği onu bir kez daha etkilemişti. Pea'ye bakmıyordu Onun yerine bakışlarını omuzlarının üzerindeki sabit bir noktaya kilitlemiş ve vücudu da kaskatı kesilmişti. Pea bunun bir dağ ile dans etmeye benzediğini düşündü.

"Rahatla, gayet iyi gidiyorsun," dedi.

Adam bakışlarını hızla ona çevirdi ve Pea onun kendine güvensiz, ürkek görüntüsünden fazlasıyla etkilendi. Böylesine iri yarı, kaslı ve

yakışıklı bir adam nasıl bu denli kendine güvensiz olabilirdi? Erkekler bazen gerçekten komik oluyorlardı. Basit bir romantik dans maço bir itfaiyeciyi bile tamamıyla şaşkına çevirebiliyordu.

Adamın elini sıktı ve ona gülümsedi. "Bir şeyleri kırmak istemiyorsan omuzlarını rahatlatmalısın."

"Sana çok mu sıkı sarıldım yoksa?" dedi adam, onu çabucak serbest bırakıp geriye doğru bir adım atarak.

"Hayır, bana sıkı sarılmanda bir sorun yok. Bu yavaş bir dans." Pea aralarındaki mesafeyi kapadı. "Bir şeyleri kırmak derken kendi içinden bir şeyleri kırabileceğini kastetmiştim."

"Ah," dedi adam. "Ah, anladım." Pea'ye çabucak, gergin bir şekilde gülümsedikten sonra onu tekrar kollarının arasına aldı ama aynı zamanda dünyadaki en karmaşık soruların cevabı orada yazılıymış gibi omuzlarının üzerindeki o sabit noktaya bakmaya da devam etti.

"Hey," dedi Pea.

Adam bakışlarını ona çevirdi.

"Bana bakman çok daha iyi olur. Gergin olduğunu unut ve şarkıya konsantre ol." *Ve bana*, demek istedi, *bana konsantre ol*, ama bunu bir türlü dile getiremedi.

Adam sanki zihninden geçenleri okumuş gibi, "Peki, ya sana? Sana konsantre olabilir miyim?" diye sordu.

Pea gülümsedi. "Kesinlikle evet."

"Bunu yapabilirim." Pea'yi iyice kendine çekti ve bu defa bakışlarını ondan ayırmadı.

"Her gün beni kendi yönteminle sev..."

Pea bu aşk şarkısının ilk bölümünü duydu ama gözlerine bakmaya devam edip vücudunu ona yaklaştırdıkça adam sanki şarkıyı, etraflarındaki insanları, hatta bütün dünyayı yok etti. Pea yarısı maskenin ardına gizlenmiş bir yüze bakıp da nasıl bu kadar çok

şey görebiliyordu acaba? Sanki o gizli bir şifreydi ama Pea'nin eline onu çözen anahtar verilmişti. Ve onu gerçekten çözmüştü. Pea âdeta kendinden geçerek gözlerindeki ihtirası, korkuyu, yalnızlığı ve arzuyu gördü. Ve aşkı da... inanılmaz, anlaşılmaz, imkânsız olsa da aşkı gördü.

"Evet," diye fısıldadı, adam ona herhangi bir şey söylemeden. "Evet, istiyorum... İstiyorum..."

Sonra birden az önceki romantik müziğin Rick James'in "Super Freak" isimli şarkısının hareketli bir versiyonuna dönüştüğünü ve sadece ikisinin müziğin ritmiyle dans etmediğini fark etti.

"İstiyor musun?" diye sordu adam.

Onu istiyordu. Pea neredeyse onun tadına bakmayı, onu tanımayı ve onu sevmeyi istediğini ağzından kaçıracaktı. Kahretsin, ona neler oluyordu böyle?

İyice telaşlanarak kekelemeye başladı. "Ben... ah... şey... kadınlar... kadınlar tuvaletine gitmek istiyorum," diye tamamladı çabucak. "Beni bekler misin?"

"Her zaman." Adam hâlâ tutmaya devam ettiği Pea'nin elini ters çevirdi, gözlerini kapadı ve dudaklarını üzerine bastırdı. Dudaklarının dokunuşu Pea'nin avucundan kasıklarına dek tatlı ve kaygan bir hisle ürpermesine neden olmuştu.

Üzerinde rengârenk barış işaretleri olan maskeleriyle altmışlı yılların çiçek çocukları gibi giyinmiş bir çift onlara çarpınca Pea aralarındaki o çok özel anın bir anda bozulduğunu hissetti. İstemeden de olsa elini geri çekti.

"Hemen dönerim."

Biraz başının döndüğünü hissederek kalabalığın arasından sıyrıldı ve kadınlar tuvaletinin bordo perdelerle örtülü girişine ulaştı. Kadınlar tuvaletine iki farklı bölümünden geçilerek giriliyordu. Restoran girişinin hemen sağında küçük taburelerin dizili olduğu küçük bir

koridor vardı. Tam çıkışın karşısında ise daha çok makyajları son bir kez daha kontrol etmek ve saçları düzeltmek için tasarlanmış bir oda yer alıyordu. Yirmili yıllardaki makyaj tazeleme odalarına benzeyen bu odada mermer bir banko ve lavaboyla birlikte kocaman bir ayna da vardı. Pea hızla odaya girip kapıyı kapadı. Tezgâha yaslandı ve altın yaldızlı bir çerçevesi olan aynada kendine baktı. Parlak maskesinin ardından güzel bir yabancı da ona bakıyordu.

"Ben nasıl birine dönüşüyorum böyle?"

Kapının kolu çevrilince telaşla musluğu açtı ve havluluktan bir kâğıt havlu çekti.

Musluğu kapayıp kendini halsiz ve keyifsiz hissettiğini belli etmemeye çalışarak, "Hemen çıkıyorum," diye seslendi.

Kapı açılıyordu. Pea bu münasebetsiz kadını ayıplamak üzere kaşlarını çatarak arkasını döndü.

Adam içeri girdi ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

Birbirlerinin yüzlerine baktılar.

"Seninle yalnız kalmak istedim," dedi adam. Sonra da belirgin bir hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil. Seninle yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

Pea ona dışarı çıkmasını söylemeliydi. Ya da yanından geçip gitmeliydi. Veya onu çığlık atmakla tehdit etmeliydi. Ama nihayet konuşabildiğinde ona ihanet eden sesi bunların hiçbirini söylememişti. Onun yerine, "Benim için bir şey yapmanı isteyebilir miyim?" dediğini duydu.

"Elimden ne gelirse."

"Maskeni çıkar."

Adam maskesini yüzüne sabitleyen siyah kadife kurdeleyi çözdü ve onu yere bıraktı. Pea hiçbir şey söylemedi. O da uzanıp kendi

maskesini çözerek parmaklarından kurtulmasına izin verdi. Sonra adamın yüzünü inceledi.

Griffin gibi geleneksel anlamda yakışıklı sayılmazdı ama bu başların ona doğru çevrilmeyeceği ve kadınların ısrarcı ve davetkâr bakışlarına hedef olmayacağı anlamına gelmiyordu. Yüzü güçlü ve biçimliydi. Elmacık kemikleri çıkık, çenesi ise köşeliydi. Çengelli sayılabilecek burnu, gür, siyah saçları ve koyu renkli gözleriyle birleştiğinde ona kesinlikle yaramaz bir çocuk havası veriyordu. Ve dudakları... Pea gözlerini dudaklarından ayıramadı... Dudakları dolgun ve seksiydi. Sonra gözlerini yukarı kaldırdı ve bir kez daha bakışlarıyla buluştu. Kendisine nasıl baktığını görünce bu tanıdık gelen yabancıyla yeni bir hayatın onu beklemekte olduğunu anladı.

"Sana kısa zamanda tekrar dokunmazsam çıldırabilirim," dedi adam.

Pea hiçbir şey düşünmeden sadece tepki verdi. "O zaman dokun bana."

Adam aralarındaki mesafeyi öylesine büyük bir hızla kapattı ki Pea boğazının düğümlendiğini hissetti ve farkında olmadan hafifçe yerinden sıçradı.

Adam onu kendine doğru çekmek üzere elini kaldırmışken bir anda donup kaldı.

"Benden asla korkma lütfen. Benden korkmana dayanamam."

Bir kez daha o gözler... O gözler Pea'yi esir alıp ona sözlerindeki acıyı ve samimiyeti gösterdiler.

"Senden korkmuyorum. Sadece çok irisin." Pea gergin bir şekilde hafifçe güldü.

"Daha ufak tefek olmadığım için üzgünüm."

Pea elini omzuna koydu. "Üzgün olma. Sana bundan hoşlanmadığımı söylemedim." Dokunuşunun onu ürperttiğini fark edince

şaşırdı ve bu küçük tepki vücuduna sıcak bir ihtiras kıvılcımı yolladı. Derin bakışlı, siyah gözlerinin içine bakarak fısıldadı. "Öp beni..."

Adam eğildi ve ona dudaklarıyla sahip oldu. Öpüşünde ne bir tedirginlik ne de şefkat vardı. Sadece ateşten, arzudan ve baş döndürücü, coşkulu bir ihtirastan oluşuyordu. Pea'nin kolları onu sardı ve ihtiyacını kendi ihtiyacıyla karşıladı. Adamın sıcaklığı ve tadı, altı sürekli beslenen ve beslendikçe ağır ağır yanan bir ateş ve sıçrayan alevler gibi onu çepeçevre sarmıştı.

Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. Pea onu tenine bastırmaya çalıştığını hissedebiliyordu. "Evet," dedi arayış içinde olan dudaklarına. "Evet, daha da yakınlaş."

Adam inledi ve onu kaldırıp mermer bankonun üzerine oturttu. Pea uzun, çıplak bacaklarını kalçalarına dolayıp sertleşmiş erkekliğini kendininkine bastırınca adamın iniltisi bu defa gürültülü bir hırıltıya dönüştü.

"Yakınlaş," dedi Pea bir kez daha ve adamının sert elleri bacaklarının üst kısmında dolaşıp dökümlü elbisesinin ince ipekli kumaşını kalçalarının üstüne kaldırınca küçük bir çığlık attı. Adamın elleri bu defa soğuk mermerle vücudunun arasına girdi ve onun kalçalarını avuçladı.

"Ah, Tanrım! Sanırım beni büyüledin. Öylesine tatlı ve yumuşaksın ki. Seni tatmama izin ver Pea. Seni tatmak istiyorum..." dedi inleyerek.

Pea'nin zihni hormonlarının hızına yetişemeden adam önünde diz çöktü ve onu kendine doğru çekti. Kalçalarını yukarı kaldırıp bacaklarını iki yana açarak kendini bütünüyle ona sunmasını sağladı.

Pea olanlara inanamıyordu! Birden Venüs'ün bu gece iç çamaşırı giymemesi konusunda ısrar ederken aklından tam da buna benzer bir şeyler geçirdiğini anladı. Ama o Venüs gibi Aşk Tanrıçası değildi.

İçgüdüsel olarak düşündüğü ilk şey bacaklarını kapatıp oradan kaçmak olsa da adam tam o anda yüzüne baktı.

"Benden kaçma. Sana zevki tattırmama izin ver."

Pea gözlerinin ateşi ve dokunuşunun sıcaklığıyla büyülenerek başını salladı ve ona bir kez daha, "Yakınlaş..." diye fısıldadı.

Adam önce bacaklarından birinin üst kısmını sonra da diğerini öptü. Dili, Pea'nin teninde daireler çiziyor, her seferinde kadınlığına daha da çok yaklaşıyordu. Sonra elleri tenini sımsıkı sardı ve ağzı vajinasına kaydı. Dili yavaş ve sabit bir hareketle kadınlığını yalamaya başladı. İlk başta sadece tadına bakıyor bir yandan ıslak dudaklarını keşfederken bir yandan da klitorisiyle oynuyordu.

Pea daha fazlasını isteyerek huzursuzca kıpırdandı. Bacaklarını iyice iki yana açtı. Adam onun bu hareketine hemen tepki verdi. İnleyerek dilini içine soktu. Pea nefesini tuttu.

"Tadın tıpkı ambrosia gibi, sadece ondan daha sıcak ve daha kaygansın." Sözleri Pea'nin vajinasında yankılandı. Adam dışarı çıkardığı dilini yavaşça kadınlığının üzerinde kaydırdı, ritmik daireler çizerek klitorisinin etrafında dolaştırdı sonra tekrar kadınlığını yalamaya başladı.

"Ah, Tanrım! Bana ne yapıyorsun böyle?" Pea nefesini tuttu.

"Sana sahip oluyorum," diye mırıldandı adam.

"Evet," dedi Pea soluk soluğa. "Evet, iyice yakınlaş!" Parmaklarını adamın gür saçlarına doladı ve onu daha da sıkı bir şekilde vücuduna bastırdı.

Adam bir hırıltıyla birlikte temposunu değiştirdi. Şimdi dilini vajinasının hassas çıkıntısında gezdirmeye ve onu emmeye başlamıştı... Önce dilini gezdiriyor sonra emiyordu...

Pea dünyanın hızla dönmeye başladığını hissetti. Sırtını geriye atmış, adamın kadınlığına bastırdığı dudaklarından ve ateşli ve ıs-

rarcı dil darbelerinden başka hiçbir şey tanımaz olmuştu. Kalçalarını yukarı kaldırdı ve aldığı zevkin hızını gösterebilmek için onunla birlikte hareket etmeye başladı.

"Evet," diye fısıldadı adam. "Kendini bana bırak."

Adam elini kullanarak kadınlığına giden yolu açtı sonra da dudaklarını vajinasının dudaklarına yapıştırdı. Temposu bir kez daha değişmiş, bu defa dilini sabit ve ritmik darbelerle klitorisine dokundurmaya başlamıştı. Pea kendini ona iyice bastırdı ve adamın dil darbeleri gitgide hızlandı. Pea daha da fazlası için haykıran kendi anlaşılmaz çığlıklarının, onun boğuk zevk iniltilerine karışarak seks ve sesten oluşan bir karmaşa yarattığını duydu. Sonra tam artık daha fazla dayanamayacağını düşünürken adam dilini sert bir şekilde içine soktu. Ağzını açtı ve yaptığı baskı dayanılmaz hale gelene dek klitorisini emdi... Pea içinde patlayan bir ateşle birlikte doyuma ulaştığını hissetti. Başını arkaya attı ve duyduğu zevkle haykırdı.

Tam o sırada kapıya sert ve ısrarcı bir şekilde vuruldu.

"İçeride her şey yolunda mı?" diye sordu bir erkek sesi.

Pea zar zor düşünebiliyordu. Vücudu sanki tamamen erimiş gibiydi. Sonra adamın güçlü kolları onu yeniden gerçek dünyaya taşıdı. Onu yavaşça öptü. "Dışarıdaki adama cevap ver, küçüğüm, yoksa onu bizzat ben başımızdan savmak zorunda kalırım."

Pea boğazını temizledi ve omzunun üzerinden arkasındaki kapalı kapıya baktı. Nefesinin tamamen kesildiğini belli etmemeye çalışarak, "Evet," dedi. "Her şey yolunda." Sonra muzipçe adama bakıp sırıttı.

"Güzel," diye yanıtladı erkek sesi. "Ah, bu son çağrı. Bar kapanıyor. Ve olur da içeride bir itfaiyeci saklıyorsunuzdur diye Midtown İtfaiye İstasyonu'ndan gelen araçları yüklemeye başladıklarını da söyleyeyim. Gitme zamanı!"

"Ah, aman Tanrım, buradan hemen çıkmalısın!" Pea dışarı çıkarken herkesin onu göreceğini ve kendisinin kadınlar tuvaletinde özel hizmet aldığını anlayacağını düşününce kıpkırmızı oldu.

Adam ona baktıktığında, gözlerinde anladığını gösteren bir ifade vardı. Parmağının ucunu Pea'nin yanağına dokundurdu. "Bunu kimse bilmeyecek. Aramızda geçenler sadece bize özel."

"Geri döndüğünde istasyondaki diğer itfaiyecilere anlatmayacak mısın?"

Pea, küçük bir kız çocuğu gibi konuştuğunu biliyordu ama az önce aralarında geçenler yüzünden kendini hem şaşkın hem de savunmasız hissediyordu.

"Onurun her zaman benim yanımda güvende olacak." Adam onu bir kez daha öptü. "Şimdi önce sen çık. Ben de arkandan geleceğim."

Pea kollarını boynuna doladı. "Restoranın önünde buluşalım. Seni tanıştırmak istediğim birisi var."

"Orada olacağım küçüğüm," diye söz verdi adam. Pea'yi bankonun üzerinden indirdi ve ona sahip çıkan bakışlarla kostümünü düzeltmesini izledi. Maskesini takmasına yardımcı oldu sonra da saçlarının kalın kıvırcıklarını kenara çekip boynunun omuzlarıyla buluştuğu yeri öptü. Pea ürpererek sırtını ona yasladı ve kalçalarının yuvarlaklığı arasındaki boşluğu hâlâ sert olan organına bastırdı. Adam boğuk bir sesle tenine fısıldadı, "Eğer şimdi hemen gitmezsen seni sonsuza dek yanımda tutabilirim."

Pea ona döndü ve gülümsedi. "Kulağa hiç de fena gelmiyor."

Adam bir kez daha yanağına dokundu. "Haydi git küçüğüm."

Öpüşmelerinin ardından Pea kıpkırmızı kesilen yüzünü maskesinin ardına saklayabileceğine sevinerek hızla kapıya doğru yöneldi. Kalabalığın arasına karıştı ve restoranın ön kapısından dışarı çıktı. Titreyen elleriyle kabaran saçlarını indirmeye ve kostümünü iyice

çekiştirip düzeltmeye çalışıyordu. Kahretsin o az önce ne yapmıştı böyle? Şimdi artık o adamda yanında olmadığı için zihni sorular ve pişmanlıklarla doluydu. Hem o adam da kimdi zaten? Bir sonraki düşüncesi olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Tanrım. Onun adını bile bilmiyordu!

Arkasından gelen bir adam ona çarptı. "Hey, bu kalabalıkta öyle pat diye durulur mu?"

Pea, "Ah, affedersiniz," diye mırıldanıp bacaklarını yeniden yürümeye zorladı. Büyük bir utançla başını öne eğdi ve kalabalıkla birlikte ön kapıya doğru sürüklenmeye başladı. Venüs'ün hâlâ dışarıda olmasını umuyordu. Tanrıça'yı, adını bile bilmediği halde kendisini kadınlar tuvaletinde doyuma ulaştırmasına izin verdiği bir adamla tanıştırmak niyetinde değildi. Aklı nerelerdeydi acaba?

Şu an kesinlikle bir Tanrıça'nın nasihatine (ya da bir tanrıçaya günah çıkarmaya) ihtiyacı vardı.

BÖLÜM ON BEŞ

Odanın kapısı kapandı ve Vulcanus küçücük alanda volta atmaya başladı. Yüreğinde beklenmedik bir şekilde daha önce hiç tatmadığı duygular kabarmıştı. Küçük tuvalet masasının üzerindeki yapma çiçek buketi için için yanmaya başlayınca kendini sakinleştirmek üzere birkaç derin nefes alıp verdi... aldı verdi. Ortalığı ateşe vermek hiçbir işine yaramazdı. Ah, oysa yüreğinde kabaran ateşi herkesin ortasında yakmayı nasıl da isterdi. Kendi kendini hayrete düşürmüştü. O gece tek niyeti ona yakınlaşmak hatta belki de onunla konuşmaktı. En çılgınca rüyalarında ve hayallerinde bile ona sahip olmak aklının ucuna bile gelmemişti! Ama o kibirli ve aptal adam Pea'yi dans pistinde kalmaya zorlamadan önce Vulcanus'a bir şeyler olmuştu. Yüzyıllardır için için yanan ihtiyacı, arzusu ve ihtirası bir anda fokur fokur kaynamaya başlamıştı. Pea'yi daha önceden de arzuluyordu ama bu gece arzusunu eyleme dönüştürecek cesareti bulmuştu.

Ve bu işe de yaramıştı! Ona dokunmuş, onun tadına bakmış ve zevke ulaştırmıştı. Zevke ulaşırken çıkardığı sesleri hatırladığında hâlâ sertleşiyordu. Ona asla doyamayacak mıydı? Hep daha fazlasını istiyordu. Onu beraberinde Olimpos'a götürmek ve ona...

Birden volta atmayı bıraktı. Ona neyi gösterecekti? Olimpos denilen ihtişamın arasında kendisinin hep aşağılanıp dışlandığını mı?

Peki, o buna şahit olduğunda Vulcanus'a karşı neler hissedecekti? Acıma mı? Aşağılama mı?

Hayır. Onu Olimpos'a götürmeyecekti. Sıradan bir erkek gibi onunla burada, modern ölümlülerin dünyasında flört edecekti. Kararlı bir şekilde maskesini yeniden taktı ve kapıya doğru yürüdü. Pea onunla restoranın dışında bulaşacağını söylemişti ve onu...

"Tanrım! Nasıl da düşünemedim!" Homurdandı. Pea'nin onu tanıştırmak isteyebileceği tek kişi olabilirdi. Venüs! Vulcanus aklını tamamen yitirmiş olabilir miydi acaba? Pea onu kendisiyle tanıştırdığında Tanrıça'nın nasıl bir şaşkınlık ve şok yaşayacağını hayal dahi edemiyordu. Buna rağmen Tanrıça'nın sadakatsizliği yüzünden ona öfkelenmeyeceğini de biliyordu. En başından beri Venüs'le aralarında sahte duygulara değil, sadece saygıya ve çok da sağlam olmayan bir dostluğa yer vardı. Onların ki karşılıklı menfaatleri gözeten bir formalite evliliğinden ibaretti. Birbirlerine âşık falan değillerdi. İşin aslı ihtirastan yoksun evlilikleri Olimposluların alaycı şakalarına hedef oluyordu. Pea'nin sevgilisi olduğunu öğrendiğinde Venüs ona güler miydi acaba? Bunu düşünmek bile ürpermesine neden oldu. Hayır, Aşk Tanrıçası gaddar birisi değildi. Ona gülmezdi ama kesinlikle şoke olurdu. Pea'ye gerçek kimliğini açıklayacağı da neredeyse kesindi. Sonrasında Vulcanus artık Pea'nin tutkulu ve ölümlü sevgilisi değil, Aşk'ın kendisi tarafından reddedilmiş acınacak haldeki Ateş Tanrısı olacaktı.

"Hayır!" diye haykırdı. İlişkileri henüz çok yeniydi. Belki ileride ilişkilerini sağlamlaştırdıktan sonra ona sırrını açıklayabilirdi. Şu an ise yapabileceği tek şey Olimpos'a geri dönüp başka bir gün yeniden yanına gelmekti.

Bu gece onu bırakıp gittiği için kendisini affetmesini umarak dua da edecekti.

Ateş Tanrısı çaresizlik dolu derin bir nefes aldı ve gözlerini kapayıp kendini yeniden portala yolladı. Az önce orada bulunduğunun kanıtı olarak ardında sadece bir pırıltı ve gidişinin sıcaklığını bırakmıştı. Griffin geri dönmemişti.

Venüs buna inanamıyordu. Bu gerçekten de çok aptalcaydı. Aşk'ı kim ekebilirdi ki? Bir kez daha peşinden gitmeyi, onunla yüzleşmeyi ve bu tanrıçaların laneti üzerine olasıca, küstah ve kibirli aptalı hiçliğe göndermeyi düşündü. Ama yapamadı. Burada oturup tek başına içki içiyor olması (ve her iki çikolatalı tatlıyı da mideye indiriyor olması) yeterince aşağılayıcı bir durumdu. Onun peşinden restorana girmesi yaptığı şeyin farkında olduğunu gösterirdi ve bu da fazlasıyla utanç verici bir durum olurdu.

Parlak kırmızı itfaiye araçları kenara yanaşıp maskeli itfaiyeciler restorandan dışarı çıktığında Venüs onları görmezden geldi. Griffin yanına gelecek olursa onu tanımıyormuş gibi yapacaktı. Sonra da onu havaya...

"Venüs! İşte buradasın! Seni bulduğuma çok sevindim." Pea hızla Venüs'ün masasına koştu.

"Merhaba canım." Venüs zihnindeki intikam düşüncelerinden kurtulmaya çalışarak dalgın bir şekilde ona gülümsedi. "Umarım güzel zaman geçirmişsindir."

"Şey..."

Pea'nin tuhaf ses tonu nihayet Tanrıça'nın tüm dikkatini ona çevirmesine neden oldu. Venüs kaşlarını çattı ve dikkatli bir şekilde küçük ölümlüye baktı. Evet, tüm belirtiler buradaydı: kızarmış bir yüz, hırpalanmış, pembe dudaklar... "Pea." Nefesini tuttu. "Az önce orgazm mı oldun sen?"

"Vay canına aşkla ilgili hiçbir şey gözünden kaçmıyor değil mi?" Pea daha da kızardı. Neredeyse ağlayacakmış gibi bir hali vardı. "Evet,"

diye fısıldadı sonra da sadece dudaklarını kıpırdatarak "*Oral seks,*" dedi. "Ben tam bir aptalım." Maskeli yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Tatlım," Venüs, Pea'nin böylesine güzel bir habere neden bu kadar üzüldüğüne şaşırarak mantıklı bir şekilde konuşmaya başladı. "Utanman ve yüzünü saklaman gerektiren bir durum yok. Harika bir cinsel deneyimle karşılaşman çok hoş bir şey." Eski dünya adına, bu kızın neyi vardı böyle? Sonra birden her şeyi anladı. Harika bir cinsel deneyim yaşamakta sorun yoktu elbette, tabii eğer karşındaki erkek sana uygunsuz ve kaba davranışlarda bulunmamışsa. Malesef Venüs bu konuda çok fazla şey bildiğini rahatlıkla iddia edebilirdi. Pea'nin ellerini yüzünden çekti ve ölümlüyü gözlerine bakmaya zorladı. "Pea kiminle beraber oldun?"

Pea burnunu çekti. "Yaka kartında Ateş Tanrısı yazıyordu."

Venüs içinde midesini bulandıran bir sancı hissetti. "Cupido'nun parlak, pembe poposu adına, *bu kadarı da fazla ama!*" Tanrıça dayanamayıp küfürü patlatıverdi. "Griffin sana oral seks mi yaptı?"

"Griffin mi? Hayır, yaka kartında Ateş Tanrısı yazıyordu dedim Griffin değil. Keşke Griffin olsaydı. En azından onu tanıyorum."

"Tatlım, benim iyice kafam karıştı. Yaka kartında Ateş Tanrısı yazan ama hiç tanımadığın, hatta adını bile bilmediğin bir adamın sana oral seks yapmasına izin verdiğini mi söylüyorsun?"

Pea dudaklarını ısırdı, başını salladı ve ağlamaya başladı. Tüm bunları yaparken bir yandan da hâlâ Lola'nın yerinden dışarı çıkmakta olan kalabalığa kaçamak bakışlar fırlatıyordu.

Hıçkırarak, "Ona benimle burada buluşmasını söyledim ve şimdi neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. İkimizin arasında özel bir bağ olduğunu sandım." Pea sustu ve maskesini çıkarıp yüzünü sildi. "Ama adını bile bilmediğime göre birbirimize ne kadar 'bağlanmış' olabiliriz ki? Ve onun itfaiyeci olduğundan da eminim. Ya Griffin, kadınlar tuvaletinde yabancı birinin bana bunları yapmasına izin

verdiğimi öğrenirse? Bir daha asla yüzüme bile bakmaz," dedi Pea feryat ederek.

Venüs'ün yüzü bembeyaz oldu. Kendisi yabancı biriyle seks yaparken, arkadaşı ve yol göstericisi olan tanrıçanın da bir ağacın altında tutkunu olduğu adamla seviştiğini öğrenirse asıl Pea bir daha asla onun yüzüne bakmazdı. Ah, bu geceyi böylesine berbat bir hale getirmeyi nasıl başarmıştı acaba?

"Haydi buradan gidelim," dedi Venüs, Pea'nin koluna yapışıp onu otoparka doğru sürükleyerek.

Griffin'in telaşla restorandan dışarı çıktığını, ellerini beline koyup kalabalığı taradığını ve en sonunda gönülsüzce, kalkmak üzere olan itfaiye araçlarından birine atladığını her ikisi de görmedi.

"Sıcak çikolatanı iç, canım," dedi Venüs, Pea'ye. "Ve yüzünü de sil. Bu kadar ağlamak yeter."

"Haklısın, çok sayıda gayrimeşru ilişkiye giren fahişeler de..." Pea doğru kelimeleri bulmakta zorlandı, "... herhalde hiçbirinin arkasından ağlamıyorlardır."

Venüs beceriksizce yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalıştı. "Pea, yabancı bir adamla tek bir ilişkiye girmiş olman önüne gelen herkesle yatıp kalktığın anlamına gelmez. Ayrıca kadınların da istediği gibi zevk almaya hakkı olmadığını düşünmek fazlasıyla geri kafalılık olur. Bu özgürlükleri kısıtlayan ve çifte standart izleri taşıyan bir düşünce. Modern dünya kadınlara bundan daha fazla özgürlük tanımıyor mu?"

"Sanırım tanıyor," diye mırıldandı Pea, kahve fincanının içine. Ardından başını kaldırıp Venüs'e baktı. "Sadece kendimi bir aptal gibi hissediyorum."

"Neden?"

Pea içini çekti. "Aramızda özel bir bağ olduğunu düşündüm ve ona gerçekten çok ama çok yakınlaştım. Oysa onu hiç tanımıyorum bile. Yani oraya, bir yıldır aklımdan çıkmayan adama, Griffin'e yakınlaşmak üzere gitmiştim ve sonunda başka bir adamın yüzünü bacaklarımın arasında buldum."

"Anlat bakalım, aranızda neden özel bir bağ olduğunu düşündün?" diye sordu Venüs çabucak. Konuyu kasten Pea'nin Griffin'e olan sevdasından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Bunun kulağa çok aptalca ve duygusal geleceğinden eminim," dedi Pea.

"Bu da seni çok iyi anlayabileceğimi gösteriyor. Anlat bana," dedi Venüs onu ikna etmeye çalışarak.

"Şey, onunla aramızda inanılmaz bir bağ olduğunu hissettim. Sanki o olağanüstü koyu renkli gözlerinin içine bakıp ruhunu okuyabiliyordum. Ve her nasılsa sanki ikimiz de aynı kişiydik. Şimdi bu bana çok aptalca geliyor ama o zaman ortak bir şeylerimiz olduğunu hissetmiştim; başkalarına uyum sağlayamamak gibi önemli şeyler."

Venüs bunu duyunca kaşlarından birini yukarı kaldırdı. "Gerçekten mi? Peki nasıl tanıştınız?"

"Birdenbire ortaya çıktı. Aslında çok tatlıydı. Beni hayır sözcüğünden anlamayan bir budaladan kurtarması gerektiğini düşünmüştü." Pea restorandan ayrıldığından beri ilk defa gülümsedi. "Bana bir içki ısmarlamak istedi ve ben de kabul ettim. Sonra hiç durmadan konuştuk. Hassas, romantik ve seksi biriydi. Olaylar hızla gelişti ve bir anda yalnız kaldık. Ne kadar inanılmaz olduğundan ve onu ne kadar çok istediğimden başka bir şey düşünemedim," diye tamamladı çabucak. Yüzü kendine duyduğu öfkeyle kızarmıştı

"Sen yanlış bir şey yapmadın, canım. Şey, ismini öğrenmemiş olman dışında," dedi Venüs.

"Peki ama Griffin ve..."

"Senin peşinden koşan Griffin değil, bu adamdı," dedi Venüs yavaşça, bir yandan da Pea'yi inceliyordu. Şu an sözde sevgilisi Griffin'in bizzat Aşk Tanrıçası'yla ilişkiye girdiğini ve sonra da onu terk ettiğini söylemek için uygun bir zaman mıydı acaba?

"*Biliyorum ve büyük bir ihtimalle yanlış yaptığımı da biliyorum* ama kendimi Griffin'e karşı bir şeyler hissetmekten alıkoyamıyorum." Pea'nin gözleri yeniden gözyaşlarıyla parlamaya başlayınca, Venüs bu konuyu açmak için hiç de uygun bir zaman olmadığına karar verdi.

"Bu şeyi Griffin'e karşı mı, yoksa Griffin'in senin için ifade ettiklerine karşı mı hissediyorsun?" diye sordu Tanrıça usulca.

"Bilmiyorum," dedi Pea.

"Bu gece karşılaştığın adamla ilgileniyorsun değil mi?" Venüs konuyu tekrar değiştirmişti.

Pea başıyla onayladı. "Ama onun kim olduğunu bile bilmiyorum."

Tanrıça gülümsedi. "Elbette, biliyorsun. Onun bir itfaiyeci olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama Tulsa'da milyonlarca itfaiyeci var."

"Eh, o zaman bir an önce işe koyulsak iyi olur canım." Venüs oluşturmaya başladığı planın ilk tohumlarını atarak sırtını dikleştirdi. Belki de Pea'nin ihtiyacı olan tek şey bu gizemli adamı tekrar görmek, *özellikle de onun kendisine karşı duyduğu ilgiyi Griffin'in* ilgisizliğiyle kıyaslamaktı. Tabii, eğer o çapkın Griffin onu da kullanıp bir kenara atmak için Pea'yle ilgileniyormuş gibi görünmezse. Böyle bir şeye kalkışacak olursa Venüs ona ne yapacağını çok iyi biliyordu ve bu kesinlikle hoş bir şey olmayacaktı.

"İşe koyulmak mı? Nasıl?"

"Bunu iyice düşündüm." Venüs tırnağını kahve fincanına vurdu. "Savaş anında düşmanınla kendi sınırların içinde çarpışman çoğunlukla en iyi sonucu verir."

"Pardon?"

"Şu itfaiyeciyi tekrar görmen gerek."

"Griffin'i mi?" Pea birdenbire canlanıverdi.

Venüs kaşlarını çattı. "Diğer itfaiyecini kastediyordum ama her ikisini birden görmen de kimseye zarar vermez." Neşeli bir ses tonuyla ekledi, "Önünde farklı seçenekler olması bir kadın için her zaman iyidir."

"Kulağa hoş geliyor." Pea başını salladı. "Ama bu nasıl olacak?"

"İşin sayesinde."

"İşim mi?"

"Aynen öyle. İşin sayesinde. Sen halkın bilişsel ve sosyal eğitiminden sorumlusun. Doğru biliyorum değil mi?"

"Evet."

"Maskeli balodaki itfaiyecilerin hepsi de Midtown İtfaiye Merkezi'nden geliyordu. Doğru mu?"

"Evet."

"Midtown İtfaiye Merkezi'ndeki bütün itfaiyecilere senin üniversitende eğitim alma zorunluluğu getirilseydi ne olurdu bir düşün bakalım."

"Orası sadece bir eğitim merkezi," dedi Pea.

Venüs kayıtsızca elini salladı. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan itfaiyecilerin senin çalıştığın eğitim merkezine, senin güçlü olduğun yere gelmelerini sağlamak. Burada her iki adamla ilgili daha fazla bilgi edinip içlerinden birini seçebilirsin. Şimdi planım şu..."

Bir sonraki sabah sarışın bir güzel ofisinden içeri girince Tulsa İtfaiye Merkezi'nin eğitim şefinin yardımcısı Joe Daniels öldüğünü ve

cennete gittiğini düşündü. Hemen ayağa fırlayıp kravatını düzeltti ve karnını içine çekti.

"Şef Yardımcısı Daniels, benim adım Venüs Pontia."

Joe tokalaşmak üzere elini uzattığında Venüs hafifçe başını sallamakla yetindi. Joe boğazını temizledi ve Venüs'ün sıkmadığı, terlemiş elini pantolonuna sildi.

"Lü... lütfen oturun."

"Teşekkür ederim, Şef Daniels."

Venüs masasının önündeki deri sandalyeye oturdu ve inanılmaz derecede uzun bacaklarını üst üste attı. Joe gözlerini bacaklarına dikmemeye ve kekelememeye çalıştı.

"Lütfen bana *Joe* deyin."

Venüs'ün gülümsemesi âdeta odanın içini aydınlattı. "Ve siz de bana Venüs diyebilirsiniz."

Joe kimseye adının bu kadar çok yakışamayacağını düşündü.

"Sizin için ne yapabilirim Venüs?"

"Çok yoğun ve önemli bir adam olduğunuzu biliyorum Joe bu yüzden hemen konuya gireceğim. Bayan Chamberlain ile birlikte Tulsa Eğitim Merkezi'nin Sürekli Eğitim Departmanı'nda çalışıyorum. Son zamanlarda adamlarınızın, özellikle de Midtown İstasyonu'ndaki adamlarınızın biraz strese girmiş olduklarını fark ettik."

Joe, Venüs'ün kendi bilmediği neyi bildiğini merak ederek kaşlarını çattı. Midtown'daki çocukların sorunları olduğundan haberi bile yoktu. Kahretsin, halbuki o grup dün çok başarılı bir yardım gecesine imza atmıştı. Ancak herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan Venüs'ün gülümsemesi ve o inanılmaz bacaklarını indirip sonra yeniden bacak bacak üstüne atması aklını başından aldı.

"Bu sebeple Bayan Chamberlain, Midtown'daki itfaiyecilerinize rahatlama teknikleri öğretmek üzere bir dizi eğitim programı hazırladı."

Joe bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı sonra tekrar kapadı. Bu kadın neden bahsediyordu?

"Ah, bize teşekkür etmenize gerek yok canım. Eğitimden elde edeceğimiz sonuçlar bizim için yeterli bir teşekkür olacaktır." Venüs, Joe'ya bir kâğıt uzattı. "Burada bütün detaylar yazıyor. İlk grup yarın sabah saat tam dokuzda Metro kampüsünde olsun."

"Fakat hanımefendi," dedi Joe tükürükler saçarak. "Bunu yapmam imkân..."

Joe aniden düşüncelerinin akışı üzerinde olan hâkimiyetini kaybetti. Bu inanılmaz derecede seksi bir kadın olan Venüs'ün tuhaf bir şekilde merhaba dermiş gibi parmaklarını ona doğru salladığı anda olmuştu. Garip... gerçekten çok garip.

"Affedersin Joe, az önce ne diyordun?"

"Ne mi diyordum?" Joe kendini Venüs'e gülümsemekten alıkoyamıyordu. Yüce Tanrım, şu an kendini ne kadar da mükemmel hissediyordu!

"Evet, Midtown'daki itfaiyecilerin eğitimiyle ilgili bir şeyler söylüyordun."

Joe gözlerini kırpıştırdı sonra aklından geçen düşünceleri yeniden toparladı ve az önce tam olarak ne söylemek üzere olduğunu hatırladı.

"Harika bir fikir! Kesinlikle harika bir fikir. Yarın sabah ilk iş adamları oraya göndereceğim. Midtown İstasyonu'ndakilerin stres altında olduklarına dair duyumlar almıştım ve bu da bu soruna mükemmel bir çözüm olacak."

"Eh, aslında bu senin fikrin sayılır Joe. Ne de olsa Bayan Chamberlain'in ofisini arayıp bir eğitim programı oluşturmasını isteyen sendin. Ben sadece senin övgüye layık sezgilerini izliyorum o kadar." Güzel Venüs gülümsedi ve parmaklarını yeniden ona doğru salladı. Tanrım, Joe kendini en son ne zaman bu kadar harika hissettiğini hatırlamıyordu! Ayrıca şimdi tekrar düşününce bunun kendi fikri olduğunu da hatırlamıştı.

"Mükemmel Venüs! Mükemmel!"

"Teşekkür ederim Joe. Eğitim merkezimizin itfaiye departmanına yardımcı olabileceği başka bir konu daha olursa lütfen bizi ara." Venüs ayağa kalktı, ona gülümsedi sonra da salına salına ofisinden dışarı çıktı.

Joe, "Amma da güzel bir kadındı," diye mırıldandı sonra kendi kendine ıslık çaldı. Ancak şimdi oturup hayaller kuracak kadar zamanı yoktu. Yapılacak bir sürü işi vardı. Midtown İtfaiye Merkezi'nde sabah görevli olmayan itfaiyecilerin hepsinin birden Eğitim Merkezi'ndeki rahatlama sınıfına katılması gerekiyordu ve bunu organize edecek olan tek adam da kendisiydi. Telefonun ahizesini kaldırıp numaraları çevirmeye başladı.

TARAYAN
IRMAK / CHATLAK!

DÜZENLEYEN
VERO

BÖLÜM ON ALTI

"Sınıfa eğitimi benim vereceğimden hiç bahsetmemiştin!"

"Tabii ki eğitimi sen vereceksin. Koca bir Eğitim Merkezi'ni büyüleyebilmem mümkün değil." Venüs sustu ve biraz düşündü. "Şey, belki bunu yapabilirim ama korkunç derecede zor bir iş olacağı kesin. Hem böyle bir büyü kimbilir genel halkı nasıl etkiler?" Başını iki yana salladı. "Hayır, tıpkı şef yardımcısında da yaptığım gibi bir iki şeye ince ayar çeksem çok daha kolay olur ve bunun da mümkün olduğunca kendimize saklarız."

"Venüs, ben daha önce hiç eğitim vermedim."

"Ah, bu konuda endişelenme gerek yok. Sadece bildiğin şeyi öğret yeter."

"Yemek yapmayı mı? Stresten kurtulmak için?"

"Aslında benim aklımdan daha çok dans geçmişti canım."

Pea'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "İtfaiyecilere bale mi öğreteyim yani?"

Tanrıça omuzlarını silkti. "Neden olmasın?"

Pea kıkırdadı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Kesinlikle şaka yapmıyorum. Dans stresten kurtulmak için iyidir ve sen de deneyimli bir dansçısın. Üstelik bu, o nefis adamların seni en iyi halinle görebilmesi için mükemmel bir fırsat olur."

"Bilemiyorum... Ya onlar da gerçekten orada olurlarsa? Griffin ve o. Onlar karşımda dururken hiçbir şey öğretemem... bilirsin işte... öylece bana bakarlarken. Onunla yaşadıklarımdan sonra bu mümkün değil."

"Canım unutma ki olayların akışını değiştirip adamları ayağına getirmemizin sebebi senin sınırlarında, senin güçlü olduğun bölgede olmalarını sağlamak. Bu defa kontrol senin elinde olacak. Seçimi sen yapacaksın. Üstelik ben de senin sahne arkasındaki yardımcın olacağım. Başın derde girse sadece..." Venüs parmaklarını oynattı.

Pea çok küçük bir miktarda da olsa biraz rahatlamış gibi görünüyordu. "Ah, tamam."

"O halde karar verildi. Şu nefis kahvemizden birer bardak daha içtikten sonra Eğitim Merkezi'ne gidiyoruz. Derse geç kalmak istemeyiz herhalde."

Pea saatine bakıp kaşlarının çattı.

"Ne oldu canım?"

"Şey, dün bana bale dersi vereceğimi söyleseydin bale derslerinde giymeye alıştığım o tişörtlerden ve eşofman altından biraz daha şık bir şeyler alabilirdim."

Venüs bilgiç bir edayla hafifçe gülümsedi. "Ben bu küçük detayı çoktan hallettim bile. Dolabında Coach marka çok hoş, yepyeni bir çanta var. İçinde bir dans eğitmeni olarak ilk gününde ihtiyaç duyabileceğin bütün malzemeleri bulabilirsin."

"Her şeyi düşünüyorsun Venüs!" Pea ona sarıldı.

Venüs hafifçe koluna vurdu. "Her şeyi değil canım. Sadece önemli olanları." Tanrıça büyük bir çaba harcayarak, eğer gerçekten her şeyi düşünebilseydi ve eğer gerçekten Pea'nin inandığı gibi kendine hâkim biri olabilseydi ne o herifin üçkâğıdına geleceğini ne de bunu Pea'den saklayacağını aklına getirmemeye çalıştı.

Kahve fincanına üfleyip Pea'nin yeni dans çantasını almak üzere hızla koridordan geçerek odasına doğru yönelmesini izlerken *sorun değil,* diye düşündü, *ne yapıp ne edip onu Aşk'ı hafife aldığına pişman edeceğim ve Pea'nin bu aşağılık herife duyduğu kara sevdaya da bir çözüm yolu bulacağım.*

Tanrıça midesindeki bulantıyı görmezden geldi. Griffin'in onu incitebilmesi mümkün değildi. Onu orada öylece bırakıp geri dönmemesine biraz şaşırmıştı o kadar. Durum sadece bundan ibaretti. Venüs, Pea'nin o esrarengiz adamla tekrar bir araya gelmesine yardımcı olacak ve eğer bu adam da ona uygun değilse arkadaşına hem dürüst ve namuslu hem de cinsel cazibesi olan başka bir adam bulacaktı. *Sonra da* Olimpos'taki normal hayatına geri dönecekti. Belki satirler ve orman perileriyle hoş bir eğlence planlardı. İşte budu. Böyle bir eğlence keyfini hemen yerine getirirdi.

Her şeye rağmen Aşk Tanrıçası'nın yalnız kalması tamamıyla ve tamamıyla imkânsızdı.

"Çok güzel görünüyorsun, canım! Tek kelimeyle çok güzelsin." Venüs, Pea'nin omzundaki hayalî bir iplik parçasını silkeledi. "Koyu pembe dar bir bluz ve kısa bir eteğin vücut hatlarına ve ten rengine mükemmel bir uyum sağlayacağını düşündüm. Ayrıca sakın endişelenme. Ortada endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Kusabilirim."

"Hayır, kusamazsın."

"Pekâlâ, bir daha söyle. Bunun normal bir şey olduğunu düşünmeleri için ofisimdeki herkesi... büyülediğinden eminsin, değil mi?"

"Gördükleri bugün onlara normal gelecek. Yarın ise hiçbir şey hatırlamayacaklar. İtfaiyeciler de bunu sadece almaları istenen küçük bir eğitim olarak görecekler; yani ortada olağan dışı hiçbir şey olmayacak. Eğitimi veren Pea isimli baştan çıkarıcı güzeli özel-

e akıllarından çıkaramayacak olmaları dışında..." Venüs sustu ve
an düşündü. "İçlerinden herhangi birine özel bir ilgi duyarsa
ıtlaka haberim olsun. Ona senin telefon numaranı sormasını
tırlatabilirim.'"

"Vay canına. Bütün bunları gerçekten yapabilir misin?"

"Aşk her şeyi yapabilir, canım."

"Ah, evet. Bazen bunu unutuyorum. Gerçek aşk konusunda çok
la deneyimim yok."

"Çok kısa zamanda bu sorunun üstesinden geleceğiz." Venüs,
'nin koluna vurdu. "Eğer hazırsan haydi gidelim."

Pea'nin ofisinden dışarı çıkıp koridorda biraz yürüdükten sonra
yükçe bir sınıfa ulaştılar. Her iki kadın da aynı anda durdu ve
balı kapının küçük üçgen penceresinden içeri baktı.

"Bunu yapamam!" Pea korkutucu bir şekilde bembeyaz olmuş
yüzle duvara yaslandı.

"Elbette, yapabilirsin. Ben de hemen burada olacağım ve..."

"Hayır! İçeride beni neyin beklediğini bilmeden sınıfa giremem."

Venüs hızlıca düşündü. "Pekâlâ. Önce ben gireceğim ve..."

Tanrıça bocaladı. Ve... ne yapacaktı?

Pea, "Yoklama mı alacaksın?" diye bir öneride bulundu.

"Kesinlikle öyle," dedi Venüs rahatlayarak. "Yoklama alacağım ve
rkesin hazır bir şekilde orada olup olmadığını kontrol edeceğim.
n bunu yaparken sen de buradan beni izle. Böylece Griffin ve/
ya gizemli itfaiyecinin içeride olup olmadığını öğrenirsin ve seni
kleyen şeye hazırlıklı olursun."

"Pe... peki," dedi Pea şüpheyle kekeleyerek.

"Pekâlâ," dedi Venüs kararlı bir şekilde. Elini kaymak kıvamındaki
güslerinin üst kısmını gözler önüne serecek kadar dekoltesi olan,
ah ipekli bluzundan aşağı indirip menekşe rengi, zarif döpiyesini

düzeltti. Parmaklarını oynattı. Ortaya bir tükenmez kalem ve üzeri isimlerle dolu profesyonel görünümlü bir dosya çıkıverdi.

"Pat diye bir şeyler ortaya çıkarmadan önce gerçekten de beni uyarmanı isterim."

"Özür dilerim, canım. Ne kadar hassas biri olduğunu hep unutuyorum." Sınıf kapısının ayna işlevi gören camında rujunu düzeltti. "Savaşa hazır mısın?"

"Şey..."

"Elbette, hazırsın. Hemen dönerim. Yaptığım şeyi bir ön keşif olarak düşün."

Venüs, Pea'nin iniltisini duymazdan geldi ve sıralarla birlikte gereksiz gördüğü diğer alet edavatları da yok ederek önceden 'ince ayar' çektiği sınıf kapısının kolunu tuttu. Pea'nin gergin olmasına sevinmişti. Bu onu iyi bir örnek olmaya ve kendine güvenen, aklı başında bir kadın gibi görünmeye zorluyordu. İşin aslı Aşk Tanrıçası da tuhaf bir şekilde gergindi. Venüs en resmî tavrını takındı ve daha fazla tereddüt etmeden sınıftan içeri daldı. Aynen olması gerektiği gibi sınıfın ortasına toplanmış adamlar bir anda sessizleşip beğeni dolu bakışlarını ona çevirmişlerdi. Üzerlerindeki kot pantolonlar ve Tulsa İtfaiye Departmanı tişörtleriyle hepsi de özenli ama rahat giyinmişlerdi.

"Günaydın beyler." Venüs tamamen resmîydi. "Adınızı okuduğumda lütfen burada olduğunuzu belirtin." Ona cevap veren her adamın yüzüne dikkatli bir şekilde bakarak, alfabetik sıraya koyulmuş isimlerin bulunduğu listeyi okumaya başladı.

"Allen, James."

"Evet, efendim."

"Barber, Joshua."

"Burada, efendim."

"Bennett, Kevin."

"Buradayım, efendim."

"Carter, Corey."

Bir sonraki ismi neredeyse hiç tereddüt etmeden okuyabildiğine sevindi. "DeAngelo, Griffin." Adamlar aralarında kıpırdanarak arkalara yakın bir yerde oturan Griffin'in öne çıkmasına izin verdiler.

"Sizi tekrar görebilmek çok güzel, efendim." Griffin'in kendine özgü mavi gözleri, onun buz gibi soğuk, menekşe rengi bakışlarıyla buluştu. Başındaki hayali bir şapkaya dokundu ve yüzüne Venüs'ün o çok iyi bildiği, kendine güvenli, seksi gülümsemesini yerleştirdi.

Venüs kıpkırmızı oldu. İşin doğrusu Aşk Tanrıçası uzun boynundan elmacık kemiklerine dek tatlı ve yumuşak bir pembe tonunda kızarmıştı. Ardından kızardığını fark etti ve hemen buna engel oldu. O buraya savaşmaya gelmişti, sevişmeye değil.

"Griffin?" Venüs kasten ses tonunun onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi çıkmasını sağlamıştı.

"Evet, hanımefendi, Griffin DeAngelo." Griffin öne doğru çıktı ve kusursuz bir centilmen gibi elini uzattı. Yaşananları bilen gözlerine yerleşmiş olan ifade, birbirine selam verip geçen iki tanıdıktan çok daha fazlası olduklarının tek kanıtıydı. "Dün gece sizinle resmî olarak tanışma şansımız olmadı sanırım."

Venüs bakışlarını elinden gözlerine çevirdi. Var olduğundan beri ilk defa ne diyeceğini bilemiyordu. Bu adam resmen küstahtı! Onunla birlikte olup onu terk ettikten sonra şimdi karşısına geçmiş gülümsüyor ve centilmenlik numarası yapıyordu, öyle mi?

"Sizi tekrar gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam, Tanrıçam," dedi Griffin sadece onun duyabilmesi için fısıldayarak.

Venüs hâlâ ona baktığını ve Griffin'in elinin de havada asılı kaldığını fark etti. Tanrıça hemen kendini toparlayıp elini onun avucuna bıraktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Griffin DeAngelo."

Griffin, Venüs'ün elini tutmaya devam ederek hafifçe gülümsedi. "Sizin isminiz?"

"Venüs," dedi. "Venüs Pontia."

Griffin'in yüzündeki gülümseme genişledi. "O halde siz gerçekten de bir tanrıçasınız."

"Tabii ki öyleyim, canım," dedi Venüs hemen ve hızla elini geri çekti. Sonra tekrar sırasıyla listedeki isimleri okumaya devam etti.

Fakat zihninde tam bir karmaşa hüküm sürüyordu. Griffin'in parlak, mavi gözlerinin kendisine onu daha önce kolayca tuzağına düşüren yırtıcı ve sahiplenici bakışlarla baktığını görmezden geldi. Belli ki Griffin sanki hiç kötü bir şey yapmamış gibi davranmaya çalışıyordu ama Aşk Tanrıçası'nı bir restoranın önünde onu beklerken bırakıp gitmiş ve geri dönmemişti.

Kimse Aşk Tanrıçası'nı ekemezdi.

Venüs listedeki isimleri tamamladı ve Griffin DeAngelo'nun yüzüne bile bakmadan sınıftan dışarı çıktı. Arkasından kapattığı kapıya yaslanıp öylece durdu.

"Griffin içeride! Onu gördüm." Pea gözlerini Venüs'ün üzerine dikti. "Sen iyi misin?"

"Elbette, iyiyim." Venüs derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. Neden bu ölümlü adamın kendisini bu kadar çok etkilemesine izin vermişti ki sanki? Aslında sorunun tam da bu olmasından korkuyordu. O Griffin'e hiçbir şey için izin vermemişti. Bugüne dek ilk defa bir erkek ona dokunmak, onun tadına bakmak ve onu sahiplenmek için onun iznini beklememişti.

"Venüs?"

Tanrıça hemen zihnindeki düşüncelerden sıyrıldı. "Griffin içeride ama senin şu gizemli erkeğin de içeride mi?"

"Hayır." Pea içini çekti.

"Emin misin?"

"Evet. Yani aramızda yaşananlardan sonra onu tanımamam mümkün değil." Pea'nin yüzünün kırmızısı üzerindeki bluzun rengiyle mükemmel bir uyum sağlamıştı.

"Ah." Venüs yeniden derin bir nefes aldı. "Eh, en azından artık bunu biliyoruz. O adam burada değil ama Griffin içeride. O halde şimdi sınıfa gir ve dersine başla. Bir saat boyunca bütün dikkatler üzerinde olacak. Buna rağmen Griffin yine de sana ilgi göstermezse, inan bana o senin ilgine layık birisi değildir."

"Gerçekten yapamam."

Venüs içini çekti. "Bunları daha önce de konuşmuştuk. Elbette, yapabilirsin. İyi dans ediyorsun. Sadece içeri gir ve iyi yaptığın şeyi göster."

Pea, Venüs'ün eline yapıştı . "Lütfen beni buna zorlama!"

"Seni zorlamayacağım, canım. Bu konuda kendine bunu kendi isteğinle yapacak kadar güveniyor olmalısın."

"Herkese rezil olacağım." Pea'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bu kendine güven meselesi değil. Sorunşu ki diğer insanların karşısında rahat olamıyorum. Beni büyüleyip kendimi diğer insanların beni gördüğü şekilde görmemi sağladığını biliyorum." Pea boşta kalan eliyle vücudunu gösterdi. "Şimdi artık lisedeki gibi beceriksiz bir ahmak değil, aslında hoş bir kadın olduğumu öğrendim. Ama bu diğer insanların önünde rahat olduğum ya da bundan sonra rahat olacağım anlamına gelmez."

"Fakat Pea, sen..."

Pea, Venüs'ün konuşmasına izin vermedi. "Yeterince iyi olmamın tek yolu kendimi değiştirmem mi?"

"Tabii ki hayır! Niyetim asla böyle hissetmen değildi." Venüs, Pea'ye sıkı sıkı sarıldı. "Sen gerçek halinle de yeterince iyisin. Sadece bunu senin de görmeni istedim."

"Biliyorum, ama..." Pea tereddüt etti.

Venüs geri çekilip ölümlü kadının gözlerinin içine baktı. "Ama sen bunu istemiyorsun. En azından bu kısmını istemiyorsun, öyle değil mi?"

"Kendimi net bir şekilde görebilmek ve güzelliğime güvenmek başka şey, gerçekte olmadığım biriymiş gibi davranarak bir erkeği elde etmek başka şey. Burada beklerken bunları düşündüm ve eğer bunu yapmam gerekiyorsa Griffin'i bile istemediğime karar verdim."

"Biliyor musun, Dorreth Pea Chamberlain, sen bir ölümlüye göre fazlasıyla akıllısın."

Pea sırıttı. "O zaman dersi benim yerime sen verir misin?"

"Üzerimdeki giysiler bale dersi vermek için uygun sayılmaz."

"Lütfen ama. Kendine sihirle streç bir bluz yaratamaz mısın?"

"Bale yapmayı bilmiyorum."

"O halde bildiğin şeyi öğret."

"Hımm... Bildiğim şeyi öğretmek. Bu gerçekten de ilginç olabilir," dedi Venüs düşünceli bir tavırla. "Bu konuda haklı olabilirsin Pea ve tavsiyene uyacağım." Tanrıça elini havaya kaldırdıktan sonra Pea'ye baktı. "Hazırlıklı ol. Birazdan sihirle bir şeyler ortaya çıkaracağım."

Pea gözlerini kapadı. Venüs parmaklarını oynattı ve bir anda ortaya çok büyük, çok dolu bir el çantası çıktı. Venüs çantayı koluna astı.

"Artık gözlerini açabilirsin."

"Peki ne öğreteceksin?"

Tanrıça'nın gülümsemesi baş döndürücüydü. "Tabii ki bildiğim şeyi öğreteceğim, canım," dedikten sonra kendi kendine sessizce ekledi: *Aynı zamanda o ölümlü adama iyi bir ders vereceğim.*

BÖLÜM ON YEDİ

"Tekrar günaydın. Bana Venüs diyebilirsiniz. Bu sınıfa rahatlama tekniklerini ben öğreteceğim. İstediğiniz yere oturabilirsiniz..." Tanrıça'nın parmaklarını oynatmasıyla birlikte geniş sınıfın arka tarafındaki gölgeler arasında sandalyeler belirdi. "Şu sandalyeleri bu tarafa çekin lütfen, çok uzakta duruyorlar." Adamların hiçbirine sınıfa ilk girdiklerinde arka tarafta sandalye olmadığını hatırlayacak kadar zaman tanımadan kayıtsız bir ses tonuyla konuşmuştu. Onlar sandalyeleri çekip yerlerine yerleşirlerken Venüs de çantasını karıştırdı ve içinden kalın parşömen kâğıtlar çıkardı. Her bir kâğıdın üzerinde karmaşık bir şema vardı.

Venüs, elbette, sınıfın tam ortasına ve en öne oturmayı tercih eden Griffin'i görmezden gelerek kâğıtları dağıtmaya başladı. Adamlar âdeta şok olmuş ve nutukları tutulmuş bir halde şemaya bakakaldılar.

"Bir kadını nasıl doyuma ulaştırabileceğiniz hakkında konuşacağız. Konuyu tartışırken kadınların lotus çiçeğini gösteren bu şemadan faydalanacağım. Lütfen soru sormaktan çekinmeyin." Sustu ve adamların söylediklerini hazmetmesini bekledi. Aynen tahmin ettiği gibi çoğu büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Kafanız mı karıştı beyler? Daha şimdiden sorularınız mı var?"

Daha yaşlı olan adamlardan biri çekinerek parmağını kaldırdı ve Venüs başını sallayarak ona söz verdi.

"Şey, efendim, sanırım hepimiz stres rahatlatmanın kızların çiçekleriyle ne ilgisi olduğunu merak ediyoruz."

"Tatlım, ben 'kadınların lotus çiçeği' terimini sembolik bir terim olarak kullandım." Venüs sustu ve adamların hâlâ şaşırmış gibi göründüklerini fark etti. İçini çekti. "Vajinayı sembolize etmek için," diye açıkladı.

Birkaç adam şaşkınlık dolu bakışlarla ona baktılar. Venüs, Griffin'in sırıtmakta olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Şey, efendim?" Aynı adam tekrar elini kaldırdı.

Venüs bu ölümlü ahmağa sabırlı davranabilmek için elinden geleni yaparak, "Evet," dedi neşeyle.

"Iıh, ben hâlâ... şey... vajina çiçeğinin stresi rahatlatmayla ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

"*Lotus* çiçeği," diye düzeltti Venüs hemen. "İsmin?"

"J. D. Maples."

"Evli misin J. D.?"

"Evet, efendim."

"Karına seni her seferinde hevesle yatağa davet edecek ve çıplak vücudunu üzerine bastırman için bahaneler üretecek kadar zevk vermeyi öğrensen hayatındaki stresin büyük bir kısmından kurtulmuş olmaz mısın?"

J. D. açık kalan ağzını kapadı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum, efendim."

Diğer adamlar da onayladıklarını gösteren sesler çıkardılar.

"Anlayacağını tahmin etmiştim zaten." Venüs gülümsedi. "Şimdi, kadın orgazmının birkaç çeşidi vardır ama karışıklığı engellemek için biz bugün sadece ikisinin üzerinde yoğunlaşacağız; klitoral ve vajinal orgazmlar. Ayrıca her kadının daha derinlerdeki zevk noktasının nasıl keşfedilebileceğinden de bahsedeceğiz." Venüs kısa bir süre

düşünüp Google'da yaptığı çok sayıda arama sırasında öğrendiği ismi hatırlamaya çalıştı. "G-noktası. Kadınların çoğunlukla hoşlandıkları orgazm türüne göre tercihlerde bulunduğunu bilmelisiniz ancak..."

Griffin'in eli havaya kalktı. Venüs kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. "Evet, Hımm, adınızın Bay DeAngelo olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Griffin," dedi Griffin asla titremeyen, kendinden emin gülümsemesiyle. "Lütfen bana Griffin deyin."

"Pekâlâ. Daha şimdiden aklına bir soru mu geldi Griffin?"

"Evet, efendim. Orgazm türleriyle ilgili merak ettiğim bir şey var. Sevgilimizin hangi orgazm türünden hoşlandığını nasıl bileceğiz?"

"Ona sorarak," dedi Venüs sakince. "Ancak sanırım bu sorunun bir kısmını bir tanesine bile danışmadan, kendim dışında tabii, bütün kadınlar adına ben yanıtlayabilirim. Bütün kadınlar kendilerine sözünü tutan ve aniden yok olmayan dürüst bir erkeğin yaşattığı orgazm türünü tercih ederler." Venüs, Griffin'in yüzündeki gülümsemenin bir anda kaybolmasından pek hoşlanmasa da bakışlarını kaçırmadan ona baktı. Sınıfın sol tarafından başka bir el havaya kalktı. "Evet, yeni bir soru mu var?"

"Efendim," dedi çok genç bir itfaiyeci. "Sanırım benim şemamda bir sorun var."

Venüs çabucak itfaiyecinin yanına doğru yürüdü ve omzunun üzerinden şemaya baktı.

"Lotus çiçeğini ters tutmuşsun, canım."

Yüzü bir anda acı çektiğini gösteren, parlak kırmızı bir renge bürünen itfaiyeci, "Ah, affedersiniz," diye mırıldandı.

"Lütfen özür dilemeyin. Buraya öğrenmeye geldiniz. Hepinizin bildiği üzere, erkeklik organı zevk veren bir organ olsa da kadın cinselliğinin kalbi olan lotus çiçeği ona göre çok daha karmaşıktır."

Griffin diğer adamların meraklı bakışlarını üzerine toplayarak, "Bazen beklenmedik durumlarla karşılaşabiliriz," dedi pat diye.

Venüs ona bakıp masumca gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, Griffin, içinde bulunduğumuz durumun herhangi bir önemi yok. Vajinalar her zaman penislerden daha karmaşıktır."

Tanrıça, Griffin'in gözlerinin kenarında beliren muzip kırışıklıklardan ve yaptığı espriye koca bir gülümsemeyle tepki göstermesinden etkilenmemeye çalıştı. Ama son derece tatlı göründüğünü de itiraf etmeliydi; en azından kendine.

"Lotus çiçeklerinin hem büyüleyici hem de karmaşık oldukları konusunda hiç şüphem yok. Ben sadece, hımm, karmaşık bir durum yanlışlıkla erkeğin elinde olmayan sebeplere bağlanırsa ve her iki taraf da orgazma ara vermek zorunda kalırsa o erkeğin ne yapması gerektiğini soruyorum. Böyle bir durumda ne tavsiye edersiniz?"

"İletişimi tavsiye ederim," dedi Venüs.

"Sadece bu kadar mı?" İşte şimdi Griffin'in gerçek anlamda yüzü gülmüştü.

Sınıfın arkalarından bir adam, "İletişimi ve kadının ayaklarına kapanmanı tavsiye ederim," diye bağırdı ve herkesin gülüşmesine neden oldu.

"En azından bir tane ileri seviyede öğrencim olduğunu görüyorum," dedi Venüs imalı bir ses tonuyla. Sınıfa bakıp sırıttı ve sadece çok kısa bir süreliğine Griffin'in gözleriyle buluştu.

"Eh, ben de öğrenmeye hazırım, efendim," dedi Griffin ona sıcak ve samimi bir gülümseme sunarak.

Sınıfta herkesin bunu onayladığını gösteren keyifli mırıldanmalar oldu.

Venüs kendini bir kez daha Griffin'in ışıl ışıl parlayan, mavi gözleriyle buluşmaktan alıkoyamayarak, "Dersi dikkatli dinleyen erkekleri severim," dedi.

Sonra hızla tahtaya doğru yürüdü ve çantasından renkli bir tebeşir takımı çıkardı. Pembe renkli tebeşiri seçerek, "Ben size dağıttığım şemaların daha basit bir versiyonunu tahtaya çizerken siz de önünüzdeki kâğıtlardan takip edin lütfen," dedi.

Yeni bir el havaya kalktı. "Affedersiniz, efendim. Not da tutalım mı?"

"Eğer bir kadına gerçekten zevk vermek istiyorsanız tutun."

Venüs tekrar çizimine geri döndüğünde diğer erkeklerle birlikte kâğıt kalemini çıkarmakla uğraşan Griffin'in kıkırdadığını duydu.

Belki de onun neden geri dönmediğiyle ilgili yapacağı açıklamayı dinlemeliydi. Olayları onun açısından dinlemenin kimseye zararı olmazdı. Her şeye rağmen Aşk'tan nazik, adil ve sabırlı olması beklenirdi. Evet, Griffin'i dinleyecek sonra da Pea'yi bir kenara çekip ona her şeyi açıklayacaktı. Griffin kötü ve yetersiz bir bahane öne sürecek olursa Pea'ye onun nasıl aşağılık bir herif olduğunu anlatacak ve onsuz çok daha mutlu olacağını söyleyecekti. Eğer geri dönmemesiyle ilgili gerçekten tutarlı bir bahanesi varsa... şey... o zaman arkadaşına sadece gerçeği anlatacaktı. Pea akıllı ve şefkatli bir kadındı. Onu anlardı. Venüs aniden kendini günlerdir hiç olmadığı kadar hafiflemiş ve mutlu hisseti. Gösterişli bir hareketle çizimini tamamlayıp sınıfa döndü.

"Şimdi kim bana klitorisin yerini gösterebilir?"

Coşkuyla havaya kalkan parmaklara bakıp gülümsedi.

Vulcanus konsantre olamıyordu. Evet, her zaman yaptığı gibi yine eski dünyanın çekirdeğini ısıtan fırını beslemişti. Elbette, hem ka-

rada hem deniz altında var olan çeşitli volkanları da kontrol etmişti. Bunca karmaşık duyguların arasında şu an ihtiyaç duyabileceği en son şey volkanik bir patlamaydı. Her zaman olduğu gibi kontrol altına alınamayıp etrafı kasıp kavuran yangınları da unutmamıştı. Ancak tüm bunları farkında olmadan yapıyordu. Aslında düşünceleri tamamen Pea'deydi.

İnleyerek yenilgiyi kabul etti ve yeraltı sarayının ışıl ışıl parlayan odalarından geçerek hiç durmadan yanan alevin tam ortasındaki sütuna ulaştı. Cehennem ateşinin içine doğru eğilip onu Venüs'e, modern dünyaya ve Pea'ye bağlayan ateş parçasını buldu.

Ateş parçası her zaman olduğu gibi onu önce Venüs'e ulaştırdı. Vulcanus kaşlarını çattı. Yeraltı dünyasının tüm katmanları adına Venüs ne yapıyordu böyle? Bir tahtaya renkli tebeşirle devasa bir vajina mı çiziyordu? Vulcanus gördüklerine inanamayarak bir sınıf dolusu coşkulu adamın Venüs'e kadın orgazmıyla ilgili sorular sormasını izledi. Aşk Tanrıçası kadınları azdırma sanatı konusunda ders veriyordu! Vulcanus elinin bir hareketiyle bir sandalye ortaya çıkardı ve olup bitenleri daha dikkatli bir şekilde izleyebilmek için üzerine yerleşti. Evlilikleri başarılı olmamıştı ama belli ki zevk almanın inceliklerini anlamakta Venüs'ün üzerine kimse yoktu. Vulcanus kendisinin sevişmek konusunda pek de deneyimli olduğunu söyleyemezdi. Diğer tanrıçalar gerçekte aşkın onu reddetmiş olduğunu bildikleri için Vulcanus'tan hep uzak duruyorlardı. İronik bir şekilde ölümlü kadınlar da kocasına göz koyarak Aşk Tanrıçası'nı kızdırma riskine girmek istemiyorlardı. Vulcanus yüzyıllar boyu aslında Venüs'ün onu reddetmediğini, evliliklerinin sadece bir formalite evliliğinden ibaret olduğunu anlatmaya çalışmaktan yorgun düşmüş, buna rağmen yine de yanlış anlaşılmıştı. Zaman içinde yalnız kalmak onun için en kolayı olmuştu. Kısa bir süre öncesine dek.

Pea'yle tamamen farklı bir şey yaşıyordu; başkalarının onu nasıl algıladığına göre değil gerçek kişiliğiyle sevilme şansına kavuşmuştu.

Şüphesiz baştan çıkarma konusunda ulaşabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden kulaklarını dört açarak Tanrıça'nın gizemli bir şekilde bir kadının G-noktası olarak isimlendirdiği şeyi anlatmasını dinlemeye başladı ama bunu yaparken bile düşüncelerinin Pea'ye kaymasına engel olamadı.

Vulcanus düşüncelerinin izinden gidip sınıftan ayrılan ve huzursuzca koridorda süzülmeye başlayan ateş parçasını durdurmak istemedi. Ateş parçası sessiz ve hızlı bir şekilde Vulcanus'un ihtirasını takip etti. Pea, Vulcanus'un onu daha önce de orada çalışırken gördüğü düzenli bir ofisteki masasında oturuyordu. Karşısında ise fazlasıyla paspal görünümlü bir adam vardı. Pea elinde içi kâğıtlarla dolu bir dosya tutuyor ve adama sorular soruyordu. Vulcanus'un, Pea'nin çalıştığı Eğitim Merkezi'nde tarih alanında açık bir pozisyon bulunduğunu ve karşısındaki adamın da bu pozisyona başvurduğunu anlaması uzun sürmedi. Pea adamdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Hatta adam gittikten sonra içini çekmiş ve kaleminin ucunu ısırmaya başlamıştı.

"Sıkıcı... ruhsuz... hayır. Bu adam olmaz. Bu adam sınıftaki herkesi uyutur," diye mırıldandı kendi kendine. Ardından saatine baktı. "Bir sonraki görüşmeye yarım saat var..." Yeniden içini çekti ve Vulcanus, adının bilgisayar olduğunu bildiği garip alete tıklamaya başladı. Bu alet içinde öyle çok bilgi saklıyordu ki bir anlamda sihrin modern dünyadaki versiyonu sayılabilirdi.

Bir sonraki görüşme...

Neden Pea'nin bir sonraki görüşmesi Vulcanus olmasındı? Venüs Pea'nin çalıştığı Eğitim Merkezi'nde öğretmen kılığına giriyordu da neden kendisi böyle bir şey yapamıyordu? Vulcanus kendi düşüncesine şaşırarak sırtını dikleştirdi. Evet, neden olmasındı? Pea'yi yeniden görmek istiyordu. Onunla flört etmek, onu sahiplenmek istiyordu. Pea'yi asla Olimpos'a götürmemeye karar vermişti, bu da

eninde sonunda kendisinin onu ziyaret edeceği anlamına geliyordu. Bunu neden şimdi yapmasındı? Neden daha fazla beklesindi? Ateş Tanrısı harekete geçmeye hazırdı ve harekete geçecekti. Tek yapması gereken en azından Pea kendisine âşık olana dek Venüs'ün yoluna çıkmamaktı. Zaten az önce Venüs'ün oldukça meşgul olduğunu görmüştü. Modern ölümlülerin dünyasına ve umuyordu ki Pea'nin kalbine girmesi için şimdi tam zamanıydı. Diğer detaylar için daha sonra endişelenirdi. Şu an önemli olan tek şey yeniden Pea'yle bir araya gelmesiydi.

O halde... uygun bir giysiye ihtiyacı olacaktı. Az önceki adamın giydiği gibi bir şeylere ama biraz daha derli toplu olanına. Adamın o paspal hali Pea'yi kesinlikle etkilememişti. Vulcanus'un çok fazla zamanı yoktu. Bir sonraki görüşmeye girecek olan adamdan önce oraya varıp ölümlüyü farklı bir yere yönlendirmesi -bu kolayca yapabileceği bir şeydi- sonra da onun yerine Pea'nin ofisine girip kalbini kazanmaya başlaması gerekiyordu.

Çünkü bunu gerçekten yapmak istiyordu. Olimpos'un, tanrıların, tanrıların entrikalarının, ön yargılarının, hepsinin canı cehenneme. Vulcanus kendine ait birisini istiyordu. Tanrıların elinin değmediği birini. Kendine ait bir hayat da istiyordu ve Tartaros'un bütün karanlık katmanları adına buna sahip olmak için elinde gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

BÖLÜM ON SEKİZ

"Girin," dedi Pea ofis kapısına çabucak vurulunca. Saate baktı. Bir sonraki randevusu beş dakika erken gelmişti. Masasındaki kâğıtları karıştırıp Robertson Brown'ın dosyasını diğer dosyaların üstüne koyarken, *Eh*, diye düşündü, *bu en azından Bay Brown'ın hevesli birisi olduğunu gösterir. Şimdi bir de az önceki adamdan daha ilginç birisi olmasını umalım...*

Vulcanus içeri girdiğinde Pea vücudundaki bütün oksijenin bir anda uçup gittiğini hissetti. Gerçek anlamda.

Hayatında bir defa ata binme gafletinde bulunduğu zaman da aynı şeyi yaşamıştı. Attan düşmüş ve hiç de hoş olmayan birkaç saniye boyunca nefessiz kalmıştı. Şu an yine şeyi hissediyordu. Tek yapabildiği oturmak, boş boş bakmak ve nefes almaya çalışmaktı.

Vulcanus, Pea'nin içine işleyip onu eriten sıcak bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedi.

Pea güçlükle nefes almaya çalışarak telaşla, "Sen bir sonraki randevum Robertson Brown mısın?" diye sordu.

"Hayır. Evet." Vulcanus sustu ve derin bir nefes aldı. "Üzgünüm. Sanırım tahmin ettiğimden çok daha fazla gerginim. Ben Robertson Brown değilim ama bir sonraki randevun olmayı çok isterim."

"Senin bir itfaiyeci olduğunu düşünmüştüm."

Vulcanus, Pea'nin bunu söyleyeceğini tahmin etmiş gibi başını salladı. "Evet, uzun bir süre itfaiyecilik yaptım. Ama kısa bir süre önce bir değişiklik istediğime karar verdim."

"Sürekli Eğitim Departmanı'mızda tarih mi öğretmek istiyorsun yani?" Pea yüzünün kızardığını ve huzursuzlandığını hissetti. Sürekli kıpırdanıp durmalarına engel olabilmek için ellerini kavuşturmak zorunda kalmıştı.

"Evet. Evet, bunu yapmayı çok isterim."

Pea onun yüzüne baktı. Biraz modası geçmiş de olsa düzgünce ütülenmiş ve üzerine tam oturan bir takım elbiseyle karşısında durduğuna inanamıyordu. Varlığı sanki bütün ofisi doldurmuş gibiydi. Pea onun böylesine uzun boylu, kaslı ve gösterişli olduğunu unutmuştu. Ama dudakları... dudaklarını kesinlikle hatırlıyordu...

"Davetsiz gelmiş olmamın bir sakıncası var mı?"

Pea hafifçe yerinden sıçradı. "Hayır, hayır. Kesinlikle yok. Ancak Bay Brown ortaya çıkacak olursa görüşmemizi sonlandırmak zorundayım. Görüşme sırası ondaydı."

"Anlaştık." Vulcanus başıyla onayladı.

"Pekâlâ, şey, o halde otur lütfen."

Vulcanus masasının önündeki deri sandalyeye oturmak yerine, belirgin bir şekilde topallamasının üzerinde taşıdığı güç ve otoriteyi gölgede bırakmasına izin vermeden doğrudan Pea'nin yanına gitti. Sıkıca kenetlemiş olduğu ellerini birbirinden ayrılmaya ikna etti ve birini o muhteşem ağzına götürerek dudaklarını tenine bastırdı. Dokunuşunun sıcaklığı Pea'nin vücudunu baştan aşağı titretti. Gözleri buluştu ve Pea sanki o da fiziksel bir varlıkmış gibi bakışının sarsıcı darbesini üzerinde hissetti.

Aralarındaki bağ sadece Pea'nin hayal gücünün yarattığı bir şey değildi. O da burada, odadaydı ve nabzı atan, canlı ve gerçek bir varlıktı.

"O gece seni bırakıp gittiğim için beni affet."

"Seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm," dedi Pea

Vulcanus elini tutmaya devam ederek başını iki yana salladı. "Senden ayrı kalamam, küçüğüm."

"Kimsin sen?"

"Ben senin büyülediğin adamım."

Pea gülümsedi ve istemeden de olsa elini geri çekti. "Belgelerine böyle yazamam herhalde." Tekrar profesyonel bir tavır takınmaya çalıştı. "Gerçek ismini kastetmiştim?"

Bu basit sorusunun onu tamamen huzursuz etmesi aslında Pea'nin kendisini daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Şu an adını bile unuttuğuna göre demek onu heyecanlandırdığını söylerken hiç de abartmamıştı.

"V," dedi nihayet Vulcanus. "Can."

"V. Cannes? C-a-n-n-e-s mi yani?"

Büyük bir şok yaşıyormuş gibi görünen Vulcanus başıyla onayladı.

"V ne anlama geliyor, Victor mu yoksa Vlad gibi berbat bir şey mi?"

"Victor," dedi Vulcanus çabucak ve kendini biraz toparlamış gibi görünerek sandalyeye oturdu.

"Pekâlâ Victor, aslında bir sonraki randevum sen olmadığına göre bu pozisyonun açık olduğunu nasıl öğrendin?" *Ve beni nasıl buldun? Yoksa bu sadece tuhaf bir rastlantı mı?*

Vulcanus bir süre kaşlarını çatıp hiç kıpırdamadan oturdu. Sonra birden yüzü aydınlandı ve bilgisayarı işaret etti. "Bu işi bilgisayardan

buldum ama burada olmamın tek sebebi bu değil. İşin doğrusu seni tekrar görmek zorundaydım."

"Şu an bir iş görüşmesinde değil miyiz yani?" Pea sert bir sesle konuşmaya çalışsa da dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına engel olamamıştı. Demek bu bir rastlantı değildi!

"Önceliğimin seni görmek olduğunu itiraf etmeliyim. İş benim için ikinci plandaydı."

"O halde buraya tarih öğretmek istediğin için gelmedin, öyle mi?"

"Buraya senin için geldim ama sanırım tarih öğretmek de hoşuma gider. Eski dünya tarihi."

"Gerçekten mi? Ne tür bir eski dünya tarihi?" Pea artık susmalıydı. Tamam, bu gerçek bir iş görüşmesi sayılmazdı ama bu adam çok ilginç, çok seksi ve...

Vulcanus fazlasıyla muzip bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Eski efsaneleri iyi bilirim."

Pea ona bakıp sırıttı. "Son zamanlarda mitoloji konusunda ben de epeyce bilgi sahibi oldum."

Vulcanus öne doğru eğildi. Yüzündeki şakacı ifade bir anda ciddileşmişti. "Peki, tanrıların ve tanrıçaların yeryüzünde dolaştığı zamanları anlatan eski efsaneler hakkında sen ne düşünüyorsun?"

Pea, Venüs'ü hatırlayıp sevgiyle gülümsedi. "Şu ana dek öğrendiklerimi sevdim."

"Öyle mi?" Vulcanus onun elini tuttu.

Ve yine aynı şey oldu. Pea onun varlığında kaybolmak istedi. Tıpkı o sihirli gecede de olduğu gibi gözleri onu bir kez daha tutsak etti. Ama hayır, sadece bu kadarı değildi, sadece gözleri değildi. Pea sanki onun ruhunu okuyabiliyordu. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Gerçekmiş gibi hissettirse de bütün bunları fazlasıyla romantik hayal gücünde canlandırıyor olmalıydı.

"Hayal görmüyorsun," dedi Vulcanus hem ciddi hem de alçak bir ses tonuyla.

"Ne düşündüğümü nasıl anladın?"

"Seni tanıyorum. Aramızda bir bağ var. Bu bağın nasıl oluştuğunu bilmesem de nedenini bildiğimi düşünüyorum. Sanırım biz aynıyız; sen ve ben. Seninle tanışana dek sadece yabancı biri olmayı biliyordum. Kendimi yalnızlığın ellerine teslim etmiştim. Sonra seni gördüm ve nihayet evime vardığımı hissettim." Küçük bir kahkaha attı ve sanki rüyadaymış da kendisini uyandırması gerekiyormuş gibi yüzünü sildi. "Oysa kulağa inanılmaz geliyor, öyle değil mi?"

"Evet. Kulağa inanılmaz geliyor." Pea, Vulcanus'un etkileyici gözlerine hayal kırıklığı dolmaya başladığını fark edince ekledi. "Kulağa inanılmaz geliyor ama öyle hissettirmiyor."

"Yani sadece ben öyle hissetmiyor muyum? Bu konuda yalnız *değil miyim?*"

Pea, Victor'ın söylediği şeylerin ciddiyetini azaltmak ve aralarında geçenleri biraz şakaya vurmak için bir espri yapması, bir şeyler söylemesi ya da hiç olmazsa bir kahkaha atması gerektiğini biliyordu. Ona sonsuza dek mutlu yaşama garantisi olan romantik bir filmde oynamadıklarını hatırlatmalıydı. İlk görüşte aşk sadece filmlerde ya da kitaplarda, tümüyle hayal ürünü olan şeylerde mümkündü. Gerçekte hayatta ise aşk biter, ardında boşanma ve kırık kalplerden oluşan bir enkaz bırakırdı.

Üstelik bir de ortada Griffin vardı. Peki ama Griffin gerçekten var mıydı? Yoksa aslında filmlerdeki imkânsız aşklara benzeyen ona olan sevdasıydı da bu adamla yaşadıkları gerçek miydi?

Bir kez daha Victor'ın gözleriyle buluştu ve bu gözlerde öylesine saf, öylesine olası bir şeyler görüp onu öylesine vahşi duygularla arzuladı ki az önceki sorularının cevabını veremedi. Başkaları teker teker sevgili bulurken Pea asla elde edemeyeceği bir adamı düşleye-

rek geçirdiği yapayalnız yemekleri ve geceleri çekilir hale getirmek için hayatını hep evcil hayvanlarıyla ve işiyle doldurmuştu. Şimdi bu ilişkiyi, eski hayatından farklı bu yepyeni bir gelecek ihtimalini istiyordu.

Yüreği daralıp nefesi kesilse de, "Bu konuda yalnız değilsin," dedi. "Sadece korkuyorum. Hepsi o kadar..."

"Sakın her şeyin çok hızlı geliştiğini söyleme," dedi Vulcanus araya girerek. "Yıllar boyu bunu yaşamanın imkânsız olduğuna inandıktan sonra ne kadar hızlı gelişirse gelişsin aramızda oluşan bu sihri kucaklamak istememiz mümkün mü? Ona bir şans tanıyıp önümüzde uzanan bu yeni yolun bizi nereye çıkaracağını görsek olmaz mı?"

Pea kaşlarını çatarak Victor'ın söylediklerini düşündü. Sanki içinden geçen duyguları okuyor ve kendi ağzından yeniden ona aktarıyordu.

"Ne olur hayır deme."

Pea sessizce Victor'ı izlemeye devam ederken birdenbire içinde bir anahtarın çevrildiğini ve ruhunda bir erkeğe, onun erkeğine verilmek üzere sakladığı tüm sevgiyi barındıran gizli bir odanın kilidinin açıldığını fark etti. Kendini korkmuş, tedirgin ve ürkek hissetmek yerine doğru kararı vermenin o olağanüstü hissiyle dolmuştu.

"Sana, daha doğrusu bize bir şans tanıyacağım, Victor. Ancak bir konuda bana söz vermelisin."

"Yapabileceğim her şeyi yapmaya hazırım."

"Artık ortadan kaybolmak yok."

"Sözüme güvenebilirsin." Victor'ın yüzüne rahatlamanın verdiği koskocaman bir gülümseme yerleşmişti. Tekrar elini öptü ve umut dolu bakışları Pea'nin bakışlarıyla buluştu. "Bunun için pişman olmayacaksın. Elimden geldiği sürece seni asla pişman etmeyeceğim."

"Sana inanıyorum," dedi Pea, kıkır kıkır gülmek isteyerek.

Victor aniden ayağa fırladı. "Haydi gel! Buradan gidelim. Seni canın nereye isterse oraya götüreceğim; sadece gitmek istediğin yeri söyle ve ben de bu arzunu gerçekleştireyim."

Pea işte o zaman gerçekten kıkırdadı. "Bunun şu ana dek aldığım en güzel çıkma teklifi olduğunu itiraf etmeliyim ama," saatine baktı, "yaklaşık altı saat boyunca işten ayrılamam."

"Altı saat mi?"

Pea başıyla onayladı. "Evet, ama bu gece için herhangi bir planım yok."

Victor gülümsedi. "O halde seni bu gece görebilir miyim?"

"Evet, görebilirsin." İki aptal gibi birbirlerine sırıtıp dururlarken Pea birdenbire gerçek saatin farkına vardı. "Ah, Tanrım! Nasıl da unuttum! Arkadaşım birkaç dakika içinde dersten çıkmış olacak. Onunla buluşmalıyım ve..." Pea, *ve bana Griffin'i ayarlayıp ayarlayamadığını öğrenmeliyim* ya da *durduk yere bir şeyler ortaya çıkarıp da öğrencilerini korkutmadığından emin olmalıyım gibi yorumları hızla eleyerek geçerli bir bahane bulmaya çalıştı.* Nihayet kararını vererek, "... ona dersin iyi gidip gitmediğini sormalıyım. Bu öğretmenlikte ilk günü de," dedi.

"O halde seni işinle baş başa bırakıyorum ve altı saat sonra yeniden görüşüyoruz."

"Şunu yedi saat yapamaz mıyız? Eve gitmek ve bilirsin işte..." Pea üzerindeki giysileri işaret etti.

"Ah, elbette. O zaman yedi saat sonra." Victor odadan dışarı çıkmak üzere arkasını döndü.

"Şey, Victor? Bu gece beni nereden alacağını öğrenmek için telefonumu ve adresimi bilmek istemez misin?"

Victor utanmış gibi görünerek tekrar masasına geldi ve Pea'nin üzerine bilgilerini yazdığı kâğıdı aldı.

"Bu konularda hiç de iyi sayılmam," dedi. "Özür dilerim. Sen aslında..." Geniş omuzlarını huzursuzca kıpırdattı."Sen aslında aşk konusunda çok daha deneyimli birine layıksın."

Pea'nin yüzündeki şakacı gülümseme bir anda soldu. Kendini yetersiz ve beceriksiz biriymiş gibi hissetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. "Sakın bir daha böyle bir şey söyleme. Ben seni olduğun gibi seviyorum. Tatlı dilli bir zampara peşinde değilim. Kendimi yakın hissetiğim, beni anlayan ve güvenebileceğim birisini arıyorum."

"Bana güvenebileceğinden emin olabilirsin. Her zaman."

"Sözüne güveniyorum, Victor."

Victor elini tutup öne doğru eğildiğinde Pea onun tekrar elini öpeceğini sandı. Ancak Victor bu defa daha fazla eğildi ve dudaklarından öperek onu şaşırttı. İhtirastan çok umut dolu bir öpücük vermiş olsa da kokusu ve vücudunun sıcaklığı Pea'yi baştan sona sarmıştı. Onu soğuk bir gecede yakılan sıcak bir ateşe benzetti ve içinin de bu ateşe karşılık veren bir sıcaklıkla dolduğunu hissetti. Victor dudaklarını dudaklarından ayırdığında onu tekrar kendine doğru çekmek, ağzının içinde kaybolmak istese de bunu yapmak yerine kendini toparlayıp, "Yedi saat sonra görüşürüz," dedi.

"Akşama görüşürüz, küçüğüm."

Vulcanus, Olimpos'a geri dönmeden önce Eğitim Merkezi'nin araştırma bölümünü gösteren işaretleri izledi. Birkaç ölümlünün üzerine makul miktarlarda sihir serpmek zorunda kalmış olsa da kısa zamanda arama motorları hakkındaki kıt bilgisiyle bir bilgisayarın karşısına geçmiş oturuyordu. Günlük hayat ve insanlarla ilgili temel birkaç bilgi edinmeden, pot üstüne pot kırarak modern dünyada dolaşmak hiçbir işine yaramazdı. Parmaklarını çıtlattı ve fare adı verilen büyüleyici aleti oynatıp tıklatmaya başladı...

BÖLÜM ON DOKUZ

"Teşekkürler, hanımefendi. Harika bir dersti!"

Venüs dersin başında şemayı ters tutmuş olan genç itfaiyeciye bakıp keyifle gülümsedi. "Asıl ben teşekkür ederim, canım. Hoşuna gitmesine sevindim."

"Hoşuma gitmek ne kelime, hanımefendi!" dedi itfaiyeci coşkuyla. "Sabırsızlıkla..." Birden kıpkırmızı olup sustu. "Şey, yani tekrar teşekkürler demek istedim. Sayenizde çok şey öğrendim."

"Hiç önemli değil." Venüs sınıf kapısının önünde duruyor, dışarı çıkanlarla vedalaşıyordu. Gerçekten de her şey yolunda gitmişti. İtfaiyeciler derste ilgili ve hevesli davranmışlardı. Venüs de çok eğlenmişti ve bunun büyük ölçüde sınıftaki en ilgili, en hevesli ve en yakışıklı öğrencinin Griffin olmasından kaynaklandığını itiraf etmeliydi. Griffin şu an geride duruyor, çok açık bir şekilde diğer adamların Venüs'le vedalaşarak oradan ayrılmasını bekliyordu.

Ona minnettarlık duyan son itfaiyeci de nihayet oradan ayrıldıktan sonra Venüs, Griffin'in kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü ve yüreğinin kanatlandığını hissetti.

Griffin'in gözlerinin içi gülüyordu. "Senin öğretmen olduğunu bilmiyordum."

"Aslında öğretmen değilim. Aşk konusunda oldukça fazla eğitim verdiğimi söylemek mümkün olsa da en azından çoğu zaman

öğretmenlik yapmıyorum." Venüs modern kelimeleri düzgün bir şekilde seçmeye gayret ederek sustu.

"O halde terapist misin?"

Griffin'in kendisine geçerli bir meslek belirlemesiyle büyük ölçüde rahatlayan Venüs başıyla onayladı ve masum bir şekilde gülümsedi. "Evet. Seks terapistiyim. Bugünkü dersi burada çalışan bir arkadaşımın ricasıyla verdim."

"O halde bugün buraya gelmeni sağlayan arkadaşına bir teşekkür borçluyum."

"Gerçekten mi? Neden?" Oraya neden veya nasıl geldiği gibi teknik detayların olmadığı bir sohbet Venüs'ün kendini kesinlikle daha iyi hissetmesine neden oluyordu.

"Çünkü senin için geri dönmüştüm ama sen yoktun."

Venüs kendisine karşı dürüst davranan Griffin'e aynı şekilde davranmaya karar verdi. "Yanıma dönmek için acele etmediğin ortaya çıkana dek seni bekledim. Sonra da oradan ayrıldım."

Griffin hayal kırıklığıyla dolu derin bir nefes bıraktı. "O kadar uzun süre yanından ayrılacağımı hiç düşünmemiştim. O kadar uzun süre yanından ayrılmayı hiç istememiştim. Belediye Başkanı ve şef, Midtown İstasyonu için önerdiğim planın her detayını anlatmadan oradan ayrılamama izin vermediler. Seni ekmiş gibi olduğum için üzgünüm."

Venüs öfkelenmeye başladığını hissedebiliyordu. "Aslında beni ekebileceğin aklıma bile gelmemişti," dedi yalan söyleyerek. "Sadece beklemekten sıkıldım ve oradan ayrıldım."

Griffin onun böylesine kibirli bir ifadeyle konuşması karşısında kaşlarını çattı.

"Pekâlâ, seni tekrar görmek güzeldi ve umarım verdiğim dersten hoşlanmışsındır." Venüs arkasını döndü ve tebeşirler ile vajina

şemalarını tekrar çantasına tıkıştırmaya başladı. Ona neden böyle fevri ve kaba davranmıştı ki sanki? Oysa kendisiyle konuşmasını ve özür dilemesini istemiş, karşısında durmuş her ikisini birden yaparken de birdenbire sözlerini kesmişti. Venüs sessizce duygularını gözden geçirdi. Kalbi kırılmıştı! Herkül'ün yamru yumru organları adına, Griffin geri dönmediğinde kalbi kırılmış ve şimdi onu ektiğine inandığını hatırlayınca da yine aynı şey olmuştu!

"Ah, Tanrım! Selam Griffin." Pea'nin tatlı ses tonu aralarındaki sessizliği bozdu.

Venüs yeniden Griffin'e doğru döndüğünde Pea'nin telaşlı göründüğünü ama yine de tokalaşmak üzere ona elini uzattığını fark etti. Tanrıça kalbinin ağırlaştığını hissedebiliyordu.

Pea'nin elini tutan Griffin'in yüzünde içten bir gülümseme vardı. "Merhaba, komşum. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Venüs'ün ricasını kırmak istemediği arkadaşının sen olduğunu tahmin etmeliydim."

Pea yüzünde söylediklerinden hiçbir şey anlamadığını gösteren hafif bir gülümsemeyle, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet, maskeli balodayken Venüs ikinizin çok samimi olduğunu anlatmıştı. Aslında belki sen bana yardımcı olabilirsin. Venüs'e o gece işimin uzun sürdüğünü ve bu yüzden onu dışarıda tek başına bekletmek zorunda kaldığımı anlatmaya çalışıyordum."

"Lola'nın maskeli balosunu mu kastediyorsun?"

"Evet ve şimdi bana çok kızgın." Griffin, Venüs'ün yüzüne baktı ve orada gördüğü bir şeyler sözlerine devam etmesine neden oldu, "Onu suçlamıyorum. Ama kendimi affettirebilirim. Bu gece. Onu yemeğe çıkararak. Bana kefil olup onu eli baltalı bir katil değil de sıradan bir adam olduğuma ikna etmeye ne dersin?"

"Ya da bir yalancı olmadığına, öyle değil mi?" diye sordu Pea. Ancak bu defa Griffin'e değil, Venüs'e bakıyordu.

"Kesinlikle yalancı değilim," dedi Griffin. "Ben de ona bunu ispat etmek istiyorum zaten."

"Pea, ben..."

İfadesiz yüz hatları hiç değişmese de Pea, Tanrıça'nın sözlerini nazik bir biçimde kesti, "Venüs hatanı telafi etmene izin verecektir."

Venüs ağzını açıp bir şeyler söyleyecek oldu ama Pea onun konuşmasına izin vermedi. "Bu gece benim bir randevum var, yani bu gece onun da biriyle dışarı çıkması çok iyi olur."

Venüs büyük bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Randevu mu? Bu gece mi? Yoksa..."

Pea'nin yüzündeki ifadesiz maske az da olsa çatırdamıştı. "Evet, onunla. Victor'la. Sen ders verirken ofisime geldi."

"Peki, aranız nasıl, her şey yolunda mı?" diye sordu Tanrıça.

"Evet, her şey yolunda," dedi Pea soğuk bir tavırla. Ardından gözlerini Griffin'e çevirdi. "Kısacası ortada Griffin'le çıkmana engel olabilecek bir sebep yok. Hem de hiç." Venüs'e gergin bir şekilde gülümsedikten sonra hızla oradan uzaklaştı.

Griffin yanına yaklaştığında Venüs yüreğinin bir kez daha kanatlandığını hissetti.

"Bu gece benimle çıkacağını söyle," dedi Griffin ve Venüs'ün bakışlarını uzaklaşmakta olan Pea'den ayırıp kendi gözlerine çevirdi. Öylece birbirlerine bakakaldılar. Öylesine yakınında duruyordu ki Venüs hiç zorlanmadan onun vücudunu vücuduna bastırdığını hayal edebiliyor ve Pea için endişe duymasına rağmen çırılçıplak kalıp hiç acele etmeden birbirlerine zevk vermenin nasıl bir duygu olabileceğini merak ediyordu. Bu, ağacın altındaki hızlı sevişmelerinde yaşadığı o arzu seli kadar güzel bir duygu olabilir miydi?

Birden ona, "Evet, seninle çıkacağım," dediğini fark etti.

Griffin iyice yanına sokuldu. Venüs şimdi onun kendine has kokusunu duyuyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. "Bundan pişman olmayacaksın."

"Gi... *gidip Pea'yle konuşmalıyım," dedi Venüs aniden.* "Akşama görüşürüz." Tam oradan uzaklaşmaya başlamışken Griffin'in sesi onu durdurdu.

"Nerede ve saat kaçta?"

"Altıda." Venüs saati rastgele seçmiş ve daha şimdiden arkadaşına nasıl bir açıklama yapacağını düşünmeye başlamıştı. "Ah, ve şu an Pea'yle beraber yaşıyorum." Ya da en azından hâlâ öyle olduğunu umuyordu.

Griffin gülümseyip başını salladı. "Saat tam altıda orada olacağım, Tanrıçam."

Venüs ofisinden içeri girdiğinde Pea masasında oturmuş boş gözlerle duvara bakıyordu. Tanrıça kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

"Affet beni, Pea," dedi başka hiçbir şey söylemeden. "O gece Griffin'le beraber olduğumu sana söylemeliydim."

Pea omuzlarını silkti ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Sorun değil. Sen bir tanrıçasın ve tanrıçalar da istediklerini yapmakta serbesttirler."

"Hayır, *bu doğru değil." Venüs kendini Pea'nin görüşme sandalyesinin üzerine bırakıverdi.* "Aslında kısmen haklı sayılırsın. Bir tanrıça olarak gerçekten de istediğim her şeyi yapabilirim ama senin arkadaşın olarak asla yapmayacağım şeyler de var."

"Onu elde etmeme yardımcı oluyormuş gibi görünüp delicesine âşık olduğum adamın peşinden koşmak gibi mi mesela?"

"O şekilde olmadı."

Pea nihayet onun yüzüne baktı ve Venüs, ölümlü kadının gözlerinin acıyla dolu olduğunu görmekten hiç hoşlanmadı. "O halde nasıl

olduğunu anlat bana çünkü benim bulunduğum yerden aynen bu şekilde olmuş gibi görünüyor. Üstelik bundan daha kötüsü sanırım sen de bana lise hayatını zehir eden o kızlardan birisin."

"Ah, Pea, hayır!" Venüs gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Ne olur böyle düşünme! Her şey tesadüfen gelişti ve benim yaptığım en büyük hata sana bunları anlatmamak oldu."

Pea çenesini yukarı kaldırıp Venüs'ün bakışlarıyla buluştu. "Sadece tek bir şeyi öğrenmek istiyorum. Her şey yalan mıydı? Benimle ilgili anlattığın o şeylerin hepsi yalan mıydı?"

Venüs'ün yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Hayır! Sana asla yalan söylemedim; Griffin hakkında bile. Sadece anlatmam gereken her şeyi anlatmadım o kadar. Bunu yapmak istedim. Hatta denedim de. Ama seni incitmek istemiyordum. Ve," Venüs elinin tersiyle yüzünü silerek ekledi, "arkadaşlığımızı kaybetmek de istemiyordum."

"Bana olup biten her şeyi anlat."

Venüs derin bir nefes aldı ve Griffin'e karşı bir şeyler hissedip de bunu kabullenmekten kaçınmak için elinden gelen her şeyi yaptığı o ilk andan başlayarak maskeli baloda kendisine yakınlaşmasına dek olup biten her şeyi Pea'ye anlattı. Griffin'in kendisine ağacın altında sahip olduğu kısma geldiğinde Pea gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde onu dinliyordu. Sonra Venüs ona Griffin'in kendisini ekmiş olduğunu düşündüğünden bahsetti.

O ana dek sessiz duran Pea bu kısımda dayanamayıp patladı, "Seni ektiğini sandın! Demek seni dışarıda bulduğumda öylesine tuhaf ve üzgün görünmenin sebebi buydu."

Venüs, Pea'ye bunun çok da önemli olmadığını söylemek üzere ağzını açtı. Aşk Tanrıçası her şeye rağmen kontrolü her zaman elinde tutar ve asla sorun yaşamazdı. Ancak daha kelimeler ağzından çıkmadan bunun ne kadar yanlış olduğunu anladı ve aynı zamanda bir şeyi daha fark etti. Pea'ye her şeyi anlatmak istiyordu; onunla

konuşmaya ihtiyacı vardı çünkü ölümlü kadın onunla gerçekten dost olmuştu.

"Daha önce hiç ekilmemiştim ve be... ben ne yapmam ya da nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum," diye itiraf etti. "Sadece kalbi kırılmış bir halde orada öylece oturdum. Sana neler olduğunu anlatmalıydım ama bunu nasıl yapabileceğimi bile bilmiyordum. Sonra bana diğer adamdan bahsettiğinde ikisini bir araya getirebilmeyi başardığım takdirde bu yeni adamın Griffin'den çok daha iyi olduğunu kendi gözlerinle görebileceğini düşündüm. Her şeye rağmen Griffin'in alçak bir herif olduğunu fark etmemiş olsaydın sana yemin ederim ki yine de onun seni kullanmasına ve incitmesine asla izin vermeyecektim.

"Tıpkı seni kullanıp incittiği gibi," dedi Pea.

"Evet, aynen öyle."

"Reddedilip aldatıldığını düşünmek berbat bir duygu, öyle değil mi, özellikle de önem verdiğin birisi tarafından?" dedi Pea sessizce.

Venüs hiçbir şey söyleyemeden sadece başını sallayıp Pea'nin verdiği mendille yüzündeki taze gözyaşlarını silmekle yetindi.

"Griffin de senin için önemli birisi, öyle değil mi?" dedi Pea.

"Evet, önemli," dedi Venüs, güçlükle konuşmayı başararak. "Ama senin kadar önemli değil. Eğer bu sana acı verecekse onu bir daha asla görmem. Bu konuda sana kutsal yeminimi edebilirim."

Pea, arkadaşına bakıp gülümsedi ve Venüs gözlerinde yine eskisi gibi sevgi ve güven olduğunu fark edince kelimelerle anlatılamayacak kadar büyük bir rahatlama hissetti. "Biliyor musun, aslında Griffin konusunda haklıydın."

"O gerçekten de aşağılık bir herif mi yani?" dedi Venüs burnunu çekerek.

Pea bir kahkaha attı. "Eh, belki öyle olabilir. Ama ben dün gece onunla ilgili söylediklerini kastetmiştim; daha doğrusu benim onun hakkında neler hissettiğimle ilgili söylediklerini. Ben aslında Griffin'i değil, onun benim için ifade ettiği şeyi istiyordum: Asla bulamayacağım ve asla sahip olamayacağım mükemmel erkeği."

"Bu konuda yanılıyorsun. Senin için mükemmel olan erkeği bulabilir ve ona sahip olabilirsin."

Pea fazlasıyla muzip bir edayla gülümsedi. "Ah, bunu biliyorum zaten."

"Artık konuşma sırası sana geldi. Victor hakkında her şeyi duymak istiyorum."

"Sana onu anlatmayı isterim ama sanırım önce günün geri kalanı için izin almalıyım. İkimizin de hazırlanacak birer randevusu var." Pea çantasını kapıp ayağa kalktı ve Tanrıça'nın yerinden bile kıpırdamadığını fark edince soru sorar gibi yüzüne baktı.

Venüs, "Beni affettin mi Dorreth?" diye sordu ciddi bir tavırla.

"Elbette, affettim Tanrıça. Arkadaşlar bunu hep yaparlar; birbirlerinin yanlışlarını affederler."

Venüs yepyeni bir saygıyla Pea'ye baktı. "Teşekkürler Dorreth Pea Chamberlain. Sen gerçekten de çok iyi bir insansın."

Yüzü kızaran Pea sırıttı. "Hayata olumlu tarafından bakmayı severim."

"Mükemmel bir yaklaşım."

"Evet, bunu Oprah'dan öğrendim. Oprah, söz sahibi, modern bir kadın olmanın bir yolunun da güçlü ve olumlu olmaktan geçtiğini söyler."

"Oprah mı?"

"Onu tanrıça kız kardeşlerinden biri olarak düşünebilirsin."

"Ciddi misin? Tanrıça kız kardeşlerimden biri olan modern bir ölümlü kadın ha? Onun hakkında da her şeyi duymak istiyorum," dedi Venüs ayağa kalkıp Pea'nin koluna girerek.

"Çok az zamanımız... ve öğrenecek çok fazla şeyimiz var, Tanrıça..." dedi Pea gülerek ve kol kola girmiş bir halde birlikte ofisten dışarı çıktılar.

"Biliyor musun, aslında bu kadar gergin olman için ortada hiçbir sebep yok," dedi Pea, Venüs'e belki yüzüncü defa.

"Elbette, var. Daha önce birisiyle hiç flört etmemiştim."

Pea kıkırdadı. "Buna inanmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani ne de olsa sen Aşk Tanrıçası'sın!"

Venüs kaşlarını sert bir şekilde çatarak Pea'ye baktı. "Elbette, öyleyim. Aşk Tanrıçası olmamın bununla ne ilgisi var?"

"Nasıl olur da daha önce hiç flört etmezsin? Sen bugüne dek gördüğüm en güzel kadınsın. Erkekler senin için çıldırıyor olmalı."

Venüs'ün yüzündeki ifade bir anda canlanıverdi. "Teşekkürler, canım. Ve tabii ki erkekler benim için çıldırıyorlar."

"O halde neden bugüne dek hiç flört etmedin?"

Venüs içini çekerek yatağının kenarında oturmakta olan Pea'nin yanına ilişti. "Ölümsüzlerde durum daha farklıdır. Biz flört etmeyiz. İhtiras dolu, ateşli birliktelikler yaşarız. Gökyüzünü baştan sona parlatan, savaşlara neden olan ve medeniyetlerin ilerlemesini sağlayan birliktelikler."

"Tanrım, o halde neden Griffin için uğraşıp duruyorsun?"

"Çünkü o bana ölümlü bir kadınmışım gibi davrandı. *Beni baştan çıkardı.* Üstelik bunu Aşk Tanrıçası olduğum için değil, beni ben olarak arzuladığı için yaptı." Venüs öylesine alçak bir sesle konuşuyordu ki Pea onu duyabilmek için yanına yaklaşmak zorunda

VERO/CKATLAK!

kalmıştı. "Lola'da yaşadığımız o geceye dek kontrol her zaman benim elimdeydi. Canım bir tanrı istediğinde o tanrı bana hemen teslim olurdu. Bir ölümlünün ilgisini arzuladığımda o ölümlü minnetle bana tapardı. Ben hep baştan çıkaran taraf oldum, asla baştan çıkarılmadım. Kontrolü elimde tutmaya öylesine alışmıştım ki bir formalite evliliği bile yaptım."

"Sen evli misin!"

Venüs, Pea'yi başıyla onaylasa da omuzlarını silkti. "Sadece sözde bir evlilik. Kocam fiziksel kusuru yüzünden Olimposluların dışladığı bir tanrıdır. Benimle evlenerek diğer tanrılar tarafından kabul görmeyi umdu. Ben de onunla evlenerek..." Venüs sustu. Her zaman olduğu gibi yine Vulcanus'la, arkasına saklanabileceği bir zırha sahip olmak için evlendiğini söyleyecekti. Aşk bile bazen yorgun düşer, acılarını dindirip dinlenmek için sessiz bir yer arardı. Tanrılar tarafından dışlanan Vulcanus ve onun ateşli diyarı Venüs'e bunu sağlayabiliyordu. Ancak son zamanlarda Venüs, Vulcanus'la yaptığı evliliğin sebeplerini sorgulamaya başlamıştı. Birden yüksek sesle, "Hayır. Bu doğru değil. Ona tek bir şey için ihtiyaç duyuyormuşum gibi davransam da aslında onu bahanem olarak kullanıyorum. Hayatımdaki boşluğu görmezden gelmek için evliliğimizin arkasına sığınıyorum," dediğini duydu. Menekşe rengi gözlerinin kenarlarında biriken yaşlarla hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Titanların devasa erkeklikleri adına, yüzyıllardır hiç bu kadar çok ağlamamıştı. "Aşkın yalnızlık çekmesi," dedi perişan bir halde, "Ne kadar da aptalca bir şey, öyle değil mi?"

"Seninle ilgili hiçbir şeyin aptalca olduğunu düşünmüyorum." Pea, Tanrıça'ya sarıldı. "Bence hem güzel ve nazik hem de şaşırtıcı birisin. Ayrıca bence bugün çok önemli bir nokta da aydınlığa kavuştu. Sen buraya sadece benim için gelmedin. Aynı zamanda kendin için de geldin."

"Kendim için mi?"

"Belki Aşk Tanrıçası, Tulsa'ya gerçekte kim olduğunu öğrenmek için gelmiştir."

"Ama ben zaten kim olduğumu biliyorum. Ben Aşk'ım."

"Ne zamandan beri aşkı tanıyorsun?" diye sordu Pea ona nazikçe.

Venüs, kolunu kendisine güven verecek bir şekilde omzuna atmış halde, yanında oturmakta olan ölümlüye baktı. Eski dünyadaki ölümlüler onun huzurundayken asla bu kadar rahat davranmazlardı. Sürekli onu arar... peşinden koşar... hayallerini gerçekleştirmesi için yalvarırlardı. Ama Pea onlardan farklıydı. Venüs'ü modern dünyaya bağlayan şey onun kalbindeki arzu olsa da Pea kendinden çok Tanrıça'nın iyiliğini düşünüyor gibiydi. Venüs bugün küçük ölümlünün kalbini kırmış ve ona ihanet etmiş gibi görünmüştü ama Pea yine de tanrıçaya kalbini açmış hatta onu rahatlatmaya bile çalışmıştı.

Birden Venüs yüzyıllardır hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Büyük bir dürüstlükle Pea'nin sorusunu yanıtladı ve böylece gerçeği kendisine de itiraf etmiş oldu.

"Kendime en son ne zaman âşık olma izni verdiğimi hatırlamıyorum. Buna inanmak çok zor. Bugüne dek hep sevildim, aşkı uyandırdım, aşk için savaştım ve aşka sebep oldum ama aslında aşkı hiç tatmamış olabilirim."

"Artık bunu değiştirmenin zamanı gelmedi mi sence?"

"İşe nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum."

"Şey, bu konuda ben de uzman sayılmam ama bence aşkı tanımanın anahtarı kendini rahat bırakmaktır."

"Kendini rahat bırakmak mı?" diye sordu Venüs inanılmaz derecede huzursuz olduğunu hissederek. Birkaç gün öncesine dek kendi saçını bile kontrol altında tutamayan bir ölümlüden aşkla

ilgili nasihatler mi alıyordu yani? Ancak Pea'nin gözlerine bakıp bilgelik ve şefkatle karşılaştığında aslında asla unutmamış olması gereken bir şeyi hatırladı. Gerçek aşk güzel saçlarda, doğru giysilerde, makyajda ya da ayakkabılarda olmazdı. Gerçek aşk tıpkı bilgelik ve şefkat gibi ruhta yer alırdı.

"Evet, kendini rahat bırakmak. Bir düşünsene. Gayet mantıklı. Korku, bencillik ve kontrol gibi birkaç konuda kendini rahat bırakmazsan aşkı asla tanıyamazsın."

"Kontrol mü?"

"Evet, kontrol."

"Bundan emin misin?"

"Korkarım ki eminim."

"Nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun Pea?"

Pea sırıttı. "Bir tanrıçayla beraber takılıyorum. Onun özellikleri bana da geçiyor. Şimdi oyalanıp durmayı bırak da kendine siyah bir pantolon ve menekşe rengi bir hırka yarat. Hırka aynen gözlerinin renginde olsun ve vücudunu sarıp o muhteşem göğüslerini ortaya çıkarsın. Hazır elin değişmişken pantolonuna uygun siyah bir ceket de yarat. Ayrıca bu gece saçlarını topla ki Griffin o güzel boynunu görebilsin. Eğer gerçekten uslu bir çocuk olursa onun için saçlarını tekrar salarsın. İlerleyen saatlerde," diye tamamladı muzip bir edayla.

Venüs çabucak ona sarıldı ve ayağa kalktı. "Gözlerini kapatmanı hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır yok." Pea gözlerini kapadı. "Ah, bekle." Gözlerini tekrar açıp Venüs'e baktı. "Ceketi boş ver."

"Ama ya bu gece hava serin olursa?"

"Olursa olsun. Böylece göğüs uçların ortaya çıkar ama yanında üzerine giyecek bir ceket olmaz." Pea abartılı bir şekilde içini çekti. "Bu konuda elinden ne gelir ki?"

"Sana bunu öğrettiğimi hiç hatırlamıyorum," dedi Venüs.

"Sen bana bakış açısını öğrettin. Ben de ona uygun olan kelimeleri buldum."

"Gözlerini kapat." Venüs, Pea'nin önerdiği giysileri ortaya çıkardı ve gerçekten dâhice bir fikir olduğu için ceketten vazgeçti. Aynada kendisine baktı ve gördüklerini beğendi. Tanrıça bakışlarını tekrar yatağa çevirdi. Pea hafifçe yukarı doğru kıvrılan dudakları, sımsıkı kapalı gözleriyle hâlâ yatakta oturuyordu. Venüs bu küçük ölümlüye gerçekten de bayılıyordu. "Gözlerini açabilirsin, canım ve artık seni de bu geceki flörtün için hazırlamalıyız."

Pea gözlerini açtı. "Ah, benim işim kolay. Ona burada yemek hazırlamaya karar verdim. Benim için seçtiğin o muhteşem kot pantolonu ve ipek örgü kazağımı giyeceğim. Şey, bir de yeni aldığım beyaz dantelli iç çamaşırını." Pea hafifçe kızardı.

Venüs kaşlarını kaldırdı. "Ona yeni iç çamaşırını göstermeyi mi planlıyorsun?"

"Ah, Tanrım, umarım öyle olur!" dedi Pea, boğuk bir sesle ve hafifçe kızarmış olan yüzü bir ton daha kızardı. "Bu yanlış bir şey mi? Evet, yanlış bir şey, öyle değil mi? İşi daha ağırdan almalıyım. Yani gözlerine baktığımda ne görürsem göreyim, sonuçta onu fazla tanımıyorum."

"Yüzlerce yıllık deneyimim bana tek bir şey öğretti, canım. Aşkın zaman çizelgesi yoktur. Aşk konusunda bilge, işi ağırdan alan ve dikkatli davranan çiftler gördüm ama sonuçta aşkı elekten geçen bir kum tanesi gibi ellerinden kaçırdılar. Birbirlerini gördükleri ilk andan itibaren aşkları alevlenen ve ömürler geçse de o ateşi asla söndürmeyen çiftler de gördüm. Aşkı belirleyen zaman değil, âşıklardır canım."

"Peki, aşkın gerçek olduğunu nasıl anlayacağım?"

"Âşıkların ezelden beri yaptıkları şekilde. Kendine güvenip kalbinin sesini dinleyerek."

"Peki. Bunu yapacağım ama eğer sen de yaparsan."

"Anlaştık," dedi Venüs. "Şimdi sen saçlarımı toplamama yardım et, ben de senin şu tatlı kıvırcıklarına biraz daha Hindistan cevizi yağı süreyim."

BÖLÜM YİRMİ

"Pekâlâ, şunu unutma. Bu flört olayı çok da önemli bir şey değil. Şey, tabii seni ailesiyle tanıştırmadığı sürece önemli değil, demek istiyorum. Bunu yaparsa endişelenmek için her türlü sebebe sahipsin demektir."

Venüs paniğe kapılmış bakışlarla Pea'ye baktı.

"Hayır, hayır, hayır. Bu gece bunun için endişe duymana gerek yok. Özür dilerim, aslında bundan hiç bahsetmemeliydim. Bu gece yapacakların şunlar; şu meşhur her şeyi kontrol etme huyundan vazgeçiyorsun ve onun sizin için neler planlamış olduğunu öğreniyorsun. Sadece rahatlamaya ve eğlenmeye bak."

Venüs, "Rahatla ve eğlen," diye tekrarladı. Avuçları mı terlemişti yoksa? İmkânsız. Aşk Tanrıçası'nın avuçları asla terlemezdi. Temkinli davranıp yine de onları pantolonuna sildi.

Kapı çaldığında Venüs endişeli kalbinin neredeyse boğazında atmaya başladığını hissetti. Pea ona göz kırptı ve Chloe'ye havlamaması için bağırdıktan sonra kapıyı açtı.

*Hermes'in alev kadar parlak yumurtalıkları adına, Griffin muh*teşem görünüyordu! Üzerinde siyah pantolon, siyah bir kazak ve deve tüyü renginde yünlü bir ceket vardı. Yeni tıraş olmuştu. Venüs ona yaklaştığında kullandığı sabunla karışmış, sıcak erkeklik kokusu alacağını biliyordu. Ve ona yaklaşmayı da çok istiyordu.

"Tekrar merhaba Griffin," dedi Pea.

"Merhaba Pea." Griffin yere çömeldi ve homurdanıp duran Chloe'ye elini uzattı. "Beni hatırladın mı İskoç kedisi? Beni hatırladın mı pisi pisi?" Chloe belli ki onu hatırlamıştı çünkü az önceki homurtularının yerini şimdi kuyruk sallamaları almış ve kafasını kaşımasına da izin vermişti. Griffin tekrar ayağa kalktığında Venüs'le göz göze geldi. "İyi akşamlar Venüs."

"Griffin." Venüs sadece onun ismini söylemiş olsa da kelime dudaklarından işitsel bir okşama gibi çıkmış ve Griffin'in dudakları da buna karşılık olarak hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Siz ikiniz bu gece nerede olacaksınız?" diye sordu Pea arsızca.

Griffin güldü. "Sürpriz."

Venüs kaşlarını çatmaya niyetlendi ama Griffin'e sürprizlerden hoşlanmadığını, özellikle de ölümlü erkeklerin yaptığı sürprizlerden hoşlanmadığını söylemesine fırsat kalmadan Pea neşeyle araya girdi.

"Sürpriz ha! Bu harika. Venüs güzel düşünülmüş sürprizlere bayılır. Ne kadar da *kontrol dışı bir şey*, öyle değil mi Venüs?"

Tanrıça, Pea'nin ona kusursuzca aktardığı mesajı alarak, "Evet, öyle," dedi gönülsüzce.

"Güzel," dedi Griffin. "O halde çıkmak için hazır mısın? Biraz acele ediyorum da."

Venüs aslında, *hayır hazır değilim*, diye düşünürken, "Evet, hazırım," dedi.

Yanından geçip kapıya doğru yönelmişken Griffin, "Üzerine bir ceket almak istemez misin?" diye sordu.

Venüs omzunun üzerinden Pea'ye baktı. "Hayır, böyle iyiyim. Ben sıcakkanlı bir insanım."

Pea de kapıyı kapatırken sırıtarak ona bakıyordu.

Venüs kendinden emin adımlarla Pea'nin araba yolundaki araca doğru yürüdü sonra zihni bir anda gördüklerini idrak etti.

"Neden bu kadar büyük?"

"Şey... ıh... eşyalarımı sağa sola taşımak için buna ihtiyacım var."

"Markası ne?"

"Dodge Ram Dooley," dedi Griffin ona yolcu kapısını açarak. "Yüksek olduğu için üzgünüm."

Venüs yerden inanılmaz derecede yüksek olan, siyah renkli, devasa kamyonetin içine baktı. "Hermes'in alev almış... popolu şapkası adına."

Persephone'nin, cinsel organlara gönderme yapan eşsiz küfürlerinin modern ölümlüler tarafından pek de hoş karşılanmayacağına dair söyledikleri aklına gelince kekelemiş, sonra da bu eski küfürü Smart Bitches Trashy Books sitesinden hatırladığı modern bir küfürle birleştirmişti. "Bu yaratığın içine nasıl gireceğim?"

Griffin güldü. "Hermes'in popolu şapkası mı?"

"Herkes Hermes'in eşcinsel olduğunu ve sürekli kişisel giyim tarzının göstergesi olan o kanatlı şapkayla dolaştığını bilir."

"Herkes mi bilir?"

Venüs kamyonetten ayırdığı bakışlarını Griffin'e çevirdi. "Mitoloji benim hobimdir," dedi çabucak.

"İsmin Venüs, seks terapistisin ve hobi olarak mitolojiyle ilgileniyorsun. Gerçek bir tanrıça olmadığından emin misin?" dedi Griffin ona takılarak.

"Eğer öyle olsaydım kendimi sihirle şu şeyin üzerine çıkarırdım," diye mırıldandı Venüs.

Griffin tekrar güldü ve ona elini uzattı. "Haydi gel. Sana yardım edeyim."

Griffin'in güçlü elleri dengede durmasını sağlarken Venüs onun sıcak tenine tekrar dokunmanın verdiği heyecanın kışkırtıcı bir şekilde vücudunu ürperttiğini hissetti ve birden onun yardımına ihtiyaç duymasını sağladığı için bu koca kamyonete minettarlık duydu. "Teşekkür ederim," dedi.

"Benim için zevktir, hanımefendi." Griffin uzandı ve Venüs'ün üzerinden geçirdiği emniyet kemerini yerine taktı. Yüzleri birbirine öylesine yakın duruyordu ki Venüs az önce hayalini kurduğu sabun ve sıcak erkeklik kokusunu şimdi net bir şekilde alabiliyordu. Griffin gözlerine baktı ve seksi bir şekilde usulca gülümsedi. "Senin güvende olduğunu bilmeliyim," diye mırıldandı. Sıcak ve tatlı nefesi Venüs'ün yanağını okşamıştı.

Ama ne yazık ki Griffin onu öpmedi, onun yerine kamyonetten aşağı inip sürücü koltuğuna geçti.

Koca kamyonetin yolda âdeta kayarak ilerlemesi Venüs'ü şaşırttı ve caddedeki diğer herkesten daha yüksek bir yerde oturmaktan da hoşlandığına karar verdi. Griffin bazı düğmelere basınca içeride yumuşak bir müzik dolaşmaya başladı ve Tanrıça o gece yaptıkları dansı hatırlayarak yeniden gerildi. Fazlasıyla sert çıkan bir sesle, "Nereye gidiyoruz?" diye haykırdı. Sonra da sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Yani sürpriz olacağını söylemiştin ama en azından ipucu veremez misin?"

"Kusura bakma, o kadar da gizemli bir hava yaratmak istememiştim. Aslında sadece Pea'ye takılıyordum." Griffin yan gözle ona baktı ve Venüs birdenbire tıpkı kendisi gibi onun da biraz gerildiğini düşündü. "Bir sanat sergisinin açılışına gidiyoruz. Tabii, eğer senin için de bir sakıncası yoksa."

Venüs kaşlarını kaldırdı. "Beni bir sanat sergisinin açılışına mı götürüyorsun?"

Griffin bakışlarını yeniden yola çevirmeden önce sessizce ona baktı. "Sanatla ilgileniyor olmama şaşırmış gibisin."

Venüs ona cevap vermekte acele etmedi. Griffin'in ses tonu ifadesizdi ama omuzlarının kasılması farkında olmadan onu kırdığını söylüyordu. "İşin doğrusu bir sanatçıdan çok, bir savaşçıya benziyorsun."

"Bir erkek her ikisi birden olamaz mı? Sen mitolojiye meraklısın. Eğer doğru hatırlıyorsam mitolojide hem savaşçı hem de sanatçı ya da en azından müzisyen olan tanrılar yok muydu?"

Venüs küçük bir şaşkınlık yaşadığını hissetti. Griffin gerçekten de haklıydı. Apollon yetenekli bir savaşçı ve Işık Tanrısı olmasının yanı sıra aynı zamanda doğuştan kabiliyetli bir müzisyendi. Ares hem Savaş Tanrısı hem de şairdi; gerçi Venüs onun şiirlerini çok sıkıcı buluyordu. Savaş ve Bilgelik Tanrıçası Athena aynı zamanda Sanat Tanrıçası olarak da tanınırdı. Vulcanus bile Ateş Tanrısı olmasının yanı sıra hünerli bir demir ustasıydı. "Evet, tanrıların ve tanrıçaların iki farklı mizaca sahip oldukları doğru. Ancak bu gece bana yapacağın gerçek sürpriz bir tanrı olduğunu açıklamak değilse, deneyimlerimin bana ölümlü erkeklerin ya sanatçı ya da savaşçı olduklarını gösterdiğini söyleyebilirim. Ama..." Sustu ve Griffin ona baktı. Venüs içtenlikle gülümsedi. "Sanırım özel bir ölümlü erkek her ikisi birden olabilir."

"O halde her ikisi birden olduğumu öğrenirsen benim özel biri olduğumu mu düşüneceksin?"

"Ben özel biri mi demiştim?" diye takıldı Venüs ona. "Aslında tuhaf... garip... anormal... ya da belki de kısaca acayip demek istedim."

Griffin bir kahkaha attı ve omuzlarındaki gerginliğin rahatlamış olduğunu görmek Venüs'ü sevindirdi.

Dışarıdaki bir bina Tanrıça'nın dikkatini çekti. "Az önce Lola'nın restoranının önünden geçmedik mi?"

"Evet, sergi caddenin biraz aşağısında, Brady Caddesi'nin restore edilmiş eski depolarının birinde olacak. Umarım kısa bir yürüyüş

yapmak senin için sorun olmaz. Bu gece hava çok güzel ve cadde üzerinde kamyonetime uygun bir yer bulabilmemiz çok zor. Bu yüzden Tribune Lofts'un karşısındaki alana park edip oradan yürüyebileceğimizi düşündüm."

Venüs, "Hızlı bir yürüyüşe hayır demem," dedi ama Griffin'in Tribune Lofts'tan bahsetmesi dikkatini dağıtmıştı. Portal çok yakınlarındaydı. Venüs'ün portalı ve aslında modern ölümlülerin dünyasında tutsak kaldığını tamamen unutmuş olması çok tuhaftı. İşin komik tarafı Pea ona evini ve hayatını açtıktan sonra Venüs kendini burada tutsak kalmış gibi de hissetmiyordu. Pea gayet keyifli ve mutlu görünüyordu. Bu gece oral seks konusunda uzman olan seksi Victor'la çıktıktan sonra büyük ihtimalle hayatı zevkle de dolacaktı. Böylece Venüs'ü bu dünyaya bağlayan büyünün gerekleri yerine gelecekti. Kısacası Venüs gecenin ilerleyen saatlerinde caddeden aşağı yürüyüp eski dünyaya, kendi dünyasına geçiş yapabilirdi.

"Hazır mısın Venüs?"

Venüs zihnindeki düşünceleri uzaklaştırdı. Griffin kamyoneti park etmiş Venüs'ün kapısını tutuyor, diğer elini de ona doğru uzatmış yolcu koltuğundan aşağı inmesine yardımcı olmayı bekliyordu. Venüs emniyet kemerini çözüp Griffin'in elini tuttu.

Olimpos'u daha sonra düşünecekti.

Restore edilmiş bu depo, sanat sergileri için mükemmel bir yerdi. Venüs ışıklandırmadan ve hem yeni yağmış karı hem de kış akşamlarını hatırlatacak şekilde bembeyaz boyanmış, uzun ve pürüzsüz duvarlardan çok etkilenmişti. Bu duvarların tablo sergilemek için çok uygun olduklarını düşündü. Ancak bu gece farklı bir tarzdaki sanat eserleri sergileniyordu. Bu gece içeride hayret verici biçim ve boyutlar oluşturacak şekilde birbirlerine kaynak yapılmış farklı türdeki metallerden oluşan bir heykel sergisi vardı. Venüs sanatçının çalışmalarını inceledi. Hepsinin aynı sanatçının elinden çıktığını

anlaması için eserlerin altındaki isim levhalarına ya da galerinin broşürlerine bakmasına bile gerek yoktu.

"Zarafet," dedi birdenbire.

"Pardon?"

Bakışlarını incelemekte olduğu heykelden ayırıp Griffin'e çevirdi. Griffin'in omuzları yeniden kasılmıştı ve sanki içinde fazlasıyla gergin duran bir tel varmış gibi üzerinde tuhaf bir tedirginlik taşıyordu. Galeriye girdiklerinden beri çok garip davranıyordu. Evet, ilgili ve çekiciydi, aralarında her an harekete geçebilecek cinsel bir çekim gücü olduğu da doğruydu ama Griffin aynı zamanda fazlasıyla endişeli duruyordu.

"Bu heykellerin ortak noktasının ne olduğunu fark ettim. Zarafet. Her biri diğerinden farklı olsa da aynı kalp tarafından şekillendirilmiş gibi hepsi aynı duyguyu veriyor." Griffin'in şimdi tüm dikkatini ona vermesi Venüs'ün kesinlikle çok hoşuna gitmişti. "Hepsinin aynı adam tarafından yaratıldığını anlamak için isim tabelalarına bile bakmama gerek yok."

"Sanatçının bir erkek olduğuna nasıl karar verdin?"

Venüs bilgiç bir edayla gülümsedi. "Bir erkeğin dokunuşunu gördüğüm yerde anlarım. Örneğin..." Kendisini takip ederek özellikle çok beğendiği bir heykelin yanına gelmesi için Griffin'e işaret etti. İsmi *Phoenix* olan bu heykel oldukça büyük bir parçaydı. Yapımında bakır kullanılmıştı. Heykel, sivri uçlu, bakır alevlerin arasındaki bir yuvadan uçan çıplak ve kanatlı bir kadın figüründen oluşuyordu. "Şu kadının dolgun ve kıvrımlı hatlarına, özellikle de kalçalarına ve göğüslerine bir bak. Ayrıca sanatçının kadının uzun ve dalgalanan saçlarını nasıl alevlerle karıştırıp en sonunda alevlerin ve saçların tek olduğu izlenimi yarattığına da bak. Bu heykel, kadın vücudunun şeklinden hoşlanan ve güzellik kavramından iyi anlayan bir adamın elinden çıkmış."

"Bir kadın da kadın vücudunun şeklinden hoşlanıyor olamaz mı?"

"Elbette, olabilir ama bu heykel bir erkek elinin erotizmini ve maskülen enerjisini taşıyor."

"Peki, onu beğendin mi?"

"Evet, beğendim. Hem de çok. Aslında hepsini beğendim. Sanatçıyı tanıyor musun?"

Kadın seslerinden oluşan bir gürültü Griffin'in cevap vermesine engel oldu. Güzel ve çekici dört kadından oluşan, heyecanlı bir grup depodan içeri girerken Griffin de başını galerinin girişine doğru çevirip onlara baktı.

"Geldiler." Venüs'e bakmıyordu ve ses tonu da gergindi.

"Geldiler mi?" Venüs şamatacı genç kadınların oluşturduğu gruba bakıp kaşlarını çattı. Griffin kendisiyle flört ederken neden bu kadınlarla ilgileniyordu?

"*Kız kardeşlerim geldi.*" Griffin nihayet Venüs'e baktı. "Umarım ailemle tanışmak senin için sorun olmaz."

"Ailenle mi?" Venüs sesinin biraz cırtlak çıktığının farkındaydı ama kendine engel olamamıştı. Pea aileyle tanışmanın daha ileriki aşamalarda olacağını söylemişti!

Griffin gülümsedi ve özür diler gibi başını salladı. "Evet. Sanırım seni önceden uyarmalıydım ama korkup kaçmanı istemedim."

"Ah. Şey. Ah," Venüs sadece bu kadarını söyleyebilmişti.

Kızlar Griffin'i fark edip hep birlikte yanlarına doğru yürümeye başladıklarında, "Ve bir şey daha var," dedi Griffin çabucak. "Heykeltıraş benim."

"Sen..." Venüs bir şeyler söyleyecek oldu ama sonra sustu ve gerçeği fark ettiği anda da Griffin'in yüzüne baktı. İsim tabelalarında D. Angel yazıyordu. DeAngelo. Tabii ki sanatçı oydu; şimdi neden bu kadar sessiz ve gergin olduğu da anlaşılmıştı. Bu *onun* sergisinin açılışıydı. "Ne kadar da enteresan," diye mırıldandı Venüs.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Griffin'in kız kardeşleri büyüleyici ve dişi birer hortuma benziyorlardı. Venüs'e orman perilerini hatırlatmışlardı. Ayrıca Venüs'e neden orman perileriyle fazla zaman geçiremediğini de hatırlatmışlardı. Bu küçük yaratıklar insanı fazlasıyla yoruyordu.

Alicia gözlerini, galeri sahibiyle birlikte ortadan kaybolan erkek kardeşinin olduğu tarafa doğru devirdi, "Evet! Yıllardır Griffin'e sanatını gizli tutmamasını söyleyip duruyoruz. Yaptıkları gerçekten çok hoş. Ayrıca sert erkek imajı da zedelenmiyor. Netice de o bir dekoratör falan değil ki. Bir *itfaiyeci*. Bu da onu yeterince sert bir erkek yapıyor zaten." Grubun en genci Alicia'ydı ve kız kardeşlerin içinde en aklı havada olanı kesinlikle o olsa bile Venüs, spanyel cins bir köpeği andıran tavırlarıyla yine de çok tatlı biri olduğunu düşündü.

En büyükleri ve aynı zamanda en sevimlileri olan Sherry, "Bu sergiyi düzenlerken ne kadar zorlandığımızı tahmin bile edemezsin," dedi. Koyu renkli, gür saçları ve insanı hayrete düşüren mavi gözleriyle tıpkı erkek kardeşine benziyordu.

"Evet, Sherry, Griff'e çaktırmadan onun eserlerinin slaytını aldı, sonra da onun menajeriymiş gibi rol yaparak gizlice galeri sahibiyle görüştü," dedi Kathy. Venüs onun kısa ve sivri uçlu saç kesimine bayılmıştı ve bu saç kesiminin onun boynunu tıpkı bir kuğu boynuna benzettiğini düşündü. Ayrıca mavi gözlerinde ona Griffin'i anım-

satan bir kıvılcım taşıması da hoşuna gitmişti. Kathy'nin mesleği de büyüleciydi. *Soft Rock* radyo istasyonu denilen bir yerde radyo programı sunuyordu. Venüs bunun ne anlama geldiği konusunda ona sorular sormak isterdi; özellikle de bu sayede onu daha fazla dinleme imkânı bulacağı için. Kathy'nin sesi kadınlığın ve cinsel cazibenin buğulu bir karışımıydı ve onu dinlemek kelimenin tam anlamıyla erotik bir deneyimdi.

Sherry uzun saçlarını omuzlarından geriye atarak, "Rol yapmıyordum," dedi. Venüs'e bakıp sırıttı. "Ben menajerim. Çoğunlukla sanatçıların değil, müzik gruplarının menajerliğini yapıyorum."

"Ve Griffin sana para da ödemiyor," dedi Stephanie. Onun da Griffin'inki gibi koyu renkli saçları vardı ama gözlerinin rengi maviden çok yeşile yakın bir tondaydı. Stephanie, Tulsa Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimi aldığını söylemişti. Venüs hukuk biliminin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama önemli bir şey olmalıydı ve Stephanie'nin güçlü kişiliği de hoşuna gitmişti.

Sherry bir kahkaha attı. "Hayır, bana para ödemiyor. Ama bir sonraki yüz bin kilometresi boyunca arabamın yağını değiştirecek."

"Hey! Griffin benim arabamın yağını değiştirecek," diye sızlandı Alicia.

"Siz kızlar yine benim için kavga mı ediyorsunuz?" Griffin, kız kardeşlerine bakıp sırıttı sonra da Venüs'e bir kadeh şampanya uzattı. "Buyurunuz, Tanrıçam. Bu grupla biraz vakit geçirdikten sonra bir şeyler içmeye ihtiyaç duyarsınız diye düşündüm."

"*Tanrıçam mı*? Bence bu hitap şekliyle haddini fazlasıyla aşmış oluyorsun," dedi Sherry.

"Evet, bir tanrıçaya kişisel bir değer atfetmeden önce onun iznini alman gerekmez mi?" dedi Kathy âdeta mırlayarak.

Venüs gülümsedi ve şakacı bir tavırla Griffin'in gözlerine baktı. "Erkek kardeşiniz istediği her şey üzerinde hak iddia edebilen bir

adam. Venüs'ün savaş değil de Aşk Tanrıçası olması iyi bir şey sanırım. En azından aşkın daha uysal bir mizacı var."

"Uysal mı? Sen mi?" Griffin'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Uysal olduğunu söylemedi aptal şey. Kahrolasıca Savaş Tanrısı'ndan daha uysal olduğunu söyledi. Yani yine de dikkatli olman gerekiyor," dedi Alicia.

"Aynen öyle," dedi Venüs.

"Ben daha şimdiden onun uslu değil yaramaz olduğuna karar verdim."

Venüs, Sherry'e, "Bana hakaret mi etti yoksa?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Bence Griff'imiz sana kendi usulünce iltifatta bulundu."

"Hey! Ben de buradayım."

Dört kız kardeş mükemmel bir zamanlamayla aynı anda gözlerini devirdiler.

"Onu benden uzaklaştırıyor ve beni bütün zamanını kız kardeşlerinin araba yağlarını değiştirip asla kendine zaman ayırmayan, deli bir itfaiyeci olarak tanınacağım ihtirastan yoksun, yapayalnız bir kadere mahkûm ediyorsunuz."

"Peki, bunun neresi kötü?" dedi Sherry, tatlı bir ses tonuyla.

"Hey, iki büklüm olacak ve bir yandan iğrenç bir sigara içip bir yandan kadehlerce kırmızı şarap tüketirken *Fransız Öpücüğü* filmindeki Kevin Kline gibi, *Bu kızlar kıçımı ağrıtıyorlar,* diye de mırıldanacak mısın?" diye sordu Kathy.

"Netflix aboneliğinden vazgeçsen iyi olur Kat. Çok fazla film ve film tekrarı izliyorsun," dedi Sherry.

"Filmleri seviyorum." dedi Kathy dudağını bükerek.

Griffin, Venüs'e, "Bağıra çağıra burayı terk etmek gibi bir ihtiyaç duyuyor musun?" diye sordu.

Venüs güldü. "Kardeşlerini tanımak hoşuma gidiyor." Kız kardeşlerinin hayranlık dolu bakışlarından tıpkı Griffin'in onlara taptığı gibi onların da Griffin'e taptığı açıkça belli oluyordu. Griffin'in ne çok farklı yönü vardı: İtfaiyeci ve savaşçı, sanatçı ve tatlı ağabey. Kız kardeşleri yağ değiştirme programı ve Griffin hakkındaki tartışmalarına devam ettiler. Venüs şampanyasını yudumladı ve kadehinin üzerinden Griffin'in bakışlarını yakaladı. Gözleri hâlâ üzerindeyken kadehin kenarını süsleyen çileği aldı ve ucunu yaladı. Griffin'in nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu. Evet, kesinlikle çok yönlü bir adamdı ve buna dış görünüşünün altında için için yandığını bildiği ideal ölçüde bir ihtirasa sahip olması da dâhildi. Venüs'ün defalarca ve defalarca deneyimlemek isteyeceği bir ihtirasa...

"Hey! Aşk güvercinleri! Tanrım, gidin başka yerde sevişin." Alicia kıkırdadı.

Griffin keyifli bir kahkaha attı sonra da Venüs'ün elini tuttu. "Pekâlâ, Tanrıçam acıktınız mı? Sizi evime götürüp besleyebilirim."

Venüs, Griffin'in yeniden takma adını kullanması karşısında gülümsedi ve artık eskisi kadar gergin olmadığı için aslında gerçekten acıkmış olduğunu, Griffin'in onu evine götürmesinden büyük bir mutluluk duyacağını fark etti. "Evet, acıktım." Elini tuttu ve Griffin'in sanki sadece ama sadece ona ait olan kadına eşlik ediyormuşçasına elini kolunun üzerine koyması hoşuna gitti. Bir kez daha ona bir tanrı gibi değil de bir kadın gibi davranılmasından ne kadar çok hoşlandığını düşündü. Sonra birden aslında neden orada bulundukları aklına geldi ve ekledi. "Ama kendi sergini bırakıp gidemezsin."

"Nedenmiş o? Menajerim burada. Zaten bu tür o konularda o benden çok daha iyidir," dedi Griffin, kardeşine bakıp sırıtarak. Venüs'ü deponun çıkış kapısına doğru sürüklerken omzunun üzerinden, "Sonra görüşürüz kızlar," diye seslendi.

"Hoşça kalın kızlar," dedi Venüs de omzunun üzerinden onlara bakarak.

Kız kardeşler, Venüs'e el sallayıp ağabeylerine öpücük gönderdiler.

Dışarı çıktıklarında kaldırımlar seyyiye ve -galerinin açılışından fayda sağlamak için geç saatlere kadar açık duran- etraftaki küçük dükkânlara girip çıkan insanlarla doluydu. Açık ve güzel bir gece olsa da etrafı biraz serinleten bir rüzgâr çıkmıştı ve Venüs, Griffin'in yanına sokuldu.

"Şunu üzerine al." Griffin ceketini çıkarıp Venüs'ün omuzlarını örttü. "Ve izin ver de kaldırımın cadde tarafından ben yürüyeyim. Hiç belli olmaz, aptalın biri kafayı çekip lanet olasıca kaldırımın üzerine çıkabilir." Venüs'ün elini tutup tekrar kolunun üzerine koydu ve onu yanından uzaklaştırmadan sol tarafına geçirdi. Venüs âdeta onun sıcaklığıyla sarmalanıyor, Aşk Tanrıçası'na yabancı olan iki duyguyu aynı anda yaşıyordu; korunma ve ilgi görme. O çoğunlukla başkalarının hayatında bu tür şeylerin olmasını sağlayan kişiydi. Tanrısal ya da ölümlü herhangi biri, çok terlediği ya da çok üşüdüğü veya yeterince korunmadığı gibi basit bir konuda endişe mi duyuyordu? Venüs bunun cevabını her zaman bilirdi. Yüzyıllardır ona ibadet ediliyordu. İnsanlar ondan yardım dilemek ve hayatlarına aşkı bahşetmesini istemek üzere kutsal yolculuklar yapıyordu. Ama insanlar ne onunla ilgileniyor ne de onu koruyorlardı. O muhteşem bir tanrıçaydı; ilgiye ihtiyaç duyduğuna ya da ilgi görmeyi arzuladığına inanmaları mümkün değildi.

Eh, bu konuda kesinlikle yanılıyorlardı.

"Kız kardeşlerime sabırlı davrandığın için teşekkürler. Dördü bir araya geldiğinde biraz fazla coştuklarını biliyorum." Griffin'in sözleri Venüs'ü daldığı düşüncelerden uyandırdı.

Ona bakıp gülümsedi. "Yanlarından erken ayrıldığın için sana kızacaklar."

"Hayır, sadece bol miktarda araba yağı değiştirmek zorunda kalacağım. Ve işte sana bir sır." Griffin eğilip kulağına fısıldadı. "Bunu

yapmak benim için hiç de sorun olmuyor. Kızlar bana her zaman minnettarlık duyuyorlar ve onlarla ilgilenildiğini bilmek de hoşuma gidiyor. Hâlâ her beş bin kilometrede bir, annemin arabasının yağını da değiştiriyorum."

Venüs araba yağının neden bu kadar sık değiştirilmesi gerektiğinden ya da neyin neyle değiştirildiğinden tam olarak emin değildi ama tıpkı kulağını okşayıp boynundan aşağı erotik ürpertiler gönderen nefesi gibi Griffin'in hayatındaki kadınlar için böyle bir şey yapması da hoşuna gitmişti.

"Keşke bu gece annemle de tanışabilseydin. Kendisi iki kız arkadaşıyla birlikte gemi turuna çıktı. Geri dönüp sergi açılışını kaçırdığını öğrendiğinde çok kızacak."

"Peki, ya baban?"

Griffin'in dürüst ve samimi ifadesi bir anda sarsıldı. "Ben henüz gençken bizi terk etti. Genç bir kadın bulup yeni bir aile kurdu."

"Üzgünüm," dedi Venüs. Demek kız kardeşlerinin hem ağabeyi hem de babasıydı ve annesinin de güvendiği tek adamdı. Kadınları bu kadar iyi anlamasına şaşırmamak gerekirdi.

Griffin omuzlarını silkti. "Üzgün olma. Çok uzun zaman önceydi."

"Kendi kaybetmiş," dedi Venüs.

"Bu konuda moralleri bozulduğunda ben de kız kardeşlerime aynı şeyi söylüyorum."

Griffin'in devasa boyutlardaki kamyonetinin yolcu tarafında durdular.

Venüs hiç düşünmeden, "Sen iyi bir ağabeysin, Griffin DeAngelo. Ailene gösterdiğin şefkat için bütün iyilikler üzerine olsun," dedi. Sonra usulca yanağından öpüp sihrinden çok küçük bir parçayı ona gönderdi. Griffin bunu fark etmeyecek ama sonraki birkaç gün boyunca hiç olmadığı kadar şanslı olacaktı.

Venüs geriye çekildiğinde Griffin'in gülümseyip ona kapıyı açacağını ve kamyonete çıkması için yardımcı olacağını düşündü. Ancak Griffin bunu yapmak yerine onu kollarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Venüs, Griffin'in omuzları üzerinden kış mevsimine özgü bir dolunayın üstlerine gümüş rengi parlak bir ışık yansıttığını gördü. Gözlerini kapayıp Griffin'e sunmak üzere dudaklarını açarken, *Kutsal bir işaret,* diye düşündü. *Âşıklar için doğan ayın sadece bizim üzerimize parlaması kusursuz bir kutsal işaret. Kendimi bana tapmayan ya da ölümsüz olmayan birine teslim etmemi söylüyor. Kendimi aşka teslim etmemi söylüyor.* Sonrasında kollarını Griffin'in boynuna dolayıp vücudunu vücuduna bastırırken onun dudaklarından ve birbirlerine ne kadar çok yakıştıklarından başka hiçbir şey düşünmez oldu.

Griffin dudaklarına sert bir şekilde mırıldandı, "Benimle eve gel."

"Tamam," diye fısıldadı Venüs de.

Griffin'in dışı sıva kaplı iki katlı evi, Pea'nin küçük, sevimli evinin bulunduğu caddenin hemen aşağısındaydı. Kapının kilidini açtı ve Venüs'ü *loş ve geniş bir odaya aldı. Aynı anda uzun tüylü, irice bir* sarman kedi ayaklarına dolanıp mırlayarak ona, hoş geldin, dedi. Griffin kedinin başını okşadı.

"Venüs seni sokak kedisi Cali'yle tanıştırayım. Aslında o bir sokak *kedisi değil ya da en azından beni evlat edindiğinden beri öyle değil* ama bu isim üzerine yapışıp kaldı. Gidip onun süt kabını getireyim. Yoksa beni asla rahat bırakmaz. Sen keyfine bak." Griffin hızla evin arka tarafındaki odalardan birine yöneldi sonra da omzunun üzerinden Venüs'e seslendi. "Ah, bu arada gerçek ışıklar kapının hemen yanında. Kusura bakma, onları senin için açmalıydım."

Griffin mutfak olduğunu tahmin ettiği bir odada gözden kaybolunca Venüs de arkasına uzanıp ışıkları açtı. Sonra Griffin'in evini

incelemek üzere tekrar önüne döndü ve gördüklerine inanamayan gözlerle odanın büyük bir kısmını kaplayan devasa demir heykele bakarken olduğu yerde donup kaldığını hissetti. Konuyu başka bir sanatçıdan aldığını bilse bile bu çalışmanın Griffin'in elinden çıktığını hemen anlamıştı. Tıpkı diğer bütün heykellerinde olduğu gibi bu heykel de zarif ve erotik hatlar taşıyordu. İnce bir güzelliğe sahip olan heykel Venüs'ün soluğunu kesmiş, yüzyıllardır hissetmediği kadar çok şaşırmasına ve mutlu olmasına neden olmuştu.

"Bu benim en sevdiğim parçadır. Bu gece sergide yoktu çünkü onu asla satmayacağım," dedi Griffin usulca ve Venüs'e bir kadeh beyaz şarap uzattı.

"Botticelli'den *Venüs'ün Doğuşu*." Sesinin bu kadar doğal çıkması Venüs'ü hayrete düşürdü. "Ama aslında öyle değil."

"Boticelli'nin tablosundan esinledim ama onun *Venüs'ü* bana hiçbir zaman doğru gelmedi. Bu yüzden onu düzelttim." Gülüşünde hafif bir gerginlik vardı. "Ya da en azından bunu denedim."

"Onu düzelttin," dedi Venüs, gözlerini heykelden ayırmadan. Büyükçe bir tek parça bakır levhanın dövülmesiyle yapıldığı belli olan deniz kabuğu Griffin tarafından eskitilip karartılmış böylece tanrıçaya denizi hatırlatan yosun yeşili bir renge bürünmüştü. Denizin içinden yükselen Venüs de bakırdan yapılmıştı ama bu defa metal çok yüzeyli mücevherler gibi ışıltılar saçana dek parlatılmıştı. Griffin, Venüs'ün hatlarını kıvrımlı ve erotik yapmıştı. Heykelin geniş kıvrımlı vücudunun etrafını saran saçlarını ise bir denizkızının kuyruğu izlenimi verecek şekilde üst üste koyduğu küçük metal parçalardan tasarlamıştı. Venüs artık Boticelli'nin tablosundaki gibi perilere benzemiyordu. Tersine olgun, deneyimli ve büyüleyici bir kadının cezbedici erotizmine sahipti.

Venüs heykele iyice yaklaştı. "Bütün bunları metalden yaptığına inanmak çok zor. Öylesine sıcak öylesine gerçek duruyorlar ki."

"Kadınlar da öyle değil midir zaten? Onlar da dayanıksızmış gibi dururlar, oysa erkeklerin düşündüğünden çok daha güçlüdürler."

Venüs omzunun üzerinden arkasına baktığında Griffin'in kendinden emin bir tavırla gülümsediğini gördü. Ama bu gülümsemeyi kibirli değil, tersine seksi ve çekici bulmuştu. Bu adam, kadınlardan kesinlikle çok iyi anlıyordu. Gülümseyerek, "Neden Venüs'ü seçtin?" diye sordu.

Griffin sırıttı. "Unuttun mu? İlk buluşmamızda sana onun en sevdiğim tanrıça olduğunu söylemiştim."

Venüs hafifçe başını salladı. Hatırlamamıştı. İşin aslı bunu önemsememişti.

"Evet, Venüs beni büyülüyor," dedi Griffin heykele bakarak. "Denizden doğan Aşk Tanrıçası; var olmak için bile bir erkeğe ihtiyaç duymamış." Başını iki yana salladı. "Aslında bu biraz da üzücü bir şey sanırım."

"Üzücü mü? Ne demek istiyorsun?" Venüs zihninin yönünü şaşırmış kelebekler tarafından istila edilmiş gibi oradan oraya gidip geldiğini hissetti.

"Eh, bir düşün. Aşk Tanrıçası erkeklere ihtiyaç duymuyor. Demek ki tanrıça aşkı her yere taşıyor, insanlar için aşkı yaratıyor ama kendisi için bir parçasını bile ayırmıyor. Bu da hep bakire olduğunu ve hep bakire kalacağını gösteriyor." Yüzüne yeniden şakacı bir gülümseme yerleşen Griffin kadehini Venüs'e kaldırdı. "Ama senin hobin de mitoloji zaten. Adaşın hakkında sen ne düşünüyorsun?"

Venüs cevap vermeden önce uzunca bir süre bekledi. Sonra söyleyebileceği en dürüst şeyi söyledi. "Bence heykelini görse çok beğenirdi."

Griffin yanına geldi ve gümüş-sarı renkli saçlarından kurtulan bir tutamı parmaklarının arasına aldı. "O halde artık benim ne olduğuma karar verdin mi Tanrıçam?"

"Senin ne olduğuna mı?" Onun bu kadar yakınında durması Venüs'ün nefesinin kesilmesine neden oluyordu.

"Galeriye gitmeden önce hem savaşçı hem de sanatçı olan bir adamın ya çok özel... ya çok tuhaf..." Sustu ve Venüs'ün saçlarından bir tutamı parmaklarına doladı. "Başka ne demiştin?"

Venüs kaşlarından birini yukarı kaldırdı. "Sanatçı bir adamın ya özel ya tuhaf ya garip ya anormal ya da belki de sadece acayip olabileceğini söylemiştim."

"Peki, benim hakkımdaki kararın nedir, Tanrıçam?" Mavi gözleri bir erkek çocuğunun muzipliğine bürünmüştü.

"Özel ve acayip arasında gidip geliyorum."

Griffin iyice yanına sokuldu. "Bakalım kararını 'özel birisi' olma yönünde değiştirebilecek miyim?"

Venüs'ün cevap vermesine fırsat tanımadı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına sahip olmak üzere öne doğru eğildi. Venüs kendisini vücudunu yakan bir öpücüğün içine çekmesine izin verdi. Bu adamın hiç tereddüt etmeden, dokunuşlarını ondan bir iyilik istemesiyle sonuçlanacak ibadet oyunu haline dönüştürmeden ona sahip olmasının tadını çıkardı. Yüzyıllardır hep aynı şeyi duymuştu: *Vücudumu sana sunuyorum Yüce Aşk Tanrıçası ve sen de arzuladığım o genç kızın beni sevmesi olan dileğimi gerçekleştir.* Ölümsüzler bile onun yardımını istemekten öteye geçememişti. İronik bir şekilde Vulcanus da onunla aşktan kaçmak istediği için evlenmişti. Venüs artık bütün bunlardan bıkmış usanmıştı. Bu gece Tanrıça Venüs olmayacaktı. Bu gece ölümlü bir erkek tarafından sevilen ölümlü bir kadın olacak, Griffin için o meşhur her şeyi kontrol altında tutma huyundan vazgeçecekti.

Griffin hiçbir şey söylemeden Venüs'ün elindeki kadehi yanındaki alçak sehpanın üzerine bıraktı. Sonra elini tuttu ve onu doğrudan alt kata bağlanan çatı katı tarzındaki yatak odasına çıkan geniş

merdivenlere doğru götürdü. Ferforje bir karyolası olan yatağı büyüktü ve üzeri koyu renkli kalın bir yorganla birlikte battal boyda yastıklarla doluydu. Griffin başka ışık yakmadan aşağıdaki odadan gelen aydınlığın tıpkı bir mum ışığı gibi hafifçe üzerlerine akmasına izin verdi. Yatağına oturdu ve Venüs'ü kendine doğru çekip bacaklarının arasına yerleştirdi. Sonra ellerini saçlarının arasına soktu ve gevşekçe bağlanmış at kuyruğunu çözüp saçlarının sırtından ve omuzlarından aşağı dökülmesini sağladı.

"Bu gece seni gördüğümden beri bunu yapmak istiyorum."

Venüs başını iki yana sallayarak saçlarını tamamen serbest bıraktı. Griffin'in elleri Venüs'ün saçlarından boynuna kaydı, sonra da sanki şeklini hafızasına kazımak istermiş gibi yavaşça vücudunun kıvrımlarını takip etti. Venüs aynı ellerin o güzel ve erotik sanat eserlerini yaratma kabiliyetine de sahip olduğunu ve her nasılsa farkında bile olmadan kendisinin kusursuz bir tasvirini ortaya çıkardığını düşünerek ürperdi.

"Üşüdün mü?" diye fısıldadı Griffin. Ellerini bacaklarının üst kısmından ayırıp vücudunda dolaştırmaya başladı ve nihayet başparmakları kadınlığını okşadı. Venüs zevkle inlerken nefesinin kesildiğini hissetti. "Seni ısıtabilirim," dedi Griffin. Ses tonu sanki birdenbire konuşmakta zorlanmaya başlamış gibi boğuklaşmıştı. Kalın pantolonu ve yumuşak iç çamaşırlarının üzerinden onu okşayan ellerini hissetmek, Venüs'ü baştan sona tahrik etti ve sert bir dokunuşuyla birlikte öne doğru sarsıldı.

"O gece neler hissetiğini çok iyi hatırlıyorum. Seni aklımdan çıkaramadım. Kanımdan asla arınmayan bir ilaç gibisin." Griffin'in ses tonu iyice boğuklaşmış ve nefes alıp verişleri de hızlanmıştı. "Ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu, içine nasıl girdiğimi ve nasıl boşaldığını hatırlıyorum."

VERO/CKATLAK!

Venüs onun tutkuyla alevlenen gözleriyle buluştu ve burada gördüğü sıcaklık ve arzu zaten tahrik olmuş vücudunu şehvetle titretti. "Sonrasında mastürbasyon yaparken de beni düşündün mü?"

"Hem de defalarca." Griffin inledi. "Seni kaybedeceğimi sandım."

"Ben de beni kullanıp attığını sandım," diye itiraf etti Venüs.

"Asla!" Gözleri tutkuyla parlıyordu. "Bunu sana asla yapmam. Buraya gel, Venüs."

Yukarı uzanıp dudaklarını dudaklarıyla buluşturdu. Venüs onun büyük bir açlıkla tadına bakması için dudaklarını araladı ve dilinin ateşli darbelerine izin verdi. Griffin bir yandan öpüşmeye devam ederken bir yandan da ayaklarını yerden kesip onu yatağa yatırdı. Elleri aşağı doğru kaydı ve pantolonunun fermuarını çözmeye başladı. Venüs kalçalarını kaldırıp pantolonunu sıyırmasına yardım ederken ayağındaki topuklu ayakkabıları da çıkardı ve pantolonuyla birlikte onları da yere fırlattı. Griffin parmaklarını Tanrıça'nın karnında dolaştırdıktan sonra baştan çıkarıcı bir şekilde hâlâ üzerinde duran küçük, siyah, ipekli külotuna kaydırdı. Tıpkı pantolonunu çıkarmadan önce yaptığı gibi başparmağını kadınlığının üzerinde dolaştırdı ve nazikçe vajinasının dudaklarını okşadı.

"Öylesine ıslaksın ki külotun bile ıslanmış," dedi.

Sabırsız birkaç hareketle kendi üzerindeki giysileri de çıkarmak için elini kadınlığından ayırınca Venüs hayal kırıklığıyla inledi.

Griffin'in vücut yapısı gerçekten çok güzeldi. Adonis'ten daha esmer ve daha erkeksi, Akhilleus'tan daha uzun ve güçlüydü. Venüs onu başını döndürecek kadar baskın ve şiddetli bir arzuyla sahiplenmesini istiyordu. Sırtüstü yanına uzandığında sertleşmiş erkekliğini buldu ve ağzını onun tahrik eden diliyle buluştururken erkekliğini de okşamaya başladı. Griffin'in boğazından boğuk bir hırıltı döküldü ve Venüs'ün bileğini tuttu.

"Hayır, hemen bitmesini istemiyorum. Bu gece birbirimize zaman ayıracağız."

"Bekleyebileceğimden emin değilim," dedi Venüs nefes nefese.

Griffin gülümsedi. "Ben bekleyebilirim. Sen de öyle. Bu defa öğretmen ben olacağım." Parmaklarının hareketlerini dili ve dudaklarıyla takip ederek Venüs'ün hırkasının düğmelerini çözmeye başladı. Nihayet siyah, ipekli sütyeni ortaya çıkınca tahrik olup sertleşen meme uçlarını bulana dek dilini sütyeninin üzerinde dolaştırdı. İnce, ipek kumaşın üzerinden meme uçlarını yalayıp emiyor, Venüs'ün soluk alıp verişlerinin hızlanmasına neden oluyordu. Yetenekli sanatçı elleri onun vücudunu okşamaya devam ederek aşağı indi ve külotunu üzerinden çıkardı. Sonra kalçalarını avuçladı ve onu sert bir şekilde erkekliğine bastırdı. Ancak ıslaklığından içeri girmek yerine sertliğini onun kadınlığının üzerinde kaydırmaya başlamıştı. Onu kendine doğru çekince Venüs nefesini tuttu ve vücudunu vücuduna bastırdı.

Griffin, Tanrıça'nın meme ucunu diliyle ve dişleriyle tahrik etmeye devam ederken, "Beni ıpıslak yapıyorsun," diye fısıldadı.

"İçime gir!" diye inledi Venüs. "Lütfen..."

"Henüz değil, Tanrıçam, önce senin boşalmanı istiyorum."

"Evet," diye haykırdı Venüs. "Ah, Griffin, evet!" Venüs yumuşak kayganlığını gitgide artan bir hızla Griffin'in sertleşmiş erkekliğine sürtmeye başladı ve nihayet bacaklarının arasından başlayıp tüm vücuduna dalga dalga yayılan o nefis patlamayı hissetti.

Griffin onun doyuma ulaşmasıyla birlikte durmak yerine sütyenini çıkardı. Kendini ıslak sıcaklığının üzerine yerleştirirken avuçladığı göğüslerini yoğurup okşamaya başladı. Bu defa daha derinlere soktuğu sertliğini onun kadife kadınlık organına sürterek vajinasının girişini tahrik ediyor ama asla içine girmiyordu.

"Bugün bize sınıfta öğrettiklerini hatırlıyorum." Sesi duyduğu arzuyla kalınlaşmıştı. "Bir erkek, kadının zevk almasına gerçekten

önem verirse o kadın defalarca orgazm olabilir. Erkek onu sürekli tahrik ederek üst üste doyuma ulaştırabilir." Üzerine abandı ve sertleşmiş organını Venüs'ün yumuşak ıslaklığına sürttü.

"Doğru yerde miyim?"

"Evet." Venüs inledi. Griffin üzerinde gidip gelmeye başladı. Bir eli kalçasını avuçlamış onunla aynı tempoda ileri geri gitmesini sağlıyor diğeri ise tahrik ettiği göğsünü alev alev yanan ağzına doğru tutuyordu. Venüs bir kez daha doyuma ulaşırken kendini onun ismini haykırmaktan alıkoyamadı.

Griffin onu yatağa yatırıp kendisi de gözlerine bakacak şekilde doğrulurken, "Artık," dedi. "Artık içinde olmamın zamanı geldi." Duyduğu zevki inleyerek haykırmasına neden olacak kadar sert bir şekilde zaten kan hücum etmiş olan vajinasının içine girdi. Hissettiği doyum Venüs'ün katlanamayacağı kadar şiddetliydi. Griffin'in boğuk nefesi kendi nefesiyle mükemmel bir uyum sağlıyor ve Venüs neredeyse birleşmelerinin ağır kokusunu bile duyabiliyordu. Griffin dudaklarını tutsak etti ve Venüs onun tuzlu ve seksi tadında kayboldu. Ona olan arzusunu artırmak için her şey bir araya gelmişti. Uzanıp ona dokundu ve onu tahrik etmeye başladı. Diğer eliyle de içine girip çıkan erkekliğini okşuyor, üzerini kaplayan kremsi sıvının kendi ıslaklığı olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Griffin dudaklarını dudaklarından ayırıp boynunun kıvrımını takip etti ve onun kendisine ait olduğunu göstermek için iz bırakmaya çalışan coşkulu bir hayvan gibi tenini hafifçe dişledi. "Sen benimsin," dedi inleyerek. Griffin'in onu sahiplenmesiyle yoğun bir şekilde tahrik olan Venüs kalçalarını yukarı kaldırıp ona aynı tutkuyla karşılık verdi. Erkekliği kasılmaya başladığında hâlâ onu okşuyordu. Griffin öylesine derinlerine girdi ki içindeki zevk merkezini buldu ve nihayet baş döndürücü bir duyguyla dolan Venüs tıpkı onun gibi zevk çığlıkları attı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Birkaç gün önce olsa, Pea mutfakta dolanıp harika geçme ihtimali yüksek olan bir randevu için hazırlanırken sinirlerinin bir parça bile olsa gerilmemesini tam anlamıyla tuhaf bulurdu.

Sanki elinden yiyecek bir şeyler düşürmesini sağlayabilirmiş gibi bakışlarını Pea'nin üzerinden ayırmayan İskoç teriyerine, "Kendime olan güvenim arttı," dedi.

Pea'nin böylesine düzenli çalışmasına canı sıkılan Chloe içini çekti.

"Eh, bu gerçekten de doğru. Üstelik bunun sadece saçlarım, giysilerim ya da makyajımla ilgisi yok." Pea, Chloe'nin suratsızlığına aldırmadan salatayı karıştırırken bir yandan da onunla çene çalmaya başladı. "Şurada bulduğum tanrıçayla ilgisi var." Uzun bir marul yaprağıyla kendisini işaret etti.

Chloe yavaşça havlayınca Pea güldü ve ona bir ödül bisküvisi attı.

"Bu gece uslu olmaya çalış. Bu seferkinde özel bir şeyler var. Bunu gözlerinin içinde görebiliyorum..."

Pea salatayı verandaya çıkarıp kırmızı beyaz renklerdeki ekose masa örtüsü ve ona uygun peçeteleriyle çoktan hazırlanmış olan, küçük piknik masasının üzerine bıraktı. Porselen takımları, hazırlamış olduğu küçük İtalyan piknik sofrasının gündelik şıklığıyla tuhaf da olsa kusursuz bir uyum sağlamıştı. Chianti şarabı açılmış havalandırılıyor, sarımsaklı ekmekler fırında sıcak tutuluyor ve spagettinin

sosu da hazır bir halde bekliyordu. Pea masadaki mumları yaktı ve dışarıdaki oldukça büyük şömineye biraz daha odun ekledi. Sonra verandanın yanlarındaki ahşap örgü korkulukların iç tarafına astığı minik fenerlerin fişini prize takarak son dokunuşunu da tamamladı. Gülümsedi. Her şey mükemmeldi. Hava bile onunla işbirliği yapmış, Kanal 6'daki haber sunucusunun tahmin ettiği gibi sıcaklık mevsim normallerinin üzerinde kalmıştı.

"Ne kadar da büyüleyici," diye fısıldadı. "Şubat ayında dışarıda yemek yiyeceğiz."

Pea bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü.

Victor ön kapıyı çaldığında Pea sosu karıştırmakla meşguldü. İşte o an içi biraz kıpır kıpır oldu ama bunun nedeni gerginlikten çok heyecan ve beklentiydi. Son bir kez daha kıvırcıklarını düzeltti, rujunu tazeledi ve kapıyı açtı. Victor siyah, örgü bir kazak, kazağın içine koyu renkli bir gömlek ve ona Pea'nin ağzını spagettiden daha fazla sulandıracak denli kendisine yakışmış olan bir kot pantolon giymişti.

"Merhaba," dedi Victor.

"Merhaba," dedi Pea.

Sonra Chloe'nin ısrarcı havlamalarını fark edene dek orada öylece durup gülümseyerek birbirlerine baktılar.

"Onu nasıl çağırıyorsun?" diye sordu Victor.

"Adı Chloe. Uslu durmadığı için üzgünüm. Erkeklerden pek hoşlanmaz ama umarım sana alışır ve sonra da sessiz durur."

Victor çömeldi ve Chloe'nin koklaması için avucu yere bakacak şekilde yavaşça elini uzattı.

"Seni koruması güzel bir şey," dedi Pea'ye, sonra da dikkatini yeniden huysuzluk yapan İskoç teriyerine çevirdi. "Sen sahibin için ateşli bir koruyucusun, öyle mi?"

Pea merakla onu izliyordu. Ses tonu fazlasıyla ciddiydi. Hırlayan bir köpekle karşı karşıya kalan pek çok insanın yaptığı gibi Chloe'nin gönlünü almaya ya da onu tatlı sözlerle kandırmaya çalışmıyordu. Tersine onu takdir ediyormuş gibi konuşuyor ve Chloe'de buna içgüdüsel olarak tepki veriyordu. Artık hırlamayı bırakmış ve başını dikleştirip büyük bir dikkatle bu uzun boylu adamı dinlemeye başlamıştı.

"Ona zarar gelmesine asla izin vermem. Bu konuda sana söz veriyorum, küçük koruyucu bayan."

Chloe, Victor'ın elini kokladı ve kuyruğunu sallamaya başladı. Sonra hapşırdı ve kedisini aramaya gitti.

"Eh, bu oldukça tuhaf doğrusu. Chloe çoğunlukla erkeklerden hoşlanmaz." Pea, Victor'a bakıp gülümsedi. "Onu alt etmeyi başardığına göre seni içeri almamda herhangi bir tehlike yok demektir."

Victor evden içeri girdi ve Pea'yi selamlamak üzere elini tutup dudaklarını tenine bastırırken gözleriyle buluştu.

"Zaman geçmek bilmedi." Gönülsüzce Pea'nin elini bıraktı.

"Benim için de geçmeyeceğini düşünmüştüm ama şey... bir arkadaşımın," Pea, Tanrıça'dan hangi sıfatla bahsetmesi gerektiği konusunda epeyce zorlanmıştı, "bu akşamki randevusu için hazırlanmasına yardımcı oldum bu yüzden de zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamadım. Öyle çok işim vardı ki."

Victor gülümsedi ve havayı kokladı. "Nefis bir şey kokuyor. Bu gece dışarıda yemeyecek miydik?"

"Burada yemenin daha hoş olacağını düşündüm." Neredeyse, *eğer senin için de sakıncası yoksa*, diye ekleyecekti ama sonra bundan vazgeçti. Eski Pea olsa randevuyu yönlendirmede fazla ileri gidip gitmediği konusunda endişelenir, gereksiz yere telaşa kapılıp fazlasıyla stres olurdu. Yeni ve tanrıça destekli Pea ise randevu yerini seçmenin onun hakkı olduğuna ve kendi isteklerinin de önem

taşıdığına inanıyordu. O, bu gece evde yemek istiyordu o halde evde yiyeceklerdi. Eğer Victor bu fikrinden, onun muhteşem yemeklerinden ve olağanüstü evinden hoşlanmayacaksa o zaman kendisi için uygun bir erkek değildi. İşte bu kadar.

"Bana yemek pişirmen beni mutlu etti."

Pea ona bakıp gülümsedi. Victor ona en doğru cevabı vermişti.

"Yemek yapmayı severim."

Victor bakışlarını Pea'nin oturma odasında dolaştırıp, "Konforlu bir ev yaratmayı da seviyorsun," dedi.

"Evet, bu benim için önemlidir." Pea Victor'ın bunu fark etmiş olmasına sevindi. Evine daha önce de erkek kabul etmişti. Fazla değil birkaç kişi. Bazıları, "hoş bir ev" ya da "güzel bir yer, yakında bu bölgede konut fiyatları artacak" gibi "anlamlı" yorumlarda bulunmuş ama hiçbiri "güzel bir evi" yuva haline dönüştürmek konusunda doğuştan yetenekli olduğunu fark edememişti.

Üstelik Chloe de her birinden nefret etmişti.

"Tabii ki senin için önemli." Victor onu gerçekten anlıyormuş gibi başını salladı. "Evin senin eserin olduğuna göre seni yansıtmalı."

"O halde sana en sevdiğim odayı göstereyim; mutfağı."

Pea peşinden mutfağa gelmesini işaret etti. İçeri girer girmez ocağın yanına koştu ve farkında bile olmadan sosu karıştırmaya başladı. Omzunun üzerinden Victor'a bakıp gülümsedi, "Umarım spagetti seversin."

"Senin hazırladığın her şeyi severim."

Pea'nin yüzündeki gülümseme genişledi. "Emin olmak için tadına bakmak ister misin?"

"Eğer sen istiyorsan bakarım tabii. Bu gece senin isteklerin benim için birer emirdir."

Pea sözlerinin ardındaki mesajın heyecanıyla içinin derinliklerinde bir kıpırtı başladığını hissetti. Topallığı yüzünden her nasılsa daha ulaşılabilir ve daha insancıl olan, bu uzun boylu ve güçlü adamı istiyordu. Onu ve onun gözlerinde okuduğu ortak gelecek vaadini istiyordu.

Pea sanki nefesiyle onu okşarmış gibi Victor'a uzattığı kaşığın üstüne üfledi. "O halde tat ama dikkatli ol biraz sıcak."

Victor gülümseyince gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi. "Sıcakla herhangi bir sorunum yok."

Sankli aslında bir kez daha Pea'nin tadına bakıyormuş gibi sosun tadına baktı.

"Nefis," dedi.

"Acıktın mı?"

"Pek çok şeye."

Pea, Victor'ın, vücudunun içinde yarattığı duygu seline bayılıyordu. Bir yanı yemeği tattıkları kaşığı fırlatıp atmayı ve hemen oracıkta, mutfak masasının üzerinde kendini ona teslim etmeyi arzularken, diğer yanı (daha mantıklı düşünen yanı) az önce başlattıkları bu tatlı ön sevişme oyununu uzatmayı istiyordu.

Kıl payı farkla mantıklı yanı kazandı.

"Güzel. Yemek de hazır olmak üzere zaten." Çubuk makarnayı bekleyen suyun altını açtı. "Dur sana nerede yiyeceğimizi göstereyim."

Onu verandaya açılan arka kapıya götürdü. Victor'ın ağzından çıkan tek kelime, "mükemmel" oldu ve bu da Pea'ye yetti. Pea de aynen onun gibi düşünüyordu.

"Ben makarnayla işimi bitirirken sen de bize şarap koymaya ne dersin?"

Pea kapının önüne geldiğinde şömineye biraz daha odun atmasını söylemek üzere arkasını döndü ama belli ki Victor onun böyle bir istekte bulunacağını önceden tahmin etmişti. Çoktan dışarıdaki şöminenin yanına gitmiş, ateşi karıştırıyordu. Gerçi Pea birdenbire gürül gürül yanmaya başlayan ateşin daha fazla teşvike ihtiyacı olduğundan pek de emin değildi.

Makarnayı kaynar suya eklerken, Eh, diye düşündü, *ne de olsa o bir itfaiyeci. Ateşe nasıl davranması gerektiğini biliyordur.*

Akşam yemeğinin son dokunuşlarını tamamlaması uzun sürmedi ama Victor'ın yanına gitmek için sabırsızlanıyordu ve göz açıp kapayana dek piştiği için seçimini çubuk makarnadan yana kullanmış olduğuna da sevinmişti. Tekrar yanına döndüğünde Victor'ın gözlerinin parlaması hoşuna gitti ve sonrasında da büyük bir iştahla yemeğe gömüldüğünü görünce tuhaf bir şekilde mutlu oldu; bu onun için Victor'ın övgü dolu sözlerinden bile daha güzel bir iltifattı.

Daha sonra bu yemeği tekrar düşündüğünde nasıl da rahat bir şekilde önemsiz konulardan bahsettiklerini hatırlayıp şaşıracaktı; havanın sıcaklığı, fenerlerin verandayı peri masallarına çevirmesi, baskısı tükenmiş eski bir İtalyan yemek kitabında bulduğu spagettinin tarifi. Normal şeyler. Sıradan şeyler. Sanki bugüne dek hep beraberlermiş gibi.

Victor son lokmasını da yutup kadehlerini yeniden Chianti'yle doldururken, "Yemek için dışarısını seçmene sevindim," dedi.

"Havanın soğumasından korktum ama gece çok güzel ve şömine de epeyce iş görüyor." Hâlâ neşeyle yanıyor olmasına şaşırarak başıyla şömineyi işaret etti.

Victor gülümsedi. "İyi bir ateş her şeyi ısıtır."

"Bir itfaiyecinin ateşten bu kadar çok hoşlanacağını düşünmemiştim."

"Ateşle yakınlaştığında ona hayranlık duymaman, ondan bir şeyler öğrenmemen ve aynı zamanda yıkıcı etkisini takdir etmemen zordur."

"Ona hayranlık duymak ve ondan bir şeyler öğrenmek..." Pea sustu ve şarabını yudumladı. "Pekâlâ. Ateş sana ne öğretti?"

"Ateş arınmayı ve yenilenmeyi öğretir. Örneğin şiddetli bir orman yangını ilk başta bir felaketmiş gibi görünebilir. İşin aslı onu boğan yabani otlar ve çürük ağaçlardan arındığı için aynı orman daha sağlıklı bir şekilde yeniden büyür."

"Gayet mantıklı. Peki başka ne öğretti?"

"Ateşin içinde hikâyeler görürüm."

"Hikâyeler mi? Ne demek istiyorsun?"

Victor cevap vermeden önce ciddi bir ifadeyle onu inceledi ve Pea sanki onu tartıyormuş... ne kadarından bahsedip ne kadarından bahsedemeyeceğine karar veriyormuş gibi tuhaf ama belirgin bir izlenime kapıldı.

"Ateşi bir kehanet küresi gibi düşün. Sürekli değişir ve gerçekten kendine has bir yaşantısı vardır. Nefes alır. Yemek yer. Bazen de ölür. Ama yine de ebedîdir. O halde neden içinde hikâyeler biriktirmesin?"

Pea bunu etraflıca düşündü. Tuhaf bir şekilde mantıklı geliyordu. "Sanırım haklı olabilirsin. Sadece bu hikâyeleri aktarmak için onu nasıl dinleyebileceğini bilen birine ihtiyaç var."

Victor'ın yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi. "Aynen öyle."

"Bana bu hikâyelerden anlat."

Victor gökyüzüne bakıp düşüncelere daldı. Pea onun sanki düşüncelerini ve hatıralarını süzgeçten geçiriyormuş gibi göründüğünü düşündü. "Benimle gel, sana göstereceğim." Ayağa kalktı ve elini uzattı. Pea hiç tereddüt etmeden elini tuttu ve Victor onu verandanın bel

VERO/CKATLAK!

hizasındaki geniş korkuluklarla çevrili, uzak köşesine doğru götürdü. Pea verandasını çiçek açmış gibi göstermek için bu korkulukların üzerine büyük saksıların içinde sardunyalar yerleştirmişti.

Victor elini bıraktı ve tam Pea fiziksel temaslarının eksikliğini hissetmeye başlamışken her iki elini birden beline koydu.

"İzin verir misin?" diye mırıldandı.

Pea onun koyu renkli gözlerine baktığında ne sorduğunun bir önemi kalmadı. *Her şeyi*, diye düşündü. *Bu gece ona her şeyi ama her şeyi vermek istiyorum.*

"Evet," dedi Pea.

Victor onu şaşırtarak kucağına aldı ve korkuluğun üzerine oturttu. Sırtını kendisine yaslayacak şekilde arkasını döndürdü ve onu güçlü kollarıyla sardı. Konuşmaya başladığında dudakları kulağının arkasına değiyor yanağı hafifçe saçlarına dokunuyordu.

"Ateş eski zamanlardan, eski insanlardan ve eski inanışlardan bahseden hikâyeler anlatır."

Karanlık gökyüzünü işaret etti. "Mesela bu ayki dolunayın yüzyıllardır canlandıran ay olarak tanındığını biliyor muydun?"

Pea başını kaldırdı ve işaret ettiği yere baktı. "Canlandıran ay mı? Kulağa çok hoş geliyor."

Victor elini indirip Pea'nin kalçasının üzerine koydu ve sanki dokunuşları da Pea için oluşturduğu hikâyenin bir parçasıymış gibi yavaşça onu okşamaya başladı. "Nesiller önce, yeryüzünün rahminde uyuyan yaratıkların baharın canlanmaya başladığını hissetmelerini sağlamış ve insanları da kendi içlerine bakıp uyandırılmayı bekleyen ihtimalleri uyandırmaya teşvik etmişti."

Pea, Victor'ın boğuk sesi ve dokunuşundan yayılan sıcaklıkla büyülenmiş bir halde şubat ayının dolunayına baktı. "Sana başka neler anlatıyor?"

"Bu dünyanın ateşi insanın aklına kendilerine has soğuk bir ateşleri olan uzaklardaki takımyıldızlarının ihtişamını getiriyor."

Güneye baktı ve görünen ufku işaret etti. Pea başını o tarafa çevirdi ve Victor'ın saçlarını kenara çekip boynunun kıvrımını öpmesiyle birlikte nefis bir erotik ürperti hissetti.

"Şuradaki küçük takımyıldızı görebiliyor musun?" Konuşurken dudakları Pea'nin tenine dokunuyordu. "Çift yıldızı olanı?"

"Evet." Pea bunu bir onay gibi değil de bir inilti gibi sessizce söylemişti. Dilinin ucunu hafifçe tenine dokundurup onu tahrik eden Victor'ın dudaklarında bir gülümse olduğunu hissedebiliyordu.

"Bu koç takımyıldızıdır. Efsaneye göre Tesalya'nın, üvey annelerinden şiddet gören Phriksos ve Helle isimli iki çocuğu vardı. Tanrılar çocukların çığlıklarını duydular ve Hermes onları sırtına alıp güvenli bir yere taşıması için altın postlu bir koç gönderdi. Koç, boğazın üzerinden geçerken Helle sırtından kayıp düştü. Phriksos'un kalbi kırılmış ama güvenli bir yer olan Kolkhis'in Karadeniz kıyılarına ulaşmıştı. Burada tanrılara şükranlarını sunmak için koçu kurban etti ve hayvanın postu da korkunç bir ejderha tarafından koruma altına alındı. Tanrılar bu koçu, ruhunu cennete göndererek onurlandırdılar."

Boğuk sesi eski dönemlere ait görüntüleri betimlerken güçlü elleri de Pea'nin kalçalarına doğru kaymıştı. Victor onu okşayıp öperken Pea de yıldızların güzelliğini seyrediyordu. Sırtını ona yasladı ve göğüslerine rahatça ulaşabilmesi için kollarını boynuna doladı.

"Daha fazla," diye fısıldadı. "Bana daha fazlasını anlat."

"Sana en sevdiğim takımyıldızının hikâyesini anlatacağım." Victor bir elini Pea'nin vücudundan ayırıp aslında onun da bildiği bir yıldız grubunu işaret etti.

"Samanyolu ve Güneyhaçı," dedi Pea.

"Daha derinlere bak," dedi Victor usta ellerini kazağının içine sokup göğüslerini avuçlayarak. Pea inlemesine engel olamadı ve bir kez daha teninde Victor'ın gülümsemesini hissetti. "Eski dünyada bu yıldızlar Kentauros olarak bilinirdi. Onlar aynı zamanda Kheiron'un ruhudur."

Başparmakları Pea'nin hassaslaşıp sertleşmiş meme uçlarını okşuyordu. "Kheiron gelmiş geçmiş en yetenekli öğretmenlerden biriydi ve yüce Zeus yarı insan yarı at olan bu sentorun onuruna ruhunu yıldızların arasına yerleştirdi."

Victor, Pea'yi âdeta kendinden geçirmişti. Sanki sırf onun için boğuk sesinin büyüsü ve sıcak dokunuşlarının ihtirasıyla dolu mitolojik bir dünya yaratmıştı. Pea onunla yüz yüze gelmek üzere arkasını döndüğünde kendini hem çok ama çok seksi hem de uyuşmuş gibi hissetti. Victor'ın gözleri arzuyla parlıyor ve elleri sanki her kıvrımını hafızasına alıyormuş gibi hâlâ baştan çıkarıcı bir şekilde vücudunu okşuyordu.

"Hikâyelerin çok güzel," dedi nefes nefese.

"Dünyamı seninle paylaşmak istememe neden oluyorsun."

"Dünyaya bakış açını seviyorum." Pea yüzüne dokundu sonra ağzını nasıl vücudunda dolaştırmış olduğunu hatırlayıp başparmağıyla alt dudağını okşadı. Elini aşağı indirip göğsünün üzerine koydu ve tam kalbinin olduğu yere bastırdı. Vücudunun sıcaklığına yaslandığında düzenli ve güçlü kalp atışlarını hissedebiliyordu.

"Dünyamı senin de görmeni istiyorum. Her zaman yanımda olmanı istiyorum," dedi Victor. Dudaklarını onun dudaklarına bas-

tırmak üzere öne doğru eğildiğinde Pea'nin aklında ne yıldızlar ne de sonsuzlukla ilgili düşünceler kalmıştı.

Nihayet dudaklarını ayırdıklarında birbirlerine baktılar.

Pea tekrar Victor'ın yanağına dokundu.

"Bu gece her şeyi isteyebileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"O halde seni istiyorum."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Vulcanus, Pea'nin yatak odasını da kendisine benzetti. Tıpkı Pea'nin kendini tatmin ettiği o gece ateş parçası aracılığıyla gördüğü gibi yumuşak ve davetkâr bir odaydı. Bu benzetme erkekliğinin daha da sertleşmesine, zaten damarlarında vücudunu titreten bir hızla dolaşan koyu kıvamlı, ateşli kanın Pea'ye duyduğu arzuyla kasıklarını ağrıtmasına neden oldu.

Pea onu arzuladığını söylediğinden beri hiç konuşmamışlardı. Vulcanus onu bir kez daha büyük bir açlıkla öpmüştü. Pea dudaklarını dudaklarından ayırmış ama bunu elinden tutup onu yatak odasına götürmek için yapmıştı. Şimdi odanın etrafında dolaşıyor; içeriyi gardenyanın tatlı kokusuyla dolduran, ay rengi mumları yakıyordu. Vulcanus artık ona tanıdık gelen, neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğun bir arzuyla onu izledi.

Sonra yumuşacık kıvırcıklar halinde yüzüne ve omuzlarına dökülen saçlarıyla Vulcanus'un yanına geldi. Saçları küçük ve kusursuz mum alevlerinin titrek ışıklarını yansıtıyor, sanki pırıltılı buklelerinden oluşan bir duvakla örtünmüş gibi görünmesine neden oluyordu. Vulcanus ellerini saçlarının arasına gömmek ve onu kendine doğru çekmek istedi. Farkında olmadan ona doğru bir hamle yapmış olmalıydı çünkü Pea'nin fısıltısı yarı yolda durmasına neden olmuştu.

"Seni soymak istiyorum."

Vulcanus, Pea'nin onu çıplak göreceğini düşününce midesinde berbat bir kasılma hissetti. Mantıklı düşününce bacağının çok da tuhaf bir görüntüsü olmadığını biliyordu. Sadece biraz içe doğru kıvrıktı ve bu kusuru hareketsiz dururken değil, yürürken daha fazla belli oluyordu. Ancak yaşadığı bunca yıl ona bu küçücük kusurun bile alay konusu olabileceğini öğretmişti.

"Ta... tabii, eğer bunu sen de istiyorsan..."

Vulcanus parmağını Pea'nin dudaklarına bastırdı. Kendi güvensizlikleri yüzünden tedirgin olması, Pea'nin bu gece sergilediği yeni yeni oluşmaya başlayan özgüveni sarsmıştı. Vulcanus gözlerinin utançla ve şüpheyle gölgelendiğini görmekten nefret ediyordu.

"Beni soymanı istiyorum. Ama korkarım ki bacağım yüzünden beni daha az çekici bulacaksın," dedi dürüstçe.

Pea bir kez daha yanağına dokundu ve tıpkı daha önce onu arzuladığını söylerken yaptığı gibi başparmağının yumuşaklığını dudaklarında gezdirdi.

"Bunu aklından bile geçirme. Ben seni istiyorum. Senin kusursuz bir versiyonunu değil."

Daha önce kimse Vulcanus'a böyle bir şey söylememişti. Konuşmakta zorlanarak Pea'ye başıyla onayladığını belirtti. Pea önce üzerindeki kazağı çekiştirdi sonra yüzüne bakıp gülümsedi. "Çok uzunsun. Biraz eğilmediğin sürece bunu üzerinden çıkarabilmem mümkün değil."

Pea'nin yüzündeki rahat ve tatlı gülümseme neredeyse Vulcanus'un kararından vazgeçmesine neden olacaktı. Ona çabucak sert bir şekilde sarıldı sonra da üzerindeki kazağı çekip çıkarabilmesi için öne doğru eğildi. Kazağının altına bu dünyada popüler olduğunu düşündüğü bir tarzda koyu renkli, uzun kollu bir gömlek giymişti. Pea gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Vulcanus gömleği üzerinden çıkarıp atmak ve çıplak vücudunu ona bastırmak istiyordu

ama o asla böyle bir şey yapmazdı. Sonra derin ve şaşkınlık dolu bir nefes çekti. Bu gece hep asla yapmayacağı şeyleri yapmıştı! Güçlü ve kararlı tek bir hareketle içine hapsolduğu gömleği yırtıp attı ve Pea'yi kollarının arasına aldı.

Pea parmaklarını sırtına koyup inleyerek öpüşüne karşılık verdi. Dokunuşu Vulcanus'un tenini fazlasıyla hassaslaştırdı ve onu okşayan parmakları titremesine neden oldu.

Pea'nin durmak bilmeyen elleri bu defa aşağılara doğru kaydı ve Vulcanus'un internetten kot pantolon olduğunu öğrendiği giysisinin fermuarını buldu. Bir eliyle sertleşmiş erkekliğini okşayıp diğeriyle fermuarının üstündeki düğmeyle oynarken Vulcanus onu şehvetle öptü. Pea başını kaldırıp gözlerine baktı. Yukarı doğru kıvrılan dudaklarıyla tıpkı perilere benziyordu. Vulcanus ona gülümsedi ve yeniden baştan çıkarıcı bir özgüvenle hareket etmesine sevindi.

"Daha şimdiden sertleşmiş olman hoşuma gidiyor." Ayıp sözler söylediğini düşünerek yanakları kızarınca Vulcanus yeniden gülümsedi.

"Senin yüzünden! Seni düşünmek bile arzuyla dolmama neden oluyor."

"Güzel," dedi Pea yavaşça.

Üzerindeki kot pantolonun fermuarını açınca Vulcanus'un sertleşmiş erkekliği serbest kaldı. Pea bu defa biraz şaşırmış bir ifadeyle tekrar gözlerine baktı.

"İçine iç çamaşırı giymedin mi? İyi ki bunu yemek yerken bilmiyordum. Yoksa yemeğimizi bitiremezdik ve anlattığın o güzel hikâyeleri de kaçırmış olurdum."

İç çamaşırı onun için yeni bir kelime olsa da Vulcanus herhangi bir cevap veremedi çünkü o sırada Pea eline aldığı erkekliğini okşamaya başlamıştı. Vulcanus onun dokunuşlarıyla birlikte iyice gerildi ve erkekliğinin neredeyse tenini ikiye yaracak kadar şişip sertleştiğini hissetti. Pea onun pantolonunu aşağı indirecek kadar

kısa bir süreliğine elini vücudundan ayırdı. Vulcanus pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarıp Pea'nin önünde tamamen çırılçıplak kaldı.

Pea gözlerini onun vücudunda gezdirdi. Vulcanus şimdi onun, sol bacağının nasıl içe kıvrık olduğunu, babasının öfkesinin bıraktığı izin vücudunu nasıl bozduğunu açıkça görebildiğini biliyordu. Mumların küçük alevlerini bir anda söndürüp her ikisini birden karanlığın içine saklayacak bir komut vermemek için kendini zor tuttu.

"Çok güzelsin," dedi Pea nefesini tutarak.

Ardından Vulcanus daha sözlerinin etkisinden bile sıyrılamadan önünde diz çöktü. Parmakları vücudunu okşayarak bacaklarının üst kısmına doğru çıktı. Bu hafif dokunuşları Vulcanus'un kaslarının titremesine ve erkekliğinin ihtiyaç ve zevkle dolu acı-tatlı bir karışımla sızlamasına neden oldu. Pea hiç acele etmeden parmaklarının izlediği yolu dudaklarıyla da takip etti ve erkekliğine ulaştı. Güzel ve nemli bir pembelik olan ağzına götürdü.

Pea'nin dilini çıkarıp sertliğinin ucundan akan berrak sıvıyı yalaması Vulcanus'un titreyerek inlemesine neden oldu. Sonra dilini onun şişkin sertliğinde dolaştırmaya başladı. Vulcanus'un hırıltılı nefesi onu durdurdu ve başını kaldırıp yüzüne baktı.

"Seni ağzıma almak, seni ağzımla, vücudumla, kalbimle sevmek istiyorum. Bana izin verir misin?"

"Evet, Pea, evet!" diye haykırdı Vulcanus.

Pea hiç tereddüt etmeden pembe dudaklarını sonuna kadar açtı ve erkekliğinin, ağzının ıslak ateşine sığan kısmını emmeye başladı. Dilini her seferinde onun sertliğinin altındaki hassas bölgeye dokundurarak erkekliğini emerken Vulcanus ellerini onun saçlarının arasına gömmeden duramadı.

Pea'nin, sertliğini ağzına alması hem fiziksel hem de görsel anlamda erotik bir heyecandı. Elinin dudaklarıyla uyumlu bir hareketle onu okşadığını, sertliğinin onun dolgun pembe dudaklarından içeri

girip çıktığını görmek Vulcanus için neredeyse dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı. Bir yandan boşalmayı arzuluyor ama bir yandan bu emmelerin, okşamaların ve sıcak diliyle yaptığı yalamaların bitmesini istemiyordu.

Vulcanus, Pea onu okşamaya devam ederken bir anda dayanamayacağı kadar keskin ve tatlı bir acıyla doyuma ulaşmak üzere olduğunu hissetti. Onu uyarmak, sertliğini ağzından çıkarabileceğini söylemek üzere haykırmak istedi ama Pea onu bırakmadı. Vücudu kasılıp keskin ve sıcak bir rahatlamayla birlikte spermlerini boşaltırken Pea onu daha da sert bir şekilde okşayıp yaladı ve nihayet Vulcanus doyuma ulaştı.

Kendini toparlayabilmeyi başardığında hâlâ ayakta durduğunu fark etmek onu şaşırtmıştı. Düşüp bayılmadığına inanabilmek zordu. Elleri hâlâ Pea'nin saçlarındaki kıvırcıkların arasında tutsaktı ve büyük bir özenle onları saçlarından çözmeye çalıştı. İşte o zaman Pea başını kaldırıp ışıl ışıl parlayan gözleriyle ona baktı.

•••

Victor'ın erotik bir şekilde ona masal anlatması Pea'yi hiçbir ön sevişmenin yapamadığı kadar çok heyecanlandırmıştı. Onu odasına götürürken çoktan tahrik olmuş ve ıslanmıştı. Victor'ı ağzıyla doyuma ulaştırdıktan sonra ona olan arzusunun bütün vücudunu sızlattığını hissetti. Ona bakıp gülümsedi ve yüzünde gördüğü sersemlemiş ve rahatlamış ifadenin her saniyesinin tadını çıkardı.

"Sıra bende," dedi sesine kasten muzip bir seksilik katarak. Vulcanus'un, yaptığı her hareketi şehvet dolu bir dikkatle izlemesinin tadını çıkararak yavaş yavaş soyunmaya başladı. Elbette, hemen yeniden sertleşmesini beklemiyordu ama çıplak tenini üzerinde...

güçlü kollarını vücudunda... dudaklarını dudaklarında hissetmek için de sabırsızlanıyordu...

Çırılçıplak yatağa uzandı. Yasaklardan tamamen arınmış bir halde bacaklarını iki yana açtı. Sonra birden büyük bir hayretle Vulcanus'un yeniden sertleşmeye başladığını gördü.

Vulcanus yatağa girip bacaklarının arasında diz çökerek boğuk bir sesle, "İçine girmeme izin ver. Sana sahip olmalıyım. Seni benim kadınım yapmalıyım," dedi.

Pea gördüğüne inanamayarak öne doğru uzandı. Gerçekten ikinci kez uyarıldığından emin olmak için Vulcanus'un sert erkekliğini eline aldı. Onu okşarken içinin zevkle eridiğini hissetti. Bu adam kesinlikle inanılmazdı!

Tıpkı kendisi gibi Vulcanus'un da gözlerinde ortak geleceklerini gördüğüne inanarak yüzüne baktı. "Bana daha önce sahip oldun zaten."

"Evet." Vulcanus nefesini tuttu. "Biz sonsuza dek birbirimize aidiz. Seni seviyorum Dorreth Pea Chamberlain. Sonsuza dek seninle beraber olmak istiyorum."

Zihni, kelimelerin fiziksel duyguları taşıyabilmesinin mümkün olmadığını söylese de Pea, Victor'ın sözlerinin yanlarında belirgin bir ürperti taşıyormuşçasına vücudunu baştan aşağı okşadığını hissetti. Bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama sanki Vulcanus aşk sözleri söyleyerek aslında onları sonsuza dek birbirlerine bağlamıştı.

"Evet," diye mırıldandı. "Ben her zaman sana aidim."

Pea onu kendine doğru çekti ve Vulcanus yavaşça ıslaklığının içine girerken inledi. Sonra tereddüt ve şefkat kaybolup vücutları ateş ve tutkuyla dolunca Vulcanus içinde gidip gelmeye başladı. Pea içine sonuna dek girebilmesi için onun her hamlesine kalçalarını kaldırıp karın kaslarını oynatarak karşılık verdi. Vücudunun doyuma ulaşmaya hazır hale geldiğini hissedene dek Vulcanus ona arzunun

eskiden beri var olan dansında eşlik etti. Pea inleyerek bacaklarını kaldırdı. Vulcanus hırıltıya benzeyen bir sesle bacaklarını tuttu ve terle kayganlaşan kaslı omuzlarının üzerine koydu. Bu yeni pozisyonla birlikte Pea kendini Vulcanus'a daha da fazla sunmuş, iyice derinlerine girerek onu orgazmın eşiğine dek getirmesini sağlamıştı. Pea kollarını Vulcanus'un boynuna dolayıp ismini haykırarak boşaldı. Sonra Vulcanus da onun peşi sıra o tatlı eşiğe ulaştı ve duyduğu zevkle inledi. Pea onun titreyen vücuduna sarıldı...

... Tam o sırada Vulcanus'un omzunun üzerinden gördüğü bir şey dikkatini çekti. Bakışını odaklayıp nefesini kontrol altına almaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı ve çok net bir şekilde, az önce kendi elleriyle yaktığı küçük, kokulu mumlardan çıkan alevlerin çatırdamaya benzeyen bir ıslık sesi eşliğinde tavan dek yükseldiğini gördü!

Bağırdı ama Victor o sırada zevk almakla meşguldü ve onun da zevk çığlıkları attığını düşünmüş olmalıydı. Pea hemen yangın söndürücüyü getirmek için onu üzerinden atmaya çalıştı ama sonra birden fark etti ki her ne kadar yüksek ve tuhaf bir şekilde parlak alevlere sahip olsalar da mumlar aslında odayı yakmıyorlardı. Victor'ın doyuma ulaşmasıyla birlikte sadece renkten oluşan ve ısıya sahip olmayan zararsız birer alev püskürtücüsü gibi parlıyorlardı.

Victor içine boşalırken Pea alevleri izlemeye devam etti. Onun doyuma ulaşmasıyla birlikte mumların alevleri de yavaş yavaş sönmeye başladı ve nihayet Pea'nin üzerine yığılıp yüzünü boynuna gömdüğünde titrek alevler de normale döndü. Eğer Pea gözlerini kapamış olsaydı bütün bunları kaçıracaktı.

Ama gözleri kapalı değildi.

Hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

Birden gerçeğin şokuyla sarsıldı. Her şey yerli yerine oturdu. Venüs'ün ziyaretiyle aynı dönemde aniden ortaya çıkması. Güçlü bir *aura*'ya sahip olması. İyi bir eğitim aldığının ya da belki sık sık

yabancı ülkelere seyahat ettiğinin kanıtı sayılabilecek ama gerçekte bambaşka bir anlama gelen, tuhaf ve modası geçmiş konuşma tarzı. Hepsinden önemlisi mitoloji bilgisi ve hikâye anlatma becerisi.

Victor, Pea'nin neredeyse teniyle bile duyduğu tatlı bir şeyler fısıldayarak burnunu boynuna sürtüyor ve onu yavaşça öpüyordu.

"Kimsin sen?"

Pea'nin ses tonu tekdüze ve duygusuzdu. Ancak hâlâ doyuma ulaşmanın mahmurluğunu yaşayan Victor (ya da gerçek adı her ne ise) bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Burnunu Pea'nin boynuna sürtmeye devam ederek, "Seni seven adamım, küçüğüm," diye mırıldandı.

"Saçmalık."

Bu söz Victor'ı kendine getirdi. Geriye doğru çekildi ve Pea'nin gergin vücut dilini fark etti. Belirgin bir endişeyle kaşlarını çattı ve yavaşça üzerinden kalktı. Pea üzerinden kayan vücudunun, ardında seksi ve kaygan bir his bırakmasını umursamamaya çalıştı.

"Pea?"

"Sen ölümlü değilsin." Onunla ilgili hissettiklerinin doğru olduğunu anlayabilmesi için bunu yüksek sesle söylemesi ve Victor'ın *Neler oluyor?* yerine *Kahretsin, bunu nasıl öğrendi acaba?* anlamına gelen şaşkınlık dolu bakışlarla yüzüne bakması yetmişti. O diğer erkeklere benzemiyordu çünkü o aslında gerçek bir erkek değildi.

Pea kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturup, "Kimsin sen?" diye sordu bir kez daha. Niyeti ondan göğüslerini saklamak falan değildi. Sadece ona fazlasıyla öfkelenmişti.

"Bunu bana neden soruyorsun? Ölümlü olmadığımı da nereden çıkardın?"

"Pekâlâ. Lütfen. Sen boşalırken odadaki mumlar minyatür birer ateş püskürtücü gibi alevlerini tavana dek yükseltmişlerdi. Bu hiç-

normal-bir-durum-değil." Pea her kelimeyi tek tek, üzerine basa basa söylemişti.

Victor belirgin bir endişeyle yattığı yerden doğruldu. "Mumlar gerçekten de öyle mi yaptı?"

"Ah, bu arada yatak odamın duvarını yalayarak tavana dek yükseldikleri halde hiçbir şeyi yakmadıklarından da bahsetmiş miydim?"

Victor sanki Pea'nin fark etmesini istemiyormuş gibi omzunun üzerinden gizlice mumlara baktı.

"Bu da mı normal değil?"

"Normal olmadığını sen de biliyorsun."

"Mumların böyle bir şey yapacaklarını tahmin etmemiştim. Bu," önce Pea'yi sonra kendini gösterdi, "ilk defa oluyor." Ardından gülümsemeye çalıştı. "Ama herhangi bir şeyi yakmadıklarına sevindim."

Pea aralarındaki gerginliği hafifletmeye çalışmasını görmezden geldi.

"Daha önce hiç seks yapmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Elbette ki hayır. Onu kastetmemiştim. Daha önce hiç âşık olmadığımı anlatmaya çalışıyordum. Bu yüzden de benim bulunduğum yerdeki herhangi bir ateşin... şey... duygularımın yoğunluğuna tepki vereceğini bilemezdim."

"Peki, ateşin sana tepki vermesinin sebebi nedir?" diye sordu Pea. Victor'a öfkelenmiş olmasına rağmen onun gerçekte kim olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Vulcanus derin bir nefes aldı. "Benim adım Victor değil. Adımın bu olduğunu düşünmene sebep olduğum için üzgünüm. Sadece bütün bunlara alışık değilim ve belki biraz aptalca gelecek ama seni tekrar görmek dışında hiçbir şeyi önceden planlamadım." Eliyle yüzünü sildi. "Bana ismimi sorduğunda ne söyleyeceğimi bile önceden düşünmemiştim."

"Peki ismin ne?" diye sordu Pea sabırsızlıkla.

"Vulcanus."

"V. Cannes."

"Hayal gücü yüksek bir yalancı sayılmam."

Pea homurdandı. "Beni kandırabilirdin."

"Ama seni kandırmadım. İşin aslı seni kandırmak istemedim." Vulcanus yanına yaklaşınca Pea kendini hızla geri çekti.

"Lütfen benden kaçma."

"Sakın bana ne yapmam gerektiğini söyleme! Bir tanrı olman umrumda bile değil. Benim gözümü korkutamazsın." Pea aslında sinirli olmaktan çok şaşkın olduğunu fark etse de kendini öfke dolu tepkiler vermekten alıkoyamıyordu. Eski tanrılardan birine âşık olmuştu. Sadece bunu düşünmek bile kulaklarında tuhaf bir çınlamaya neden oluyor; öfke duymaktan vazgeçtiği takdirde üzüntü hatta daha da kötüsü korku duymaktan çekiniyordu.

"Asla gözünü korkutmak gibi bir niyetim yok!"

"Hah! Yani sadece bana yalan söylersin, öyle mi? Üstelik bunu da yüzüne gözüne bulaştırırsın. Neden gözümü de korkutmuyorsun? Seni kızdıracak olursam neden beni bir... bir... bir ağaca falan çevirmiyorsun!" Ölümlü kadınları baştan çıkaran tanrıların yaptığı şey bu değil miydi yoksa? Okuldayken mitolojiye biraz daha önem verseydi ne olurdu sanki? Kitap raflarından birinde Edith Hamilton'a ait bir mitoloji kitabı yok muydu? Tanrım, mutlaka olmasını umuyordu. Bu konuda epeyce kitap okuması gerekecekti.

"Ağaç mı? Neden seni ağaca çevirmek isteyeyim ki?" Vulcanus gerçekten büyük bir şaşkınlık yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne bileyim ben! Hatta seninle ilgili neyi bilebilirim ki? Söylediğin her şey yalandan ibaret değil mi sanki?"

Vulcanus, "Hayır!" diye haykırınca mumların alevleri çılgınca titreyerek tepki verdiler.

"Bak işte, gördün mü!" Pea mumları işaret etti. "Alevlerin yeniden tuhaf şeyler yapmasına neden oldun."

"Özür dilerim. Herhangi bir şeye zarar vermeyecekler."

"Neden alevleri kontrol edebilme gücün var?"

"Çünkü ben Vulcanus'um."

Hayal kırıklığıyla dolan Pea nefesini bıraktı. "Okuldan çok uzun zaman önce mezun oldum ve o dönemde bile mitolojiyle fazla ilgilenmezdim."

Ne demek istediğini anlamayan Vulcanus alnını kırıştırdı.

Pea gözlerini devirdi. "Vulcanus'un hangi tanrı olduğunu bilmiyorum."

"Ah." Pea onun alınabileceğini düşünse de Vulcanus hiç de alınmış gibi görünmüyordu. Sadece omuzlarını silkip, "Ben Ateş Tanrısı'yım. Diyarım, Olimpos Dağı'nın içlerinde yer alır. Demir ocağımda eski dünyanın bütün ateşlerini sürekli canlı tutarım. Ayrıca metallere ve demir ocağı dendiğinde aklına gelen her şeye şekil veririm," dedi.

"O halde hepsi yalandı." Pea midesinin bulandığını hissetti.

"Şunu söylemeyi kes artık!" Vulcanus sözlerine devam etmeden önce uslu durduklarından emin olabilmek için mumlara baktı. "Seni ismim dışında başka hiçbir konuda yanıltmadım. Ateşle çalışıyorum. Bir süredir seni takip ediyorum. Seni seviyorum."

Pea başını iki yana salladı. "Ben bunları kastetmedim. Dışlanmış olduğun, kendini bir yerlere ait hissedemediğin konusunda bana yalan söyledin. Sen bir tanrısın! Ölümsüzlerden birisin. Venüs'ü tanıyorum. Olimpostuların ne kadar inanılmaz olduklarını biliyorum."

Ağlamamakta kararlı, dudaklarını ısırdı ve çarşafı üzerine çekti. Vulcanus'un, çıplak duygularını görmesi yeterince kötüydü. Pea onları

örtmekte pek de iyi sayılmazdı ama en azından çıplak vücudunu örtebilirdi. "Bana benziyormuşsun gibi rol yapman çok gaddarca."

"Ama gerçekten sana benziyorum! Rol yapmıyordum. Şu halime bir bak!" Vulcanus çırılçıplak bir halde ayağa kalktı. "Dikkatli bak. Bacağım çarpık; topalım. Kusurlarımı Venüs'ün göz kamaştıran güzelliğiyle kıyasla. Fiziksel anlamda kusursuz olmaktan çok uzağım. Bu da beni Olimpos'un altın rengi ölümsüzlerinden sonsuza dek ayırıyor."

Pea'nin kulaklarındaki çınlama yeniden başladı. "Ama bunun bir önemi yok ki." Uzanıp Vulcanus'un kusurlu bacağına dokundu.

Vulcanus onun elini tuttu ve yatağının önünde diz çökerek yüzünü Pea'nin avucunun içine gömdü. "Ölümsüzler için var. Bir yerlere ait olamamanın neler hissettirdiğini biliyorum ve artık seni bulduğum için kabul edilme ve sevilmenin neler hissettirdiğini de biliyorum. Seni kaybedemem Pea. Şimdi olmaz. Buna dayanamam."

Pea birden Venüs'ün söylediklerini hatırladı ve her şeyi bir anda yerli yerine oturtunca nefesini tuttu. Kocam fiziksel kusuru yüzünden Olimposluların dışladığı bir tanrıdır. Benimle evlenerek diğer tanrılar tarafından kabul görmeyi umdu.

"Ah, hayır... Sen Venüs'le evlisin," dedi güçlükle duyulan bir sesle.

"Evet ama..."

Vulcanus'un geri kalan sözleri Pea'nin hıçkırıkları arasında kayboldu.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

"Ağlama, küçüğüm! Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Pea yatak odasının yanındaki banyoyu işaret ederek, "Bana... bir... kâğıt... mendil... getir!" dedi hıçkırıklarının arasında.

Vulcanus kot pantolonunu üzerine geçirip hızla banyoya doğru koştu.

Pea sakinleşmek üzere derin bir nefes alarak, "Pembe kutunun içindeki küçük kâğıt parçaları!" diye bağırmayı başardı. Sanki Ateş Tanrısı, üzerine atlayıp onu ısırsalar bile kâğıt mendilleri tanımayı başarabilirmiş gibi.

Vulcanus elinde kâğıt mendil kutusuyla banyodan dışarı fırladı. Kutuyu Pea'ye uzattıktan sonra yatağın kenarına ilişip sanki her an çılgına dönmesini beklermiş gibi onu izlemeye başladı. Pea burnunu temizleyip gözyaşlarını sildi. Tekrar derin bir nefes aldığında bu defa sadece bir kez hıçkırmış olmasına sevinmişti. Sonra bakışlarını adamın üzerinde gezdirdi. Pea dişlerini sıkarak kendini toparladı. Mantıklı ve sakin olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla sessizce konuşmaya başladı.

"Pekâlâ. Olimpos'ta veya Olimpos'un içinde ya da her neredeyse işte bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Ancak burada, yani senin ve Venüs'ün, modern ölümlü dünya olarak isimlendirdiği

dünyada, kız arkadaşlar birbirlerinin kocalarına âşık olmazlar. Tabii, her önüne gelenle yatıp kalkan kadınlardan değillerse."

Pea, Vulcanus'un yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce içini çekti. "Benim her önüne gelenle yatıp kalkan bir kadın olmadığım ve asla da olamayacağım konusunda sözüme güvenebilirsin. Bu da aynı zamanda kız arkadaşımın kocasına âşık olamayacağım anlamına geliyor."

Vulcanus'un yüzüne ağır ağır seksi bir gülümseme yerleşti. "Bana âşıksın. Az önce bana âşık olduğunu söyledin."

"Sözlerimin devamını da duydun mu?"

Vulcanus sırıtmaya devam etti. "Venüs ve ben karı koca hayatı yaşamıyoruz. Evliliğimiz her ikimiz için de beklenilen sonucu vermeyen bir formaliteden ibaret. Venüs, bana âşık olduğuna dair yanlış bir yargıya kapılmana sebep olmadı, öyle değil mi?"

Pea dudaklarını ısırdı. "Hayır. Sadece evli olduğunu ama bunun gerçek bir evlilik sayılamayacağını söyledi."

Karısının sözde evlilikleri hakkında yaptığı bu açıklamadan zerre kadar üzülmüş gibi görünmeyen Vulcanus başını salladı. "Ayrıca o da şu an başka bir erkekle beraber değil mi zaten?"

"Olabilir." Pea tuhaf bir şekilde daha fazla konuştuğu takdirde Venüs'ü gammazlamış olacağını düşünmüştü.

Vulcanus tek kaşını yukarı kaldırdı. "Olabilir mi?"

"Pekâlâ, evet. Onun da başka bir erkekle randevusu var."

"Benim için hiç sorun değil."

"Bence bu yanlış bir şey."

Vulcanus yeniden Pea'nin elini tuttu. "Venüs'le evliliğimizi sonlandırmaya karar verirsek kendini daha mı iyi hissedersin?"

"Bilemiyorum..." Pea yeniden gözyaşlarına boğulacağını hissederek başını iki yana salladı. "Her şey çok hızlı ilerliyor."

"Ama Pea, küçüğüm, biz bu konuyu daha önce de konuşmuştuk. Aşkımızın hangi hızla geliştiğinin bir önemi yok. Önemli olan aşkın kendisi; ruhumuzun derinliklerinde hissettiğimiz o özel bağ." Vulcanus öne doğru eğildi ve Pea'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Gözlerime bak. Gerçeği orada göreceksin. Sonsuzluk olarak düşünebileceğin bir süre yalnız yaşadım. Ateş parçam aracılığıyla seni görmeden önce huzuru bulmamın tek yolunun koç ve Kheiron gibi olmaktan geçtiğine inanıyordum."

Pea'nin gözleri büyüdü. "Ölecek ve bir takımyıldızı olacaktın, öyle mi?"

"Evet."

"Ama sen ölemezsin ki! Sen bir ölümsüzsün."

"Kheiron da öyleydi ama tıpkı sentorlar gibi Zeus izin verdiği sürece ben de ölebilirim."

"Hayır!"

Vulcanus gülümsedi ve başparmaklarıyla Pea'nin yanaklarını okşadı. "Artık ölmem ve bir takımyıldız olarak köşeye çekilmem mümkün değil çünkü gerçek evimi buldum ve bu da senin yanın. Tabii, eğer beni kabul edersen."

"Ama diyarın, demir ocağın..."

"Sen beni sevdiğin sürece her sorunun üstesinden gelebiliriz."

Pea onun gözleriyle buluştu. Vulcanus'un eski tanrılardan biri olduğunu biliyor ama her nasılsa bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Pea onun sözde ölümlü kabuğuna âşık olmamıştı. Gözlerinin içine baktığı ilk andan beri hissettiği duygular fizikselliğin çok ötesindeydi ve ölümlü olmakla değil, sonsuz olmakla ilgiliydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"O halde geri kalan her şeyin çaresine bakacağız. İkimiz birlikte."

Pea, "İkimiz birlikte," diye tekrarladı ve dudakları birleştiğinde Vulcanus'un tadında ve dokunuşunda, büyüsünde ve sıcaklığında kayboldu.

Griffin her zamanki gibi çalar saate ihtiyaç duymadan uyandı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Yatağının yanındaki dijital saate baktı. Sabahın beş buçuğuydu. Yediden önce itfaiye merkezinde olması gerekmiyordu. Yani daha bir sürü zamanı vardı. Gülümseyerek yan tarafa döndü ve kolu otomatik bir hareketle Venüs'e uzandı. Venüs'ün olduğu taraf boştu. İşte, yolunda gitmeyen şey de buydu. Venüs yoktu. Griffin şortunu giydi. Venüs banyoda da yoktu. Çatı katının ucundaki korkuluğa doğru yürüdü ve aşağı baktı. Onu kanepeye oturmuş, yaptığı heykeli seyrederken görünce rahatladı. Venüs dalgın bir şekilde yanına kıvrılmış olan sokak kedisi Cali'yi okşuyordu. Ancak Griffin'in içindeki rahatlama uzun ömürlü olmadı. Venüs ağlıyordu. Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Oturma odasının pencereleri şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başlamış ve Venüs sabahın erken saatlerine ait o sessiz ve yumuşak renklerle çevrelenmişti. Griffin'in sanatçı kişiliği içindeki erkekten önce davrandı. Venüs yüz hatlarını yumuşatan hüznün dokunuşuyla olağanüstü güzel görünüyordu. Onun resminin çizilmesi, heykelinin yapılması gerekirdi. Adına şiirler yazılmalı, şarkılar söylenmeliydi.

Sonra Griffin'in içindeki erkek, sanatçı kişiliğine üstün geldi. Venüs ağlıyordu. Ağlamasına kendisi mi sebep olmuştu? Onu farkında olmadan üzmüş müydü? Sevişmelerinden pişmanlık mı duyuyordu? Bu düşünce Griffin'in midesini bulandırdı. Venüs bugüne dek beraber olduğu en inanılmaz kadındı ve kendisiyle geçirdiği zamanın tek bir anından bile pişmanlık duymasını istemiyordu. Geleceğini onunla paylaşmasını istiyordu.

Bu düşüncesi Griffin'i fazlasıyla şaşırttı. Daha önceki sevgilileriyle, kız arkadaşlarıyla ya da onlar kendilerini ne şekilde nitelendiriyorlarsa

hiçbiriyle ciddi bir şekilde ortak bir gelecek düşünmemişti. Venüs farklıydı. Venüs, Griffin'in kendini farklı hissetmesine neden olmuştu. Üstelik bunun sebebi sadece inanılmaz derecede güzel, esprili, akıllı ve nazik olması da değildi. Onda tarifi zor bir şeyler vardı. Daha doğrusu ikisinin arasında tarifi zor bir şeyler vardı. Bu, arkadaşlığı aşka, sevgilileri ruh ikizlerine dönüştüren o çok özel kıvılcımdı.

Ruh ikizleri mi? Onlar ruh ikizleri olabilirler miydi? Bu düşünce onu sarsmış bile olsa Griffin geri adım atmadı. Yüreğindeki her şey ona ısrarla, *İşte bu o! O bana ait! O beklediğim kadın!* diyordu.

Bornozunu kaptı ve hızla merdivenlerden aşağı indi. Omzuna dokunana dek Venüs onu fark etmemişti. Sonra aniden olduğu yerde sıçradı ve telaşla gözlerindeki yaşları silmeye çalıştı. Cali kısa bir miyavlamanın ardından mağrur bir edayla kanepeden aşağı atladı. Griffin içinden seni *küçük hain*, diye geçirdi.

"Seni ürkütmek istemedim." Venüs'ün üzerinde dün gece Griffin'in giydiği kazak vardı. Ona fazlasıyla bol geliyor ve onun hem çok genç hem de çok ama çok seksi görünmesine neden oluyordu.

Venüs, "Kahven var mı?" diye sordu.

Griffin kaşlarını çattı. Kahvesi var mıydı? Şu an kahve hakkında konuşmak istemiyordu. Kollarının arasına alıp onu ne kadar çok sevdiğini ve ağlamasına neden olan şey her ne ise mutlaka üstesinden geleceğini söylemek istiyor ama Venüs'ün gözlerindeki yaşlar hem bunları hem de ortak bir geleceğe sahip ruh ikizleri oldukları düşüncesini, zihninden uzaklaştırıyordu.

"Evet, kahvem var," dedi, onun yerine.

"Bana biraz kahve yapar mısın?"

"Evet, yaparım." Griffin tamamen şaşkına dönmüş bir halde mutfağa gitti ve kahve makinasının düğmesine bastı. "Yanında kek falan da ister misin?" diye seslendi.

"Hayır," dedi Venüs. "Hayır, teşekkür ederim."

Griffin dişlerini sımsıkı kenetledi. Venüs ona aşırı derecede kibar davranıyordu. Sabırsızlıkla iki fincan kahvenin hazır olmasını bekledikten sonra çabucak yanına döndü. Venüs hâlâ kanepede oturuyor, heykele bakıyor ama artık ağlamıyordu.

"Sade mi içersin? İstersen süt ve şeker de var."

"Teşekkür ederim, böyle iyi." Venüs, Griffin'in elindeki fincanı aldı ve kahveyi yudumladı.

Griffin yanına oturdu ve hiç düşünmeden üzerine eğilip onu yavaşça öptü. "Günaydın." Venüs'ün de ona doğru eğilip öpüşüne karşılık vermesi hoşuna gitmişti.

"Günaydın," dedi o da.

Sessizce kahvelerini içtiler ve nihayet Griffin dayanamadı. Fincanını bırakıp Venüs'e döndü.

"Ne oldu? Sorun nedir?"

Venüs içini çekti. "Bunu kelimelere dökmek benim için çok zor."

"Benimle mi ilgili? Seni üzecek birşey mi yaptım?"

"Hayır. Sen harikaydın."

Kahretsin. Venüs bunu sanki aslında öyle olması kötü bir şeymiş gibi söylemişti. Griffin derin bir nefes aldı ve sormaktan korktuğu soruyu sordu. "Dün geceden dolayı pişman mısın?"

"Hayır, tabii ki değilim!" Venüs nihayet onun yüzüne baktı. "Dün gece muhteşemdi."

Griffin parmaklarının boğumlarını Venüs'ün nemli yanağında gezdirdi. "O halde neden burada oturmuş ağlıyorsun?"

Venüs yeniden Griffin'in yaptığı heykele baktı. "Haklıydın," dedi yavaşça.

"Ne hakkında?"

"Venüs hakkında."

"Bu yüzden *mi* üzgünsün?"

Venüs başıyla onayladı. "Son zamanlarda Venüs'le aramızda çok fazla ortak nokta olduğunu fark etmem beni üzüyor."

"*Ne demek istiyorsun?*" *Venüs'ün sözleri ya da belki de* bunları boyun eğmiş bir ifadeyle söylemesi her nedense Griffin'in midesinin kasılmasına neden olmuştu.

"Bir erkeğe ihtiyaç duymayan Venüs'ün bu yüzden bakire olduğunu ve hep bakire kalacağını ama o aynı zamanda Aşk'ın kendisi de olduğu için bunun özellikle üzücü olduğunu söylemiştin."

Şimdi başını sallama sırası Griffin'e gelmişti.

"Ben de onun gibiydim." Venüs âdeta kendisiyle hesaplaşıyor, sanki Griffin'in orada olduğunu unutmuş gibi düşüncelerini yüksek sesle söylüyordu.

"Pek çok kişinin aşkı bulmasına yardımcı oldum. Başkaları benden defalarca tutku, saplantı ve arzularını gerçeğe dönüştürmemi istediler ama sıra bütün bunlara kendi hayatımda sahip olmaya geldiğinde..." Venüs huzursuzca omuzlarını kıpırdattı. "Aşk beni sıyırıp geçti, üzerime bastı, etrafımdan dolaştı. Bazen kısa da olsa ziyaretime geldi ama sonuçta o her zaman yoluna bensiz devam etti."

Griffin elini tuttuğunda Venüs ona baktı. Griffin hayatı boyunca hiçbir şeyi onun gözlerindeki üzüntüyü uzaklaştırmak istediği kadar çok istememişti. Venüs'ün hüzünlü havasını dağıtmak için neler *söylebileceğini* düşünürken aslında kendisinin de ciddi ilişkilere girmekten özenle kaçınmasının ve genel anlamda aşktan uzak durmasının hakkıyla yaşanmayan bir hayatın içindeki boş adımlardan başka bir şey olmadığını fark etti. Sanatçı kişiliğinin hayatındaki bu yalnızlığı çoktan keşfedip etmediğini ve yaşamının büyük bir bölümünde ciddi ilişkilerden ve birine bağlanmaktan özenle kaçın-

masına rağmen eserlerinde çoğunlukla kadın temasını işlemesinin sebebinin bu olup olmadığını merak etti.

Griffin bir sonraki düşüncesini dile getirmekten çok, dile getirmemekten korktuğunu anladı.

"Daha önce hiç evlenmedim. Hiç nişanlanmadım. İşin doğrusu ben de senin gibi aşktan sakındım. Annemin ve kız kardeşlerimin aşktan çektiklerine şahit olduktan sonra o kahrolasıca duygudan yoksun yaşamanın en doğrusu olduğuna karar verdim."

Kız kardeşlerinden bahsettiğinde Venüs'ün dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve yüzündeki hüzün az da olsa dağıldı. Griffin devam etti.

"Sonra karşıma sen çıktın. Artık hayatımda eksik olan şeye kavuşma şansım olduğunu görüyorum. Aşka kavuşma şansım olduğunu görüyorum."

"Aşk beraberinde engeller ve sorunlar getirse ve... az önce nasıl demiştin... kahrolasıca bir duygu olsa bile mi?"

Griffin gülümsedi ve bir kez daha onun yanağını okşadı. "Evet, öyle olsa bile."

Venüs yeniden bakışlarını kaçırdı. Griffin'in ona aşkını ilan etmesi hüznünü yatıştırmak yerine tam tersi bir etki yaratmış gibiydi.

"Aramızda geçenleri ben mi yanlış değerlendiriyorum, Venüs? Eğer beni sevemeyeceğini düşünüyorsan..."

"Seni sevebilirim," dedi Venüs çabucak. Sonra da, "Seni seviyorum," diye ekledi yavaşça.

Griffin gülümsedi ancak rahatlaması bir kez daha kısa ömürlü oldu.

"Ama aşk her zaman tek başına yeterli olmuyor. Aramızda geçen şeyler çok daha karmaşık olabilir," dedi Venüs.

"Oysa ben aşkın anlamının bu olduğunu düşünürdüm; işleri karmaşık hale getirmek." Griffin neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı ama bakışları buluştuğunda Venüs'ün yüzündeki endişeli ifade onun bu şakacı tavrının da sonu oldu. "Sorun ne?" Griffin onu kollarının arasına aldı. "Bu kadar kötü ne olabilir?" Midesindeki rahatsız edici duygu, şimdi kalbini de içine alacak kadar büyümüştü. "Başka biri mi var?"

"Hayır. Başka kimse yok." Venüs, Griffin'in yüzüne bakabilmek için kolları arasında doğruldu. "Buradaki hayatın senin için çok önemli, öyle değil mi?"

"Evet." Griffin'in alnı kırıştı. "Seni rahatsız eden benim mesleğim mi? Tehlikeli olduğunu biliyorum ama kendime dikkat ederim." Alarmın her çalışında eşleri dehşete kapılan itfaiyeciler tanıyordu. Venüs'ün de böyle bir korkuyla yaşadığını bilmek hiç hoşuna gitmezdi. İşinden vazgeçebilir miydi? Sadece sanatçı olabilir miydi? Bundan emin değildi ve hayatını kazandığı işiyle Venüs için duyduğu aşkın arasında bir seçim yapmak zorunda kalmaktan kesinlikle hoşlanmamıştı.

"Mesleğinle ilgili değil. Yaptığın işe saygı duyuyorum. Ayrıca bir savaşçının hayatında risk asla eksik olmaz; bunu da anlayışla karşılıyorum. Ben aslında aileni; anneni ve kız kardeşlerini kastetmiştim. Onlardan asla ayrılmak istemezsin sanırım."

"Hayır, istemem." Griffin birden her şeyi anladı. "Sen aslında Tulsa'da yaşamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, burada yaşamıyorum. Tulsa'ya geçici bir süreliğine... Pea'ye, Eğitim Merkezi'nde yardımcı olmaya geldim. Ona yardım ettikten sonra gerçekten geri dönmem gerekiyor."

"Peki, nerelisin?"

Venüs yüzüne baktığında Griffin onun tuhaf bir şekilde yolunu kaybetmiş gibi göründüğünü düşündü.

"Çok uzaklardan geliyorum."

Griffin gülümsedi ve onun alnını öptü. "Nereden yani? New York mu? Şikago mu? Ya da Tanrı bizi korusun," kıkırdadı, "Los Angeles'tan mı?"

"Roma'dan. Ayrıca Yunanistan'da da epeyce zaman geçiriyorum."

Griffin şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Haklısın. Epeyce uzaktan geliyormuşsun. Peki... taşınmayı düşünür müsün?"

"Yapamam. Başka sorumluluklarım da var," dedi Venüs, perişan bir halde.

"O halde bir çeşit seyahat takvimi oluşturur ve nasıl gittiğine bakarız. Uzun mesafeli bir ilişki hiç de imkânsız sayılmaz. Dünya artık eskisi kadar büyük bir yer değil."

Venüs bundan pek de emin değilmiş gibi görünüyordu.

Griffin ona sıkı sıkı sarıldı. "Mesafe gibi bir şeyin bana karşı hissettiklerini değiştirmesine izin vermeyeceksin, öyle değil mi?"

Venüs onun yüzüne dokunup parmağını dudaklarının etrafında gezdirdi. "Vermeyeceğim ama beni sevmenin beraberinde neler getirdiğini bir bilsen bundan kendin vazgeçersin."

"Seni benden kolayca vazgeçemeyeceğine inandırmak için ne yapmalıyım?"

Venüs kollarını onun omzuna doladı. Griffin vücudunu onun vücuduna bastırdığını hissetmekten çok hoşlanmıştı. Elleri belinin kıvrımına doğru indi ve Venüs onun okşayışla birlikte ürperdi.

"Şimdi sadece beni sev ve senin hayaline biraz daha tutunmama izin ver."

Griffin sert bir şekilde, "Ben hayal değilim. *Biz bir hayalden ibaret değiliz*," dedikten sonra dudaklarını dudaklarıyla buluşturdu. Daha fazlasını söylemek, ona aralarına hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin giremeyeceği güvencesini vermek isterdi ama Venüs'ün ısrarcı dudakları dudaklarından ayrılıp göğsüne indi ve nihayet sertleşmiş erkekliğini buldu. Erkekliğini ağzına aldığında, Griffin'in zihnindeki sözler tamamen kaybolmuş ve sadece inleyerek onun adını söyleyebilmişti.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

"Ah, kahretsin! Saate bak. Çoktan yediyi geçmiş." Pea, Vulcanus'un kollarından kurtulup çırılçıplak banyoya koştu.

Vulcanus uykulu bir sesle arkasından seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

"İşe. Saat sekizde orada olmam gerekiyor." Pea kıvırcık saçlarını bir araya toplayıp plastik duş bonesinin içine sokarken banyo kapısından başını uzattı. "Mümkün olsaydı izin alırdım ama biliyorsun, senin istiyormuş gibi yaptığın işle ilgili başka görüşmelerim de olacak ve gerçekten de orada olmam gerekiyor."

"İstiyormuş gibi yapmadım. Sanırım bir tarih öğretmeni olmak gerçekten de hoşuma giderdi."

"Üstelik bu işi çok da iyi yapardın," dedi Pea.

Vulcanus sırıttı. "Şapkan çok komik görünüyor."

Pea gözlerini kıstı. "Bu bir şapka değil, duş bonesi. Ayrıca hiç de komik görünmüyorum."

"Evet, çok çekici bir şekilde komik görünüyorsun."

Vulcanus'un gözüne çekici gelmesini sağladığına göre demek Venüs'ün artık hiç kabarmayan kıvırcık saçlarını korumak için kullanması konusunda ısrar ettiği bu aptal duş bonesi gerçekten işe yarar bir şeydi. Pea yine de Vulcanus'a dilini çıkarmadan duramadı ve yüzündeki gülümsemenin iyice büyümesine neden oldu.

"O usta dilini burada da kullanabilirsin..."

Pea onun çıplak vücuduna baktığında tek büyüyen şeyin yüzün-deki gülümseme olmadığını fark etti. Kendi vücudunun da alev alev yanarak buna tepki verdiğini hissetti ve biraz daha zamanı olup...

"Hayır! Kullanamam. Gerçekten de işe gitmem gerekiyor." Tekrar banyoya dalıp aynı anda hem yüzünü yıkamaya hem dişlerini fırça-lamaya hem de Vulcanus'la konuşmaya çalıştı. "Senin de Olimpos'a ya da her neresiyse, işte oraya geri dönüp biraz Ateş Tanrısı olman ya da demircilik falan yapman gerekmiyor mu?"

Vulcanus'un güldüğünü rahatlıkla duyabiliyordu.

"O halde bir kez daha seni tekrar görene dek saatleri saymama neden olacaksın, öyle mi?"

"Evet," diye seslendi Pea. "Hey, bu arada ben duştayken keyfine bak. Mutfakta bir dolu kahvaltılık malzeme var ve kahve makinası da sihrini çoktan göstermeye başlamış olmalı."

Vulcanus başını banyoya uzattığında Pea ağzındaki diş fırçası yüzünden tuhaf sesler çıkarıyordu.

"Benim yardımıma ihtiyacınız olmadığından emin misiniz Leydim?"

"Evet!" Pea seksi bakışlarını görmezden geldiği Vulcanus'u ban-yonun dışına itti ve kapıyı arkasından kapadı. Duş alırken bir yandan da kendi kendine kıkırdayıp şarkılar mırıldanıyordu.

Pea rekor denilebilecek kadar kısa bir sürede işe gitmeye hazırdı. Saatine baktı ve hızla yatak odasından dışarı çıktı. Yedi buçuk ol-muştu. Vulcanus'la kısa bir kahvaltı yapıp yine de işe zamanında yetişebilirdi. Ayrıca bugüne dek işe hiç geç kalmamıştı. Sadece bu defalığına birkaç dakika geç kalmasının kimseye zararı dokunmazdı.

Vulcanus mutfak masasında oturuyordu. İri cüssesine rağmen nedense hiç de garip ya da oraya ait değilmiş gibi durmuyordu. Tersine sanki içeriyi dolduruyor, tamamlıyor ve daha da sıcak bir hale getiriyordu. Gözleri kapalı, kahvesini yudumlaması Pea'nin gülümsemesine neden oldu.

"Demek daha önce kahve de içmedin, öyle mi?"

Vulcanus gözlerini açıp Pea'ye sırıtarak, "Hiçbir zaman," dedi. "Kokusu da en az tadı kadar mükemmel."

Pea kendisine de bir fincan kahve doldurdu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun Ateş Tanrısı?"

Vulcanus biraz duraksadıktan sonra küçük bir erkek çocuğu gibi gülümsedi. "Evet, sanırım öyle düşünüyorum."

Pea güldü ama sonra kahkahaları boğazına düğümlendi. Vulcanus önünden çekildiğinde masasının üzerinin, içleri ağzına kadar eski kaşar peynirleri, egzotik meyveler, fırından yeni çıkmış gibi kokan ekmekler ve ince dilimler halinde kesilmiş soğuk etlerle dolu, el yapımı gümüş tabaklarla kaplı olduğunu görmüştü.

"Bunlarda ne?" dedi kahvesini püskürterek.

Vulcanus bakışlarını masadaki ziyafetten ayırıp Pea'ye çevirdi. "Kahvaltı?"

"Bütün bunları sihirle sen mi ortaya çıkardın?"

Vulcanus kısa bir süre dikkatle Pea'yi inceledi. "Sihirle ortaya çıkardın derken seni ağaca çevirebilecek olmam gibi bir şey mi kastediyorsun?"

"Ki bunu asla yapmayacaktın değil mi?" dedi Pea hafifçe sıktığı dişlerinin arasından.

"Kesinlikle yapmayacağım."

"O halde evet onu kastetmiştim."

"O halde evet, yiyecekleri sihirle ben ortaya çıkardım."

"Vulcanus," diye başladı Pea biraz çekinerek sonra eğilip yanağından öptü, ayrıca sırtını da sıvazladı. Vulcanus iştahlı gözlerle masaya bakıyor, belli ki ortada bir sorun olabileceği aklına bile gelmiyordu. "Ben bu sihirle bir şeyler ortaya çıkarma işinden pek hoşlanmıyorum." Pea onun en yakınındaki sandalyeye oturdu ve kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde birbirine dokundu. "Biz Tulsa'da sihir yapıp pat diye bir şeyler ortaya çıkarmayız." Vulcanus'un duyduklarına inanamayarak kaşlarını çattığını görünce ekledi, "Ciddiyim. Sihirle bir şeyler ortaya çıkardığında modern ölümlülerin çoğunun ölesiye korkmasına neden olursun." Pea biraz duraksadıktan sonra tabağını doldurmaya başladı.

"Ölesiye korkmak mı?" diye sordu Vulcanus.

"Bunu huzursuzlanmaktan on kat daha şiddetli bir şey olarak düşün."

"Peki bu seni gerçekten de huzursuz mu ediyor?"

"Gerçekten de huzursuz ediyor."

"Bilmiyordum."

"Ah, bilmediğinden eminim. Bunun bir sorun olabileceğini öğrendiğinde Venüs de çok şaşırmıştı."

"O halde senin yanındayken bunu yapmamaya çalışacağım."

"Çok memnun olurum."

"Senin isteklerin benim için emirdir Leydim." Vulcanus gösterişli bir hareketle oturduğu yerde küçük bir reverans yapıp Pea'nin kıkırdamasına ve kızarmasına neden oldu.

Tam Pea kıkırdayıp kızarırken odanın içinde aniden Venüs beliriverdi.

"Pea, canım, öyle çok..." Venüs, Vulcanus'u fark ettiği anda olduğu yerde donup kaldı.

"Merhaba Venüs," dedi Vulcanus.

"Merhaba Venüs," dedi Pea.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu Venüs.

Pea, Vulcanus'a baktı. "Üzülmeyeceğini söylemiştin."

"Evet ama şoka girmeyeceğini söylememiştim."

"*Şu an kendisi burada*!"

"Lütfen sinirlenme, Venüs," dedi Pea. Yüzü ağlamaklı bir hal almaya başlamıştı.

"Sinirlenmiyorum!" diye bağırdı Venüs. Sonra gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve yeniden başladı. "Sinirlenmiyorum," dedi daha makul bir sesle. "Hem neden sinirleneyim ki? Sadece Vulcanus'ın neden mutfak masanda oturmuş kahvaltı yaptığını merak ediyorum." Tanrıça üzeri yiyeceklerle dolu masaya baktı ve gözleri büyüdü. "Ayrıca nasıl olup da Olimpos'tan sihirle kahvaltı getirdiğini de merak ediyorum."

"Duş alırken ona kendini evinde gibi hissetmesini söylemiştim," dedi Pea.

"Ben de öyle yaptım," dedi Vulcanus.

"Evet, ayrıca sihirle bir şeyler ortaya çıkarmanız konusunda neler hissettiğimi de bilmiyordu bu yüzden..."

Venüs elini havaya kaldırarak Pea'yi susturdu.

"İkiniz de saçmalıyorsunuz."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Pea.

Vulcanus ise omuzlarını silkti.

Venüs gözlerini kısarak Vulcanus'a baktı. Ateş Tanrısı hiç olmadığı kadar konuşkandı. Ayrıca rahatlamış gibi de görünüyordu. Üstelik üzerinde bir kazak ve kot pantolon vardı. Venüs onu daha dikkatli incelediğinde içinin katıksız bir şok dalgasıyla dolduğunu hissetti. Vulcanus seks yapmıştı! Görünüşüne bakılacak olursa hem de oldukça iyi bir seks yapmıştı. Ona "nihayet" demek üzere ağzını

VERO/CKATLAK!

açtığında zihninden çılgınca bir düşünce geçti. Aşk Tanrıçası keskin bakışlarını, gözlerini ondan kaçırarak kelimenin tam anlamıyla sandalyesinde kıvranıp duran Pea'ye çevirdi.

"Gaia'nın vajinası adına! Siz seks yapmışsınız!" dedi Venüs nefesini tutarak. "Hem de birbirinizle!"

"Lütfen öfkelenme," diye tekrarladı Pea bir kez daha.

"Şunu söylemeyi kes artık," dedi Venüs.

"Onun üzerine gitme!" diye bağırdı Vulcanus.

"Bana bağırma!" diye haykırdı Venüs.

Tam o sırada Chloe fayans kaplı zeminde patilerini kaydırarak hızla içeri daldı ve çılgınca havlamaya başladı.

Yanaklarından yaşlar süzülen Pea huzursuzlanan İskoç teriyerini yatıştırmak üzere yere çömeldi. "Ne yaptığınızı gördünüz mü?"

Venüs sakinleşebilmek için derin bir nefes aldı sonra da İskoç teriyerine sevgi dolu sözler söylemeye başladı. "Chloe, canım, bu korkunç Ateş Tanrısı'na sesimi yükselttiğim için özür dilerim. Seni üzmek istememiştim." Pea'yle köpeğinin yanına gitti ve Chloe'nin tüylerini okşadı. Sonra Pea'ye gülümsedi ve kıvırcık saç tutamlarından birini çekiştirdi. "Seni de üzmek istememiştim."

Pea burnunu çekti ve gözleri yaşlarla dolu bir halde gülümsedi.

"Onu ağlatmamalıydın," dedi Vulcanus. Ses tonu normale dönmüştü ama kaşlarını sert bir şekilde çatmış Tanrıça'ya bakıyordu.

Venüs öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Yeraltı dünyasının cinsellikten yoksun tüm katmanları adına, lütfen bana burada ne aradığını açıklar mısın?"

"Etrafta Yeraltı dünyasında ya da en azından Cennet Bahçeleri'nde seks yapıldığına dair dedikoduların dolaştığını bilmek ilgini çekebilir," dedi Vulcanus.

"Vulcanus..." Tanrıça sesini tehditkâr bir şekilde kıstı.

"Sihir yapmak yok!" diye bağırdı Pea ve Chloe'nin homurdanmasına neden oldu.

"O zaman bu adam..."

"O Victor!" dedi Pea hemen.

Venüs gözlerini kırpıştırdı. "Victor mı? Şu sana oral seks yapan Victor mı?"

"Ona bunu anlattın mı?" dedi Ateş Tanrısı.

"Anlatması gerekiyordu sanki," dedi Venüs.

Vulcanus homurdandı.

"Evet, o Victor," dedi Pea nihayet.

"Bana bunu açıkla, Vulcanus. Ayrıca bu ölümlü çocuğun kılına bile dokunduysan gazabıma uğrayacağını bilesin."

Ateş Tanrısı ayağa kalktı ve Aşk Tanrıçası'nın delici bakışlarıyla buluştu. "Pea'ye karşı korumacı bir tavır takınmanı takdir ediyorum Venüs ama endişelenmene gerek yok. Onu seviyorum. Ona asla zarar vermem."

"Sen onu nasıl sevebilirsin?"

Pea, Venüs'e döndü. "Benim sevilmeye layık biri olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ben kesinlikle bunu kastetmedim, canım. Sadece Vulcanus ve ben..." Venüs kelimelerini daha özenli seçmeye çalışarak sustu. "Vulcanus ve ben birbirimizi uzun süredir tanıyoruz ve âşık olmak onun için hiç de kolay bir şey değildir."

"Pea bizim evli olduğumuzu biliyor," dedi Vulcanus.

"O halde bunun sadece anlaşmalı bir evlilikten ibaret olduğunu da biliyordur."

"Âşık olmak onun için kolay bir şey değildi çünkü henüz benimle tanışmamıştı," dedi Pea.

Venüs, ölümlü dostuna baktı. Gözleri hâlâ yaşlarla parlıyordu ve yüzü de kızarmıştı ama bakışlarını kaçırmadan ona bakıyordu.

"Beni tanıyorsun," dedi Pea. "Onu da tanıyorsun. İkimizin birbirimize ne kadar çok benzediğini göremiyor musun?" Pea bakışlarını Venüs'ten ayırıp Vulcanus'a çevirdi ve ona elini uzattı. Ateş Tanrısı elini tuttu ve dudaklarına götürdü. O ana dek Venüs, Vulcanus'un asla böyle bir şey yapacağını tahmin etmezdi. Pea gözlerini Vulcanus'tan ayırmadan devam etti. "Bizim birbirimize ait olduğumuzu göremiyor musun?"

Vulcanus hayranlık dolu bakışlarla Pea'nin gözlerinin içine bakarak, "Evet, Aşk Tanrıçası," dedi. "Gerçekten bize bir bak ve neler gördüğünü söyle."

Venüs onlara baktı. Şaşkına dönmüş bir arkadaş ya da sözde bir eş olarak değil de Aşk'ın gözleriyle onlara baktı ve gördükleri karşısında keskin bir nefes almak zorunda kaldı. İkisi de birbirinin aynısıydı. İkisi de yolunu kaybetmiş bile olsa nihayet yuvasına kavuşan, benzer tatlı ruhlara sahipti.

"Siz birbirinize aitsiniz," dedi.

"Ah, Venüs, bizi anlayacağını biliyordum!" Pea kollarını Venüs'ün boynuna dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı ve Chloe de neşeyle havlamaya başladı. Nihayet Max salına salına mutfağa girip kibirli bir şekilde hepsini kokladı ve peşine takılan İskoç teriyeriyle birlikte hızla dışarı çıktı.

Pea en sonunda onu serbest bıraktığında Venüs, "Bir fincan kahveye ihtiyacım olacak," dedi.

"Neredeyse ambrosia kadar lezzetli mükemmel bir içecek," dedi Vulcanus.

"Ben hazırlarım." Pea gözlerini sildi ve neşeyle mutfak dolaplarını karıştırmaya başladı. Omzunun üzerinden arkasına bakıp, "Peki senin Griffin'le olan randevun nasıl geçti?" diye sordu.

Venüs ne tarafa bakacağını bilemiyordu, özellikle de yanaklarının alev alev yandığını hissettikten sonra.

"Griffin mi? Bu, senin verdiğin derse karşı çok ilgili olan o itfaiyeci değil mi?"

Venüs, "Memeleri adına..." gibi anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya başlasa da Pea'nin kararlı eli omzunu sıkınca bu iğrenç sözlerini içine atıp onun uzattığı muhteşem kahveyi kabul etmek zorunda kaldı.

Pea sakin ve makul bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Vulcanus bir süredir modern ölümlülerin dünyasını inceliyor," dedi.

"Verdiğin dersin büyük bir kısmını izledim. Hem çok ilginç hem de oldukça bilgilendiriciydi," dedi Vulcanus.

"Faydalı olduysam ne mutlu bana," diye karşılık verdi Venüs, biraz alaycı bir ses tonuyla.

"Randevun nasıl geçti?" diye üsteledi Pea.

"İyi geçti."

"İyi mi geçti? Biraz sıkıldım ama fena değildi anlamında mı yoksa dünyamı altüst etti anlamında mı?"

"Şey..." Venüs, Pea'ye baktı ve birden işi şakaya vurup akıllıca bir şeyler söylemek yerine arkadaşına gerçekten kalbinden geçenleri anlatmak istedi. "... Sanırım bu, âşık olduğum anlamına geliyor."

Venüs, Vulcanus'un yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek kendini kollarının arasına atan küçük ölümlünün sarılışına karşılık verdi.

"Ah, Venüs! Sana söylemiştim! Buraya sırf benim için değil, kendin için de geldiğini söylemiştim."

"Haklıydın, canım." Venüs saçlarını düzeltip arkaya attı. "Zaten haklı olduğuna gönülden inanıyordum. Ama modern bir ölümlüyü sevmek bazen karmaşık durumlara yol açabilir." Vulcanus'a baktı. "Mesela sen Pea'yle olan ilişkini nasıl yürüteceksin?"

"Bu konuda henüz kararımı vermedim."

"*Vermedik*," diye düzeltti Pea. "Henüz kararımızı vermedik." Vulcanus'a sert bir bakış fırlattı. "Sırf tanrısın diye bütün kararları tek başına alacak değilsin." Kendi göğsünü işaret etti. "Benim içimde de bir tanrıça var. Bunu aklından çıkarmasan iyi olur."

"Aferin sana, Pea," dedi Venüs. Pea'nin nihayet olması gereken miktarda bir özgüvene kavuşarak kendini ifade etmeye başlaması hoşuna gitmişti.

"Ne de olsa iyi bir öğretmenim var," dedi Pea. "Ah, hazır bu konuyu açmışken söyleyeyim bizim artık işe gitmemiz gerekiyor!"

"Bizim mi?" dedi Venüs ve Vulcanus aynı anda.

Pea güldü. "Bizim derken Venüs'ü ve beni kastetmiştim." Eğildi ve Vulcanus'un dudaklarına sıkı bir öpücük kondurdu. "Ayrıca sen daha önce Ateş Tanrısı olarak birkaç işi halletmen gerektiğini söylememiş miydin?"

"Bizim mi?" diye sordu Venüs bir kez daha ısrarla.

"Dünkü koşuşturmamız arasında sana söylemeyi unuttum. İtfaiye merkezinin eğitim direktörü, ofisimi arayarak stres rahatlatma dersinin ne kadar başarılı olduğunu anlattı ve bu sabah merkeze yeni bir itfaiyeci grubu daha göndereceğini söyledi. Yani bugün bir kez daha ders vereceksin."

"Kendimi itfaiyecilerin hafızasından silmeyi unuttum," diye mırıldandı Venüs.

"Ayrıca birkaç evrak da doldurman gerekiyor. Bilirsin işte, vergiler için falan," dedi Pea.

"Vergiler mi?"

"Neden bütün bunları yolda anlatmama izin vermiyorsun? Acele etmezsek geç kalacağız."

Venüs kaşlarını çattı. "Henüz kahvemi bitirmedim."

"Kahveni termosa doldururum," dedi Pea.

"İkisi aynı şey değil," diye mırıldandı Venüs.

Vulcanus ayağa kalktı ve Pea'yi kollarının arasına aldı. Venüs ilgiyle onu izliyordu. Vulcanus'u tanıdığı yüzyıllar boyu romantizme karşı en ufak bir ilgi duymamış olduğunu bilmesine rağmen Ateş Tanrısı şimdi Pea'yi nazikçe kollarının arasına alıyor ve onu tutkuyla öpüyordu. Tuhaftı. Gerçekten çok tuhaftı. Üstelik sahip olduğu bu yeni duygu yoğunluğu Vulcanus'a güçlü, yakışıklı ve seksi bir hava da katmıştı. Eh, bu da Pea'ye yarayacaktı! Vulcanus'a da öyle. Venüs onlar adına gerçekten sevinmişti.

"Akşama görüşürüz," dedi Vulcanus.

"Akşama görüşürüz," dedi Pea kollarının arasından sıyrılıp gözlerini kapayarak. Vulcanus, Venüs'e dostça gülümsedikten sonra ortadan kayboldu. Pea, gözleri hâlâ kapalı, "Artık bakabilir miyim?" diye sordu.

"Evet."

"Pekâlâ, haydi gidelim. Sen bana Griffin'i ve dün geceyi anlat, ben de sana Vulcanus hakkındaki cevaplanmamış soruları açıklayayım," dedi Pea, mutfak dolabında kahve termosunu ararken.

"Biliyor musun, aslında okula sihirle gitmemizi sağlayarak bize epeyce zaman kazandırabilirim."

"Hayır!" Pea'nin yüzü bembeyaz olmuştu.

Venüs içini çekti. Modern ölümlülerde asla anlayamayacağı bir şeyler vardı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Vulcanus'un bizi gözetlemiş olduğuna inanamıyorum." Venüs, Pea'nin ofisinde volta atıp duruyordu.

"Şey, aslında sadece beni gözetliyormuş," dedi Pea.

"Biliyor musun, Vulcanus aslında hiç böyle şeyler yapmaz."

Pea, Tanrıça'ya bakıp sırıttı. "Aşk bazı insanların üzerinde bu tür etkiler yaratabilir."

Venüs tek kaşını yukarı kaldırdı. "Kesinlikle öyle."

"Evet. Hazır yeri gelmişken artık biraz da Griffin'i duyalım. Sakın detayları atlamaya kalkışma. Bütün gece yoktun üstelik A ile başlayan o kelimeyi de söyledin."

"Griffin nefes kesecek kadar yetenekli bir âşık," dedi Venüs.

"Eh, bu harika bir şey. Ama ben bir erkeğe... ya da tanrıya... ya da her neyse işte, âşık olmak için bundan daha fazlasına ihtiyaç duyacağını düşünüyorum."

Venüs ellerine baktı. Yüreğinin derinliklerindeki duyguları anlatmakta bu kadar zorlandığına inanamıyordu. Yüzyıllardır çiftleri bu konuda cesaretlendirip durmuştu. Şimdi artık onların neden o kadar huzursuz göründüklerini anlayabiliyordu. Tanrıça içini çekti ve duygularına kelimelere dökülmelerini emretmeye çalıştı.

"Vulcanus'la aranızda nasıl bir ilişki olduğunun farkındasın, değil mi? Birbirinize öyle çok benziyorsunuz ki neredeyse doğuştan gelen bir kabiliyetle fazla söze gerek duymadan anlaşabiliyorsunuz."

"Evet, Vulcanus'la aramızda böyle bir ilişki var."

Venüs bakışlarını ellerinden ayırıp arkadaşının gözlerine çevirdi. Sözlerine devam ederken tuhaf bir şekilde neredeyse gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu. "Ben de Griffin'le aramızda böyle bir ilişki olduğunu hissediyorum. Gerçekten ironik bir durum," dedi hafifçe hıçkırarak. "O inanılmaz bir adam. Bugüne dek çoktan aşkı bulmuş olmalıydı. Ve ben, ben de Aşk'ın kendisi olmama rağmen yüzyıllardır kendimi gerçek anlamıyla tanıma fırsatı bulamamıştım. Ta ki o ölümlü adamın gözlerinin içine bakana dek. Onun gözlerine baktığım anda kendimi buluverdim." Venüs gözlerindeki yaşları sildi. "Ne kadar da aptalım, değil mi?"

"Tabii ki değilsin!" Pea onun elini tuttu. "Sen de herkes gibi harika bir aşk yaşamayı hak etmiyor musun?"

"Diğer herkesin aşkı bulmasıyla öylesine meşguldüm ki Pea, biraz da kendime aşk ayırmayı hiç düşünemedim."

"Demek artık bu durum değişecek."

"Sence değişebilir mi?"

"Değişti bile. Onu buldun. Onu seviyorsun. O da seni seviyor, öyle değil mi?"

"Sevdiğini söylüyor."

"O halde sorun ne?"

"Griffin benim kim olduğumu bilmiyor."

"Evet, biliyor. Güzel, nazik, akıllı, eğlenceli ve seksi bir kadın olduğunu biliyor. Sen böyle birisin."

"Aynı zamanda ölümsüz bir tanrıçayım. On İki Olimposlu'dan biriyim. Sonsuza dek Olimpos Dağı'nda yaşamak zorundayım. Diyarımı terk edemem. Dünya aşk olmaksızın nasıl ayakta durabilir?"

Pea onun elini sıktı. "Dünya aşksız kalmayacak. Griffin'in, Olimpos'a taşınması gerekiyor. Yapılması gereken en mantıklı şey bu."

"Ona bunu sordum sayılır."

"Sayılır mı?"

Venüs hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Ona hem Roma'da hem de Yunanistan'da çalıştığımı ve işimi bırakıp Tulsa'ya taşınmamın mümkün olmayacağını anlattım."

"Ve?.."

"Ve o da ailesini bırakmak istemedi. Annesi ve kız kardeşlerinin ona ihtiyacı var. Uzun mesafeli denilen türde bir ilişki yaşayabileceğimizi söyledi."

Pea dudağını büktü. "Iyy. Bu kesinlikle kabul edilmez bir şey." Ardından yeniden canlandı. "Ama gerçekte kim olduğunu bilseydi o zaman kabul edilebilirdi. Yani sen istediğin zaman kendini sihirle Olimpos'tan buraya getirip götürebilirsin, değil mi?"

"Evet."

"Peki aynı şeyi onun için de yapamaz mısın?"

"Elbette, yapabilirim. Ama sen sihir yapmamdan nefret ediyorsun. Belki o da nefret eder."

"Lütfen ama," dedi Pea alaycı bir sesle. "O bir erkek. Sihir konusunda sorun yaşamaz. Ayrıca doğruyu söylemek gerekirse Vulcanus bir araya gelebilmemiz için bana sihir yapmak zorunda kalsaydı, ağzıma bir sakinleştirici atar buna katlanırdım."

"Sakinleştirici mi?"

"Hap halindeki ambrosia."

"Ah, evet." Venüs düşünceli bir şekilde başını salladı. "O halde sen Griffin'e gerçeği söylemem gerektiğini düşünüyorsun. Hem de hepsini."

"Evet, öyle düşünüyorum. Aslında bence tek çözüm bu."

"Ya bir tanrıça tarafından sevilmek fikri hoşuna gitmezse?"

"Haydi ama Venüs! Hangi erkek bir tanrıça tarafından sevilmeyi istemez ki? Özellikle de Aşk Tanrıçası tarafından. Mutluluktan havalara uçacaktır."

"Eh, mutluluktan havalara uçacak olması kulağa hiç de fena gelmiyor."

"Onu tekrar ne zaman göreceksin?"

"Bugün daha geç saatlerde. Aslında vazifede olacak ama öğleden sonra oraya gidecek olursam itfaiye istasyonunun arkasındaki parkta birlikte yemek yiyebileceğimizi söyledi. Tabii, eğer kimse söndürmek zorunda kalacağı bir yangın çıkarmazsa."

"Harika. Ona kim olduğunu anlat. Griffin bir sonraki yirmi dört saat boyunca işte olacak. Vardiyaları o şekilde düzenleniyor, öyle değil mi?"

Venüs başıyla onayladı. "Çoğunlukla bütün bir gün çalışıp sonraki iki gün dinlendiklerini söylemişti."

"O halde bugün ona gerçeği anlatırsan bir sonraki buluşmanıza dek bu konu hakkında yeterince düşünecek zamanı olur. Bu kadar basit."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Ben şu ana dek karşılaştığın en sıradan ölümlü değil miyim?"

Venüs arkadaşına bakıp gülümsedi. "Olabilir."

"Ben bir ölümsüze âşık olmayı kabullenebiliyorsam, diğer herkes de kabullenebilir demektir."

"Biliyor musun, sen gerçekten de çok akıllısın."

"Biliyorum. Şimdi senin ders vermen benim de iş görüşmesi yapmam gerekiyor. Bu gece sen Griffin'le..." Sustu ve kaşlarını oynattı. "Ben de Vulcanus'la bir araya gelip işleri yoluna koyacağız."

Venüs güldü. Hızla içinden, sınıfım, diye geçirdiği odaya gitmek üzere Pea'nin ofisinden dışarı çıkarken küçük ölümlünün bir sonraki sözleri onu yarı yolda durdurdu.

"Artık istediğin zaman Olimpos'a geri dönebileceğinin farkındasın, değil mi?"

Arkasına dönüp Pea'ye baktı. "Bu... bu konuyu pek fazla düşünmedim. Sanırım geri dönebilirim."

Pea'nin yüzünde Tanrıça'ya duyduğu sevgiyle dolu sıcak bir gülümseme belirdi. "Elbette, geri dönebilirsin. Sen sadece mutluluk ve zevke kavuşmakla ilgili isteğimi gerçekleştirene dek burada tutsak kaldın o kadar. Her ikisiyle de hayal bile edemeyeceğim kadar bol miktarda kutsanmamı sağladın."

"Ah, Pea. Bunlara kavuşmanı sağlayan ben değildim. Ben sadece onları kendi kendine keşfetmen için sana yardımcı oldum."

"Teşekkür ederim, Aşk Tanrıçası Venüs."

Venüs başını yana eğerek bu teşekkürü asillere yakışır bir şekilde kabul etti. "Hiç önemli değil, canım." Sonra Aşk Tanrıçası içi vajina şemalarıyla dolu çantasını aldı ve yüzünde bir gülümsemeyle, telaşla ders vereceği sınıfa doğru yürüdü.

Alev sütununun önünde duran Vulcanus elini beline koyup başını arkaya atarak neşeyle güldü. Pea'yi bulmuştu ve Pea onu seviyordu! Kim olduğunu biliyor ve onu olduğu gibi kabul ediyordu. Vulcanus'un hayatı bir daha asla yılları yapayalnız tükettiği tek kişilik bir yalnızlık

çukurundan ibaret olmayacaktı. Onun yerine Pea'yle yaşayacaktı. Onu sevecek, ondan çocuk sahibi olacak, yaşlanmasını izleyecek ve...

Vulcanus aniden durdu. Ölümlü sevgilisinin, ruh ikizinin, yaşlanmasına ve ölmesine şahit olacak, sonra da yeniden onu sevmeden önceki haline geri dönecekti. Hayır! Daha da kötüsü olacaktı. Pea'yle tanışmadan önce de yeterince kötü geçen yapayalnız yüzyıllar artık iyice çekilmez hale gelecekti.

Vulcanus, "Hayır!" diye haykırdı ve ateş de iyice coşup yükselerek ona tepki verdi. "Hayatım onsuz geçmeyecek." Ama başka şansı var mıydı? Pea'yi herhangi bir şeye çevirebilirdi; dört mevsim çağlayan bir dereye ya da sonsuza dek açan kır çiçekleriyle dolu bir çayıra. Vulcanus başını iki yana salladı. Böyle bir şeyi düşünmüş olduğu için bile kendinden nefret ederek, "Bunu yapamam. *Pea böyle bir sihire* asla katlanamaz," diye mırıldandı. "Ayrıca bu gerçek Pea olamayacağı gibi bu şekilde bir arada olmamız da mümkün değil." Hayır. Pea'yi değiştirmek kesinlikle aradığı cevap değildi.

O halde aradığı cevap kendisini değiştirmek olmalıydı. Çok da uzun olmayan bir zaman önce dışlanmış hayatından kurtulmak için soğuk bir takımyıldızı olmaya bile heveslenmişti ve dikkatini modern ölümlülerin dünyasına çevirmesinin asıl sebebi de buydu; sonsuza dek Ateş Tanrısı olma görevini üstlenmek isteyen ölümlü bir adam bulmak. Vulcanus düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı.

"Venüs'ün âşık olduğunu söylediği adamın ismi neydi?"

Alev sütunu bir isim fısıldar gibi oldu: *Griffin.* Evet! İsmi buydu; Griffin. Ateş Tanrısı ellerini havaya kaldırarak alev sütununa bir emir gönderdi, "Bana modern ölümlü Griffin'i göster!"

Verdiği emir bir yılan gibi kıvrılarak Olimpos'tan ayrıldı ve görünmez olup bir dünyadan diğerine süzülerek nihayet Midtown İtfaiye Merkezi'ne ulaştı. Vulcanus sihirle çağırdığı sandalyenin üzerine oturup ölümlü adamı izlemeye koyuldu.

Vulcanus'un diyarındaki gölgelerle kaplı merdiven aralığında duran Hera yaptığı işten memnun gülümsedi ve yeniden sessizce merdivenleri tırmandı.

"Hey amirim! Kız kardeşlerinden biri burada."

Griffin bir anlam yüklemeye çalıştığı stoklarla ilgili evrak yığınından başını kaldırdı. Bu kahrolasıca yiyecek içecek parası neden hep açık veriyordu?

"Ne dedin?" diye bağırdı. Robert, kız kardeşlerinden biriyle ilgili bir şey mi söylemişti?

"Bekle, düzeltiyorum. Kız kardeşlerinin hepsi birden burada!"

"Kahretsin!" Griffin sessizce küfretti ve kırık dökük sandalyesinden ayağa fırladı. Kız kardeşlerinin hepsinin birden burada ne işi vardı? Şimdi erkeklik hormonları tavan yapmış bu ahmaklar arasında kahrolasıca bir izdiham çıkacaktı. Saatine bakıp hızla ofisten dışarı fırladı. Venüs'ün gelmesine bir saatten az bir süre kalmıştı. Kız kardeşlerini oradan uzaklaştırmak, adamlarını akşam yemeğine oturtmak ve Venüs'le bileğinin hakkıyla elde ettiği bir molaya çıkmak için yeterince zamanı vardı. Ama her şey sırayla olacaktı.

Köşeyi döndüğünde dört kız kardeşinin Sherry'nin kiraz kırmızısı Mustang GT Convertible'ının içinde oturduklarını, üstelik arabanın üstünü de açık bıraktıklarını gördü (Şubat ayının sonunda hava bu kadar sıcak olmak zorunda mıydı sanki?) Kahrolasıca merkezde çalışan itfaiyecilerin yarısı da arabanın etrafına çömelmiş, her biri görsel birer ziyafetmiş gibi kıkırdayıp cilveleşen kız kardeşlerine bakıyordu.

Eh, şimdi Griffin'in yeterince zamanı olması sadece teoride kalmıştı. Zaman ve kız kardeşleri çoğunlukla hayatın iki ayrı ucunda yer alırdı.

"Griff! Hey! Yarınki buluşmamızı hatırlatmak için uğrayalım dedik." Sherry ona el salladı ve sanki güzellik kraliçesiymiş gibi gülümsedi.

Üzerinde tertemiz, yepyeni bir üniforma olan genç itfaiyecilerden biri, "Yarın için randevulaşmaya ne dersin, tatlım?" diye sordu.

Griffin ters ters bu yeni elemana baktı. Kahrolasıca serserinin daha bıyıkları bile terlememişti. Gerçek bir yangının kokusunu solumadan Sher'e asılmaya mı kalkışıyordu yani?

"Onun yerine tuvaletlerin temizliğini tamamlamaya, sonra da benimle, kız kardeşime neden tatlım diyemeyeceğin hakkında bir konuşma yapmaya ne dersin?" dedi homurdanarak.

Yeni eleman ellerini cebine sokup Sherry'den özür diledi ve Griffin'e de, "Emredersiniz, efendim," dedikten sonra çabucak istasyon binasına girdi.

"Pekâlâ beyler, gösteri bitti. Herkes işinin başına dönsün."

Mustang'in etrafındaki kalabalık gönülsüzce dağıldı. Adamlar kızlara hoşça kal dedikten sonra ağır hareketlerle, zaten hiç ilgilerini çekmeyen kart oyunlarına ve *Sports Illustrated* dergilerine geri döndüler.

"Sen eğlenceden anlamayan gıcık bir herifin tekisin, Griff," dedi Alicia suratını asarak.

"Ayrıca o yakışıklı delikanlı neden bana tatlım diyemezmiş?" diye sordu Sher.

"Çünkü seni tanıdığım otuz küsur yıldan beri bana sürekli söyleyip durduğun gibi 'tatlım, balım ve şekerim' gibi sözler aslında kadınları aşağılıyor."

"Ben öyle bir şey söyledim mi?" diye sordu Sher, Stephanie'ye.

"Sürekli söylüyorsun," dedi Stephanie de başıyla onaylayarak.

"Peki, bunu o genç itfaiyeciyi kastederek mi söyledim?"

"Elbette ki hayır," dedi Kathy.

"Bence de öyle olmalı çünkü şu an kendimi hiç de aşağılanmış gibi hissetmiyorum. Demek ki bazı durumlarda istisnalar..."

Sher, kızları daha fazla dolduruşa getirmeden Griffin onu susturdu. "Burada ne işiniz var?"

"Sadece bu taraftan geçiyorduk ve Sher'in de söylediği gibi istasyona uğrayıp yarın yağlarımızı değiştireceğini hatırlatalım dedik," dedi Alicia cıvıldar gibi.

"*Yağlarınızı mı*? Dört arabanın yağını değiştirmeyi mi kastediyorsun?" Griffin kaşlarını çatarak kız kardeşlerine baktı.

"Değiştireceğini söylemiştin," dedi Alicia.

"Hepsini aynı gün içinde değiştireceğimi söylememiştim!"

"Ama sen her şeyin üstesinden gelebilirsin!" dedi Stephanie ona gülümseyerek.

"Hem ben de yemek hazırlayacağım," dedi Kathy.

"Pirzola mı?" Griffin öfkesinin yavaş yavaş dağılmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Pirzola ve patates püresi," dedi Kathy. "Ayrıca haşlamak için biraz süt mısır almayı da başardım."

"Ben de biraları getireceğim," dedi Stephanie.

"İthal mi, yoksa şu marketlerde satılan kalitesiz biralardan mı?"

Stephanie kesinlikle gücenmiş gibi görünüyordu. "Elbette, ithal."

"Ben de tatlı olarak ananaslı kek yapacağım," dedi Sherry.

Griffin yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yerleşmesine engel olamadı. Kız kardeşleri bazen onu çılgına çeviriyorlardı. Bazı durumlarda çok can sıkıcı olabiliyorlardı. Ama tüm bunlara rağmen onun nelerden hoşlandığını da gayet iyi biliyorlardı.

"O halde yarın benim evde saat beş gibi diyelim mi?" dedi Stephanie.

"Pekâlâ. Beni rüşvetle kandırmayı başardınız."

Kız kardeşleri gülüşüp coşkuyla onu alkışlamaya başladılar.

"Şimdi masum, zavallı bir itfaiyecinin aklını kaçırmasına neden olmadan önce buradan gitseniz iyi olur."

Sherry, Mustang'ini vitese takıp geri geri uzaklaşırken, "Hey! İstersen yeni kız arkadaşını da getirebilirsin," diye seslendi.

"Evet!" diye bağırdı Alicia da. "Tanrıçaları severiz."

Griffin onlara el sallayarak, "Bakarız," dedi. Sherry itfaiye merkezinin önünde patinaj çekince de başını iki yana salladı.

Vulcanus kendi kendine kıkırdadı. Griffin'in kız kardeşleri eğlenceli birer periydi ve ağabeylerini de taparcasına seviyorlardı. Herkesin birbirine değer verdiği kalabalık ve gürültülü bir ailede yaşamak nasıl bir duyguydu acaba? Kız kardeşlerin sevgili ağabeyleriyle şakalaştığı, eşlerin birlikte yemek yediği, birbirini sevdiği, çocuklarını birlikte büyüttüğü ve yaşlanıp ölümden sonraki hayata geçerken bile birbirlerinin yanında olduğu bir ailede yaşamak?

Muhteşem bir duygu olmalıydı.

Vulcanus, Pea'nin böyle bir aileye sorunsuzca uyum sağlayabileceğinden emindi. Griffin DeAngelo sadece bir erkekti. İstediği zaman kullanabileceği sonsuz güçleri yoktu. Kendine ait bir diyarı yoktu. Bir ölümsüz değildi. Ama Vulcanus yine de onu alev sütununun çatırdayıp hışırdamasına neden olacak kadar yoğun bir duyguyla kıskanıyordu.

Vulcanus bu ölümlü adamı yerine geçirmeyi planlamanın ona hiçbir fayda sağlamayacağını da anlamıştı. Griffin'in onunla yer değiştirmeyi istemesi mümkün değildi. Hem neden böyle bir şey yapmak istesindi ki? Ölümlü adamın hayatı ağzına kadar mutluluk ve aile denilen sihirle doluydu. Bunlar aynı zamanda Vulcanus'un, sadece uzaktan izleyip kıskanmaktan başka bir şey yapamayacağı için, korku duyduğu şeylerdi.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Pea arabasını itfaiye merkezinin önünde durdurdu. "Pekâlâ, eğer kendini sihirle eve göndermek istemezsen Griffin'in molası bitince beni ara ve gelip seni alayım."

"Vulcanus'la geçireceğin zamanı bölmek istemem."

"Ah, bu konuda endişelenmene gerek yok. Vulcanus işten erken çıktığımı bilmiyor. İki saatten önce burada olmayacak. Hem olsa bile ne olur ki? Arabaya binmek için can attığını söylemişti. O da benimle gelir."

"Gerginim," dedi Venüs.

"Eh, bu gayet normal bir şey. Tabii, eğer sevdiğin adama bir tanrıça olduğunu açıklaman 'normal' olarak nitelendirilebilirse," dedi Pea neşeyle. "Her neyse gergin olmanda bir sorun yok. Ama içgüdülerim bana her şeyin yolunda gideceğini söylüyor."

"Umarım haklısındır."

"Tanrıça sezgilerimi kullanıyorum." Pea sırıttı ve başına vurdu. "Ah, piknik sepetini unutuyorsun." Venüs'e içi soğuk tavuk eti ve Vulcanus'un sihirle ortaya çıkardığı kahvaltıdan kalan ekmek, peynir ve meyvelerle dolu sepeti uzattı.

"Doğru ya. Aşk Tanrıçası neredeyse bir erkeğin kalbine giden yolun buradan geçtiğini unutacaktı." Venüs midesini işaret ederek sepeti eline aldı.

"Eskilerin söylediği o söz doğru mu yani?"

"Bu sözü ben yarattım, canım."

"Vay canına. O kadar da eski olduğunu bilmiyordum."

"Neyse ki kendime iyi baktım." Venüs arabasıyla uzaklaşan Pea'nin kıkırdadığını duyabiliyordu.

Gülümseyerek itfaiye merkezinin ön kapısına doğru yürüdü. Tam küçük düğmeye basması gerektiğini fark etmişken istasyonun kapısı kendiliğinden açılıverdi.

"Buraya doğru yürüdüğünü gördüm! İçeri gel."

Venüs, itfaiyeciye minnetle başını salladı sonra da ismini hatırladı. "Teşekkür ederim J. D."

J. D. arka tarafa doğru seslendi, "Hey millet! Seks öğretmenimiz burada!"

Venüs bir anda kendini kaçınılmaz bir izdihamın ortasında buldu. Modern ölümlülerin dünyasına yabancı olduğu doğruydu ama erkeklerin ona duyduğu bu hayranlığa kesinlikle yabancı değildi. Nitekim adamlar etrafını sarıp hep bir ağızdan, verdiği dersin ne kadar harika geçtiğini ve eşlerinin/kız arkadaşlarının/sevgililerinin genel kültürlerindeki bu gelişmeden ne kadar memnun kaldıklarını anlatmaya başladılar. Tanrıça keyifle gülümsedi ve artık "oğulları" gibi gördüğü adamlara teşekkür etti.

"Pekâlâ, pekâlâ bu kadarı yeter. Neredeyse onu boğacaksınız."

Griffin birkaç hoşnutsuz bakış fırlatarak, Venüs'e ulaşabilmesi için kenara çekilen adamlarına homurdandı. "Onunla ben çıkıyorum ve bu sayede onu sizin gibi ahmakların arasından kurtarmış olacağımı söylemekten de memnuniyet duyuyorum." Griffin sevgi dolu bir hareketle Venüs'ün kolunu kendi kolunun üzerine koydu ve masmavi gözleriyle ona ayak parmaklarından başlayıp tüm vücudunu yalamak istemesine neden olacak kadar mahrem bir bakış fırlattı.

Griffin, Venüs'ü kendine doğru çekip bön bön onu izleyen itfaiyecilerin arasından uzaklaştırırken, "Başkalarının yanında bana bu şekilde bakarsan kendimi komik durumlara düşürebilirim," diye fısıldadı.

"Çevremde bahsettiğin komik durumlardan hoşlanan bir kadın olarak tanınırım," diye fısıldadı Venüs de. "Ama tüm bunların ikimiz baş başayken olmasını tercih ederim."

"Parka gidiyorum. Çağrı cihazım yanımda," diye seslendi Griffin omzunun üzerinden. "Acil bir durum olursa beni çağırın ama sadece biri yaralandıysa ya da yangın çıktıysa."

Venüs itfaiyecilerden birinin, *Hiçbir yangın bu kadın kadar ateşli olamaz*, gibi bir şeyler fısıldadığını duydu ve memnuniyetle gülümsedi. Erkekler her zaman aynıydı. Tıpkı Pea'nin de söylediği gibi, işler yolunda gidecek gibi görünüyordu.

El ele tutuşup Midtown İtfaiye Merkezi'nin arka bahçesiyle komşu olan Fontana Park'ına doğru yürüdüler. O gece ilerleyen saatlerde havanın soğuması bekleniyordu ama güneş Oklahoma semalarını hâlâ parlak renklerle boyuyor ve şubat ayının bu öğleden sonrası insana huzur veren, mevsimsiz bir sıcaklığa sahne oluyordu. Ama yine de şubat ayındaydılar ve park bu saatlerde fazla yoğun olmazdı bu yüzden Venüs etrafta kimselerinin olmamasından mutluluk duydu. Griffin onu, etrafı kış mevsiminin çıplak bıraktığı ağaçlarla çevrili küçük, sevimli bir piknik masasına doğru götürdü.

"Buraya bayıldım," dedi Venüs, bakışlarını bakımlı parkın etrafında dolaştırarak. "İnsanın kendini iyi hissetmesine neden oluyor. Ailelerin çocuklarıyla birlikte gelip oyun oynadıkları bir yere benziyor."

"Gerçekten de öyle bir yer. Park yılın büyük bir bölümünde aileler ve çocuklarıyla dolu olur," dedi Griffin. Piknik sepetinin içine bir göz atmaya çalışsa da Venüs şakayla karışık bir şekilde onun eline vurdu.

"Şunları düzgün bir şekilde yerleştirmeme izin ver. Pea bir barbar gibi yiyeceklere saldırdığını duyarsa çok üzülür." Venüs sepetten kareli bir masa örtüsüyle birlikte Pea'nin onlar için özenle paketlediği servis takımlarını çıkardı. Bunları yaparken bir yandan da ölümlü bir kadın olmanın, buraya Griffin ve kızlarıyla birlikte gelip bütün günü bir aile olarak bir arada geçirmenin nasıl bir duygu olacağını merak ediyordu.

Aşk Tanrıçası daldığı bu hoş rüyadan sıyrıldı. Bunu gizli gizli ne kadar çok arzularsa arzulasın o asla sıradan bir adamın ölümlü karısı olamazdı. Onun sonsuzluğu geçireceği yer Olimpos Dağı'ydı. Ölümsüzlüğün gerektirdiği işlere geri dönmeden önce en fazla bu adamla, bu beklenmedik aşkıyla biraz daha zaman geçirmesine izin verilmesini umut edebilirdi. Keşke Griffin de bunu anlasa ve kabullense...

"Sana açıklamam gereken bir şey var, Griffin."

"Bu tavuğu sen yapmamışsın," dedi Griffin dolgunca bir butu dişlerken.

Venüs'ün alnı kırıştı. "Hayır, ben yapmadım."

"Tahmin etmiştim. Eminim Pea yapmıştır."

"Elbette, Pea yaptı. Pea harika bir aşçı üstelik çok da cömert birisi. Sepeti yiyeceklerle doldurmak onun fikriydi."

"O harika bir kız." Griffin, Olimpos'un en iyi peynirinden bir parçayı ağzına attı.

"Elbette, öyle." Venüs düşüncelerini yeniden toparlamaya çalışarak başını iki yana salladı. "Seninle konuşmak istediğim konu Pea'yle ilgili değil. Yemek pişirmekle de ilgili değil..." Griffin'in saldırdığı yiyeceklere baktı. "Konu tavuk falan da değil."

"Üzgünüm. Kendimi kaybettim. Açlıktan ölüyorum." Ağzını silip Venüs'e sırıttıktan sonra dudaklarına hızlı ama derin bir öpücük kon-

durdu. Venüs onun mutlu, çocuksu ve fazlasıyla âşık göründüğünü düşündü. "Bana ne anlatmak istiyordun?" Venüs'ün cevap vermesine fırsat tanımadan devam etti. "Ah, bu arada kız kardeşlerim uğradı ve senin yarın akşam yemeğe gelip gelemeyeceğini sordular. İnsanı biraz bunalttıklarını biliyorum ve evet, yarın dördü birden orada olacak ama en azından yemeklerin güzel olacağı garantisini verebilirim." Sözlerine devam ederken gözlerinin kenarında kırışıklıklar belirdi. "Seni davet etmemi istediler. Sanırım tam olarak, 'tanrıçaları severiz' kelimelerini kullanmışlardı."

Venüs yaşadığı duygu yoğunluğu yüzünden boğazının düğümlendiğini hissetti. Sesinin çıkmadığını belli etmemek için Pea'nin sepete koymuş olduğu şişeden su içmek zorunda kaldı. Griffin'in kız kardeşleri onun kim olduğunu anlamışlardı. Ah, bunu bilinçli olarak yapmamışlardı ama dişi ruhlarının derinliklerinde bir yerlerde Venüs'ün kim olduğunu biliyor ve onu olduğu gibi kabul ediyorlardı. Bu durum Venüs'ü kelimelerle tarif edilemeyecek kadar çok etkiledi. Şimdi keşke ağabeyleri de onu kabul etseydi.

"Yarın ailenle bir araya gelmeyi çok isterim," diyebildi nihayet.

"Güzel. Bizimle beraber olmanı ben de çok istiyorum," dedi Griffin.

"Griffin. Konuşmalıyız."

"Bunu daha önce de söylemiştin." Griffin bu defa Venüs'le daha fazla ilgileniyor gibi görünüyordu. En azından ağzındakileri çiğnerken ona bakıyordu. Venüs sakinleşebilmek için derin bir nefes aldı.

"Benim gerçekte kim olduğumu öğrenmeni istiyorum."

"Benim için sorun yok. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum zaten."

Venüs biraz daha oyalanabilmek için tekrar uzun uzun su içti.

"Hey, önceden erkek olduğun gibi tuhaf bir şey söylemeyeceksin değil mi?" diye takıldı Griffin ona.

"Elbette, önceden erkek değildim ama sana söylemek zorunda olduğum şeyi tuhaf bulabilirsin."

"Pekâlâ, devam et bakalım." Griffin peçeteyle ağzını sildi. "Bana tuhaf bir şeyler söyle."

"Ben Erotik Aşk, Güzellik ve Erotik Sanat Tanrıçası Venüs'üm." En detaylı ve en resmî unvanını kullanmıştı; ona her şeyi açıklayacaksa bunu eksiksiz bir şekilde yapmalıydı. "Birkaç gün önce Persephone ile çıktığımız çılgın bir alışveriş turu sırasında modern ölümlü dünyayı ziyaret ettim." Venüs o günü hatırlayarak kaşlarını çattı. "Aslında bütün bu olanların sorumlusu Bahar Tanrıçası. Persephone beni Lola'nın yerine götürdü ve şans eseri Pea de oradaydı. Pea ona yardım edene dek burada tutsak kalmama neden olan bir çeşit büyü yaparak yardımımı çağırdı. Önceden Pea'nin epeyce pasaklı bir görüntüsü olduğunu biliyorsun; çok tatlıydı ama saçlarına nasıl şekil vereceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Hele o giydiği ayakkabıları görmeliydin... Iyy. Her neyse ona yardım ettim; onun yanında kalmamın sebebi de bu zaten. Yanlış anlama, buraya gelmekten ya da seninle ve Pea'yle tanışmaktan pişmanlık duymuyorum," diye ekledi çabucak sonra da yaptığı açıklamanın kontrolünü kaybetmekten korkarak sakinleşebilmek için derin bir nefes aldı. "Ne Persephone'nin ne de bütün bu olayların bir önemi var. Önemli olan tek şey benim On İki Olimposlu'dan biri, eski bir tanrıça olduğumu bilmen. Ben Olimpos Dağı'ndaki tapınağımda yaşıyorum." Griffin hiçbir şey söylemedi. Sadece yakışıklı yüzündeki tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Venüs yemek yemeyi bıraktığına göre bütün dikkatini kendisine yöneltmiş olduğunu düşündü. "Tapınağım oldukça güzeldir. Senin de beğeneceğinden eminim. Elbette, oraya gelebilirsin." Sustu ve kaşlarını çattı. "Tabii, eğer iki dünya arasında sihirle gidip gelmek seni rahatsız etmezse. Böyle bir durumda ben

buraya gelirim. Her halükârda, bu sabah senin de söylediğin gibi uzun mesafeli bir ilişki hiç de imkânsız sayılmaz. Seni seviyorum, Griffin, aramızdaki ilişkinin yürümesini istiyorum," diye tamamladı çabucak.

"Eh, bu en azından heykelimden neden bu kadar çok etkilendiğini açıklıyor."

"Aynen öyle!" dedi Venüs rahatlamanın verdiği heyecanı hissederek. Griffin hiç de şaşırmış ya da üzülmüş gibi görünmüyordu. Belki de bu iş tahmin ettiğinden çok daha kolay olacaktı.

Griffin birden kıkırdamaya başladı. Venüs'e doğru uzanıp onu yeniden öptü. "Senin en sevdiğim yönlerinden biri de bu espri anlayışın. Demek sana bir tanrıça gibi davranmamı bekliyorsun. Pekâlâ, sanırım bunu yapabilirim."

Venüs başını iki yana salladı. "Hayır, kesinlikle böyle bir şey kastetmedim. Tersine bana ölümlü bir kadınmışım gibi davranman hoşuma gidiyor. Gerçek bir tanrıçaya davranıldığı gibi bana tapmanı, benden korkmanı ya da bir iyilik dilemeni istemiyorum. Aramızdaki her şeyin ilişkimizin ilk günlerindeki gibi devam etmesini istiyorum. Ama benim hakkımdaki gerçeği de bilmelisin."

"Bir tanrıça olduğun gerçeğini."

Venüs başıyla onayladı. "Venüs. Ya da bana Yunanlıların verdiği isimle seslenmek istersen Afrodit. Gerçi bugüne dek hep Venüs'ü tercih ettim."

"Ve sen ciddisin. Sen gerçekten de Venüs olduğuna inanıyorsun."

Venüs içini çekti. Griffin'in yüzündeki ifade tamamen çıldırmış olmasından korktuğunu söylüyordu. "Maskeli balodaki ilk karşılaşmamızı hatırladın mı? Üzerimdeki giysiler özel bir kostüm değildi. Olimpos'ta hep böyle giyinirim. Tabii, maske hariç," diye ekledi. "Hem Pea'ninkileri hem de kendi üzerimdeki giysileri sihir yapa-

rak tapınağımdan getirdim." Venüs etrafa baktı. Güzel. Parkta hâlâ kimse yoktu.

"Aynen şu şekilde..." Venüs elini vücudunun etrafında gezdirdi. Üzerindeki kot pantolon ve kazak ışıl ışıl parladıktan birkaç saniye sonra gerçek bir tanrıça olduğunu simgeleyen görkemli giysileriyle Griffin'in karşısında duruyordu.

Griffin, "Kahretsin!" diye haykırdı ve hızla geriye doğru birkaç adım atarak ondan uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi Venüs çabucak ve ona doğru yürümeye başladı. "Sihirle bir şeyler ortaya çıkarmamdan Pea de hoşlanmıyor. Ama sana bir deli olmadığımı ispatlamak için bunu yapmak zorundaydım."

"Sen deli olmayabilirsin ama ben delirdim sanırım," dedi Griffin, ondan birkaç adım daha uzaklaşarak.

Venüs hem biraz endişelendiği hem de kendini bir aptal gibi hissettiği için Griffin'in peşinden gitmeyi bıraktı.

"Hayır, hayır. Sakın endişelenme, delirmiş falan değilsin. Gördüklerinin hepsi gerçek. İstersen üzerimdeki giysilere de dokunabilirsin, bak bunlar da gerçek." İpeklilerle kaplı kolunu ona doğru uzattı ama Griffin kumaşa dokunmak için herhangi bir hamlede bulunmadı. Venüs içini çekti. "Az önce yediğin tavuğu Pea yaptı ama ekmek ve peynirler sihirle Olimpos'tan gelmişti. Olimpos'tan gelen şeylere dokunmaktan korkma; sana zarar vermezler."

"Otursam iyi olur." Griffin, Venüs'ün etrafından dolaşıp piknik masasının bankına oturdu. Hâlâ Venüs'e bakarak başını iki yana sallıyordu.

"Sanırım buna alışmak için biraz zaman gerekiyor," dedi Venüs. O da tekrar masaya gitti ama Griffin'e fazla yaklaşmamaya özen gösterdi. Kendisinden bir kez daha kaçmasını kesinlikle istemiyordu.

"Biraz mı?" dedi Griffin, bundan hiç de emin değilmiş gibi.

"Şey, bunu öğrenmen benim kim olduğumu değiştirmedi. Maskeli baloda benimle ilk defa konuştuğun o andan beri ben her zaman Venüs'tüm. Hâlâ daha da aynı kişiyim. Gerçekten hiçbir şey değişmedi."

"Evet. Değişti."

Venüs bir endişe ürpertisinin vücudunu esir alıp başını döndürdüğünü hissetti. Griffin'in sesi tamamen değişmişti. Artık soğuk ve ruhsuz bir ses tonuyla konuşuyordu. Etkileyici gözleri de bir yabancıya aitmiş gibi hissizdi.

"Ama değişmemeli. Ben seni hâlâ seviyorum. Sen de beni seviyorsun."

"Hayır, Tanrıça. Bu her şeyi değiştirir," dedi Griffin sessizce.

Venüs ona olan aşkını ilan etmesine ve onun da kendisini sevdiğini hatırlatmasına rağmen Griffin'in bu konuda hiçbir yorumda bulunmadığını fark etti. Aynı anda içini titreten endişenin yerini de öfke almaya başladı. Yoksa Griffin söylediklerinde ciddi değil miydi?

"Nedenmiş o?" dedi Venüs, bu defa tıpkı onun gibi duygusuz bir ses tonuyla konuşarak. "Kim olduğum neden her şeyi değiştiriyor? Beni sevdiğini söylerken aslında yalan mı söylüyordun?"

"Sen mi bana yalancı diyorsun!" Griffin ayağa fırladı. "Peki, senin bugüne dek aşkı hiç tatmadığına dair söylediğin saçmalıklara ne demeli? Tanrım! Sen aşkın kendisisin! Peki, ben neyim, seni eğlendiren ölümlü bir oyuncak mı? Üzerinde labirent deneyi yapılan bir fare mi?"

"Bunu nasıl söylersin!" Venüs'ün haklı öfkesi oturdukları bankın etrafındaki ağaçların sanki bir devin -ya da bir Tanrıça'nın- eli aniden onları sallamış gibi titremesine neden oldu. Griffin fal taşı gibi açılmış gözlerle, sallanan dallara baktı. "O sözleri söylerken

aslında sana kalbimi açmıştım. Senin ölümlü beyninin idrak bile edemeyeceği kadar uzun bir süredir yalnızım."

"Aşk Tanrıçası? Yalnız ha? Ölümlü bir erkek olmamın beni aynı zamanda kahrolasıca bir aptal yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Şu ana dek öyle düşünmüyordum." Zihninin bir parçası Griffin'in kullandığı bu sert sözlerin gerçek hislerini yansıtmaktan çok, onu kandırdığını düşünmüş olmasının yarattığı şok ve acıyı yansıttığını biliyordu. Ancak bir Tanrıça'nın gazabı bir kez uyandı mı başa çıkılması zor bir güç haline dönüşürdü... ve Griffin de kesinlikle onun gazabını uyandırmıştı.

"Benim sevdiğim Venüs tıpkı benim gibiydi. Birbirimizle tanışana dek aşktan hep uzak durmuştu. Artık bana bağlanmaya, ortak bir gelecek kurmamız için bir yol bulmaya hevesliydi."

"Ben hâlâ o Venüs'üm!" Venüs'ün haykırışı etraflarını çevreleyen toprak zeminin titremesine neden oldu.

"Nasıl olur? Bana nasıl ortak bir gelecek kurmamızı teklif edersin? Mitolojiyi çok da iyi bilmiyor olabilirim ama sanırım senin bir ölümsüz olduğun konusunda yanılmıyorum, öyle değil mi? Kahretsin! Hatta aynı türden mi geliyoruz acaba? Çocuklarımız olabilir mi? Peki, ya bundan on, yirmi, otuz yıl sonra benim artık yaşlı bir adam haline gelmeme rağmen sen hiç değişmeden genç ve güzel kaldığında ne olacak? Bir erkeği sevme oyununu oynamaya karar verdiğinde bunların bir tanesini bile düşünmüş müydün?"

Venüs geriye doğru bir adım attı. Griffin onu tokatlamış gibi hissediyordu. Etrafına muazzam bir Tanrıça'nın sahip olduğu asaleti ve gücü topladı. Tenini okşayan kutsallığının pırıl pırıl parladığını ve gümüş-sarı renkli, gür saçlarının ayrı bir varlıkmışçasına havaya kalkıp hışırdadığını hissedebiliyordu. Tıpkı menekşe rengi gözlerinin tüyler ürpertici bir ışıkla parladığını bildiği gibi dizginlenmeyen ölümsüzlüğünün parlaklığına hiçbir ölümlünün bakamayacağını da

biliyordu. Venüs hiçbir şeyi umursamadı. Griffin'in, sahip olduğu ihtişamı görmesini istiyordu. Sonsuza dek kaybettiği şeyin ne olduğunu bilmesini istiyordu. Konuşmaya başladığında sesi doğuştan sahip olduğu sihirle büyümüştü.

"Hayır. Kendime sana âşık olma izni verirken bunların hiçbirini düşünmedim. Sadece ruhlarımızın birbirlerini nasıl çağırdıklarını düşündüm. Senin ruhun ölümlülere has korku ve bencillikle bozulmuş. Ruhun benim ruhumu sevebilecek kadar cesur değil. Şimdi seni terk ediyorum insanoğlu Griffin DeAngelo ve ait olduğum yere, Olimpos'a geri dönüyorum. Hafızanı benimle ilgili hatıralardan arındırmak kayrak taşındaki tebeşiri silmek kadar kolay olurdu ama bunu yapmayacağım. Aşk'ın kendisini reddettiğini her zaman hatırlamanı istiyorum." Erotik Aşk ve Güzellik Tanrıçası Venüs kollarını havaya kaldırdı ve ateş saçan bir kıvılcım şelalesinin içinde gözden kayboldu.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Venüs, Pea'nin mutfağında yeniden ortaya çıktığında öfkesi çoktan dinmeye başlamıştı. Çılgınlar gibi havlayarak mutfağa dalan Chloe'nin havlamaları Tanrıça'yı görür görmez önce hoş geldin hırıltılarına, Tanrıça yere oturup onu kollarının arasına alarak gözyaşlarına boğulduğunda ise endişeli iniltilere dönüştü.

"Venüs! Aman Tanrım! Ne oldu?" Pea hızla mutfağa dalıp onun yanına çömeldi.

"Benden... nefret... ediyor!" dedi Venüs hıçkırarak.

"Ah, tatlım! Senden nefret etmesi mümkün değil. Kimse senden nefret edemez. Haydi gel. Masaya otur. Bize biraz kahve koyayım ve bu işe bir çözüm yolu bulalım." Pea, Chloe'yi yavaşça Tanrıça'nın kucağından aldı sonra da ayağa kalkmasına yardımcı olduğu Venüs'e sıkı sıkı sarıldı.

Venüs, Pea'nin masasında her zamanki yerine oturup, "Hayır... hayır," dedi hıçkırarak. "Bu iş hallolmayacak. Bir tanrıça olduğumu öğrendi, Pea ve artık beni istemiyor."

Pea her ikisinin önüne de dumanı tüten birer kahve fincanı koydu. "Bana her şeyi anlat. Şu kumaş peçeteyi de kâğıt mendil olarak kullanabilirsin. Ne de olsa acil bir durum söz konusu."

Pea, Griffin'le yaşadığı sahneyi yeniden canlandıran Venüs'ü, sadece bazı yerlerde nefesini tutup bazı yerlerde erkeklerin ne kadar

aptal olduğunu mırıldanarak dinledi. Sözlerini tamamlayan Tanrıça burnunu temizledi ve gözyaşlarını sildi. Pea hiçbir şey söylemedi. Onun yerine buzdolabına gidip alüminyum folyaya sarılmış uzun ve sert bir şey çıkardı.

"Bu acil durumlar için sakladığım Belçika çikolatası. Biraz ye. Faydasını göreceksin."

Venüs donuk bir ifadeyle başını salladıktan sonra çikolatadan bir parça kopardı. Bir yandan Pea'nin nefis kahvesini yudumlarken bir yandan da çikolatanın yoğun tadının ağzının içinde dağılmasına izin verdi. "Haklısın." Tanrıça burnunu çekti. "Gerçekten de faydası oluyor."

"Pekâlâ. Öncelikle şunu söyleyeyim, Griffin'e ben de çok kızdım. Tam bir pislik gibi davranmış."

"Bence Smart Bitches.com sitesinde onun için çok daha da kötüsü söylenirdi. Mesela..." Sustu ve çikolatasını yalarken bir yandan da düşündü. "Tanrı'nın cezası aptal popolu, seks düşkünü zampara ya da eşekburger gibi."

"Haklısın. Onların küfürleri harika. En iyisi ona seks düşkünü eşekburger diyelim. Pislik heriften çok daha kötü bir küfür sayılır."

"Sana katılıyorum."

"O halde ikimiz de ona çok kızdık ama ben yine de ondan vazgeçmen gerektiğini düşünmüyorum."

"Vazgeçmek zorundayım Pea. Kim olduğum gerçeğini değiştirmem mümkün değil, üstelik bu mümkün olsa bile ben istemem."

"Bence sadece şoka girdi ve sana böylesine kötü davranmasının sebebi de bu. Biraz düşünüp bir moron gibi..." Venüs, Pea'ye bakıp tek kaşını yukarı kaldırdı. "Yani seks düşkünü bir eşekburger gibi davrandığını fark ettiğinde kesinlikle üzülüp pişman olacak ve seni tekrar elde edebilmek için ayaklarına kapanacak."

"Vulcanus'un bir tanrı olduğunu öğrendiğinde sen onu reddetmemiştin."

"Şey, bu çok da adilane bir kıyaslama sayılmaz. Ben öncesinde seninle arkadaşlık kurmuştum, yani Tulsa'da ölümsüzlerin dolaştığı fikrine bir ölçüde alışmıştım."

Venüs başını iki yana salladı. "Aynı türde olup olmadığımızı bile sordu. Onu bu yüzden affedebilir miyim bilmiyorum."

"Griffin'i seviyor musun?"

"Evet," dedi Venüs usulca.

"O halde sanırım onu affetmeyi de öğrenebilirsin."

"Bilmiyorum. Bir açıdan onu haklı da buluyorum. Bu ölümlü/ölümsüz konusu aramızda hep bir sorun olacak. O yaşlanıp kamburlaştığında ben yine şu an ki gibi görünüyor olacağım. Hatta sonsuza dek hep böyle görüneceğim."

Pea'nin beti benzi attığında Venüs söylediklerinin öneminin farkına vardı. Onun elini tuttu. "Yaşlı ve kambur olsa bile yine de Griffin'i sevmeye devam edeceğimden emin olabilirsin ve o öldükten sonra da sonsuza dek onun yasını tutup kutsal hatırasına sarılacağım. Vulcanus da aynı şeyleri senin için yapacak."

"Bunu biliyorum. En azından bildiğimi sanıyorum. Ama asla yaşlanmayacak ve hiç ölmeyecek bir varlığa âşık olduğunu bilmek hem cesaret kırıcı hem de fazlasıyla korkutucu bir şey."

"Ama sen Vulcanus'u sevmeye devam edecek kadar cesursun."

"Bunu cesaret olarak isimlendirebileceğimizi sanmıyorum ama haklısın. Vulcanus'u sevmeye devam edeceğim."

"Griffin senin kadar cesur değil. Ya da belki de beni, senin Vulcanus'u sevdiğin kadar çok sevmediğini söylemek daha doğru olur." Venüs yeniden akmakla tehdit eden gözyaşlarıyla başa çıkabilmek için gözlerini kırpıştırdı.

"Henüz ondan vazgeçmemelisin. Erkekler uyum sağlamak konusunda kadınlar kadar iyi değildirler. Ayrıca," Pea omuzlarını silkti, gülümsedi ve ağzına bir parça çikolata attı, "bizim sezgilerimiz onlardan daha güçlüdür."

"Bu konuda kesinlikle haklısın." Venüs'ün sesindeki şakacı ifade bir anda kayboldu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim Pea. Ona kendimi yeniden açabilir miyim bilmiyorum. Ya beni bir kez daha reddederse?"

"Bu da zaten aşkın bir parçası değil midir Venüs?" dedi Pea nazikçe. "Gerçek anlamda sevilebilmen için aşka karşı savunmasız olman gerekir."

"Evet. Aşka karşı savunmasız değilsen onu yaşamaya yeterince açık sayılmazsın. Bir kez daha savunmasız olabilir miyim bilmiyorum. Reddedilmek çok acı veriyor."

"Kim neyi reddetmiş?" dedi mutfakta aniden ortaya çıkıveren Vulcanus'un boğuk sesi gürleyerek.

Pea bir çığlık koparıp kalbini tuttu. "Pekâlâ, ikiniz de şu aniden ortaya çıkma işinden vazgeçseniz iyi olur. Kapıyı kullanın. Aksi halde kalp krizinden ölmeme neden olacaksınız."

"Özür dilerim, küçüğüm." Vulcanus eğilip Pea'yi öptü. Venüs'e de gülümsedi. "Merhaba Tanrıça."

"Vulcanus." Venüs dalgın bir şekilde ona başını salladı.

Vulcanus, Pea'nin fincanını koklayarak, "Kahve..." dedi.

Pea güldü ve Vulcanus fincanını almaya kalkışınca da onun eline vurdu. "Ölümsüzlerin kahve kadar basit bir şeyin tutkunu olacakları kimin aklına gelirdi ki?" Demliği işaret etti. "Oradan koyabilirsin."

Vulcanus kendine bir fincan kahve doldurdu ve kolunu omzuna atabilmek için sandalyesini Pea'nin yanına doğru sürükledi. Venüs'e baktı sonra bir kez daha baktı. "Ağlamışsın," dedi.

"Griffin, Venüs'ün Venüs olduğunu öğrenince pek de iyi bir tepki vermemiş," dedi Pea.

"Seni geri mi çevirdi yani?"

Venüs nefesini bıraktı. "Lütfen yaramı deşme."

"Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun dostum."

Venüs hüzünle gülümsedi. "Evet, biliyorum."

"Seni incitmiş," dedi Vulcanus.

"Evet, incitti."

"Onu cezalandırmamı ister misin? Kanını lava dönüştürüp beyninin haşlanmasını sağlayabilirim," dedi Vulcanus neşeyle.

Pea kaşlarını çattı ve Ateş Tanrısı'nı dirseğiyle dürttü. "Bunun hoş bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bu çok nazik bir teklif ve bunun için sana teşekkür ediyorum. Ama korkarım ki teklifini reddetmek zorundayım. Birine âşık olduğunda onun işkence görmesi beklenilen zevki vermiyor. O kişi işkence görmeyi gerçekten hak etse bile."

"Onu evire çevire dövebilirim." Vulcanus hâlâ kaşlarını çatmaya devam eden Pea'ye bakıp ekledi. "Ama onu kalıcı bir zarar verecek kadar şiddetli de dövmem tabii."

Venüs başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Sadece Olimpos'a geri dönüp Griffin DeAngelo'yu unutmaya çalışacağım. Yığılan işlerimi toparlamak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini düşünmek hiç hoşuma gitmiyor. Kutsal görevlerimi çok uzun süredir ihmal ediyorum." Ayağa kalktı.

"Bekle! Gidiyor musun? Bu şekilde mi?" dedi Pea.

"Sonsuza dek burada kalamayacağımı biliyordun canım."

"Ama bu kadar çabuk gideceğini de bilmiyordum. Geri döneceksin değil mi? Griffin'le aranızda ne olursa olsun geri dönüp beni ziyaret edeceksin."

Venüs küçük ölümlünün yanağına dokundu. "Evet, canım. Geri döneceğim. Buradan nasıl uzak durabilirim ki? Narlı martinilerimizi yudumlayıp dans etmek için Lola'nın yerine gideceğiz sonra da sıcak çikolata eşliğinde, kadın kadına sohbet etmek için buraya geri döneceğiz. Ayrıca sanırım sen de ara sıra Olimpos'a uğrayacaksın." Venüs dikkatini Vulcanus'a çevirdi. "Bu da bana yüzyıllar önce yaptığımız bir hatayı düzeltmemizin zamanının çoktan geldiğini hatırlatıyor dostum. İkimiz de bu işe iyi niyetle kalkışmıştık ama Pea'yle aranızdaki gibi bir sevgi olmadan evlilik yapmak sahtekârlıktan ve yalandan başka bir şey değil."

"Senin için her zaman en iyisini diliyorum, Aşk Tanrıçası. Diğer ölümsüzler beni aşağıladığında sen her zaman dostum oldun. Bunu asla unutmayacağım," dedi Vulcanus.

"Zeus ve Hera'dan yarın akşam bu ricamızı dinlemelerini isteyeceğim. Büyük Salon'da buluşalım ve birlikteliğimizi resmî olarak sonlandıralım."

"Teşekkür ederim, Venüs," dedi Pea, ağlamamak için gözlerini kırpıştırarak.

Venüs gülümsedi. "Sadece bana bir söz vermenizi istiyorum."

"Ne istersen," dedi Vulcanus ve Pea aynı anda.

"Yaşadığınız sürece birbirinizi seveceğinize ve birbirinize saygı duyacağınıza söz vermenizi istiyorum."

"Söz veriyorum," dedi Pea.

"Sonsuz yeminimi ediyorum," dedi Vulcanus.

"Güzel. Gözüm üzerinizde olacak. Beni buraya gelip de ikinizden birini cezalandırmak zorunda bırakmayın." Venüs kimse ağlamadan ortamı neşelendirmek için Pea'nin kıvırcıklarından birini çekiştirdi.

"Şimdi yapacağım sihirden korkmamak için gözlerini kapat Pea."

"Sanırım bu defa gözlerimi açık tutacağım. Seni seviyorum, Venüs."

"Ben de seni seviyorum canım." Aşk Tanrıçası kollarını kaldırıp gözden kayboldu.

Vulcanus kahve fincanını bıraktı ve Pea'ye döndü. Kollarını açıp, "Ağlayacak mısın küçüğüm?" diye sordu.

"Evet!" dedi Pea hıçkırarak ve yüzünü gerçek aşkının omzuna gömüp doya doya ağladı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

"Ben kahrolasıca bir aptalım!"

Griffin bir türlü denkleştiremediği hesap defterini masasından fırlatıp atarken kelimeler de ağzından öfkeyle dökülmüştü. Saatlerdir odasına kapanmış burnundan soluyordu. Öfkesi yatıştığında soğuk ve çarpıcı gerçekle yüz yüze kalmıştı. Tüm kalbiyle ve tüm ruhuyla sevdiği kadını reddetmişti. Peki neden böyle aptalca bir şey yapmıştı? Çünkü onun bir tanrıça olduğunu öğrenmişti. Üstelik sıradan bir tanrıça da değildi. Sevdiği kadın Aşk Tanrıçası'ydı. Venüs. Afrodit. O, erkeklerin binlerce yıldır şiirlerle, şarkılarla, sanatla ölümsüzleştirdiği kadındı. Ama Griffin onu reddetmişti. Şaşkınlığını ve korkusunu öfke ve geri çevirme olarak ifade ettiğinde Venüs'ün yüzüne yerleşen acıyı hatırlayıp olduğu yerde büzüldü.

Onu yeniden kazanabilmek için kendini affettirmenin, ondan özür dilemenin bir yolunu bulmalıydı. Sonra da gerçek bir erkek gibi, sevdiği kadının bir tanrıça olması hakikatiyle başa çıkacaktı; onun muazzam bir güce sahip olduğu ve asla yaşlanıp ölmeyeceği gerçeğiyle.

"Venüs şu kalın kafamı delip içine biraz da mantık koysaydı keşke!" diye mırıldandı. Aslında bir kez daha düşündüğünde bunu yapmadığı için büyük bir ihtimalle şanslıydı.

Peki, şimdi ne olacaktı? Yaptığı bu pisliği temizlemeye nereden başlayacaktı? Venüs, Olimpos'a geri döneceğini söylemişti. Griffin inleyerek saatlerdir zonklayan şakaklarını ovuşturdu. Onu araması mümkün değildi. Yoksa mümkün müydü?

O bir tanrıçaydı. O halde ölümlülerin çağrılarını duyması gerekirdi. Öyle değil mi? En azından bunu denemeye değerdi. Boğazını temizledi.

"Venüs?" dedi havaya. "Orada mısın? Beni duyabiliyor musun?" Yutkundu ve tekrar başladı. "Erotik Aşk, Güzellik ve Erotik Sanat Tanrıçası Venüs beni duymanı diliyorum." Hiçbir şey olmadı. Pekâlâ, başka bir yol deneyecekti. "Üzgünüm, Venüs. *Seni seviyorum.* Kahrolasıca bir aptal gibi davrandığım için beni affedebilecek misin?" Sustu. "Eğer beni duyuyorsan bir şeyleri yerinden oynatır mısın?"

Yine hiçbir şey olmadı. Belli ki doğru yolu izlemiyordu. O halde eski bir tanrıçayı çağırmak için ne yapmak gerekiyordu?

Hiçbir fikri yoktu.

Sonra oturduğu yerde doğruldu. Onun *hiçbir* fikri yoktu ama bu konuda kimin fikir sahibi olduğunu çok iyi biliyordu! Venüs, Pea'nin bir büyü aracılığıyla onun yardımını çağırdığını söylemişti. Griffin de Pea'den bu büyüyü isteyecekti! Duvardaki saate baktı. Kahretsin! Sabahın ikisi olmak üzereydi. Beklemesi gerekecekti. Ama *vardiyası biter bitmez doğrudan Pea'nin evine gidecek*, Venüs'le irtibata geçmesine yardımcı olana dek gerekirse onun verandasında çadır kuracaktı.

Tanrıça onu affedecekti. Affetmek zorunda kalacaktı. Griffin o kendisini affedene dek asla vazgeçmeyecekti.

Dakikalar sonra itfaiye merkezinin alarmının çalması aslında Griffin'i rahatlattı. En azından sonraki birkaç saat boyunca oyalanmış olacak, bu sayede zaman daha hızlı akacaktı.

O ve adamları iyi yağlanmış birer makina gibi hemen harekete geçtiler. Griffin yirmi küsur kiloluk ekipmanlarını alıp hızla itfaiye aracına doğru giderken teğmeni de üzerinde yangının çıktığı adres olan kâğıdı eline tutuşturuyordu. Griffin sürücü koltuğuna oturdu; zihni kullandığı bu büyük araç gibi tıkır tıkır çalışıyordu. Yangın, Yirmi Birinci Cadde'deki Borders Kitap ve Müzik mağazasında çıkmıştı. Avantajları: bir, mağaza yakınlarındaydı bu da dakikalar içinde orada olacakları anlamına geliyordu; iki, mağaza kapalıydı bu da kimsenin hayatının tehlikede olmadığı anlamına geliyordu. Dezavantajları: bir, mağaza şu iki katlı devasa mağazalardan biriydi, bu da oldukça büyük bir yangın olabileceği anlamına geliyordu; iki, mağaza ağzına kadar kitapla doluydu bu da içeride hızla yayılan, büyük bir yangın için bol miktarda malzeme olduğu anlamına geliyordu. Kitapçı bir meşale gibi tamamen yanıp kül olabilirdi.

Griffin daha mağazayı görmeden kısmen de olsa haklı olduğunu biliyordu. Bu oldukça büyük bir yangındı. İtfaiye aracını geniş otopark alanında durdurduklarında yangın mağazanın ön tarafını tamamen yutmuştu.

Alevler kalın camları paramparça ederek pencerelerden dışarı fırlıyordu.

Her yangın yerinde olduğu gibi her şey bir anda büyük bir hızla ilerlemeye başladı. Adamlar hep birlikte araçtan aşağı atladılar. Griffin etrafa komutlar yağdırdı. Hortumlar ve merdivenler hızla yerlerine yerleştirilirken olay yerine daha önceden ulaşmış olan polisler de yangını seyreden sivilleri uzaklaştırıyordu.

"Amirim!" Griffin kurtarma merdiveninden aşağı atlayan Robert'ın kendisine doğru koştuğunu gördü. "911 mesaj gönderdi. Az önce mağazanın içinden cep telefonuyla bir arama yapılmış. Gece bekçisi arka taraftaki ofislerde mahsur kalmış."

"Benimle birlikte arka tarafa gel!" dedi Griffin hemen. Eğitimli adamları ne yapacaklarını iyi biliyordu. İhtiyaç duydukları malzemeleri kapıp hızla amirlerini takip ettiler.

"Kırın," dedi Griffin.

Robert ve J. D. baltalarıyla işe koyuldular. Çelik kapı, onların güçlü darbeleri karşısında bir çiçek gibi boynunu büktü. Serbest kalan siyah duman üzerlerine hücum etti.

"Hangi ofiste mahsur kalmış? Nerede?" diye sordu Griffin, Robert'a.

"Bilmiyorum. Telefon kesilmiş. 911, mağazanın müdürünü aramış ve adam binanın arka tarafının tamamen ofislerden ve depolama alanlarından oluştuğunu söylemiş."

"O halde bekçi her yerde olabilir," dedi Griffin. Bu bir soru değildi dolayısıyla kimsenin yanıtlaması da gerekmiyordu. "Pekâlâ, haydi içeri girelim. J. D., Robert siz sağ taraftan gidin." Griffin çaylak itfaiyeciye baktı; adamın yüzü bembeyaz olsa da soğukkanlı bir şekilde gözlerine bakıyordu. "Bennett, sen benimle birlikte sol tarafa geleceksin. Maskelerinizi çıkarmayın; içerisi duman kaplı. Haydi gidelim!"

Griffin yanan bir binanın içine girmeyi hep canlı bir hayvanın içine girmeye benzetirdi. Böyle binaların bir kişilikleri olurdu. Nefes alır ve değişirlerdi. Vahşi bir hayvan gibi ne yapacakları önceden bilinmezdi.

Bu bina da farklı değildi.

Alevlerin henüz binanın arka tarafına ulaşmamış olmasının çok fazla önemi yoktu. Ateşin sıcaklığı oradaydı. Ateşin dumanı oradaydı. Ateşin tehlikesi de oradaydı.

Griffin gitgide yaklaşan ateşin homurtularını duymazdan gelerek sol tarafa doğru yürüdü. Benett'le sürekli göz teması kuruyor, her birkaç dakikada bir J. D. ve Robert'ı da kontrol ediyordu. Kahrola-

sıca bina, ağzına kadar kitap dolu raflardan ve odacıklardan oluşan bir labirent gibiydi. Griffin tam bir başka ofis odasını daha kontrol edecekken önlerinde uzanan koridorun ilerisinden gelen bir ses dikkatini çekti. Sanki birisi uzaktaki kapıyı yumrukluyor gibiydi.

"Sanırım bu kapı mağazanın içine açılıyor, amirim," dedi Bennett.

"Evet, yanımdan ayrılma." Griffin hızla koridorun aşağısına doğru yürüdü. Heybetli kapı kilitliydi. Griffin baltanın sapını kullanarak kapıya iki defa vurdu. İki çaresiz vuruş ona hemen cevap verdi.

Griffin, "Onu bulduk," diye seslendi. Ardından yüzünü kapıya yaklaştırdı. "Beni duyabiliyor musun?" diye bağırdı.

"Evet! Yardım edin!" dedi boğuk bir ses. "Burada mahsur kaldım ve içerisi yanıyor!"

"Geri çekil! Kapıyı kırıyorum."

Bekçi kapının arkasından, "Çabuk!" diye haykırdı.

"Haydi şu işi halledelim," dedi Griffin, Bennett'a.

Hızla baltalarını kullandılar ama kapı inatçıydı; onu kırıp kanırtarak Griffin'in arasından geçmesine yetecek bir boşluk açabilmeleri için baltalarını birkaç kere indirmek zorunda kalmışlardı. Griffin alev, duman ve ısıdan oluşan bir cehenneme daldı. Bekçi kapıdan uzaklaşmış ama dumanlara yenik düşerek duvarın dibine yığılıp kalmıştı. Griffin hemen oksijen maskesini çıkarıp adamın burnuna ve ağzına yerleştirdi. Sonra onu klasik itfaiyeci kucaklamasıyla olduğu yerden kaldırdı ve kesik kesik nefes almaya çalışarak yeniden yarı açık duran kaçış kapısına doğru yürüdü.

"İşte, al şunu." Griffin dar açıklıktan baygın adamın hantal vücudunu Bennett'a uzatmaya çalıştı. "Tuttun mu?" diye seslendi.

"Tuttum, amirim!" dedi Bennett oflayıp puflayarak.

"Onu hemen dışarı çıkar. Ben de birazdan geliyorum."

"Anlaşıldı, amirim!"

Griffin, Bennett'ın dumanların arasında kaybolmasını izledi. Tam kendisi de kapının arasından geçmeye çalışıyordu ki kıyamet koptu, gerçek anlamda. Patlama yerden en az üç metre havalanmasına neden oldu. Sırtüstü yere düştü. Zaten zarar görmüş ciğerlerindeki hava tamamen boşalmıştı. Yine de toparlanıp ayağa kalkmaya çalıştı. Tam o sırada ölmek üzere olan bir kuşun çığlığına benzeyen bir ses yukarı bakmasına neden oldu ve metal merdiven korkuluğunun yerinden kurtulup ağır çekimde üzerine doğru geldiğini gördü. Yerinden kıpırdayamadı. Kendini eriyip bükülmüş metalin darbesine hazırlamaktan başka hiçbir şey yapamadı.

Acı vücudunun sol tarafını dağladı. Neyse ki aynı anda simsiyah bir karanlık onu ferahlık veren koyuluğunun içine almıştı...

Vulcanus derin bir uykudaydı. Bu, annesinin sesini, kendi rüyasının bir parçası zannetmesine neden olacak kadar derin bir uykuydu.

"Artık uyanmalısın Vulcanus."

Vulcanus uykusunda içini çekti sonra da Pea'yi çıplak vücuduna bastırdı.

"Oğlum. Uyan."

Vulcanus sersemlemiş bir halde uyanmaya başlayarak kaşlarını çattı.

"Vulcanus! Derhal uyan!"

Ateş Tanrısı gözlerini açtı.

"Nihayet. Hep böyle derin uyuyorsun. Bu huyunu nereden aldığını hiç bilmiyorum; hem baban hem ben yere iğne düşse uyanırız."

"Anne?"

"Evet. Evet, evet, benim. Tanrıların Kraliçesi, annen Hera. Ve uyanman konusunda ısrar ediyorum."

Vulcanus hâlâ derin bir uykuda olan Pea'nin yanından dikkatlice ayrılıp ayağa kalktı. Annesi gerçekten de Pea'nin yatak odasında dikeliyor, fildişi rengindeki giysileri kendinden ışıklıymış gibi ışıl ışıl parlıyordu.

"Ne oldu anne?"

"Bir yangın çıktı. Oraya gitmelisin."

Vulcanus "yangın" kelimesini duyar duymaz çoktan hazırlanmaya başlamıştı bile. Kendine hemen sihirle eski Roma savaşçılarına ait bir kıyafet çağırdı.

"Evet, bir savaşa hazırlıklı olacak kadar akıllısın. Benimle gel." Hera onun elini tuttu ve ikisi birden gözden kayboldu.

Alevlerden oluşan bir karmaşanın tam ortasında yeniden ortaya çıktılar. Yanmakta olan bir binanın içindeydiler. Alevlerin Vulcanus'a zarar vermesi mümkün değildi ve o da sahip olduğu bu gücü hemen annesinin *aura*'sına ekledi. Ateşin, Tanrıların Kraliçesi'ne zarar vermesine asla müsaade etmezdi.

"Şu tarafa bak." Hera alevlerin yoğun olduğu noktada kaybolmak üzere olan, yanan bir enkazı gösterdi.

Zar zor fark edilen bir hareketlilik Vulcanus'un keskin gözlerinden kaçmadı.

"Griffin!" diye haykırdı ve yoluna çıkan alevleri geriye savurarak hızla yerde yatan ölümlünün olduğu tarafa doğru yürüdü. Yanına ulaşır ulaşmaz Griffin'in aldığı zararı hemen fark etmişti. Tek eliyle ölümlü adamın üzerindeki metal korkuluğu söküp attı. Griffin'in gözleri önce titredi sonra bir anda açıldı.

"Sen de kimsin?" dedi nefesini tutarak. Sonra bakışları başka bir yöne doğru kaydı ve bir ışık halesinin içinde duran güzel kadını görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bir tanrıça!" dedi Griffin fısıltıdan öteye geçemeyen sesiyle.

"Evet," dedi yanına diz çöken adam. "Ve ben de Venüs'ün bir arkadaşıyım. Hiç kıpırdama, yavaş yavaş nefes al. Seni bu cehennemin içinden çıkaracağım."

"Bunun için çok geç oğlum."

Griffin bakışlarını tanrıdan ayırıp inanılmaz bir dinginlikle onun yanında durmakta olan tanrıçaya çevirdi. Tanrıça şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi ve ona ismiyle hitap etti.

"Griffin DeAngelo, ben Tanrıların Kraliçesi Hera."

"Merhaba Hera." Griffin bunları normal bir ses tonuyla söylediğini sanmıştı ancak dudaklarından sadece kulakları tırmalayan bir fısıltı çıkmıştı.

"Beni dikkatlice dinlemelisin Griffin," dedi Hera. "Çok az zamanımız var. Senin de bildiğin gibi ölmek üzeresin."

Griffin, Tanrıça'nın sözleri karşısında korku ya da en azından şaşkınlık hissedeceğini düşünmüştü. Ancak onun yerine içinin huzurla dolduğunu fark etmek onu şaşırttı.

"Bekçi... o kurtuldu mu?" diye fısıldadı.

"Evet, kurtuldu," dedi Hera. "İyi iş çıkardın."

Griffin içini çekti. Eğer sonu böyle olacaksa en azından görevini yapmış ve iyi bir iş çıkarmıştı. Görüş alanının etrafı grileşmeye başladı. Annesiyle kız kardeşlerini düşündü ve ölümünün onlara nasıl bir acı vereceğini bilmek içine keder dolu bir bıçak saplanmasına neden oldu. Ardından Venüs'ü ve ona söylediklerinden ne kadar büyük bir pişmanlık duyduğunu düşündü. Ama ne de olsa Venüs bir tanrıçaydı... belki bir şekilde ona karşı neler hissetiğini öğrenebilirdi... o öldükten sonra bile...

"Daha değil, Griffin DeAngelo! Ruhuna henüz buradan ayrılmamayı emrediyorum!" diye bağırdı Hera.

Griffin'in gözleri bir anda açıldı ve etrafını net bir şekilde görebilmek için onları neredeyse istemdışı kırpıştırdı.

Vulcanus, "Onu buradan çıkarabilirim anne. Elbette, onu..." diyecek oldu ama Hera elini kaldırıp ona sessiz durmasını emretti.

"Artık çok geç. Vücudu ciddi biçimde yara aldı. Affet beni ölümlü adam, Kader'in senin için ayırdığı zamanı yanlış hesapladım. Sana bundan çok daha fazla seçenek sunmak istemiştim."

Griffin, Hera'ya onu affettiğini söylemek istedi ama artık sesine söz geçiremiyordu. Tanrıça, Vulcanus'a döndü.

"Onu kurtarmanın tek bir yolu var oğlum. Ruhlarınızı birbirinizle değiştirmelisiniz. Böylece sen ölümlü bir adam haline geleceksin ve sahip olduğum gücün de yardımıyla, bedeninde Griffin'in zarar gören vücudunu iyileştirmek ve hayata dönmesini sağlamak için yeterince ölümsüzlük özü kalacak. Ama artık bundan sonra her yönden ölümlü bir adam olacaksın. Beni anlıyor musun?"

Vulcanus başıyla onayladı. "Anlıyorum anne."

"Bunu yapacak olursan burada, modern dünyada, sadece tek bir ölümlü hayat süreceğini ve öldükten sonra bedeninin toz haline dönüşüp ruhunun Cennet Bahçeleri'ne ineceğini de anlıyor musun?"

"Bu tek bir hayatı sevdiğim ölümlü kadınla geçireceğim ve o da öldükten sonra Cennet Bahçeleri'ne kabul edilecek, öyle değil mi?"

Hera başını hafifçe eğdi. "Onun ruhunun da Cennet Bahçeleri'nde yuva bulacağı konusunda sana kutsal yeminimi ediyorum."

"O halde bütün bunları anlıyorum ve kabul ediyorum."

"Pekâlâ, oğlum."

Hera, Griffin'in yerde yatan bedenine doğru yaklaşıp yanına diz çöktü. Yüzüne dokundu. Griffin elinin ne kadar soğuk ve yumuşak olduğunu düşündü. "Beni iyi dinle, ölümlü adam. Oğlum Ateş Tan-

rısı Vulcanus, senin âşık olduğunu düşündüğüm kadınla, Venüs'le evli. Vulcanus senin hayatını ve ruhunu kurtarabilir ama bunun için bedenine ve ölümlü hayatına sahip olması gerekiyor. Sen de karşılığında onun yerine geçecek ve On iki Olimposlu'dan biri, Ateş Tanrısı olacaksın. Ruhun ve hatıraların seninle kalacak ama sonsuza dek kutsal demir ocağını ve alev sütununu koruyacaksın. Bundan böyle Ateş Tanrısı sen olacaksın. Beni anlıyor musun?"

Griffin muazzam bir iradeyle kelimelerin zarar görmüş vücudundan dökülmesini sağladı. "Venüs'ün bundan haberi var mı?"

Hera başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, yok."

Griffin güçlükle konuşarak, "Peki teklifini kabul etmezsem ölecek miyim?" diye sordu .

"Öleceğin kesin ama şunu da bilmelisin ki senin ölümden korkmana gerek yok. Bugüne dek hep iyi bir adam oldun. Sana ölümden sonraki hayatının Cennet Bahçeleri'nde bir savaşçı olarak geçeceğinin garantisini verebilirim."

Griffin'in solmaya başlayan gözleri Vulcanus ismindeki tanrıya çevrildi. "Kız kardeşlerim..." Nefesi kesildi.

Vulcanus, Griffin'in yanına diz çöktü. "Kız kardeşlerinden haberim var. Onları sanki kendi kız kardeşlerimmiş gibi el üstünde tutup koruyacağım. Benim gerçekte sevgili ağabeyleri olmadığımı asla anlamayacaklar."

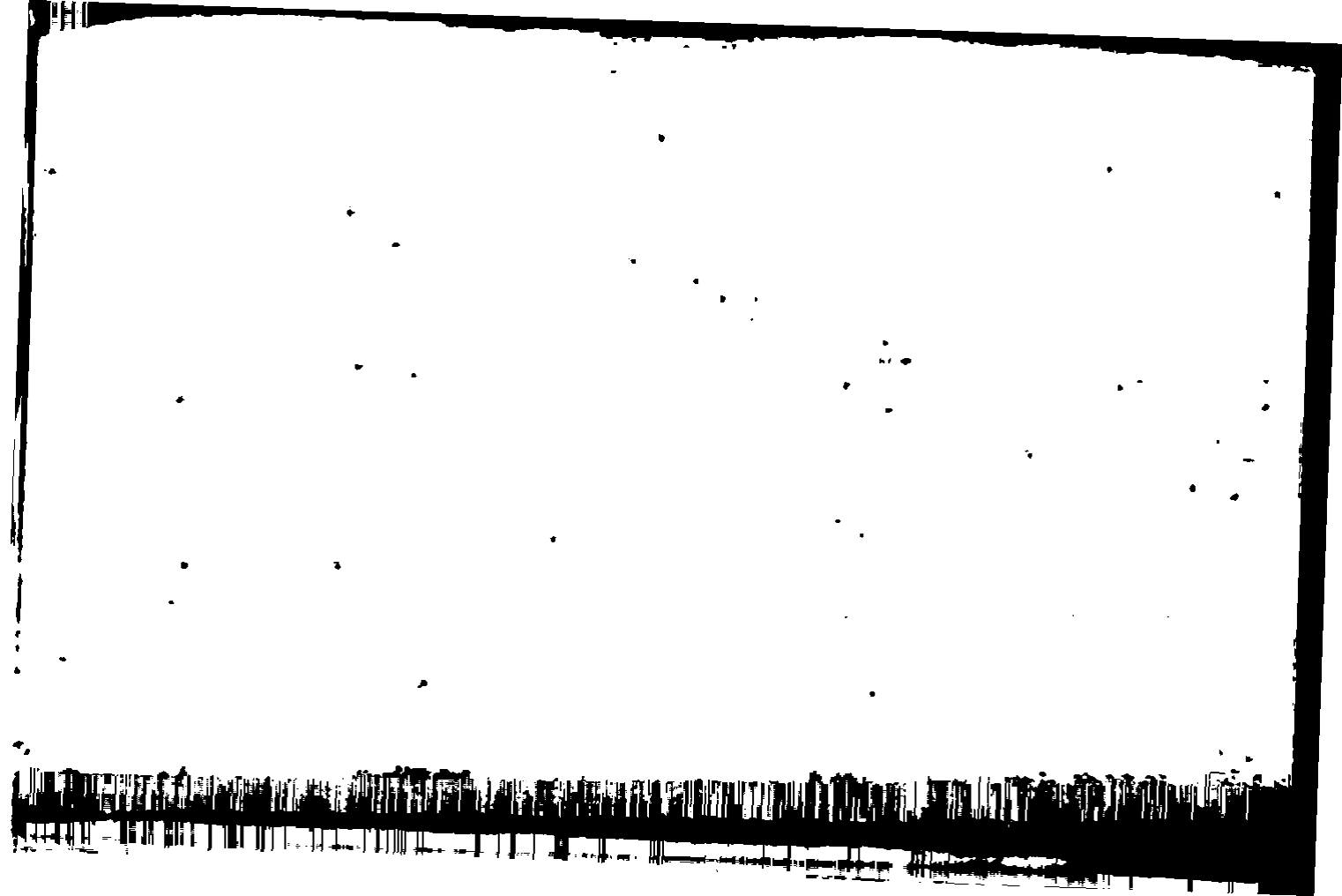
"Buna yemin edebilir misin?" dedi Griffin.

"Yemin ediyorum."

Griffin gözlerini kapayıp fısıldadı, "O halde kabul ediyorum. Ruhumu senin ruhunla değiştireceğim."

Griffin, Hera'nın, sözlerini anlamadığı ama gücünün onu tehdit eden alevlerden daha ısrarcı bir şekilde vücuduna baskı yaptığını

hissettiği bir şarkıya başladığını duydu. Ardından sanki korkunç bir kasırganın içine düşmüş gibi muazzam bir çekim gücü hissetti. Defalarca çığlık atmak üzere ağzını açtı... Hiçlik onu içine alırken artık hayal bile edemeyeceği kadar kusursuz bir gecenin siyahlığından başka bir şey bilmiyordu.

BÖLÜM OTUZ

Pea çalan telefonun sesiyle uyandı. Uyku mahmurluğuyla, "Telefonu uzatır mısın Vulcanus?" diye mırıldandı. Ardından Vulcanus'un eski bir tanrı olduğunu hatırladı ve büyük bir ihtimalle çalan bir telefonun ne anlama geldiğini bilmediğini düşündü. Onun gülümseyen yüzüyle karşılaşmayı bekleyerek gözlerini açtı. Belki biraz kafası karışmıştı ama seksi, sıcak ve darmadağın bir halde yanında yatıyor olmalıydı.

Vulcanus orada değildi. Yatağının ucunda uykulu gözlerini kırpıştıran Chloe dışında, Pea odada yalnızdı. Kaşlarını çatarak telefona uzandı.

"Alo?"

Endişeli bir erkek sesi, "Dorreth Pea Chamberlain'le mi görüşüyorum?" diye sordu.

"Evet."

"Bayan Chamberlain, ben Midtown İtfaiye Merkezi'nden Robert Thomas."

Pea hiç düşünmeden, "Saat kaç?" diye sordu.

"Beş, hanımefendi. Şey, sizi Griffin DeAngelo adına arıyorum."

"Griffin!" Pea'nin bedeni kötü bir şeyler olacağının o berbat hissiyle doldu. "Griffin'e bir şey mi oldu yoksa?"

"Evet, hanımefendi, üzgünüm ki öyle. Amirim iş başındayken yaralandı. Şu an Saint John Sağlık Merkezi'nde ameliyata girmek üzere. Sizi aramamızı ve derhal hastaneye gelmenizi rica etti."

"Hemen geliyorum."

Pea telefonu kapatıp çabucak kot pantolonunu ve tuvalet masasının önündeki sandalyeye fırlatılmış kazağını aldı.

"Vulcanus?" diye seslendi. Cevap gelmedi.

"Vulcanus!" Bu defa ismini bağırarak söylemişti. Hızla evi dolaşmaya başladı. Vulcanus, Olimpos'a geri mi dönmüştü? Neden önce onu uyandırmamıştı? Ayrıca neden gecenin bir yarısı çıkıp gitmişti?

T-bird'ünü vitese taktı ve gaza basarak araba yolundan dışarı fırladı. Griffin yaralanmıştı. Elbette, kendisini aramalarını isteyecekti. Venüs'le sadece Pea aracılığıyla bağlantı kurabileceğini anlamış olmalıydı. O halde Vulcanus'un Venüs'e buraya bir an önce geri dönmesini söylemesi gerekecekti. Peki ama Vulcanus neredeydi?

Pea midesinin bulandığını hissetti. Ters giden bir şeyler vardı. Fazlasıyla ters giden bir şeyler vardı.

Saint John Sağlık Merkezi'nin acil servis kapısından hızla içeri daldığında neredeyse üzeri baştan sona isle kaplı bir itfaiyeciyle çarpışacaktı.

"Ben Pea Chamberlain. Griffin DeAngelo için aramışlardı."

"Bu taraftan, hanımefendi."

Pea oldukça üzgün görünen genç itfaiyecinin peşi sıra acil servisin iç taraflarına doğru yürüdü. Bir hemşire onları durdurdu.

"Amirimin çağırdığı kadın bu," diye açıkladı itfaiyeci.

"O halde benimle gelin, hanımefendi. Acele etmelisiniz. Onu ameliyata almak üzereler. Yanında çok kısa bir süre kalabileceksiniz."

Pea hemşireye yetişebilmek için hızlı hızlı yürürken, "Durumu nasıl?" diye sordu.

Hemşire ona bakmadan, "Çok iyi değil," dedi.

Kadın, Pea'yi etrafı camla çevrili bir odaya aldı. Odanın içerisi insan kaynıyordu. Pea her şeyin böylesine hızlı gelişmesine sevinmişti. Eğer düşünecek kadar zamanı olsaydı kusabilir, hatta daha da kötüsü bayılabilirdi. Griffin'i tanımak mümkün değildi. Yüzü hem simsiyah olmuştu hem de kanla kaplıydı. Dudakları çatlamış ve şişmişti. Vücudunun sol tarafı belden itibaren sarılıydı ve Pea yanmayan her noktasından tüplerin ve kabloların fışkırdığını düşündü.

"İki dakikanız var, hanımefendi," dedi hemşire.

Pea acil odasındaki bu küçük yatağın baş kısmına doğru yaklaştı. "Griffin? Benim. Pea."

Griffin'in gözleri iki kere titredikten sonra açıldı. Mavi gözleri Pea'nin gözleriyle buluştu ve Pea bir şeylerin... ne olduğunu tam olarak açıklayamadığı bir şeylerin içini ürperttiğini hissetti. Griffin'e doğru yaklaştı. Şişmiş dudakları kıpırdamaya başlayınca da öne doğru eğildi.

"... seviyorum, küçüğüm..."

Pea üzerine inen gerçeğin darbesiyle birlikte nefesini tuttu. "Vulcanus!" Soluğu kesilmişti.

Vulcanus'un yüz hatları rahatlamanın etkisiyle gevşedi. Gülümsedi ve rahat bir nefes alarak gözlerini kapadı.

"Artık çıkmanızı istemek zorundayım, hanımefendi. Onu ameliyata alıyoruz."

Pea tamamen uyuşmuş bir halde onu ameliyathanenin bekleme odasına götürmelerine izin verdi. Kabarık bir sandalyeye oturdu ve ona kahve isteyip istemediğini soran bir itfaiyeciye farkında bile olmadan başını salladı. Griffin artık Griffin değildi. O Vulcanus'du.

Pea'nin bu konuda hiçbir şüphesi yoktu. Ama bu nasıl olmuştu?

Birden kendini klostrofobik gibi hissetmeye başladı.

"Be... Ben biraz hava almalıyım." İtfaiyecinin endişeli bakışlarını görmezden gelip koşarak odadan dışarı çıktı ve koridordan geçtikten sonra kendini otomatik kapılardan dışarı attı. Sırtını hastanenin duvarına yaslayarak derin derin nefes almaya ve kusmamaya çalıştı.

"Onu çok seviyorsun, değil mi?"

Pea başını kaldırdığında yanında küçük bir ışık halesinin içinde duran çok zarif bir kadın olduğunu fark etti. Kadın, Aşk Tanrıçası'na hiç benzemese de ona Venüs'ü hatırlatmıştı.

"Vulcanus'u kastediyorsanız, haklısınız. Onu çok seviyorum."

Kadın başını salladı. "Bundan zaten emindim. Sen onun sonsuz aşkı, gerçek ruh ikizisin. Benim adım Hera."

Pea'nin bu tanrıçanın kim olduğunu anlaması için okul kitaplarındaki mitolojik bilgilere değil, sadece kadın sezgilerine ihtiyacı vardı. "Siz Vulcanus'un annesisiniz."

Tanrıça gülümsedi. "Öyleyim. Ve sana bir minnet borcum var Dorreth Pea Chamberlain. Vulcanus seni tanıyıp sevmeden önce yaşayan bir ölü gibiydi. Sen onu sonsuz yalnızlığından ve daha da fazlasından kurtardın. Ona asla tadamayacağını düşündüğüm bir mutluluğu tattırdın. Böyle bir iyiliği ölümsüzlüğüyle ödemesi az bile sayılır."

Pea, Tanrıça'yı doğru duyduğundan emin olamadı. "Ölümsüzlüğüyle mi? Bu da ne demek oluyor? Bu gece neler oldu?"

"Modern ölümlü dünyanızı izlemeye alan sadece oğlum değildi. Griffin DeAngelo'nun Venüs'ün sevgilisi olduğunu ben de biliyordum. DeAngelo bu gece ölmek üzereydi. Oğlumu yerine geçirerek onu kurtardım. Vulcanus ruhuna yapışıp kalan son ölümsüzlük kıvılcımını da Griffin'in ölümlü kabuğuna üfledi. Artık Vulcanus ölümlü adam Griffin olacak. Sadece tek bir ölümlü hayat sürecek. Griffin de sonsuza dek Ateş Tanrısı Vulcanus olarak kalacak."

Pea'nin vücudu titremeye başladı. "Geçmişi hatırlıyor mu? O hâlâ Vulcanus mu?"

"Evet, bedeni dışında her şeyiyle o hâlâ Vulcanus."

"Peki, yaşayacak mı?"

"Evet. Oğlum uzun ve mutlu bir hayat sürecek. İkiniz bir sürü çocuk yapacaksınız ve ben de defalarca büyükanne ve büyük büyükanne olacağım. Ateş Tanrısı'nın ruhuna ait olan kıvılcım nesiller boyu DeAngelo ailesinde parlayacak."

Pea ağlamaya başladı. Tanrıça yanına yaklaşıp yüzüne dokundu. "Oğlum çok akıllıca bir seçim yapmış."

Hâlâ Tanrıça'nın az önce söylediklerinin önemini kavramaya çalışan Pea gözlerindeki yaşları silerek, "Peki, ya Venüs ve Griffin?" diye sordu. "Onlara ne olacak?"

"Bu tamamen yeni Ateş Tanrısı'yla Aşk Tanrıçası'na bağlı benim tatlı, ölümlü kızım."

Park yerinde çıkan bir kargaşa Pea'nin bir sonraki sorusuna engel oldu. Tanrıça'yla birlikte arkalarına dönüp baktıklarında dört çılgına dönmüş genç kadının hızla Acil Servis girişine doğru koştuklarını gördüler.

"Griffin'in kız kardeşleri. En büyükleri ve en mantıklı olanının ismi Sherry. Önce onunla konuş, diğerleri de onun söylediklerine uyacaktır," dedi Hera. "Şimdi onların yanına git. Yakında sen de ailelerinin bir parçası olacaksın."

"Siz buradan ayrılıyor musunuz yoksa?"

"Burada yapabileceğim başka bir şey kalmadı ama endişelenme. Torunlarımı ziyaret etmek için sık sık uğrayacağım." Tanrıça asil bir hareketle elini kaldırdı. "Seni sonsuza dek kutsuyorum." Hera sessizce gözden kayboldu.

Pea kendini sakinleştirmek isteyerek derin bir nefes aldı. Vulcanus iyi olacaktı. Bu konuda bir Tanrıça'nın sözünü almıştı ve bu da kendisi için yeterliydi. Tam acil servis kapılarının önünde dört kız kardeşle karşılaştı.

Pea içlerinde en aklı başındaymış gibi duranı seçti. Kadının koyu renkli, uzun saçları ve Griffin'inkiler gibi etkileyici mavi gözleri vardı. "Sherry DeAngelo?" diye sordu.

Dört kadın aynı anda durdu. "Ben Sherry DeAngelo. Peki, siz kimsiniz? Ağabeyimize ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum. Ağabeyiniz bir kaza geçirdi." Kadınlar nefeslerini tuttular ve içlerinden en genç olanı ağlamaya başladı. "Onu ameliyata aldılar ama iyileşecek. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Peki siz kimsiniz?" diye sordu Sherry.

"Adım Dorreth Chamberlain ama herkes bana Pea der. Ben aynı zamanda ağabeyinizin âşık olduğu kadınım. Biz evlenmeyi düşünüyoruz."

Dört kız kardeşin dördü birden aynı şaşkın bakışlarla ona baktılar. Pea gülümsedi.

"Bunun sizin için tuhaf olduğunu biliyorum. Siz büyük ihtimalle onun sarışın güzel Venüs'e âşık olduğunu düşünmüştünüz, öyle değil mi?"

Hepsi birden başını salladı.

"Şey, bu uzun bir hikâye. Aslında Venüs benim iyi bir arkadaşımdır. Ama şu an önemli olan bizim küçük, pembe dizimiz değil, Griffin'in iyileşmesi. Haydi gelin. Hep birlikte ameliyathanenin bekleme odasına gidelim; orada daha detaylı konuşuruz..." Pea şaşkına dönen kız kardeşleri hastaneye sokarken bir yandan da çabucak mantıklı bir "Griffin ve Pea" hikâyesi oluşturmaya çalışıyordu.

Eh, kesin olan bir şey varsa o da fazlasıyla hareketli hayal gücünün şimdi işe yarayacağıydı. Belki ileride roman bile yazabilirdi...

"Zeus ve Hera, sizi şimdi göreceklerini iletmemi istediler Tanrıçam." Peri derin bir reverans yaparken Venüs de hızla yanında geçip gitmişti.

Vulcanus nerelerdeydi acaba? Aradan dolu dolu tam bir gün geçmişti. Venüs Vulcanus'un diyarına haber yollayıp ailesinin bu gece Büyük Salon'da yapılacak ölümsüzler toplantısında ricalarını dinleyeceklerini söylemişti. Ama Vulcanus ona cevap vermeye tenezzül etmiş miydi? Bir peri, bir satir ya da bir orman perisi aracılığıyla orada hazır bulunacağına dair küçük de olsa bir mesaj yollamış mıydı? Hayır. Bu ne kadar da sinir bozucu bir durumdu.

Tabii, eğer kendine karşı dürüst olması gerekirse son yirmi dört saat içinde sadece bu değil, her şey sinirlerini bozmuştu. Tapınağının zenginliği canını sıkmıştı. Hizmetçi perileri sinirlerine dokunmuştu. Şarap ya çok soğuk ya çok sıcaktı. Onun konusuyla ilgili istekler etrafını, kulakları sağır eden, sinir bozucu seslerin oluşturduğu bir gürültüyle çevreleyecek kadar birikmişti. Ama kalbi ve ruhu Griffin'in özlemiyle yanıp tutuşuyor olmasaydı yine de tüm bu karmaşaya katlanabilirdi.

Venüs bunu itiraf etmek zorundaydı: Griffin'i çılgınca özlüyordu. Kutsal görevlerini yerine getirmek ve hızla Tulsa'ya geri dönüp yeniden Griffin'le yüzleşmemek için olağanüstü bir çaba harcaması gerekiyordu. Ona bir şans daha tanımak. Ona hiç değişmediğini ve asla onu kandırmaya çalışmadığını, hâlâ sevdiği kadın olduğunu göstermek. Ama Venüs geri dönmemişti. Olimpos'ta kalmış ve gururunu çok değerli bir elbiseymiş gibi sürekli üzerinde taşımıştı.

Aşk Tanrıçası hiçbir erkeğin peşinden koşmazdı.

Aşk Tanrıçası hakaret görmeyi kaldıramazdı.

Aşk Tanrıçası gururlu ve ağırbaşlıydı.

Venüs iç çekişini ruhunun derinliklerine kadar hissetti. "Aşk Tanrıçası perişan bir halde," diye mırıldandı.

Olimpos'un Büyük Salon'u ışıl ışıl parlayan, altın rengi ölümsüzlerle ve şeffaf giysiler giymiş, her türdeki zarif perilerle doluydu. Venüs kalabalığın arasında Gençlik Tanrıçası Hebe, Gökkuşağı Tanrıçası İris gibi daha kıdemsiz tanrıların, ilham perilerinin ve iyilik meleklerinin bile olduğunu fark etti. Yanından geçerken ona sırnaşık bir şekilde göz kırpan Persephone'ye neşeyle karşılık vermeye çalıştı.

Eh, aslında Olimpos'un tamamının orada olmasından mutluluk duymalıydı. Vulcanus'la evliliklerini sonlandırmalarına herkes şahit olacaktı. Böylece Venüs de defalarca açıklama yapmak zorunda kalmayacaktı.

Belki bu iş bittikten sonra Vulcanus'la birlikte Tulsa'ya geri dönerdi. Pea'den sadece bir gün uzak kalmış ama ölümlü arkadaşını daha şimdiden özlemişti. Hayır, karamsar bir tavırla kendini düzeltti. Vulcanus ve Pea baş başa kalmak isteyeceklerdi. Hatta belki de düğünlerini planlamaya başlayacaklardı. Venüs onlar adına gerçekten mutluydu.

Ama aynı zamanda tam anlamıyla morali de bozulmuştu.

"Aşk Tanrıçası Venüs ve Ateş Tanrısı Vulcanus, şimdi sizin ricanızı dinleyelim," dedi Zeus'un sesi muazzam salonun içinde gürleyerek.

Venüs üzerinde Olimpos'un kral ve kraliçesinin oturduğu iki göz alıcı taht olan yüksek kürsüye doğru yürüdü. Etrafa belli etmemeye çalışarak bakışlarını salonun içinde gezdirdi. Vulcanus nerelerdeydi? Venüs bu işi onsuz da halledebilirdi ama o zaman herkes onun kötü niyetli ve saygısız biri olduğunu düşünürdü. Vulcanus evliliklerinin iptaline birlikte karar verdiklerini göstermek üzere ortaya çıkmadığı sürece, Venüs ricasını ne şekilde iletirse iletsin, Aşk'ın onu terk ettiği düşünülecekti. Artık herkes Vulcanus'tan, onu daha da aşağılayarak

bahsedecekti. Venüs belki de onu beklemeli, Zeus ve Hera'dan huzurlarına başka bir gün çıkmayı istemeliydi.

Hayır, ne Vulcanus ne de Pea bunu istemezdi. Hem diğer ölümsüzlerin onun hakkında ne düşündükleri Vulcanus'un umrunda mıydı ki? Vulcanus gerçek aşkını bulmuştu. Onun için önemli olan tek kişi Pea'ydi. Venüs kürsünün önünde durup öylesine akıcı bir zarafet ve güzellikle reverans yaptı ki salondaki herkesin dikkati üzerine çevrildi.

"Senin için ne yapabiliriz Aşk Tanrıçası?" diye sordu Zeus. Ardından kaşlarını çatarak ekledi. "Ayrıca bu rica, sen ve oğlumuz tarafından sunulmayacak mıydı?"

"Öyleydi, efendim," dedi Venüs. "Ama Vulcanus gecikecek gibi görünüyor bu yüzden ricamızı ikimiz adına ben sunacağım."

Zeus homurdansa da Hera güleryüzle, "Devam et Venüs. Ricanı dinleyeceğiz," dedi.

Venüs çenesini yukarı kaldırdı ve Büyük Salonu'nun tamamına yayılan net ve kendinden emin bir sesle konuşmaya başladı. "Ateş Tanrısı'yla alışılmadık bir evlilik yaptığımı hepiniz biliyorsunuz ve bugünkü ricamızın konusu da bu evlilik olacak." Venüs sustu ve meraklı fısıltıların yatışmasını bekledi. "Vulcanus'la iyi birer arkadaş olsak da sahte bir evlilik yaptık. İronik bir şekilde evliliğimizde hiçbir zaman aşk olmadı. Şimdi artık bu hatamızı düzeltmek istiyoruz. Evlilik sadece hayatı kolaylaştırmak için yapılmamalıdır bu yüzden biz..."

"Hepinizin şahitliğinde nikâhımızı tazeliyoruz."

Sözleri kesildiğinde kalabalığın geri kalanıyla birlikte Venüs de nefesini tuttu. Bakışlarını muazzam salonun etrafında gezdirdi ve nihayet Vulcanus'un ona yaklaşmakta olan uzun silüetini fark etti. Venüs, Vulcanus'un sözlerini yanlış anlamış olmalıydı. Ailesinin oturduğu tahtların önünde bir araya geldiklerinde onun yüzüne baktı.

"Neden bahsediyorsun Vulcanus?" Sadece Vulcanus'un duyabileceği şekilde fısıldayarak konuşmuştu.

Vulcanus ona gülümsedi ama sorusuna yanıt vermek yerine ailesine doğru döndü ve önlerinde reverans yaptı.

"Zeus, Hera," dedi. "Bugün ricamızı dinleyeceğiniz için size teşekkür ederiz ve geciktiğim için de lütfen beni affedin."

Hera en sevdiği çocuğuna gülümseyerek, "Sorun değil, oğlum," dedi. "Ricanı sunabilirsin. Baban ve ben, seni dinlemeye hazırız."

"Venüs sözlerinde çok haklıydı. İlişkimizin başında aramızda sevgi yoktu. Ama ben artık bu hatayı düzeltmeyi ve eğer Venüs de kabul ederse nikâhımızı tazelemeyi istiyorum. Bu defaki kesinlikle gerçek bir evlilik olacak."

Vulcanus onları izlemekte olan ölümsüzlerin kuşkulu fısıltılarını ve alaycı kahkahalarını duymazdan gelerek Venüs'e döndü. Ardından onu kollarının arasına alarak iyice şaşırmasına neden oldu. Yeniden konuşmaya başladığında sesini hiç alçaltmamıştı. Salondaki herkes söylediklerini duyuyor olsa da kelimeler ağzından kendinden emin bir şekilde dökülüyor, tutkularının derinliğiyle âdeta ruhunu okşuyordu.

"Aşkın yalnızlıkla içli dışlı olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?"

"Ne? Ben... ben neden bahsettiğini bilmiyorum, Vulcanus," diye fısıldadı Venüs.

Vulcanus bir kez daha kalbinin sesiyle konuştu ama sesinin etraftakiler tarafından duyulmaması için herhangi bir çabada bulunmadı. "Çok yalnızdın karıcığım."

Venüs neler olup bittiğini hâlâ anlayamamıştı. Vulcanus'a âdeta uyuşmuş gibi, birkaç gün öncesinde tuhaf bir biçimde buna benzeyen bir konuşma esnasında kullandığı kelimelerle cevap verdi. "Öyleydim. Asla evlenmemeliydik. İkimiz de katlanamayacağız kadar mutsuz olduk. Dostluk evliliğe bir renk katabilir ama asla onun yerine geçemez." Venüs nefesini tuttu; bunun mantıklı bir açıklaması olmasa da Vulcanus'un bir sonraki sözlerinin ne olacağıyla ilgili tahminin doğru çıkmasını umuyordu.

"Beklemek ya da arayışa girmek de evliliğin yerine geçemez. Yeniden uzlaşabilmemizin bir yolu yok mu? Bu evliliği her ikimiz için daha iyi bir hale nasıl getirebiliriz?"

Venüs maskeli balonun olduğu geceye ait bu tanıdık sözleri duyar duymaz titremeye başladı. Sanki Büyük Salon aniden kararmış, yerini şu an gözlerinin içine bakmakta olan adamın farklı bir maske taktığı o Oklahoma gecesine bırakmıştı.

"Gerçekten sen misin? Bu nasıl oldu?" diye fısıldadı.

Griffin bu defa sadece Venüs'ün duyması için sesini alçalttı. "Çok basit, Tanrıçam. Nihayet senin aşkını kabullenecek cesareti buldum."

Venüs mutlulukla haykırarak kollarını onun boynuna doladı ve büyük bir açlıkla dudaklarına doğru eğilen Griffin'in dokunuşuyla eridi. Ateş Tanrısı Vulcanus, Aşk Tanrıçası Venüs'ü Olimpos Dağı'nda yaşayan herkesin huzurunda resmî olarak sahiplenmişti. Büyük Salon'da coşkulu bir gürültü koptu. Venüs zihninin bir köşesiyle etraflarındaki bu gürültünün gerçek bir aşka şahit olan Olimposluların neşe dolu haykırışlarından ve tezahüratlarından oluştuğunu fark etmişti. Ama bunu düşünmeyi ve bundan mutluluk duymayı sonraya bıraktı. Şu an sonsuza dek ruh ikiziyle yaşama mucizesi bahşedilen ruhunun mutluluktan yerinde duramadığını hissetmekle meşguldü.

SON BÖLÜM

Bir yıl sonra

"Hiç kuzu eti kalmamış, canım. Mangal için şöyle nefis bir kuzu butu ortaya çıkarsam bunu çok sorun eder misin? Canım çekti de." Venüs süt ve portakal suyunun arasında az önce kesilmiş bir kuzu gövdesi bulmayı beklermiş gibi Pea'nin buzdolabının içine bakıyordu.

"Bufalo bifteği yiyeceğiz, Venüs. Etleri dün geceden beri sosta bekletiyorum. Nefis olacakları konusunda bana güvenebilirsin. Ayrıca bufalo eti bırak kuzu etini dana etinden bile daha yağsız ve daha kolestrolsüzdür." Venüs'ün o güzel yüzünde soru ifadesi belirdi. Pea gözlerini devirdi. "Bufalo eti daha iyidir."

Tanrıça biraz düşündü sonra yüzüne sanki az önce iğrenç bir şey tatmış gibi bir ifade yerleşti. "Yani *sağlıklı olduğunu mu söylüyorsun*?"

Pea güldü.

"Ölümsüzlere yine terör mü estiriyorsun, küçüğüm?"

Venüs, Vulcanus'un (*hayır, Griffin'in.* Venüs ona Griffin demek zorunda olmasını hatırlamakta bazen güçlük çekiyordu) yavaşça karısının yanına doğru yürümesini izledi. Bacağının iyileşmeye başladığını düşündü. Berbat bir yara almıştı. Sol bacağı tamamen ezilmişti. Venüs kazayı ve sevgililerin tuhaf ruh değiştirme olayını takip eden aylarda modern dünyayı defalarca ziyaret etmiş, bu ziyaretlerden

birinde Pea ona doktorların Vulcanus'un asla yürüyemeyeceğini düşündüklerini söylemişti. Doktorların bu düşüncesi Pea'yle birbirlerine gizlice gülümsemelerine neden olmuştu. İkisi de onların ölümlü kabuğun içindeki ruhu hafife aldıklarını biliyordu. Griffin hâlâ dikkatli ve yavaş yürüyordu ama yürüyordu.

Pea tekrar gülerek kocasına ölümsüzlere terör estirmenin en sevdiği meşgalelerinden biri olduğunu anlatıyordu ki mutfağın içinde aniden Ateş Tanrısı ortaya çıkıverdi. Pea küçük bir çığlık attı ve elini hamileliğinden dolayı kocaman şişen göbeğine götürdü."Buna neden bir türlü alışamadığımı hiç bilmiyorum," dedi sessizce.

"Özür dilerim, Pea." Utanmış gibi görünüyordu. Eğilip Pea'nin dolgun yanağından öptü; sonra da iki erkek birbirleriyle selamlaştılar. "Bu bana hâlâ çok tuhaf geliyor," dedi eskiden ölümlü olan ölümsüz.

"Sanırım bu şaşkınlığı her zaman yaşayacağız," dedi eskiden Ateş Tanrısı olan ölümlü.

Venüs iki adamın her zamanki gibi içtenlikle tokalaştıklarını fark etti. Her ikisi de birbirlerinden gerçekten hoşlanıyor ve birbirlerine saygı duyuyorlardı. Bu da, diye düşündü Aşk Tanrıçası, ikisinin de ruhlarının özünde onurlu ve iyi bir şeyler taşıdıklarını gösteriyor. Sonra kocası masanın etrafından dolaştı ve yanına geldi. Kirke'nin iri göğüsleri adına, Venüs bu adama resmen âşıktı! Koyu renkli gözlerinde parlayan o eşsiz kıvılcımdan ya da ellerinin dokunuşuyla vücuduna âdeta şarkı söyletmesinden asla bıkmayacaktı. İnanılmaz derecede güçlü ve kudretli bir erkekti. Griffin geçen yıldan beri Vulcanus'un ölümsüzlük kabuğunda yaşıyordu ve Ateş Tanrısı bu süre içinde ona yüzyıllar boyu acı çektiren topallığından tamamen kurtulmuştu. Yarasının vücudunu değil de ruhunu takip etmesi gerçekten ironikti. Venüs vücudunu vücuduna bastırıp kocasının öpüşüne karşılık verirken dudaklarının ne kadar sıcak olduğundan başka bir şey düşünemedi.

"Selam Tanrıçam," diye fısıldadı kocası. "Beni özledin mi?"

Pea onlara sevgiyle başını salladı, "Ah, Tanrım, siz ikiniz yok musunuz. Lütfen ama. Venüs burada sen olmadan sadece tek bir gün geçirdi."

"Bir gün bile yanımda olmasan ben de seni özlerim." Vulcanus eğilip burnunu boynuna sürtünce Pea ürpererek kıkırdadı.

"Kes şunu! Fazla zamanımız yok. Kız kardeşlerin her an gelebilir ve yemek yiyip Fabio'nun butik açılışına hazırlanabilmemiz için daha bir sürü şey yapmam gerekiyor." Pea sert bakışlarını Venüs'e çevirdi. "Geç kalacak olursan sana çok bozulacağını biliyorsun."

"Fabio küçük mağazasının ismini ne koymuştu canım?" diye sordu Venüs.

"Tanrıçalara Layık." Pea sırıttı. "Mağazasının ismine senin ilham verdiğini söyledi."

"Elbette, öyle yaptım."

"Mangalın kömürünü yakayım mı artık?" diye sordu Vulcanus, Pea'ye.

"Bunu senin için kolayca yapabileceğimi biliyorsun," dedi yeni Ateş Tanrısı.

"Teşekkürler ama arada bir ateş yakmak hâlâ hoşuma gidiyor." Vulcanus mükemmel bir taklitle, Venüs'ün sihirle bir şeyler ortaya çıkarırken yapmaktan hoşlandığı gibi parmaklarını oynattı. "Bunu artık eskisi kadar iyi yapamasam bile."

Venüs homurdansa da içinden ölümlü bir erkek olmanın Vulcanus'un espri anlayışını geliştirdiğini düşündü.

"Pekâlâ, Ateş Tanrısı eğer işe yarar bir şeyler yapmak istiyorsan bana kilerdeki bir kutuyu getirebilirsin. En üst rafta duruyor ve ben de bu haldeyken merdivene tırmanmaktan hoşlanmıyorum. Sanırım

kutunun içine bir torba özel *mesquite* talaşı koymuştum ve bifteklere lezzet vermesi için onları mangal kömürüne eklemenizi istiyorum."

Venüs, "Sağlıklı beslenmemizi sağlıyor..." diye mırıldandı.

"Söylediklerini duydum," dedi Pea.

"Sorun değil, hallederim." Griffin kilerdeki kutuyu getirip mutfak masasının üzerine bıraktı.

"Kutunun içindeki talaşları benim için çıkarır mısın Venüs?"

"Elbette, çıkarırım canım, tabii eğer beni onları yemeye zorlamazsan," dedi Venüs tatlı bir ses tonuyla.

"Çok komik." Venüs kutunun içini kurcalarken Pea de yeniden patates salatası için maydanoz doğramaya koyuldu.

"Pea, canım, bu benim yardımımı çağırırken kullandığın kitap değil miydi?"

Pea ona doğru döndü. "Evet, o. Bu kutuya nasıl girmiş acaba?"

"Demek her şeyi başlatan bu kitaptı." Griffin süslü bir deri cildi olan kitabı Venüs'ün elinden aldı. "*Juno Panhellenius'tan "İçinizdeki Tanrıçayı Keşfedin; Venüs'ü Serbest Bırakın ve Aşka Yelken Açın"*. Ne kadar da uzun bir isim."

Sanki birisi midesine bir yumruk indirmiş gibi Venüs'ün ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı.

"Ne?!" diye haykırdı Venüs ve Vulcanus aynı anda.

Vulcanus topallayarak masanın etrafını dolaştı ve Griffin'in elindeki kitabı aldı.

Venüs sürekli başını iki yana sallayıp duruyordu. "Bilmiyordum. Gerçekten de bilmiyordum."

"Kitabı daha önce hiç görmemiş miydin?" diye sordu Vulcanus ona.

"Hiç görmemiştim. Pea, çağrıyı ezbere okumuştu. Buna gerçekten de inanamıyorum."

"Neye inanamıyorsun?" Pea endişeyle yanlarına gitti. "Sorun nedir?"

Venüs ölümlü arkadaşına baktı. "Sorun kitabın yazarı. O kadını tanıyorum." Bir an bocaladı ve ekledi. "Ve adamı da."

"Onları tanıyoruz," dedi Vulcanus. "Aslında Griffin de onları tanıyor."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Griffin.

Venüs kitabın kapağında boylu boyunca uzanan güzel, metalik kabartma harfleri işaret etti. "Juno, Hera'nın kullandığı pek çok isimden biridir. Ve Panhellenius da 'Yunanlıların tanrısı' anlamına gelir. Bu da Zeus'un lakaplarından biridir."

"Yaşlı dalaverecilerl Bütün bunların arkasında onlar varmış," dedi Vulcanus.

"Bunca zaman bizi kutsamışlar da haberimiz bile olmamış," dedi Venüs.

Pea mutluluğu bulmak için pek çok zorluk atlatan sevgili kocasına baktı. "Bu da sizi sevdikleri, hâlâ çok ama çok sevdikleri anlamına geliyor."

TARAYAN
IRMAK / CHATLAK!

DÜZENLEYEN
VERO :)))